

Ihmisen tie

"Näin sanoo Herra:

*— Pysähtykää ja katsokaa, minne olette menossa,
ottakaa oppia menneistä ajoista!
valitkaa oikea tie ja kulkekaa sitä,
niin löydätte rauhan — —".*

Jer.6:16

*"Näin on Herra sanonut: 'Astukaa teille ja katsokaa ja
kysykää muinaisia polkuja, kysykää, mikä on hyvä tie, ja
vaeltakaa sitä, niin löydätte levon sieluillemme'".*

Jer.6:16, VKR

Veijo Kainalainen

Ihmissen
tie

© Veijo Kainalainen, 2022
Kuvat ja piirrokset Media7 Julkaisut
ISBN 978-952-93-3798-9
7. painos
Painopaikka: PK-paino, Tampere, 2021
Ulkoasu: Pekan painopinta

Raamatuntekstit ovat kursivoituja

Raamatun tekstit, ellei toisin ole mainittu on otettu Suomen evankelisluterilaisen kirkon vuonna 1992 käyttöön ottamasta suomennoksesta. Suomennoksen tekijänoikeudet omistaa Kirkon keskusrahasto. Käytetty luvalla. (VKR = Vanha kirkkoraamattu.)

Kirja ja liitteet luettavissa netissä osoitteesta: sananmiekkja.fi

Sisällys

Alkusanat	7
1. Luominen	9
2. Seitsemäs päivä ja avioliitto	13
3. Hyvä ja paha	19
4. Lankeemus	23
5. Lunastussuunnitelma	29
6. Aadamin ja Eevan perintö	35
7. Vedenpaisumus	41
8. Babylonin torni ja kielten sekoitus	47
9. Abraham	53
10. Abraham, Iisak ja Jaakob	59
11. Israel, Joosef ja Mooses	65
12. Israelin valmistautuminen lähtöön Egyptistä	73
13. Jumalan kansan exodus ja pääsiäinen	79
14. Israel Jumalan koulussa erämaassa	85
15. Elämän käyttöohjeet	93
16. Jumalan hallinnon keskus, pyhäkkö	101
17. Mooses perille taivaaseen	109
18. Täyttyneitä ennustuksia	115
19. Kristuksen ensimmäinen tulemus	123
20. Kristuksen seurakunnan asema, luonne ja tehtävä	131
21. Israel ja (uusi) liitto	139
22. Uuden liiton Israel -seurakunnan historia	151
23. Jeesus tietää seurakuntansa vaiheet	159
24. Avattujen sinettien paljastamaa 1–4	167
25. Sinettien paljastamaa 5–7	173
26. Seitsemän torven äännet	179
27. Ratkaisun aika	189
28. Ehdoton antautuminen Herralle	197
29. Vitsaukset	207
30. Viimeiset vitsaukset	215
31. Tuhat vuotta	223
32. Jeesus Kristus, ihmisen tie	231
33. Lunastus ja synnin hävittäminen	243
Päätössanat	255

*Näin sanoo Herra, Israelin Pyhä,
joka lunastaa sinut vapaaksi:
- Minä olen Herra, sinun Jumalasi,
minä opetan sinulle,
mikä on sinulle hyväksi,
minä opastan sinua tielläsi.*

Jes. 48:17, VKR

*Näin sanoo Herra, sinun lunastajasi,
Israelin pyhä:
- Minä olen Herra, sinun Jumalasi,
joka opetan sinulle,
mikä on hyödyllistä,
johdatan sinua tiellä, jota kuljet.*

Jes. 48:17

Alkusanat

Alkusanoissani haluan tehdä itseni tunnetuksi henkilönä samalla tavoin, miten Herran veli Jaakob sen tekee Raamatussa. Kirjeessään hän esittelee itsensä lukijoille Herran palvelijana¹, jollainen itsekin olen Jumalan armosta. Hänen rakkautensa on se käyttövoima, joka ”vaatii” minua tähän kirjoitustyöhön. Siksi minulla on täysi syy uskoa, että Pyhä Henki, yhdessä Raamatun sanan kanssa, on siunaava Ihmisen tie lukijaa yhä enenevällä määrällä Kristuksen ja hänen seurakuntansa tuntemista.²

Syntiinlankeemus toi ilmi Jumalan jo aikojen alussa tekemän lunastus- eli pelastussuunnitelman, jotta synnin palvelijaksi erehtynyt ihminen voitaisiin lunastaa vapaaksi Paholaisen vallasta.

Ihmisparin lankeemuksen päivästä alkaen rupesivat monet pyörät pyörimään taivaan ja maan väliä pelastuksen aikaansaamisen tähden, profeetta Hesekielin ihmetellessä sitä.³ Kuuden tuhannen vuoden ajan ovat Jumalan pyörät pyörineet, eivät vain tähtien ja galaksien järjestyksen ylläpitämiseksi, vaan ennen muuta ne ovat pyörineet ihmiskunnan, sekä luomakunnan kaikkien maailmoiden ikuisen onnen hyväksi taivaan avaruuksissa.⁴

Kaikkialla seurataan herkeämättömällä mielenkiinnolla suurta taistelua Kristuksen ja Paholaisen välillä, sekä ihmisen tietä. – – ; ”*meistä* (seurakunnasta) *on tullut kaiken maailman katseltava, sekä enkelien että ihmisten*” (1. Kor. 4:9 VKR).⁵ Kirjan eräs tavoite onkin korottaa seurakunnan mekitystä sen evankelioimistehtävässään, ja että totuus Jumalan Israel-seurakunnasta ymmärrettäisiin.

Ihmisen tie seuraa pääpiirteisään kronologisesti Raamatun ja historian vahvistamaa seurakunnan matkaa halki vuosituhansien. Kirja ei ole niinkään teologinen, vaan ennemminkin hengellinen kirja, totuutta unohtamatta. Olenkin halunnut tuoda esille mielenkiintoisen käytännön, joka auttaa tulkitsemaan oikein raamatullisia totuuksia. Raamattu todellakin tulkitsee itse itseänsä.

Elämme lunastussuunnitelman lopullisen täyttymyksen aikaa. Kirjoitukset kaikkienensa ovat toteutumassa. Kaikkivaltias Jumala, Herra ja Luojamme ilmestyy pian suuressa kirkkaudessaan ja kunniassaan päättämään lunastyön viimeiset vaiheet. Suurin tarpeemme onkin valmistautua kohtaamaan Kristus hänen tulemuksensa päivänä. Kaikkien aikakausien ihmisille ovat tarkoitetut Herran sanat profeetta Aamoksen kautta; ”– – *valmistaudu kohtamaan Jumalasi, Israel.*”⁶

Kirjalle Ihmisen tie on tilaus sen ajankohtaisuuden vuoksi nyt, ja sen olles-

sa sitä yhä enenevässä määrin tulevaisuudessa. Rakas lukija, ota vastaan tämä kirja Jumalan johdatuksena tielläsi kohti ikuisuutta. Herra kutsuu parhaillaan Pyhän Hengen ja näkyvän seurakuntansa kautta kaikkia,⁷ Jeesuksen nimeä tunnustavia, uskomaan tälle ajalle antamaansa sanomaan. Se liittää kaikki uskovat yhdeksi maailmanlaajuiseksi Jumalan Israel -seurakunnaksi. Seurakunnaksi, joka valmistaa tietä Kristuksen toiselle tulolle. Jumalan kansan exodus on julistettu alkaneeksi.⁸

Rakkaudella
Veijo Kainalainen

Viiiteet:

- 1 Jaak. 1.1
- 2 Joh. 17:3
- 3 Hes. 1. luku
- 4 Ilm. 12:12
- 5 1. Kor. 4:9
- 6 Aam. 4:12
- 7 Ilm. 22:17
- 8 Ilm. 18:2-4

Ihmisen tie 1

Luominen

Kädessäni on graafikkosuunnittelija Kauko Allénin vuonna 1973 piirtämä mielenkiintoinen Raamatun historiallinen aika-asteikko. Tämä Ihmisen tieksi nimetty kronologinen tiekartta esittää Raamatun ilmoittaman ajan kulun syntiinlankeemuksesta lähtien kuvin ja vuosiluvuin varustettuna. Lähtekäämme siis Raamatun ja historian opastuksella kulkemaan ihmisen tietä sen alusta aina tähän päivään saakka ja vieläkin pitemmälle, aina iankaikisuuden aikaan saakka. Saamme siihen luotettavan oppaan, Jumalan sanan, sillä se on ainoa, joka voi sen kertoa meille.

Raamatun ensimmäisistä sanoista huomataan, miten Jumala kiinnitti huomionsa erityisesti meidän planeettaamme. Hän ei mennyt ohi nähdessään aikaisemmin tekemänsä maapallon autiona ja tyhjänä, vaan jäi olemaan Teluksen historiassa ikuisesti. Näin alkoi siis ihmisen tie: *”Alussa Jumala loi taivaan ja maan. Maa oli autio ja tyhjä, pimeys peitti syvyydet, ja Jumalan henki liikkui vetten yllä. Jumala sanoi: ”Tulkoon valo!” Ja valo tuli (1. Moos. 1:1–3).* Sama teksti vanhemman käännöksen mukaan: *”Alussa loi Jumala taivaan ja maan. Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä. Ja Jumala sanoi: ”Tulkoon valkeus.” Ja valkeus tuli.”*

1. Moos. 1:27 ja 28 tuovat esille ensimmäisen kerran sanan. ihminen, jota

varten maapallo tehtiin asumiseen soveltuvaksi. Ihmisestä Jumala teki suurenmoisen olennon: *”Ja Jumala loi ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.”* Ihminen ei ole eläin. Hänestä tehtiin lähes jumalolento (Ps 8:6 VKR).

”Jumala siunasi heidät ja sanoi heille: ”Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täytäkää maa ja ottakaa se valtaanne. Valtikaa meren kaloja, taivaan lintuja ja kaikkea, mikä maan päällä elää ja liikkuu.” (1. Moos. 1:28).

Uuden testamentin näkökulman ihmisen tiehen ja Luojaan tuo Joh. 1:1–3,14: *”Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. Jo alussa Sana oli Jumalan luona. Kaikki syntyi Sanan voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä. – – Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me saimme katella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta.”*

Huomatkaamme, että Jeesus, ihmiseksi tullut Jumala, liitetään läheisesti ihmisen tien historiaan, niin alkuun, nykyiseen kuin tulevaan. Ilman Jeesusta ei olisi ihmisen tietä, eikä ilman Raamatua olisi ihmisen tien luotettavaa historiaa: *”Hänestä, hänen kauttaan ja häneen on kaikki”* (Room.11:36). Edellä olevat jakeet Raamatusta ovat perusta ja alku ihmisen tielle. Ihminen on luotu Jumalan yhteyteen.

Alku on hyvin tärkeä osa kertomusta. Jumala on näyttänyt ja puhunut kaiken tarpeellisen alkuperästämme Mooselle. Hän tiesi, että ihmiset tulisivat ajan mittaan kyselemään ja arvailemaan ihmisen alkuperää. Näin on käynytkin. Monella tavalla onkin pyritty selvittämään alkuaamme. Raamatun ensimmäiset sanat ”*Alussa Jumala loi taivaan ja maan,*” vapauttavat ihmisen pohtimasta ja arvailemasta alkuaamme ja syntyperäämme. Mitähän Jumalalla oli mielessä, miettivät varmaankin aikaisemmin luodut enkelit, jotka seurasivat ihmisen olemassaolon alkutaivalta, sillä

Luoja syytti ensin läsnäolonsa valon planeettamme ylle. Se merkitsi jotain. Jumala rupesi valmistamaan suunnitelmalleen olennolle, ihmiselle, täydellisiä olosuhteita elää. Taivas, ilmakehä, aurinko, kuu, tähdet, vesien lähteet, ravinto, eläin- ja kasvikunta ym. Varmaan enkelit odottivat jännityksellä. Eikä heidän tarvinnut odottaa viikkoa kauempaa nähdäkseen, minkälaisen olennon Herra asettaa asumaan *sangen hyvään* paratiisimaailmaan.

Mitähän juuri luotu paratiisi/maailma näyttikään ihmisen sitä tarkatessa? Linaan erään tunnetun kristityn kirjailijan puhuttelevia sanoja: ”Tähän puutarhaan Herra istutti kaikenlaisia hyödyllisiä ja kauniita puita. Siellä oli puita, jotka olivat täynnä herkullisia hedelmiä, voimakastuoksuisia, ihania silmän katsella ja miellyttävän makuisia. Maa oli kauniin vehreyden verhoama, ja he (Aadam ja Eeva) olivat lukemattomien ja eriväristen, tuoksuviene kukkien runsauden ympäröimiä. Kaikki oli aistikkaasti ja suurenmoisesti järjestetty. Puutarhan keskellä oli elämän puu, mikä oli kaikkia muita puita ihanampi. Sen hedelmät

näyttivät aivan kulta- ja hopeaomenilta, ja niiden tehtävänä oli ylläpitää kuolemattomuutta.” – E.G. White *Lunastuksen historia* 1951 s. 14.

Kaikki, mitä Jumala oli tehnyt, oli täydellisen kaunista, eikä mitään hyvää näyttänyt puuttuvan. Mutta Ihmisen tien alkuhistoriaan liittyy paljon dra matiikkaa, jonka synty sai aikaan. Siksi täydelliseksi luotu maapallo tulee kokemaan esimerkiksi luonnon puolesta sellaista, josta profeetta Jeremia kirjoitti seuraavasti: ”*Minä katselin maata – se oli autio ja tyhjä, ja taivasta – sen valo oli sammunut. Minä katselin vuoria – ne järkkäyivät, ja kaikki kukkulat vapisivat. Minä katselin ympärilläni – ei yhtään ihmistä, taivaan linnutkin olivat lentäneet pois. Minä katselin puutarhaa – se oli pelkkää aavikkoa, kaupungit oli revitty maahan. Tämän kaiken oli saanut aikaan Herran hehkuva viha. Näin sanoo Herra: – Koko maa tulee autioksi. Miksi en tekisi siitä loppua?*” (Jer. 4:23–28.)

Mikä voi maapalloamme järkyttää niin, että edellä oleva näky toteutuu? Miksi päädytään tällaiseen tilaan matkamme aikana? Sen saamme tietää ja paljon muuta käydessämme ihmisen tien vaiheet luomisviikosta tiemme loppuun Raamatun matkassa ja Jumalan lunastussuunnitelmaa seuraten.

Palataan takaisin luomisviikkoon. Kuudentena päivänä kaikki oli valmis ottamaan vastaan Jumalan suunnitteleman ihmisen. Jännitys enkeleitten joukossa kohosi huippuunsa, kun Jumala rupesi kuudentena päivänä muotoilemaan maan tomusta Aadamin ja kohta sen jälkeen hänen kylkiluustaan Eevan. Jumala keskittyi ihmisen luomiseen erityisellä tavalla. Hän teki ensin miehen ruumiin kaikkienensa ja sitten

naisen miehen kylkiluusta. Heihin molempiin puhallettiin eläväksi tekevä Jumalan henkäys. Näin ihmisestä tuli elävä sielu, elävä olento. Huomaa, ihminen on sielu, hänelle ei annettu ruumiista erillään olevaa sielua.

Miltähän Aadam ja Eeva näyttivät lähtiessään Luojansa kädestä? Ainakin muu luomakunta oli innoissaan, *”kun aamun tähdet riemuitten karkeloivat ja Jumalan pojat huusivat ääneen iloaan”* (Job 38:7), sillä tehtiinhän ihmisestä Jumalan kuva luonteensa puolesta. Ihminen oli puettuna valopukuun. Eevan kauneus oli täydellinen ja miehen komeus varmaankin uljas. Selvää on, että Aadam ja Eeva, juuri Luojansa kädestä lähteneinä, olivat täydellisen terveitä hengeltään, sielultaan ja ruumiiltaan. Heistä tehtiin kolmijakoinen henkinen, sielullinen, uskonnollinen eli hegellinen olento. Näin ihmisestä tuli ikäänkuin ikäänkuin kolmisarkainen viljelysmaa. Meistä tehtiin täydellisesti terveitä olentoja hengeltään, (mieleltään) sielultaan ja ruumiiltaan.

Mitä Jeesus sanoo ihmisen luomisesta? *”Ettekö ole lukeneet, että Luoja alun perin teki ihmisen mieheksi ja naiseksi?”* (Matt. 19:4). Luominen tapahtui sanan voimalla: *”Mitä hän sanoi, se tapahtui, mitä hän käski, se pysyi”* (Ps. 33:9). Daavid piti totena Raamatun luomiskertomusta kirjoittaessaan: *”Herra on sanallaan luonut taivaat, suunsa henkäyksellä tähtien joukot,”* [eli universumin asukkaineen] (Ps. 33:6). Näin Jeesus uskoi ihmisenä. Näin Jeesus opetti Jumalana. Jeesuksen opetus luomisesta on selvää. Ei kehitysoppia, ei pitkiä aikoja. Ei epäselvyyttä Jumalan luomisvoimasta.

Jos minulle sanotaan, ettei voida todistaa Jumalan luoneen ihmisen, niin

mielestäni se on todistettu. Luimme edellä Joh. 1:1, 14. Teksti osoitti, että Jeesus on Jumala, Luoja ja Sana. Mitä tämä merkitsee? Jeesus oli silminnäki-jänä paikalla, kun ihminen ja koko luomakunta tehtiin, sillä Raamatussa sanotaan: *”Hänen välityksellään luotiin kaikki, kaikki mitä on taivaissa ja maan päällä, näkyvä ja näkymätön, valtaistuimet, herruudet, kaikki vallat ja voimat. Kaikki on luo-tu hänen kauttaan ja häntä varten.”* (Kol. 1:16.) *”Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.”* (Joh. 1:3, VKR.)

Jeesus silminnäki-jänä, tähän maailmaan syntyneenä, ilmoittaa meille luomisuskon varmuuden. Miksi ihmisten on kuitenkin vaikea hyväksyä Jeesuksen todistusta luomisesta. Hänhän on totuuden, ei valheen puhuja. Miksi epäillä? *”Hullu sanoo sydämessänsä: ’Ei ole Jumalaa’”* (Ps. 14:1, VKR). Olisiko hulluuden sairaus tai uskon puute tarttunut ihmiskuntaan ja moniin kristittyihinkin evoluutio-opin myötä? (ks. Hepr. 11:3). Ihmiselle on annettu valinnan vapaus uskoonkin nähden. Ihminen elää uskonsa mukaisesti, siksi on tärkeitä valita viisaasti uskonsa. Kehitysoppi on harhauttanut monet kristitytkin uskomaan, että ihmisen historia on kymmeniä tuhansia vuosia, tai miljoonia, tai jopa miljardeja vuosia vanha. Itse uskon ennemmin Raamatun ilmoittamaan ihmisen tien kuuteentuhanteen vuoteen tähän mennessä.

Pelkästään lupaus Jeesuksen syntymisestä ihmiseksi oli tarkkaan rajattu niin sukuun kuin aikaan nähden ja on merkittävä tässä suhteessa. Tuskin Juudan sukukunta olisi miljoonia vuosia pysynyt tiedossamme. Eikä varmaan Joosefinkaan, Jeesuksen maallisen isän, su-

kuluettelo aina Aadamiin saakka (lue Luuk. 3:23–38). Myös teksti Aamoksen kirjassa osoittaa ihmiskunnan vaiheitten alusta loppuun olevan tarkasti meille ilmoitettu: *”Ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profetoille”* (Aam. 3:7).

Raamatussa Jumala kysyy ihmisiltä: *”Katso: minä luon uutta. – ettekö huomaa?”* (Jes. 43:19.) Jumalan sana luo edelleen uutta, tänäänkin. Sana, jota Jeesus käytti maan päällä ollessaan, teki ihmisistä uusia luomuksia, uudesti syntyneitä, ja sai aikaan terveyttä. Sanallaan Jeesus jopa herätti kuolleita. Jeesus todisti näin Jumalan luomisvoimasta. Jos uskomme ylösnousemiseen aikojen lopussa, on selvää, ettei ylösnousemus kuolleista voi toteutua, ellei ole Luoja. Vain Luoja voi herättää maan tomuksi maatuneet ruumiit sekunnin murto-osassa. Jeesus teki uskomisen yliluonnolliseen helpoksi. *”Isä on minussa, ja minun tekoni ovat hänen tekojaan”* (Joh.14:10). Jeesus teki Luojan tekoja. *”Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä”* (Joh. 1:3).

Luomisviikon tapahtumat olivat yli-luonnollisia. Tieteen monet saavutukset ovat kiitettäviä, mutta inhimillisiä. Tiede ei pysty selittämään eikä testaamaan jumalallisia ja ainutkertaisia ihmeitä, koska ne ovat inhimillisen tieteen tavoittamattomissa. Väite, että voimme oppia tuntemaan totuuden mukaisen historian synnyttämme inhimillisen tieteen avulla, on mahdottomuus. Miksi? Koska tiede sulkee pois Luojan ihmeitä te-

kevän sanan, mikä merkitsee Jumalan suoran toiminnan pois sulkemista.

Tämä vuorostaan johtaa aina vain uusiin virheisiin ja teorioihin syntyperäämme nähden. Ylhäältä tuleva viisaus sanoo: *”Uskon avulla me ymmärrämme, että maailmat on luotu Jumalan sanalla: näkyvä on syntynyt näkymättömästä.”* (Hepr. 11:3.)

Jumalan kuvaksi ja hänen yhteyteensä luotu ihminen on perusolemuksestaan uskonnollinen. Olemme hengellinen, henkinen ja fyysinen kokonaisuus. Ihminen on onnellisin, tervein ja tasapainoisin silloin, kun edellä mainitut kolme puolta ovat osa häntä. Miksi kaventaa itsensä uskomaan vain näkyväisiä? Luoja kehottaa sanassaan ihmistä avartumaan. Paavalin mukaan usko saa sen aikaan: *”Meille, jotka emme katso [vain] näkyväisiä, vaan näkymättömiä; sillä näkyväiset ovat ajallisia, mutta näkymättömät iankaik-kisia”* (2. Kor. 4:18, VKR).

Jumala kysyy: *”Missä olit silloin kun minä laskin maan perustukset? – kun aamun tähdet riemuitten karkeloivat ja Jumalan pojat huusivat äänen iloaan?”* (Job 38:4, 7.) Ihmisen tien alkua olivat ihmettelemässä muidenkin luomakuntien asukkaat. (Ilm. 12:12). Varsinkin Jumalan rakkauden määrässä meitä ihmisiä kohtaan on ihmettelemistä. Uskon vaakaasti Raamatun sanaan, että olemme olleet kaiken luomakunnan huomion kohteena tähän päivään saakka, ja tulemme olemaan sitä ikuisesti monesta syystä. Ihmisen tie kiinnostaa taivasta ja maata. Tästä on hyvä jatkaa.

Ihmisen tie 2

Seitsemäs päivä ja avioliitto

Raamattu, joka on annettu maailmalle Jumalan lahjana, kuvaa ihmisen tien alkuketkiä aina ikuisuuden kynnykselle. Ihmisen luominen Luojan luomistyön kruunuksi on tapahtunut Raamatun mukaan luomisviikon kuudentena päivänä. Maan tomusta ja miehen kylkiluusta valmistuneeseen hengettömään ruumiiseen, Jumala puhaltaa elämän hengen. Ruumiin kaikki osat alkavat elää. Veri alkaa virrata verisuonissa sydämen sykkinnän tahdissa. Kasvoihin tulee terve puna, silmät avautuvat näkemään Jumalan, taivaallisen Isän, kasvoista kasvoihin. Korvat kuulevat Herran kuvitteelliset sanat: ”Terve-tuloa elämään kanssani, olen tekijäsi ja kaiken luoja. Nauttikaa elämästä valmistamastani luomakunnasta, jonka olen teitä varten luonut. Olkaa siunatut.”

Tuskin ihminen synnyinhetkellään ymmärsi paljonkaan siitä, miten taidokkaasti ja viisaasti hänet ja koko luomakuntamme oli tehty. Luultavasti osa ihmisen tiestä tänäkin päivänä koostuu pelkästään Luojan viisauden äärettömyyden ihmettelystä, vaikka sitä ei aina tunnustettaisikaan julkisesti.

Kuningas Daavid, joka eli noin vuonna 3000 syntiinlankeemuksen jälkeen, (1000 eKr) kuitenkin teki niin. Hän ihmetteli seuraavaan tapaan elämän ih-

meellisyyksiä: ”Minä olen ihme, suuri ihme, ja kiitän sinua siitä. Ihmeellisiä ovat sinun tekosi, minä tiedän sen. Minä olen saanut hahmoni näkymättömissä, muotoni kuin syvällä maan alla, mutta sinulta ei pieninkään luuni ole salassa. Sinun silmäsi näkivät minut jo idullani, sinun kirjaasi on kaikki kirjoitettu. Ennen kuin olin elänyt päivääkään, olivat kaikki päiväni jo luodut. Kuinka ylivertaisia ovatkaan sinun suunnitelmasi, Jumala, kuinka valtava onkaan niiden määrä! Jos yritän niitä laskea, niitä on enemmän kuin on hiekanjyviä. Minä lopetan, mutta tiedän: sinä olet kanssani” (Ps. 139:14–18).

Sapatti

Ihmisen tie johti kuudennesta päivästä seitsemänten ja kahteen syntymäpäivälahjaan, jotka olivat sapatti ja avioliitto. Nämä kaksi lahjaa ovat suhdetta rakentavia säädöksiä. Jumala on liiton Jumala. Ensiksi sapatti, viikon seitsemäs päivä: ”Näin tulivat valmiiksi taivas ja maa ja kaikki mitä niissä on. Jumala oli saanut työnsä päätökseen, ja seitsemäntenä päivänä hän lepäsi kaikesta työstään. Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen, koska hän sinä päivänä lepäsi kaikesta luomistyöstään” (1. Moos. 2:1–3).

Miksi Jumala, joka ei väsy, lepäsi itse seitsemäntenä päivänä, tai mikä on se

siunaus ja pyhitys, joka seitsemänten päivään liittyy? Huomion aihe on myös se, että ihmisen ensimmäinen vuorokausi oli sapatti, viikon seitsemäs päivä. Luku seitsemän on Raamatussa merkittävä, se symboloi täydellisyyttä ja loppuun vietyjä tekoja Jumalan suunnitelmassa.

Jumala, joka on täydellisyys, näki sangen hyväksi kuuden luomispäivän tekonsa. Niitä sanotaan työpäiviksi, (jaa 2) tai niin kuin me nimitämme niitä arkipäiviksi. Seitsemäs päivä ”pyhitettiin” eli erotettiin juhlapäiväksi ihmistä varten monestakin syystä. Se on päivä, jolloin tunnustamme Herran olevan Kaikkivaltias ja Luoja.

Syntiinlankeemuksen jälkeen sapatin noudattaminen vahvistettiin liiton merkiksi Jumalan ja ihmisen välillä. *”Pitäkää pyhänä minun sapattini, olkoon se merkinä liitostamme ja muistuttakoon se teitä siitä, että minä olen Herra, teidän Jumalanne”* (Hes. 20:20).

Syntymäpäivä on yleisesti juhlittu päivä. Luoja ja luotu juhliivat yhdessä seitsemättä päivää, josta tehtiin ikuinen luomistekojen merkkipäivä. *”Hän on säättänyt ihmeellisten tekojensa muiston; armollinen ja laupias on Herra”* (Ps. 111:4, VKR). Antakaamme itsemme Herran tekojen kohteeksi seuraavalla tavalla *”Anna tiesi Herran haltuun, turvaa häneen. Hän pitää sinusta huolen!”* (Ps. 37:5.)

Sapatti julistaa Jumalan tekoja, niin hänen luomis- kuin pelastustekojaankin ihmisen parhaaksi. Jumala antoi sapatin ihmiselle ilon, levon ja hengellisen siunauksen päiväksi. Kolmijakoinen ihminen, uskonnollinen, henkinen ja fyysinen, saavat kaikki osansa seitsemännen päivän siunauksesta. Varsinkin hengellinen, sillä sapatti palvelee liitosuhdetta

Jumalan ja ihmisen välillä (Hes. 20:20).

Herra on liittänyt lepopäivään ekstrapyhää, hänhän siunasi seitsemännen päivän. Miettikäämme minkälaisia siunauksia Raamattu liittää sapattiin. Sapatti on ikään kuin ihmisen palvelija tässä mielessä, eli *tehty ihmistä varten* Jeesuksen sanojen mukaan. Olen monien muiden tavoin huomannut kuinka lepopäivä siunaa joka viikko, ja kiitän Jumalaa sapatin lahjasta. Onhan Jumala muistuttamassa minua fyysisestä levon tarpeesta. Sana ”sapatti” merkitsee käännettynä lakata, lopettaa. Ihminen on tehty niin, että hän tarvitsee viikoittaisen sapatin levon.

Sapatti tarjoaa myös henkisen latautumispäivän perheen, harrastusten, ystävien ja luonnon parissa. Ja mikä tärkeintä, Herra antoi sapatin, että muistaisimme alkuperämme. Se varjeli ihmistä unohtamasta tekijäänsä. Suhde Luojaan säilyisi kunnioittavana ja palvovana. Jumalan unohtaminen kaiken luojana liittyykin oleellisesti sapatin unohtamiseen. Jumala varoitti ihmistä unohtamasta erottaa seitsemättä päivää arkipäivistä antaessaan elämän käyttöohjeet ihmiselle.

Jo Eedenissä sapatti annettiin sanallisessa muodossa ja päivitettiin Siinaila Jumalan sormella kivitauluun noin vuonna 2550 syntiinlankeemuksen jälkeen. Raamattuun kirjoitettuna neljäs käsky kuuluu: *”Muista pyhittää lepopäivä. Kuutena päivänä tee työtä ja hoida kaikkia tehtäviäsi, mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti. Silloin et saa tehdä mitään työtä, et sinä eikä sinun poikasi eikä tyttäresi, orjasi eikä orjattaresi, ei juhtasi eikä yksikään muukalainen, joka asuu kaupungissasi. Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaiken,*

mitä niissä on, mutta seitsemännen päivän hän lepäsi. Sen vuoksi Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen.” (2. Moos. 20:8–11.)

Jumala tunsi etukäteen ihmisen tien. Hän näki, mitä vaaroja piilee sapatin unohtamisessa. Muista-sanalla on arvo- kas merkitys miettiessämme niitä vaaroja, joita sapatin unohtaminen saisi aikaan. Siksi olen taipuvainen uskomaan käsityksen siitä, että tuskin olisi montakaan jumalankieltäjää, epäjumalanpalvelijaa tai pakanaa, jos ihminen tiellän- sä olisi muistanut pyhittää sapatin. Tältä pohjalta on mielenkiintoista huomata, että viikonpäivien nimissäkin lauantai viittaa yli sadassa kielessä sapatti-sanaan. Esimerkiksi venäjän kielellä lauantai on subota, espanjan kielessä sabado.

Olemme totisesti ymmärtäneet sapa- tin merkityksen huonosti, mutta Saata- na hyvin, koska hän on saanut sapatin unohduksiin ihmisen tiellä. Jumala kut- suukin tässä asiassa uudistukseen: *”Jos et polje tomuun sapattia etkä aja omia etujasi minun pyhänä päivänäni, jos nimität sa- pattia ilon päiväksi ja Herran pyhää päi- vää kunnian päiväksi, jos kunnioitat sitä niin, ettet kulje omilla asioillasi, et käy kaup- paa etkä aja omia etujasi, silloin saat iloita Herrasta. Minä annan sinun kulkea kaik- kien vuorten yli, ja olet saava elantosi isä- si Jaakobin perintömaasta. Näin on Herra puhunut.*” (Jes. 58:13, 14.)

Valitettavasti ihmisen tie todella joh- ti aika pian pakanuuteen syntiinlankee- muksen jälkeen, kun alettiin palvoa au- rinkoa, kuuta ja tähtiä. Sapatti hylättiin ja auringon päivästä tuli kunnioitettava. Mehän tiedämme kuka on kaiken taka- na tässäkin. Seuraavassa luvussa hänestä lähemmin.

Suuri erehdys on luulla, että sapatti on vain juutalaisia varten. Sapatin lah-

ja, kuten avioliitto, kuuluu kaikille ihmi- sille, annettiinhan nämä kaksi säädöstä paljon ennen kuin yhtään juutalaista oli olemassa.

Kun aiemmin kerroin sapatin siu- nauksista, haluan tuoda esille erään hengellisen siunauksen, joka myös liit- tyypä sapattiin: Herra johti Mooseksen kir- joittamaan lepopäiväkäskyn seuraavasti: *”Pidä lepopäivä mielessäsi ja pyhitä se, niin kuin Herra, sinun Jumalasi, on sinua kä- sennyt. Kuutena päivänä tee työtä ja hoida kaikkia tehtäviäsi, mutta seitsemäs on Her- ran, sinun Jumalasi, sapatti. – – . Muista, että itse olit orjana Egyptissä, kun Herra, si- nun Jumalasi, kohotti voimakkaan käsivar- tensa ja johdatti sinut sieltä pois. Sen tähden Herra, sinun Jumalasi, käski sinun viettää lepopäivää*” (5. Moos. 5:12–13,15).

Näin ollen sapatti on luomistyön lisä- si lunastustyön muistopäivä. Jeesus lepäsi haudassa sapatin ja tarjoaa ihmiselle le- von hänen täytetyn työnsä kautta. Jeesuk- seen uskovan etuoikeus on levätä omis- ta yrityksistä pelastaa itsensä, muistellen Herran valtavia tekoja ja johdatusta mei- dän vapauttamisemme synnin orjuu- desta Jumalan lapsen vapauteen. Psal- min 111. jakeen 4 alkuosa (VKR) kertoo luomistekojen muistomerkistä: *”Hän on säätänyt ihmeellisten tekojensa muiston*” (sa- patti). Jakeen loppuosa, *”armollinen ja laupias on Herra,*” on puolestaan viittaus lunastustyön muistopäivään, sapatinpäi- vään, jonka Jeesus lepäsi haudassa lunas- tustyönsä päätteeksi.

On siis syytä kaksinverroin juhlia Herran päivänä. Ihmisen muutos uu- deksi luomukseksi on Pyhän Hengen teko. Tätä luomistekoa verrataan sapat- tikäskyssä yhtä tärkeäksi kuin on maan ja taivaan luominen.

Raamatusta annettavista juhla-ajoista

sapatti on tärkein, sillä sitä se on vielä ikuisuudessakin Jes. 66:23 mukaan: ”Ja aina uudenkuun päivänä (yhdestä kuukaudesta niin toiseen, vanha Biblia) ja jokaisena sapattina tulee koko ihmiskunta, ja kaikki kumartuvat minun eteeni, sanoo Herra”.

Jeesuskin muistutti sapatin merkityksestä Uudessa testamentissa kehottaen rukoilemaan, ettei pako Jerusalemita, kun sen hävitys koittaisi, tapahtuisi sapattina. Näin sapatti korotettiin tärkeimmäksi juhlapäiväksi Raamatussa. Ei Jeesus turhaan sanonut, että sapatti on ihmistä varten. Me tarvitsemme fyysistä, henkistä ja hengellistä virkistymistä ja laatu-aikaa Luojamme ja toistemme kanssa. Jeesuksella oli tapana käydä jumalanpalveluksissa sapattisin, mikä tapa on meillekin tarpeellinen vahvistamaan Jumala- ja seurakuntayhteyttämme.

Avioliitto

Ihmiselle annettiin toinenkin liitosuhdetta koskeva säädös sapatin lisäksi, avioliitto. Jumala on liiton Jumala. Kristillisen avioliiton merkitys on monitahoinen ihmisen tiellä. Perhe muodostaa kodin, yhden tärkeimmistä yhteiskunnan peruspilareista. Avioliiton syntysanat kuuluvat: ”Ja Jumala loi ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät. Jumala siunasi heidät ja sanoi heille: ’Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää maa ja ottakaa se valtaanne. Vallitkaa meren kaloja, taivaan lintuja ja kaikkea, mikä maan päällä elää ja liikkuu.’” (1. Moos. 1:27, 28.)

Kaikki, mitä Jumala oli tehnyt, oli täydellisen kaunista, eikä mitään näyttänyt puuttuvan, paitsi Eeva. ”Herra Jumala sanoi: ’Ei ole hyvä ihmisen olla yksinään. Minä teen hänelle kumppanin, joka

sopii hänen avukseen.’” – Silloin Herra Jumala vaivutti ihmisen syvään uneen ja otti hänen nukkuessaan yhden hänen kylkiluisistaan ja täytti kohdan lihalla. Herra Jumala teki tästä kylkiluusta naisen ja toi hänet miehen luo. Ja mies sanoi: – Tämä se on! Tämä on luu minun luustani ja liha minun lihastani. Naiseksi häntä sanottakoon: miehestä hänet on otettu. Siksi mies jättää isänsä ja äitinsä ja liittyy vaimoonsa, niin että he tulevat yhdeksi lihaksi” (1. Moos. 2:18, 21–24).

Lukiessamme Raamattua ja tulkittesamme siinä esitettyjä totuuksia, oppeja ja käytäntöjä, on hyvä pitää mielessä seuraava ohje: Jos tahdot tietää Raamatun opetuksen ja kannan tietyistä aiheista, niin etsi Raamatusta ensimmäinen kohta kyseessä olevasta aihepiiristä. Kun olet sen löytänyt, olet saanut perustan ja lähtökohdan samaa aihetta käsittelevien myöhempien tekstien oikealle tulkinnalle. Näin on avioliitonkin kohdalla. Edellisessä luvussa löysimme sapattia käsittelevät alkujakeet, joiden pohjalta sapattisäädökseen tulee Raamatun mukaan suhtautua. Tällä periaatteella jatkamme nyt avioliittoaihetta. Tätä periaatetta Jeesuskin käytti, kun hän vastasi eräisiin avioliittoon liittyviin kysymyksiin (Matt. 19. luku).

Ensimmäiset avioliittoon käsittävät jakeet ovat siis edellä lainatut 1. Moos. 1:27, 28 alkuosa ja 2:18, 21–24. Lyhyesti saatamme todeta ainakin kaksi tärkeää periaatetta (ihannetta) Jumalan siunauksessa avioliitossa. Ensinnäkin avioliitto on miehen ja naisen välinen elämän pituinen rakkaussuhde. Suhteen hedelmiä ovat mm. seurallisuus ja lapset.

Aihe jatkuu toisen luvun jakeissa 21 ja 22: ”Silloin Herra Jumala vaivutti ihmisen syvään uneen ja otti hänen nukkuessaan

yhden hänen kylkiluistaan ja täytti kohdan lihalla. Herra Jumala teki tästä kylkiluusta naisen ja toi hänet miehen luo.” Tämä luettu kohta antaa ymmärtää, että nainen on miehen vastakappale ja päinvastoin. Aadamista ja Eevasta tehtiin ikäänkuin kokonainen ihminen. Heistä tuli yksi. Nainen tehtiin miehen kylkiluusta, läheltä hänen sydäntään, olemaan tasavertainen sydänystävä toisilleen.

Edellä luettu Raamatun teksti tuo mieleen tutun sovelluksen naisen ja miehen asemaan liitossaan. Valitettavasti avioliitot eivät tässä synnin turmelemassa maailmassa ole suinkaan aina onnellisia. Eräänä synnä tähän on se, että usein unohdetaan seuraavat tosiasiat: Vaimoa ei tehty miehen pään luusta, jotta hän olisi yläpuolella miestä hallitsevassa asemassaan. Vaimoa ei tehty myöskään miehen kantapäähän luusta olemaan alistetussa asemassa. Hänet tehtiin miehenä kylkiluusta, olemaan tasavertaisena hänen rinnallaan.

Lainatkaamme Salomoa, joka toivottaa seuraavaa: ”Nauti elämästä rakastamasi vaimon kanssa kaikkina turhina elinpäivinäsi, jotka Jumala on antanut; se on osasi tässä elämässä auringon alla, kaiken vaivannäkösi keskellä” (Saarn. 9:9). Avioliitto parhaimmillaan voi olla ikään kuin pala taivasta. Mahdollista se onkin silloin, kun Jumala saa olla avioliitossa kolmantena ja ykköspaikalla.

Näyttää kuitenkin siltä, että levottomina ihmisinä meillä saattaa olla kaksi ongelmaa, avioliitto ja naimattomuus. Miten nämä ongelmat saadaan poistetuiksi? Tulee mieleen Jeesuksen vastaus kysymykseen avioliitosta taivaassa. Hänhän sanoi, että ylösnousemuksen jälkeen ei enää naida tai mennä miehelle. Taivaassa ei ole ongelmia avioliitto-

asiassa eikä missään muussakaan. Avioliitot ovat täyttäneet tehtävänsä. Maa on saanut asukkaansa, sillä evankeliumin julistus on synnyttävä kansan, joka saa periä uuden maan ja kokea siellä olevat täydelliset ilon lähteet.

Liiton Jumala antoi ihmiselle mahdollisuuden syntyinlankeemuksen jälkeen tehdä liitto hänen kansansa, jolloin särkyneestä ihmisestä tulee kokonainen ja ehjä. Koska liitto Jumalan kanssa on seurauksiltaan tärkein ja kauaskantoisin ihmisen elämässä, niin siitä jotain jo tässä vaiheessa:

Emme Aadamin ja Eevan tavoin voi nähdä Jumalaa, siksi hän on lahjoittanut uskon ihmiselle, joka haluaa tehdä liiton Herransa kanssa. Usko on kuin käsi, joka ojentuu Jumalan käteen. Uskon kautta Jeesukseen meidän luojastamme tulee ihmisen tärkein liittolainen. Tätä liittoa Raamattu vertaa miehen ja naisen väliseen avioliittoon.

Avioliitto on annettu ikään kuin opetusvälineeksi ymmärtämään oikeata suhdetta Jumalan ja ihmisen välillä, sekä seurakunnan ja Jumalan välistä liitosuhdetta keskenään. Ei ole ihmisen hyvä olla yksinään, sanoo Jumala ja antaa lääkkeen kaikille ihmisille: ”Älä pelkää, sillä et sinä häpeään joudu: älä ole häpeissäsi, sillä et sinä oleva pettyvä. Nuoruutesi häpeään sinä olet unhottava, leskeytesi pilkkaa et enää ole muistava. Sillä hän, joka sinut teki, on sinun aviomiehesi, Herra Sebaot on hänen nimensä, sinun lunastajasi on Israelin Pyhä, hän joka kaiken maan Jumalaksi kutsutaan” (Jes. 54:4, 5, VKR, lihavointi kirjoittajan). Kaikkia ihmisiä Jumala kutsuu ikuiseen liittoonsa. Herra tarjoutuu solmimaan iankaikkisen liiton kaikkein syntisimmänkin kanssa.

Kun Kristus ylkänä saa itselleen ”mor-

siamen” Pyhän Hengen vaikutuksesta, tapahtuu vihkimys kasteessa, jossa ihminen ilmaisee julkisesti henkilökohtaisen valintansa olla Herran oma, eli liittyy Herran ruumiiseen (seurakuntaan) ja nämä kaksi tulevat yhdeksi (1. Tim. 6:12).

Vastatessaan Jumalalle tahdon, ei sormustakaan unohdeta. Profeetta Haggai jatkaa: ”*Tuona päivänä sinusta tulee minun uskottuni, minä teen sinusta sinetti-sormukseni. Sinut minä olen valinnut, sanoo Herra Sebaot*” (Hag. 2:23 loppuosa). Herra on aina lähellä ”morsiantaan,” ja on hänen silmäteränsä aina, sen lisäksi Kristus asettuu asumaan uskovassa (ks. Gal. 2:20). Tällaista rakkaussuhdetta ja yhteyttä voidaan oppia myös maallisesa, miehen ja vaimon välisessä liitossa.

Koska inhimillinen rakkaus on vajaista, niin paraskin avioliitto on epätäydellistä. Puolisoita kehoitetaankin pitämään esimerkkinään Kristuksen anteeksiantavaa rakkautta (lue tästä aiheesta Ef. 5:21–33). Olemme valitettavasti luonnoltamme itsekkäitä, mutta jos ihmisellä on Kristuksen mieli, silloin toteutuvat rakkaudesta lausutut ylevät sanat (1. Kor. 13:4–7).

Avioliitossa kysytään silloin tällöin kumppanilta rakastatko minua? Sen kysymyksen esitti Jeesuskin eräälle opetuslapselleen ja kysyy sitä kaikilta ihmisiltä, joilla on suhde häneen. Herra halusi kuulla vastauksen, jossa Pietari ilmaisisi rakastavansa Jeesusta ihan oikeasti. Sen tähden hän käytti kysymyksessä sanaa *agapao*, joka tarkoittaa kaikkein ylevintä rakkauden muotoa.

Pietari meni hämilleen näin syvästä kysymyksestä, sillä olihan hän juuri pettänyt Jeesuksen, siksi Pietari käytti vastauksessaan sanaa *fileo*, joka on vähän pinnallisempi rakkauden muoto. *Fileo* merkitsee yhtä kuin ystävien välistä tykkäämistä. Avioliitossa tarvitaan korkeinta rakkauden muotoa, jotta se säilyisi elämän pituisena. Samoin liitto Jumalan kanssa ei kestä, ellei ihmiselle anneta rakkauden kastetta ylhäältä. Sinä, joka mietit avioeroa tai luopumista Herrasta avaa Raamattusi ja lue Mal. 2:10–16.

Onnellisen kodin tärkein edellytys on varmistua Jumalan läsnäolosta perheessä. Silloin eivät synkät varjot uhkaa kodin rauhaa, ”*eikä kolmisäikeinen lanka katkea helposti*” (Saarn. 4:12).

Ihmisen tie 3

Hyvä ja paha

Oletko tullut ajatelleeksi miten tärkeä kirja Raamattu on ja miten suuressa pimeydessä ihmiskunta eläisikään, ellei Sana olisi keskellämme. (lue Joh. 1:1–3). Olemme oppineet Raamatusta, että Herran sanassa on luomisvoima, tieto ja viisaus, jota ei mikään muu kirja voi antaa. Kuningas Daavid, joka uskoi Jumalan sanaan, saattoi kokemuksesta sanoa: *”Sinun sanasi on lampu, joka valaisee askeleeni, se on valo minun matkallani”* (Ps. 119:105).

Raamatun opetus hyvän ja pahan alkuperästä ovat sitä tietoa, jonka Luojamme näki hyväksi ilmoittaa ja tallentaa ihmiselle. Hyvyys ja Pahuus henkilöytyvät Jumalan sanassa kahteen persoonaan; Jeesukseen Kristukseen Jumalan Poikaan ja enkeliruhtinas Luciferiin, jonka lankeemus ja katumattomuus teki hänestä Saatanan, eli Paholaisen. Näiden kahden, Luojan ja luodun välillä, käydään taistelu ihmisestä ja maapallon hallintaoikeudesta. Tätä taistelua on kestänyt ihmisen lankeemuksen jälkeen 6000 vuotta. Lunastussuunnitelma antaa keinot tälle taistelulle, johon kaikkien ihmisten ja luotujen on otettava kantaa, joko hyvän puolesta pahaa vastaan tai päinvastoin. Raamattu kertoo alusta loppuun saakka Hyvän ja Pahan kädenjäljistä ihmiskunnan historiassa.

Syntiinlankeemuksen jälkeen vapaan

tahdon omistavalle ihmiselle tarjotaan valita rakastaa ja palvella joko Hyvää tai Pahaa. Hänellä, joka palvelee Jumalaa, on ihmeellinen rakastava ja Kaikkivaltias Jumala Isänään, Jeesus Vapahtajanaan ja Pyhä Henki pyhittäjänään. Edellä mainitut jumaluuden kolme nimeä muodostavat mielestäni kolme persoonaa, joiden keskinäinen ja täydellinen ykseys ja yhteys, sekä jakamattomuus tekee heistä yhden. Niinpä Raamattu sanoo: *”Kuule Israel! Herra on meidän Jumalamme, Herra yksin”* 5. Moos. 6:4). *Herra on yksi VKR.*

Mielenkiintoista on tässä yhteydessä lukea siitä ykseydestä mikä oli Isän, Pojan ja Pyhän Hengen välillä Jeesuksen kuolinhetkellä: *”Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa –”* (2. Kor. 5:19). Isä ei siis ainoastaan antanut Poikaansa kuolemaan ihmisen edestä, vaan koki itsekin kuoleman ristinpuulla Jeesuksen kanssa ja kautta. On hyvä tietää, että Pyhä Henki herätti Kristuksen (Room. 8:11).

Monet vierastavat kolminaisuus-sanaa, koska sitä ei mainita Raamatussa. Heille muutama sana tässä yhteydessä. Mielestäni ei tarvita mitään kolminaisuus-sanaa, sillä Paavalin käyttämä sana koko jumaluus (Kol. 2:9) korvaa mielestäni hyvin sen. Jumaluuden koko täyteys Isä, Poika ja Pyhä Henki muodostavat

mielestäni Raamatun mukaisen ykseyden. Koko jumaluus antoi Kristukselle kasteessa valtansa (Matt. 28:18), kunniansa (ks. Fil. 2:9–12), oman nimensä ”Iankaikkinen Isä” Jes. 9:5 ja nimen Herra - Jehova ”Minä olen” 2. Moos. 3:14.

Jumaluuden kolmas persoona (Hän, Pyhä Henki) oli täydellisessä ykseydessä Isän ja Pojan kanssa hämmästyttävällä tavalla luomiskertomuksessa. Tämä sama jumalallinen kolmiyhteys ja ykseys, joka loi aikanaan luomakunnan kaikkienensa, tekee sen jälleen tämän maailman ajan täytyessä. Ihmisen uudestisyntyminen tässä elämässä on sekin jumalallisen ykseyden, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen aikaansaama luomisteko (Joh.14:26). Tällöin ihminen täytetään koko jumaluuden täyteydellä, eli: Herran Jeesuksen Kristuksen armolla, Isän Jumalan rakkaudella ja Pyhän Hengen osallisuudella.

Koska Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat täysin yhtä päämääriltään, mieleltään ja luonteeltaan, niin mitä muuta he voivat olla kuin yksi, vaikka ovat kolme persoona. Kolminaisuuden ongelmaa ei ole uskottu ihmisten ratkaistavaksi. Ihmisjärki ei kykene käsittämään kolmiyhteyden salaisuutta. Tässä yhteydessä vaihtelu on suurinta kaunopuheisuutta. Kiitos Herralle siitä, että Raamattu antaa tarpeellisen tiedon Jumalan rakkaudesta, viisaudesta ja hänen oikeamielisyydestään.

Vaikka emme ymmärräkään täydellisesti kolmiyhteyden täyttä ulottuvuutta, niin voimme ymmärtää Raamatun mukaan sen, että ihmisen suhde Jumalaan, [Isään] Jeesukseen [Poikaan] ja Pyhään Henkeen ratkaisee iankaikkisen kohtalomme. Pyhän Hengen yhteydestä Jeesukseen sanotaan mm: ”Hän [Pyhä Henki] kirkastaa minut, [Jeesus] sillä sen, minkä hän teille ilmoittaa, hän saa minulta”

(Joh. 16:13). Pelastus perustuu rakastavaan, palvovaan ja kunnioittavaan suhteeseen jumaluuden kaikkiin kolmeen nimeen, eli koko jumaluuteen ja varsinkin Pyhään Henkeen. (lue Matt. 12:31–32).

”Katsokaa, näkkää omin silmin! Maistakaa, katsokaa Herran hyvyttä! Onnellinen se, joka turvaa häneen” (Ps. 34:9).

Jumala on hyvyyden lähde, josta saamme tänäänkin nauttia. Hyvä on siis ollut olemassa aina, mutta miten on pahan laita? Olemme toistaiseksi vaiheessa, jolloin kaikki oli sängen hyvää.

Jumala teki ihmisestä vapaan olenon. Merkiksi vapaudesta valita, Jumala istutti paratiisin keskelle hyvän- ja pahantiedon puun. Tuliko Jumalalle erehdys, koskapa juuri tämä puu koitui ihmiselle alkulankeemukseksi? Ei suinkaan! Ihmiselle annettu vapaa tahto tarvitsi testipuun. Jumala istutti paratiisiin puun, jonka kautta voitiin ilmaista ihmisen syvimät tunteet Jumalaa kohtaan.

Raamattu ei missään tapauksessa pidä hyvän- ja pahantiedon puun koetta Jumalan erehdyksenä, vaan viisaan kasvatajan viisaana ratkaisuna koetella ihmisen suhdetta Jumalaan. Mielestäni oli aika vaatimaton koetus kieltää ihmistä syömästä yhdestä puusta, kun oli ihan yltäkyllin muitakin puita nautittavaksi ja nähtäväksi. Koetuksen ei pitänyt olla ylivoimainen. Koska Jumala antoi ihmiselle vapaan tahdon, mikä on eräs Jumalan rakkauden osoitus, niin täytyihän sekin nähdä, miten ihmispari käyttäisi vapaa tahtoaan. Olisivatko he vapaasta tahdosta kuuliaiseta vähässäkin Jumalalle? Näin heille suotaisiin mahdollisuus tietää, että rakastavatko he todellakin Jumalaa.

Mitä on olla Jumalan kuva? Onko se

Jumalan ulkoinen muoto meissä, vai olisiko se enemmänkin Jumalan luonteen heijastusta. Miten Raamattu sen sanoo? *”Jumalaa ei kukaan ole koskaan nähnyt. Mutta jos me rakastamme toisiamme, Jumala pysyy meissä ja hänen rakkautensa on saavuttanut meissä päämääränsä”* (1. Joh. 4:12).

Tämä jae vastaa suoraan, millä tavalla Jumalan kuva näkyy ihmisessä. Heijastamalla jumalallista rakkautta ihminen on Jumalan kuva. Rakastamalla Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseämme *tiedämme* olevamme Jumalan lapsia, Jumalasta syntyneitä ja hänen kuviaan. On hyvä muistaa tässä yhteydessä, mitä rakkauden apostoli kirjoittaa: *”Joka pitää hänen käskynsä, pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. Ja sen, että hän pysyy meissä, me tiedämme Hengestä, jonka hän on meille antanut”* (1. Joh. 3:24).

Jumalan käskyt ovat hänen luontensa kuva ja heijastus. Tämän kuvan Pyhä Henki kirjoittaa jokaisen Jumalaa rakastavan ihmisen sisimpään. Käskyt siis varjelevat vapautta ja hyvyyttä. Käskyjen noudattaminen oli ensimmäisen ihmisparin ilmaus rakkaudesta tekijäänsä kohtaan.

Vuonna 2556 syntiinlankeemuksen jälkeen (1444 eKr.) kymmenen käskysanaa kirjoitettiin Jumalan sormella kahteen kivitauluun, jotta Jumalan luonteen kuva säilyisi muuttumattomana ihmisten mielessä. Ihmisen oli saatava myös ”kirjallisena” elämän käyttöohjeet, joiksi kymmentä käskyä sanotaan. Luoja antoi ne sormellaan kirjoitettuina sanaansa ja ihmisen tietoisuuteen tuleviksi vuosituksiksi. Jumalan kymmenen käskyn sanat ovat kirjoitettuina Raamatussa kahteen kertaan: 2. Moos. 20. ja 5. Moos. 5. luvuissa.

Oli yksi luotu, jolle Hyvyyden Juma-

lan käskyt tulivat vastenmielisiksi ja ras-kaiksi täyttää. Pahuus astui näyttämölle.

1. Moos. 3:1 sanoo: *”Käärme oli kavalin kaikista eläimistä, jotka Herra Jumala oli luonut.”* Tämä osoittaa selvästi, kuinka joku luoduista olennoista oli käyttänyt vapaata tahtoaan väärin. Paha oli tosiasiassa, ja sillä oli petolliset kasvot. Nämä petolliset kasvot kuuluivat Luciferille. (Lux = valo ja fero = kantaja). Lucifer tuli tietämään mitä on hyvä ja paha. Valonkantajasta tuli pimeyden ruhtinas. Kaikkien enkeliolentojen ylin, kaunein ja viisain oli langennut, niin kuin vain Raamattu voi sen kertoa. Profeetta Hesekiel sai Herralta vertauskuvallisen sanoman pahan alkuperästä ja sen lopusta. Hes. 28. luvun jakeet 1–19 kertovat sen mielenkiintoisella tavalla, lainataan siitä jakeet 12–15.

”Ihminen, viritä valitusviirsi Tyroksen kuninkaasta, sano hänelle: Näin sanoo Herra Jumala: – Sinä olit täydellisistä täydellisin, täynnä viisautta, itse kauneus. Olit Eedenissä, Jumalan puutarhassa, ja sinua koristivat kalliit kivet, karneolit, topaasit ja kalsedonit, krysoliitit, onyksit, jaspikset, safiirit, turkoosit ja smaragdrit. Pukusi oli kullalla kirjailtu. Jo syntyessäsi oli kaikki valmiina. Kerubiksi minä sinut tein, sädehtiväksi vartijaenkeli, sinä olit pyhällä vuorella, käyskentelit välkehtivien kivien keskellä. Moitteen sijaa ei sinussa ollut siitä päivästä, jona sinut loin, siihen päivään, jolloin lankesit pahaan.”

Näin paha sai alkunsa. Kysymme: Oliko pakko langeta? Oliko syytä? Jos me keksisimme järjellisen selityksen Luciferin lankeemukseen, niin synnille löytyisi puolustus. Jumalan hyvyys olisikin kyseenalaista. Mitään puolustusta ei kuitenkaan löydy pahan olemassaololle. Tosin kerrotaan, että kiusaus olla Jumalan vertainen, tuli hänen mieleensä. Lucifer

jäi hautomaan mielessään ylpeitä ajatuksiaan: *”Etkö juuri sinä sydämässäsi sanonut: ’Minä tahdon nousta taivaisiin! Minä pystytän valtaistuimeni Jumalan tähtiä korkeammalle, minä tahdon istua jumalten vuorella kaukana pohjoisessa’”* (Jes.14:13).

Luciferissa löytyi *vääryys* (Hes. 28:15, VKR). Hänestä tuli lopulta valheen isä, niin kuin Joh. 8:44 sanoo: *”Saatana on ollut murhaaja alusta asti. Hän on kaukana totuudesta, se on hänelle vieras. Kun hän valehtelee, hän todella puhuu omiaan, sillä hän on valehtelija ja valheen isä.”* Jakeessa oli muutamia lisänimiä Luciferista, Valonkantajasta, josta tuli moniniminen Paholainen. Sanat; *sinussa löytyi vääryys* (Hes. 28:15, VKR), viittaavat mielestäni Luciferin tapaan toimia asiansa edistämiseksi. Lucifer käytti menestyksekkäästi kavaluuttaan. Jumalan toimintatapa on rakkaudellinen, avoin ja totuudellinen. Lucifer himoitsi jumalallista valtaa, hänelle ei kelvannut Jumalan kaltainen luonne.

Kyllä Luciferin täytyi olla mestari valehtelemaan kapinassaan Jumalan mustamaalaamiseksi. Miten muuten voidaan ymmärtää, että lohikäärme, se sama käärme, joka puhui paratiisissa, sai Ilmestyskirjan 12:4 mukaan voitettua peräti kolmannen osan taivaan enkeleistä puolelleen. Ehkä Lucifer toi vihjaillen esille paha Jumalasta, ehkä selitti kärsivänsä jotakin epäoikeudenmukaisuutta itseään kohtaan, tai hän syytti Jumalan hallintoa ja lakia ankaraksi.

Meidän on hyvä tietää tänäänkin, ettei vahvinkaan uskova ole suljettu pois vapaan tahdon myötä hylkäämästä uskoaan, vaikka hän olisikin tällä hetkellä Jumalan palvelija. Jos kerran enkelit taivaassa saattoivat langeta, niin miksi ei ihminen. Paavalikin, joka oli yksi vahvim-

mista Jumalan miehistä, toteaa: *”Minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi”* (1. Kor. 9:27, VKR).

Jeesuksen kehotukseen *”valvokaa ja rukoilkaa”* on syytä uskoa, koska Paholainen on näinä vuosituhansina oppinut yhä taitavammaksi pettäjäksi ja valehtelijaksi. Nykyisin Paholainen tunnetaan kansan keskuudessa muun muassa vihtahtäisenä sorkkaeläimenä. Paholainen ja hänen enkelinsä voivat esiintyä poismenneinä omaisinaamme meedioitten välityksellä. Saatana itse saattaa tekeytyä Kristukseksi, valon enkeliksi: *”Eikä ihme, tekeytyyhän itse Saatanakin valon enkeliksi”* (2. Kor. 11:14).

Vaaroja tulla eksytetyksi on monia. *”Rakkaat ystävät, älkää uskoko kaikkia henkiä. Koetelkaa ne, tutkikaa, ovatko ne Jumalasta, sillä maailmassa on liikkeellä monia vääriä profettoja”* (1. Joh. 4:1). *”Monet tulevat esiintymään minun nimelläni. He sanovat: ’Minä olen Messias’, ja eksyttävät monia”* (Matt. 24:5).

Muistakaamme myös jatkuvasti näiden suurten onnettomuuksien keskellä Ilmestyskirjan sanat: *”Iloitkaa siis, taivaat ja te taivaiden asukkaat! Mutta voi maata ja merta – Saatana on laskeutunut teidän luoksenne! Se on raivon vallassa, sillä se tietää, että sen aika on lyhyt”* (Ilm. 12:12).

Tarvitsemme erityisen varustuksen taistellesamme hyvän puolesta paha vastaan. Se mitä tapahtui ensimmäiselle ihmisparille, jatkuu edelleen. Ihmiskuntaa niin yksilöinä kuin kansoina seuraa jatkuvasti vaara joutua käärmeen pettämäksi. *”Pitäkää mielenne valppaana ja valvokaa. Teidän vastustajanne Saatana kulkee ympäriinsä kuin ärjyvä leijona ja etsii, kenet voisi niellä”* (1. Piet. 5:8).

Ihmisen tie 4

Lankeemus

Emme tiedä kuinka kauan ensimmäinen ihmispari eli onnessaan paratiisikodissa, kunnes he joutuivat tiellään vaaran paikkaan, ehkä syystäkin. Taivaassa oli puhjennut kapina ilman mitään järkevää syytä. Kaikkein korkeimmassa asemassa olevalle luodulle olennolle Luciferille, syttyi ajatus nousta asemassaan vieläkin korkeammalle, itse Jumalan rinnalle. Mitä enemmän hän sitä mietti, sitä enemmän hän innostui ajatuksestaan. Kiusaus kasvoi ihan ylivoimaiseksi kestää, ja niinpä hän ryhtyi toimeen.

Lucifer ei suinkaan mennyt ilmaisemaan epäilyjään Jumalalle pyytääkseen anteeksi ylpeitä kuvitelmiaan Luojaltaan ja Herraltaan. Sen sijaan hän alkoi värvätä salaa kannattajia puolelleen. Nyt oli ihminenkin todella vaarassa. Mitenkähän ihmisen kävisi? On tarpeellista aina silloin tällöin palata tuttuun syntiinlankeemuskertomukseen.

Lankeemus oli synnittömän, vain luonnostaan hyvää tekemään luodun olennon vapaan valinnan väärinkäytön tulos. Näin luomakuntaan ilmaantunut synty on ikuinen arvoitus. Jos lankeemukseen löytyisi selitys, se antaisi hyväksynnän tai oikeutuksen synnille. Synty on luonnottomuus, johon Jumalalla ei ole mitään osuutta, ja se tullaan kerran hävittämään kaikkineen luomakunnasta.

Aadamin ja Eevan tilanne paratiisis-

sa oli pahan ilmaannuttua todella vaarallinen ja jännittävä. Miten ihminen käyttäisi vapaata tahtoaan sen jouduttua koetukselle? Halusiko Jumala varjella ihmisen kavalasta pahasta, vai kohtasiko se ensimmäisen ihmisparin täytenä yllätyksenä? Hyvä Jumala oli kyllä tilanteen tasalla ja oli ilmaissut vaaran paikankin jo etukäteen. Vaaran paikka oli hyvän- ja pahantiedon puun luona.

On hyvinkin mahdollista, että taivaan hyvät enkelit olivat vierailleet ihmisparin luona Jumalan toimesta ja opettivat hyvän ja pahan tiedon puun merkitystä ihmiselle. He selittivät tiedon puun olevan rakkauden ja kuuliaisuuden, sekä vapaan tahdon kokeena. Mikään ei estäisi ihmistä ottamasta kiellettyä hedelmää, jos hän niin haluaisi. Ainoa este oli omatunto, Jumalan rakkaus ja kaikki se hyvä, minkä he näkivät ympärillään. Hyvät enkelitkin lähetettiin varoittamaan vaarasta, jonka he tiesivät omasta kokemuksestaan.

Taivaassa oli käyty taistelu, joka selittää sen, että kaikki enkelitkin olivat olleet salakavalan olennon hyökkäyksen kohteena (Ilm. 12:7). Tosin kolmasosa enkeleistä oli hävinnyt taistelun hyvän ja pahan välillä liittymällä Paholaiseen. Aadam ja Eeva tiesivät tämän vaaran, sillä Jumala oli varoittanut heitä menemästä edes tiedon puun lähelle, koska siellä ainoastaan olisi vaaran paikka. Lankee-

muksen mahdollisuus oli tehty melkein mahdottomaksi.

Yksistään Jumalan rakkaus, joka heijastui lukemattomissa eri muodoissa ihmistä kohtaan, olisi pitänyt riittää esteeksi tottelemattomuudelle. Mutta yksi mahdollisuus oli lankeemukselle – ihmistä ei tehty robotiksi. Sen tiesi Lucifer, joka nyt vain etsi sopivaa tilaisuutta hyökkäykseen.

Raamattu esittää tuon tutun kertomuksen seuraavasti: *”Käärme oli kavalin kaikista eläimistä, jotka Herra Jumala oli luonut. Se sanoi naiselle: ’Onko Jumala todella sanonut: ’Te ette saa syödä mistään puutarhan puusta?’ Nainen vastasi käärmeelle: ’Kyllä me saamme syödä puutarhan puiden hedelmiä. Vain siitä puusta, joka on keskellä paratiisia, Jumala on sanonut: ’Älkää syökö sen hedelmiä, älkää edes koskeko niihin, ettette kuolisi.’” Silloin käärme sanoi naiselle: ’Ei, ette te kuole. Mutta Jumala tietää, että niin pian kuin te syötte siitä, teidän silmänne avautuvat ja teistä tulee Jumalan kaltaisia, niin että tiedätte kaiken, sekä hyvän että pahan”* (1. Moos. 3:1–5).

Näemme siis Eevan kielletyn puun lähellä. Miksi näin ja vieläpä keskustelemassa jonkun kanssa? Eikä kumppani ollutkaan Aadam, vaan ääni oli jonkun toisen, ja se kuului hyvän- ja pahan tiedon puun oksistosta. Eeva oli varmaan huomaamatta tullut tiedon puun lähelle yksinään. Tätä tilaisuutta Paholainen ei voinut olla käyttämättä. Kaiken viekkautensa ja taitonsa käyttäen pettjä toimi käärmeen avulla. Käärme toimi ikään kuin pettäjän meediona puhekyvyn saaneena.

Raamattu ei tarkemmin selitä syitä, mikä sai Eevan keskusteluyhteyteen käärmeen kanssa. Jos hän olisi ollut miehensä vierellä, niin tuskin tällainen tilan-

ne olisi päässyt syntymään. Olihan se tietenkin ihme, kun eläin puhui. Eiköhän uteliaisuuskin tullut kuvaan mukaan? Voisi tietenkin käyttää vähän mielikuvitusta ja luetella vielä muitakin asioita, jotka mahdollistivat Eevan lankeamisen kiusaukseen.

Ensiksikin, Eeva altistui kiusaukselle viipyessään paikassa, jota piti karttaa ja hän alkoi keskustella puussa olevan ihmeen kanssa. Ehkä käärmeen ihasuttava ääni tai imartelevat sanat Eevan kauneudesta olivat mieluista kuultavaa. Kuitenkin Paholainen pystyi lumoamaan Eevan niin, että hän pääsi itse asiaan, eli yritykseen rikkoa ihmisen ja Luojan rakkaussuhde. Paholainen halusi valloittaa maapallon hallintaansa.

1. Moos. 3:1–5 huomataan, että Paholainen käytti samoja reittejä, jotka johtivat hänet itsensä omaan lankeemukseensa. Hän tuo oman luonteensa peliin ja yrittää siirtää sitä Eevaan. Paholainen kyseenalaistaa Jumalan tahdon. Ensimmäisessä jakeessa Eeva kuulee sanat: *”Onko Jumala todellakin sanonut?”* Eeva varmaan hätkähti kuullessaan tällaisen epäilyä herättävän kysymyksen. Mutta hän jatkoi kuuntelemista, vaikka hälytyskellojen olisi pitänyt ruveta soimaan. Valitettavasti Eeva jatkoi ja jäi kuuntelemaan seuraavia sanoja, vaikka hänen olisi heti pitänyt paeta henkensä edestä.

Seuraavaksi Eeva kuulee jatkon: *”Onko Jumala todella sanonut: ’Te ette saa syödä mistään puutarhan puusta.’”* Käärmeen ajatus oli vähän epäselyä, mikä oli tarkoituskin, sillä jatkossa Eeva lainasi kieltään ja ääntään pahalle, ikään kuin puolustaakseen Jumalaa: *”Kyllä me saamme syödä puutarhan puiden hedelmiä. Vain siitä puusta, joka on keskellä paratiisia Ju-*

mala on sanonut: 'Älkää syökö sen hedelmiä, älkää edes koskeko niihin, ettette kuolisi.'" Näin saatiin Eeva jatkamaan keskustelua Paholaisen kanssa. Hän iloitsi tähänastisesta menestyksestään.

Keskustelu jatkui Paholaisen miellyttävällä, korvia kiehtovalla ja sydäntä lämmittävällä Jumalan sanan selityksellä. Ja keet 4 ja 5: *"Silloin käärme sanoi naiselle: 'Ei, ette te kuole. Mutta Jumala tietää, että niin pian kuin te syötte siitä, teidän silmäne avautuvat ja teistä tulee Jumalan kaltaisia, niin että tiedätte kaiken, sekä hyvän että pahan.'*" Paholainen yllytti Eevaa samaan eksytykseen, johon hän itse lankeisi. *"Teistä tulee Jumalan kaltaisia."*

Tyytymättömyys Jumalan hallintoa ja lakia kohtaan, sekä Jumalan sanan vääräntäminen ihmeen avulla, olivat Paholaisen keinot paratiisissa, ja ovat sitä olleet aina ihmisen tiellä. Olla kuolematon, olla kaikkietävä ja olla Jumalan kaltainen. Olipa hyvä kuulla, kerrassaan hienoja sanoja, aamen!" Vai mitä ajattel Eevan miettineen?

Kavalan sananselittäjän puhe teki todella herättävän vaikutuksen Eevaan, joka ihastui viisaaseen keskustelukumpuniinsa. Tämähän puhui tiedon puusta. Ehkä käärme itsekin söi parhaillaan kiellettyä hedelmää ja sai Eevan näkemään kielletyn hedelmän ihanuuden katsella ja syödä. Eeva oli hurmion vallassa myyty nainen.

Puheen jälkeen Eeva ei pitänyt Jumalan sanoja sitovina, vaan uusia mahdollisuuksia antavina. Ja niin kerrotaan jakeessa 6: *"Nainen näki nyt, että puun hedelmät olivat hyviä syödä ja että se oli kaunis katsella ja houkutteleva, koska se antoi ymmärrystä. Hän otti siitä hedelmän ja söi ja antoi myös miehelleen, joka oli hänen kanssaan, ja mieskin söi"* (1. Moos. 3:6).

On hyvin luultavaa, ettei Aadam ollut aivan Eevan välittömässä läheisyydessä vaikkakin vaimonsa kanssa, tämän ottaessa kielletyn puun hedelmän ja syödessään siitä. Aadamista ja Eevasta sanotaan jotain erikoista: *"Ensinhän luotiin Aadam ja sitten Eeva, eikä petetyksi joutunut Aadam, vaan nainen antoi pettää itsensä ja rikkoi käskyn"* (1.Tim. 2:13, 14). Mitä luetu kertoo Aadamista? Hän joutui todella ahtaalle, eikä ollut lainkaan innostunut Eevan tullessa kiihtymyksen vallassa miehensä luo hedelmä kädessään.

Mutta Eeva oli innoissaan kertoessaan ihmeellisestä olotilastaan samalla miettien tekoaan. Tuskin yksi puraisu hedelmästä saisi vielä mitään pahaa aikaan, joten Eeva uskalsi tarjota tuomansa kielletyn hedelmän Aadamillekin. Näin Eeva huomaamatta teki itsensä pettäjän työoveriksi. Aadamille tuli heti mieleen Herran varoitus, hän ymmärsi heti mistä oli kysymys.

Aadam tuli varmasti murheelliseksi tietäessään Eevan rikkomuksen merkityksen. Eiköhän Aadam sanonut vähän tähän tapaan: "Kuulehan Eeva, nyt meille ei tule käymään ollenkaan niin kuin kerroit. Sen, joka sinulle antoi hedelmän, täytyi olla se langennut enkeli, josta meitä varoitettiin. Miksi menitkään sen kielletyn puun tykö ja vielä yksin?" Eeva vastaa: "Etkö huomaa, ettei minulle mitenkään huonosti käynyt? Enkö ole yhtä ihana kuin ennenkin? Minusta se, jonka kanssa puhuin, on todella meidän ystävämme. Sinunkin olisi pitänyt olla kuulemassa."

Aadam ehkä järkeili ennen omenan haukkaamista vaihtoehtoja; jos nyt teen niin kuin Eeva haluaa, olemme molemmat kuoleman omia. Jos en ota ja syö hedelmästä, meidän tiemme eroavat. Mi-

ten minä kestäisin eron tuskan. Niinpä Aadam päätti kuolla yhdessä Eevan kanssa.

En tiedä, mutta tuntuu siltä, että vaikka Aadamia ei petetty vihollisen toimesta (1. Tim. 2:14), hän lankesi syntiin. Ehkä Aadam petti itse itsensä, tai Eeva petti hänet. Tällä tahdon muistuttaa Jeesuksen sanoista ”*Totisesti: kuka ikinä Jumalan valtakunnan tähden on luopunut kodistaan, vaimostaan tai veljistään, vanhemmistaan tai lapsistaan, hän saa jo tässä ajassa moninkertaisesti takaisin, ja tulevassa maailmassa ikuisen elämän*” (Luuk. 18:29, 30).

Edellä olevat sanat antavat ymmärtää, että aviopuoliso tai joku muu ihminen, saattaa tulla esteeksi tai jopa epäjumalaksi. Kaikesta siitä, mikä tulee tärkeämmäksi kuin Jumalan tahto, tulee ihmiselle epäjumala.

Näin jälkiviisaana olisi tietenkin pitänyt kutsua taivaan Jumala paikalle ja kysyä hänen mielipidettään tuossa tilanteessa. Ehkä Aadamin liian suuri rakkaus Eevaan petti hänet. Ehkä kummankin ratkaisut olivat sittenkin liian hätäisiä. On kyllä myönnettävä, että teemme elämässä joitakin turhan hätäisiä päätöksiä, joita sitten joudutaan katumaan.

Kyllähän Raamattu toisaalta puolustaa nopeitakin ratkaisuja: ”*Sen tähden, niin kuin Pyhä Henki sanoo: – Jos te tänä päivänä kuulette hänen äänensä, älkää paa-duttako sydäntänne. Rohkaishkaa toinen tois-tanne joka päivä, niin kauan kuin tuo sana ’tänä päivänä’ on voimassa, ettei kukaan teistä lankeaisi synnin viettelyksiin ja paatuisi*” (Hepr. 3:7, alkuosa jakeista 8 ja 13).

Palataan vielä alkulankeemuksen pariin. Omena oli syöty. Ilta oli tullut. Sit-ten tapahtui jotain ennen kokematonta: ”*Silloin heidän silmänsä avantuivat, ja he*

huomasivat olevansa alasti. He sitoivat yhteen viikunanlehtiä ja kietoivat ne vyötärölleen. Kun iltapäivä viileni, he kuuluivat Jumalan kävelevän puutarhassa. Silloin mies ja nainen menivät Jumalaa piiloon puutarhan puiden sekaan” (1. Moos. 3:7, 8).

Se valopuku, johon ihminen oli puettu, alkoi ikään kuin hävitä yltä. Ei ollutkaan enää hauskaa. Omatunto rupe- si syyttämään. Eevan hurmostila alkoi haihtua, ja Aadamin ymmärrys pahan tekemisen seurauksista toteutua. Rupe- si viluttamaan. Luonto ei tuohon aikaan ollut vielä kylmä vaan tasalämpöinen. Tällaista tunnetta he eivät varmaan ennen olleet kokeneet.

Luonto siltä osin alkoi heti muuttua. Ihminen veti luonnonkin mukaansa. Ja vielä sekin, että he huomasivat olevansa alasti: ”*Herra Jumala huusi miestä ja kysyi: ’Missä sinä olet?’ Mies vastasi: ’Minä kuulin sinun askeleesi puutarhassa. Minua pelotti, koska olen alasti, ja siksi piilouduin*” (jakeet 9, 10). Alastomuus oli eräänlainen kielikuva häpeästä Jumalan ja lähimmäisten edessä lankeemuksen tapahtuttua. Eli häpeä oli tullut nyt osaksi ihmisyyttä, samoin kuoleman pelko. Jumalan kuva ihmisessä alkoi himmetä, kun valopuku ei enää verhoonnut häntä.

”*Jumala huusi miestä,*” miksi miestä, nainenhan se näytti olevan enemmän syyllinen? Nyt tullaan kohtaan, jossa Raamattu osoittaa miehen aseman avio-liitossa vaimoonsa nähden. Jumala asetti miehen vastuuseen perheestänsä. Miehen ja vaimon kesken on selvä tehtävän jako. Mies rakastakoon ja suojelkoon vaimoansa ja vaimo kunnioittakoon miehensä hänen tärkeän tehtävänsä vuoksi. Ainoastaan Jumalaa pelkäävä mies voi täyttää oikealla tavalla tehtävänsä, samoin kuin Herraa rakastava vaimo voi

oikealla tavalla kunnioittaa miestänsä ja olla tälle alamainen (Ef. 5:22, VKR).

Ihmispäriin onnettomuus oli surullinen uutinen koko luomakunnalle. Tätä ennen langenneet enkelit saivat aikaan ensimmäiset riitasoinnun ja murheen sävelet taivaassa. Viesti ihmisen alentumisesta kapinaan Luojaansa (tekijäänsä) vastaan kiiri nopeasti halki muiden maailmoiden. Voi hyvinkin kuvitella kuinka taivaalliset ilon sävelet lakkasivat kuulumasta taivaan avaruuksissa. Hämmästyks oli suuri. Kuinka ihminen saattoi olla niin kiittämätön rakkauden Jumalaa kohtaan, joka oli antanut rajattoman monta hyvää ihmiselle? Yksi hyvä oli rakkauden lain antaminen kaikille luoduilleensa.

Lucifer ja hänen alamaaisensa, eivät sure ihmisen onnettomuutta, vaan tuottavat meille sitä aina vaan lisää. Siihen heille avautui nyt mahdollisuus, koska ihminen (Aadam) luovutti paikkansa hänet voittaneelle Paholaiselle. Hänestä, entisestä valon tuojasta (lat. Lucifer) oli tullut Kiusaaja, pimeyden ruhtinas, sillä Jumalan luonteen kuva oli hänestä poistunut. Tämän planeetan ruhtinaana ja pimeyden ruhtinaana hän siirtäisi ihmiseen oman kuvansa.

Jumala ei hylännyt ihmistä, mutta Aadam ja Eeva joutuivat eroamaan hyvän Jumalan välittömästä läsnäolosta. Ihmissäri ei tietänyt lankeemuksensa hetkellä, että Jeesus tulisi näkyvänä keskellemme Jumalan määräämänä aikana, tekemään tyhjäksi Paholaisen teot (1. Joh. 3:8).

Mitä kaikkea lankeemus toi tiellemme jo Raamatun kolmannessa luvussa? Muutamia huomionarvoisia seikkoja lankeemuksen seurauksista voisi vielä mainita:

1. Jumalan ja lähimmäisen syytely: ”Nainen, jonka sinä annoit minulle kumppaniksi, antoi minulle sen puun hedelmän, ja minä söin” 1. Moos. 3: 12). Paholaisen syyttäminen omasta lankeemuksesta: ”Käärme minut petti, ja minä söin” (jae 13).

2. Kirous luonnossa: ”Herra Jumala sanoi käärmeelle: – ’Koska tämän teit, olet kirottu. Toisin kuin muut eläimet, karja ja pedot, sinun on madeltava vatsallasi ja syötävä maan tomua niin kauan kuin elät’” (jae 14).

3. Synnyttämisen vaivat: ”Naiselle hän sanoi: – Minä teen suuriksi sinun raskautesi vaivat, ja kivulla sinä olet synnyttävä lapsesi. Kuitenkin tunnet halua mieheesi, ja hän pitää sinua vassallaan.’ Ja miehelle hän sanoi: – ’Koska teit niin kuin vaimosi sanoi ja söit puusta, josta minä kielsin sinua syömistä, niin olkoon maa sinun takiasi kirottu. Kovalla työllä sinun on hankittava siitä elantosi niin kauan kuin elät. Maa kasvaa sinulle orjantappuraa ja ohdaketta, mutta sen kasveista joudut ottamaan ravintosi. Otsa hiessä sinun on hankittava leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen, sillä siitä sinut on otettu. Maan tomua sinä olet, maan tomun sinä palaat’” (jakeet 16–19).

4. Kuolemattomuuden tilalle tuli kuolema synnin palkkana: ”Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme” (Room. 6:23).

5. Vielä yksi kirous vaan ei vähäisin. Aadam menetti herruutensa, kun vihollinen enkeleinen asettui ihmisen maailmaan. Ihmisestä tuli häntä voimakkaamman orja. Maa sai uuden isännän. Luther on sanonut: ”Maailma on pirun talo. Siksi, menet minne vain tapaavat isännän aina kotona.”

Keskelle tätä surullista kertomusta

syntiinlankeemuksesta on sijoitettu lupaus, jolle ei löydy vertaa missään eikä koskaan. Jae viisitoista sisältää toivon sanoman suunnattoman murheelliselle ihmiselle ja koko taivaan perheväelle. Luoduille asukkaille ilmoitetaan Jeesuksen syntyminen ihmiseksi, joka murskaa käärmeen pään. ”Ja minä panen vihan sinun ja naisen välille ja sinun sukusi ja hänen sukunsa välille: ihminen on iskevä sinun pääsi murskaksi, ja sinä olet iskevä häntä kantapäähän” (1. Moos. 3:15. Me tiedämme kenestä teksti kertoo.

Jumalan valtava rakkaus Jeesuksessa tuli väliin. Lunastussuunnitelma oli laadittu juuri tällaista hetkeä varten. Jumalan suuri salaisuus oli laadittu jo aikojen alussa ja suuren surun päivänä se tehtiin julkiseksi ensimmäisen kerran: ”Ylistys hänelle, joka pystyy voimallaan vahvistamaan teitä, niin kuin ilmoittaa evankeliumi, jota minä julistan, sanoma Jeesuksesta Kristuksesta, se paljastettu salaisuus, joka on ikiajoista saakka ollut kätkeytynä!

Nyt se on saatettu julki ja annettu ikuisen Jumalan käskystä profeetallisissa kirjoituksissa tiedoksi kaikille kansoille, jotta ne johdetaisiin uskoon ja kuuliaisuuteen” (Room. 16:25–26).

Kaikki ei olekaan menetetty. Jumala rakkaudessaan ei halunnut pitkittää armon julistustaan. Vielä samana iltana ihmispäri sai elämänsä toivon, joka kantoi pahimman yli silloin ja kantaa yhä. Jeesus Kristus, aikakausien toivo, astuu esiin ensimmäisen kerran Raamatussa ei vain Luojana vaan myös Lunastajana (1. Moos. 3:15). Ikuinen evankeliumi antoi valon ja toivon ihmiselle ja antaa sitä ajan loppuun saakka. Ihmiselle jäi ikuisuuden kaipaus sydämeen (Saarn. 3:11). Se on Jumalan lahja meillemme, ja myöskin muistutus hänen kaipauksestaan saada ihminen takaisin Isän koitiin.

”Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan puutarhassa” (Ilm. 2:7).

Ihmisen tie 5

Lunastussuunnitelma

Ihmisen tien erkaneminen Jumalan näkyvästä yhteydestä toi mukanaan monia onnettomia seurauksia. Häpeä, pelko ja kuolema tulivat välittömästi mukaan ihmisen tien historiaan. Luoja rakastavana taivaallisena Isänä ei olisi halunnut, että paha olisi koskaan ilmaantunut luomakuntaan. Nyt siitä olivat osallisia niin taivas kuin maakin. Suru ja ilo täyttivät kaikki luomakunnan asukkaat samanaikaisesti; ilo ilmoitetusta evankeliumista, mutta suru maapallon asukkaiden joutumisesta paholaisen hallinnan alle. *”Iloitkaa siis, taivaat ja te taivaiden asukkaat! Mutta voi maata ja merta. – Saatana on laskeutunut teidän luoksenne! –”* (Ilm. 12:12).

Tuhlaajalapsen ero Isän kodista, ja luomakunnan suuresta perheestä, vei meidät ihmiset Paholaisen valtakuntaan. Ihminen liittyi kapinaan Luojaansa vastaan Luciferin ja langenneiden enkelien tapaan. Vihollinen enkeleineen sai olinpaikan meidän planeetallamme, jossa he pettivät ihmistä yhä edelleen. Ihmisestä tuli turmeluksen (synnin) orja. *”He lupaavat näille vapautta, vaikka itse ovat turmeluksen orjia: kenen voittama ihminen on, sen orja hän on”* (2. Piet. 2:19).

Vihollinen on tämän planeetan jumala ja tämän maailman ruhtinas. *”Tarkoitetaan niitä, joiden mielen tämän maailman jumala on sokaissut, niin että he epäuskossaan eivät näe Kristuksen evankeliumin kirkkau-*

desta säteilevää valoa, Kristuksen, joka on Jumalan kuva” (2. Kor. 4:4). Planeetastamme tuli taistelukenttä Kristuksen ja Saatanan välillä, mutta kiitos Herralle lunastussuunnitelmasta, joka takaa lopullisen voiton Paholaisesta. *”Nyt tämä maailma on tuomiolla, nyt tämän maailman ruhtinas syöstään vallasta”* (Joh. 12:31).

Jotta ihminen selviäisi synnin seurauksesta, häntä rakastavalla Jumalalla oli laadittuna jo etukäteen varatie ”pahan talosta” ulos. Jumala paljasti suunnitelmien suunnitelman, lunastussuunnitelman, joka ilmoitettiin Aadamille ja Eevalle välittömästi. Tämä, koko Raamatun valtavin teema pelastumisen mahdollisuudesta ja tavasta, on seurannut ihmiskuntaa kadotetun Eedenin ajasta aina tähän päivään saakka. Ikuinen evankeliumi, hyvä sanoma Jeesuksesta, seuraavat ihmiskuntaa siihen päivään saakka, jolloin kaikki pannaan jälleen kohdalleen.

Lunastajan veriuhuri takaa ikuisen onnen koko maailmankaikkeudessa. Lunastussuunnitelman eri vaiheet seuraavat ihmisen tietä punaisena lankana. Samalla tavalla kuin Jeesus on punainen lanka Raamatussa, on hän sitä myös ihmiskunnan historiassa. Löytäkäämme Herra Raamatussa, maailmassa ja omassa elämässämme.

Syntiinlankeemuksen jälkeen paratiisi nostettiin ylös taivaaseen hedelmäpuineen, samoin elämän puu. (Ilm. 2:7.)

Ihmiskunnan merkittäviin käännekohtiin kuuluu kolme puuta. Niistä kaksi oli Eedenissä, hyvän- ja pahantiedon puu ja elämän puu. Kolmas puu on ristin puu. Ristin puu toi ratkaisun synnin ongelmaan ja tämän maailman ongelmiin.

Jumalalla oli kolme mahdollisuutta ratkaista synnin ongelma: 1. Rangaista välittömästi kuolemalla lakinsa rikkojaa. 2. Muuttaa laki tai poistaa se kokonaan, joka olisi tietenkin ollut Paholaisen luonteen mukaista. 3. Antaa itsensä sijaisuhriksi ja näin sovittaa rikkojan synti lain edessä, jotta Jumalan vanhurskaus täytyisi. Inhimillisesti katsoen taivas valitsi raskaimman ja vaikeimman tien rakkaudesta ihmisiin (Joh. 3:16).

Kristus lunasti ihmisen kuolemasta omalla kuolemallaan. Jeesuksen veri, meidän puolestamme vuodatettu, antaa uskovalle ikuisen elämän. Kuolemallaan Jeesus voitti kuoleman, sekä sen aikaansaajan. Kristuksen sovintoveri takaa anteeksiannon lisäksi synnin ja sen jälkien hävittämisen kaikkialta luomakunnasta. Ainoat jäljet jotka säilyvät halki ikuisuuksien ovat naulojen jäljet ja arvet Kristuksen kirkastetussa ruumiissa.

Lunastussuunnitelmaan sisältyy siis kaksinkertainen pelastus, jonka jokainen Kristukseen uskova saa lahjana, eli pelastus toisesta kuolemasta ja pelastus synnin vallasta. Jumalan anteeksiantamus ja armo koetaan täydellisenä vasta silloin, kunnes ihminen on lunastettu *”hänen isiltä perimästään tyhjänpäiväisestä elämästä”* (1. Piet. 1:18). Tässä mielessä ihminen on jumalolento, ei eläin (ks. 1. Joh. 3:2). Muistakaamme jälleen ensi kerran sääntö. Sana ihminen esiintyy ensimmäisen kerran 1. Moos. 1:26, 27. Nämä jakeet kertovat totuuden ihmisestä. Hänet luotiin *”Jumalan kuvak-*

si.” Hän on lähes jumalolento Jeesuksessa Kristuksessa, ei eläin (Ps. 8:6).

Pelastuskokemus on täydellinen silloin, kun ihminen antaa luvan Pyhälle Hengelle, että hän saa uudeksiluovalta voimallaan palauttaa Jumalan kuvan meihin syntyä rakastaviin ihmisiin. Tämä työ jatkuu koko elämän ajan.

Tässä tulee kuvaan mukaan Kristuksen tahraton elämä maan päällä, joka luetaan jokaisen Jumalalta anteeksisääneen ihmisen omaisuudeksi. Syntinsä tunnustava, katuva tuhlajapoika tai tytär, puetaan näin Jumalalta saatuun juhlaaateeseen. Kristuksen veri on se puhdistusaine, joka pesee vaatteemme puhtaaksi Jumalan edessä päivittäin ja hetkittäin, elämämme loppuun asti tässä ajassa.

Se, että Jumala valitsi Jeesuksen kuolemaan sijaisuhrina, ei tullut varmaan mieleen yhdellekään luodulle. Lucifer oli ihmeissään tällaisesta jumaluuden ratkaisusta. Hän oli syyttänyt Jumalaa valheellisesti julmaksi ja vaativaksi. Valhe paljastettiin. Voidaan kuitenkin kysyä, miksi Lucifer ei kuollut heti tai miksi Aadam ja Eeva eivät kuolleet, vaikka Jumala sanoi: *”Sinä päivänä, jona siitä [hyvän- ja pahan tiedonpuusta] syöt, olet kuoleman oma.”?* (1. Moos. 2:17.)

Näihin kysymyksiin antaa vastauksen lunastussuunnitelma. Jumala rakasti langenneita enkeleitäkin ja antoi heille varmasti pelastuksen mahdollisuuden. Emme tunne sitä yrityksen ja rakkauten määrää, jolla Jumala koetti taivuttaa Luciferin tosi ymmärrykseen Herran ja Luojan kunnioittamisessa ja rakastamisessa.

Luciferin mielestä Jumala rajoitti luotujen vapautta, ja siksi hän ryhtyi taiseluun Herran käskyjä vastaan, vaikka

käskyjen tarkoitus oli varjella elämää ja vapautta. Jumalan hallintoa syytettiin ja epäiltiin epäoikeudenmukaiseksi. Jos Jumala olisi halunnut, hän olisi voinut välittömästi pyyhkäistä olemattomiin kaikki kapinoitsijat. Herra ei kuitenkaan hallitse väkivallalla. Sen sijaan hän jää odottamaan ja antaa Jeesuksen ristin ratkaista ongelman. Herralla oli mielessään viisaan Jumalan viisas suunnitelma, jolla hän kirkastaa lopullisesti ja ikuisesti luotujensa luottamuksen ja rakkauden itseään kohtaan.

Sitä paitsi Herra antoi Luciferille mahdollisuuden osoittaa, miten hänen valtaansa joutuneet tulisivat kohdelluiksi. Se on tullut selväksi jo aikoja sitten ja tulee vastaisuudessa yhä selvemmäksi. (ks. Jer. 4. luku.) Vihollisen hallinnoima maailma tulee todistamaan koko luomakunnalle taivaassa ja maan päällä Luciferin väärän hallintotavan ja syytökset Jumalaa ja hänen hallintoaan vastaan valheellisiksi.

Rakkaudessaan Jumala säästi Aadamia ja Eevan. Ihmiselle suodaan pelastuksen mahdollisuus sitä etsiville. Raamatun vanhimmassa kirjassa, Jobin kirjassa, sanotaan syy: *”Ehkä Jumala armahtaa häntä ja sanoo enkelille: Vapauta hänet vaipumasta hautaan, olen saanut hänestä lunnaat!”* (Job 33:24.) *”Hän [Jeesus] on meidät pelastanut ja kutsunut pyhällä kutsullaan, ei meidän tekojemme perusteella vaan oman päätöksensä ja armonsa mukaisesti, jonka hän jo ennen aikojen alkua soi meille antamalla meille Kristuksen Jeesuksen”* (2. Tim. 1:9).

Tuli siis aika, jolloin Jumala ilmaisi pelastussuunnitelmansa, joka oli ikään kuin salaisuus, josta ei kukaan luotu ollut tietoinen. Kun ihminen lankesi paratiisissa, hänelle kerrottiin, että vaimon

siemen on polkeva rikki käärmeen päälle (1. Moos. 3:15, VKR). Ihmiselle annettiin toivo päästä jälleen elämän puun luo ja omistaa paratiisi. Ihmiselle annettiin tämä elämä, jonka aikana hän voi etsiä Jumalaa. Jos kysyt elämän tarkoitusta, vastaus on selvä. Raamattu sanoo: *”Yhdestä ihmisestä hän on luonut koko ihmisuuden, kaikki kansat asumaan eri puolilla maan päällä, hän on säättänyt niille määräjajat ja asuma-alueiden rajat, jotta ihmiset etsisivät Jumalaa ja kenties hapuillen löytäisivät hänet. Jumala ei kylläkään ole kaukana yhdestäkään meistä”* (Ap. t. 17:26, 27 lih. lisätty).

Lunastussuunnitelma toi esille erään merkittävän piirteen Jumalasta, nimittäin armon mittaamattoman syvyyden. Ellemme olisi langenneet syntiin, emme olisi koskaan oppineet tuntemaan Jumalaa näin pohjattomasti ihmistä armahtavana Jumalana. Eräessä hengellisessä laulussa sanotaan: *”Enkelit voi Herraa kiittää, hänhän on sen arvoinen, mutta armostansa laulaa voi vain se, ken tuntee sen.”* (*Seurakunta laulaa*, nro 70 sāk. 3, Kirjatoimi 2001.)

Jankeamattomille maailmoille armokäsitemme on erilainen. Hekin voivat kyllä nyt tietää lunastavasta armosta, mutta eivät voi kokea niin kuin vain syntiin langennut katuva ja kuolemaan tuomittu ihminen voi sen kokea.

Sana lunastaa on tuttu käsite niin Raamatussa kuin arkipäivän maailmassamme. Jesaja kirjoittaa: *”Näin sanoo Herra: Ilmaiseksi teidät myytiin orjuuteen, ja ilman rahaa teidät myös lunastetaan vapaiksi”* (Jes. 52:3). Ihminen myi itsensä Paholaiselle ilmaiseksi. Ihminen toivoi saavansa paljon mutta ei saanut mitään. Sopimus Paholaisen kanssa oli todella huono. Pahan tietäminen ja kokeminen

toi mukanaan kuoleman, joka on synnin palkka. Siinä kaikki mitä saatiin. Köyhän ihmisen lunastamiseen kuolemasta tarvittiin hänen ulkopuoleltaan annettu lunastusmaksun suorittaja, Jeesus Kristus.

Voimme verrata tätä Jesajan kirjan tekstiä pantiksi jätettyyn tavarahan: Normaalisti panttilainaamoon annetusta tavarasta saa korvauksen, käteismaksun. Jumala sanoo siis Jesajan kautta, että ihminen ei saanut mitään takaisin myydessään itsensä. Siksi hänellä ei ole myöskään mitään millä lunastaa itsensä vapaaksi kuoleman otteesta.

Maapallomme on kokonaisuudessaan lunastuksen tarpeessa. Kaikessa näkyy synnin jälki *”Kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta”* (Room. 3:23). Ja *”koko luomakunta yhä huokaa ja vaikeroi synnytyksessään”* (Room. 8:22). Ihmisen elämä voidaan lunastaa vain elämän valuutalla, Kristuksen verellä.

Jeesus on Elämä. Hän lunasti ihmisen oman täydellisen elämänsä valuutalla. Synnittömän elämänsä Jeesus antaa lahjana epätäydelliselle ihmiselle, joka tahtoo sen omistaa. Kuollessaan ristin puulla Jeesus lunasti ihmisen kuolemansa valuutalla. Vapahtajan maksama lunastusmaksu on riittävä vanhurskaan ja ihmistä rakastavan Jumalan edessä, ja sen täytyy olla riittävä myös Jumalan syyttäjän edessä. *”Tiedättehän, ettei teitä ole lunastettu isiltä perimästänne tyhjämpäiväisestä elämästä millään katoavalla tavaralla, hopealla tai kullalla, vaan Kristuksen, tuon virheettömän ja tahrattoman karitsan, kalilla verellä”* (1. Piet. 1:18, 19).

Koko jumaluus, Isä, Poika ja Pyhä Henki, osallistui ihmisen lunastamiseen. Isä antoi Poikansa, Poika antoi itsensä. Pyhä Henki herätti Jeesuksen ja kutsuu

ihmistä uskomaan lunastus ja pelastus omakohtaisesti.

Usko, jonka Jumala antaa saa aikaan uuden elämän. *”Kärsihän Kristuskin ainutkertaisen kuoleman syntien tähden, syytön syyllisten puolesta, johdattaakseen teidät Jumalan luo. Hänen ruumiinsa surmattiin, mutta hengessä [Pyhässä Hengessä] hänet tehtiin eläväksi”* (1. Piet. 3:18).

Pyhä Henki herätti Jeesuksen kuoleman unesta samoin Henki herättää meidät syntiset uuteen elämään Kristuksessa Jeesuksessa. *”Jos siis teissä asuu Jumalan Henki, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, niin hän, joka herätti Kristuksen kuolleista, on tekevä eläväksi myös teidän kuolevaiset ruumiinne teissä asuvan Henkensä voimalla”* (Room. 8:11).

Jeesuksen vapaaehtoisella kuolemalla ristin puulla on tietenkin keskeinen osa lunastusta. Lunastus on niin selvä ja yksinkertainen, että pieni lapsikin voi sen ymmärtää. Näin se kuuluu kaikessa yksinkertaisuudessaan Joh. 3:16 mukaan: *”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.”*

Tähän sanaan tutustuminen lähemmin tarjoaa mittaamattomia syvyyksiä ja korkeuksia. Siihen on kätkeytyä pelastuksen tiedettä, jota kannattaa opiskella. Paavali kirjoittaa: *”Silloin te kykenette yhdessä kaikkien pyhien kanssa käsittämään kaiken leveyden, pituuden, korkeuden ja syvyyden, ja voitte tajuta Kristuksen rakkautta, joka ylittää kaiken tiedon. Niin Jumalan koko täyteys valtaa teidät”* (Ef. 3:18,19).

Aadam ja Eeva olivat tietenkin ensimmäiset opetuslapset, joille Herra opetti pelastussuunnitelmaa. Mitä tarkoitti vihollisuus vaimon ja paholaisen välillä, tai vihollisuus vaimon siemenen ja Paho-

laisen välillä? Mitä merkitsi lupaus vaimon siemenestä, joka on polkeva rikki käärmeen pään? Näitä totuuksia opetettiin heille.

Olen vakuuttunut siitä, että nahkapuku, jonka ensimmäiset ihmiset saivat verhoksi alastomuudelleen ja suojaaksi viileyttä vastaan, oli ensimmäinen oppitunti. Kuolema toteutui välittömästi synti- lankeemuksen päivänä. Aadam ja Eeva välttyivät siltä, koska heidän puolestaan kuoli joku muu. He oppivat pian tietämään pahan olemuksen, josta vapauttamiseen liittyivät syntiuhri ja kuolema. Ihmistä opetettiin tuntemaan Jumalan rakkautta aina vain paremmin.

Vaikka Paholaisen tarkoituksena oli saada aikaan ikuinen ero Jumalan ja ihmisen välillä, niin vaimon siemenessä, Jeesuksessa Kristuksessa, Jumalan antamassa uhrissa, ihminen tullaan liittämään Jumalaan läheisemmin, kuin jos hän ei olisi koskaan langennut.

Miksi Jeesus kuoli? Raamatun mukaan Jeesuksen kuolema tähtäsi laajemmalle, kuin vain ihmisen pelastukseen. Pelastussuunnitelmaan oli ikään kuin sisällytettynä erittäin tärkeitä totuuksia koko maailmankaikkeudelle tiettäväksi.

Maailmoiden hallitsija kuoli alamaisensa puolesta. Näin hän katkaisi epäselvyydet, jotka oli liitetty Jumalan luonteeseen. Mitä muuta Jeesuksen kuolema voisikaan julistaa kuin, että **Jumala on rakkaus**. Tämän Jumala halusi tehdä selväksi kaikille luoduilleen. Mikä viisaus, armo ja rakkaus!

Tunnetummeko koko jumaluuden henkilökohtaisesti? Paavali kirjoitti: *”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun vielä olimme syntisiä. Kun hän nyt on vuodattamalla verensä tehnyt meidät*

vanhurskaiksi, hän vielä paljon varmemmin pelastaa meidät tulevalta vihalta. Jos kerran Jumalan Pojan kuolema sovitti meidät Jumalan kanssa, kun olimme hänen vihollisiaan, paljon varmemmin on Jumalan Pojan elämä pelastava meidät nyt, kun sovinto on tehty. Eikä siinä vielä kaikki. Me saamme myös riemuita Jumalastamme, kun nyt olemme vastaanottaneet Herramme Jeesuksen Kristuksen valmistaman sovituksen” (Room. 5:8–11).

Jeesus on armo, mutta hän on myös totuus. Risti vahvisti molemmat. Jesaja kirjoitti: *”Herra on nähnyt hyväksi vanhurskautensa tähden tehdä lain suureksi ja ihanaksi”* (Jes. 42:21, VKR). Koska laki on yhtä pyhä ja muuttumaton kuin Jumala itse, piti hänen kuolla lain rikkojan puolesta. Näin Jumala osoitti, että laki on hyvä, vanhurskas ja pyhä. Näin taivaan perustuslaki tehtiin *”suureksi ja ihanaksi.”*

Jeesuksen kuolema liittyy ihmisen yhteyteen Luojan kanssa. Risti tarjoaa yhteyden mahdollisuuden ihmisen ja Jumalan välillä langetessamme. Risti muodostetaan kahdesta ristiin pantavasta puusta. Niinpä risti olikin Jeesukselle kuoleman puu, mutta meille elämän puu. Ristin puun pystysuora osa suuntautuu ylös- ja alaspäin, eli muistuttaa lunastussuunnitelman korkeudesta ja syvyydestä, mutta myös yhteydestä maan ja taivaan välillä.

Ristin poikkipuun kertoo rakkauden leveydestä. Se sulkee rakkauden syleilyyn koko maailman. Olkaamme mekin avarysydämissä rakastamalla kaikkia, mutta totuudessa, niin kuin Johannes kehottaa kirjeessään: *”Me rakastamme veljiämme, ja siitä me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään. Joka ei rakasta, pysyy kuoleman vallassa”* (1. Joh. 3:14). Olkaamme täs-

sä mielessä täydellisiä, Jumalan lapsia, näinhän Jeesus kehottaa (Matt.5:48).

On tullutkin jo selväksi, vaikka ei vielä ilmaistu sanoina, että ihmisen lunastus Jeesuksen elämän ja kuoleman kautta kirkasti ihmisen arvon. Ihmisarvo on mittaamaton. Raamatun usko opettaa meitä arvostamaan jokaista ihmistä. Jeesus olisi tullut kuolemaan vaikka vain yhden ihmisen tähden. Kun me tämän sisäistämme, meidän on helpompi arvostaa jokaista lähimmäistämme ja itseämme. Tämä valtava armo saa ihmisesä aikaan kuuliaisuuden Lunastajaansa kohtaan, ja silloin kuuliaisuus kumpuaa rakkaudesta Jeesukseen. *”Sitähän Jumalan rakastaminen on, että pidämme hänen käskynsä, eivätkä ne ole raskaita noudattaa”* (1. Joh. 5:3).

Lunastus- ja pelastussuunnitelma koskee kaikkea maapallolla olevaa. Kärsivä luomakunta, niin kuin ihmiskuntakin, huokaa ja odottaa lunastussuunnitelman lopullista täyttymystä. Aadamin ja Eevan tie, ihmisen tie, suuntautui lankeemuksen jälkeen korpitaivalta kohti. Jumala ei hylännyt Aadamia ja Eevaa, eikä heidän lapsiaan. Tulemme jatkossa huomaamaan, miten Kristus valvoi ja valvoo sanansa toteutumista loppuun saakka.

”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei

yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän” (Joh:3:16).

Jumalalla on suunnitelma meitä jokaista varten. Torjummeko sen vai arvostammeko sitä? Vaikka olemme langenneessa tilassamme, kyvyiltämme heikentyneinä ja näköpiiriltämme rajoittuneina tajuamaan ikuisia totuuksia, älkäämme harhautuko seuraamaan vihollisen suunnitelmia, jotka erottavat meidät Luojustamme. Olkoon Jeesuksen Kristuksen armo, Isän Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus valkeus ja turva tiellämme takaisin Isän kotiin. Turvatkaamme Paavalin tavoin sanan vakuutukseen: *”Minä luotan siihen, että Jumala, joka on teissä aloittanut hyvän työssä, myös saattaa sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä”* (Fil. 1:6).

Lunastussuunnitelma kiiruhtaa valtavaan päätökseen, jolloin kaikki palautetaan ennalleen. Jo aikaisemmin todettiin, että *”Jumalan antamassa uhrissa ihminen tullaan liittämään Jumalaan läheisemmin, kuin jos hän ei olisi koskaan langennut.”* Lunastajamme kysyy: *”Mitä hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa omakseen koko maailman mutta menettää sielunsa (tarkoittaa elämää)? Millä ihminen voi ostaa sielunsa [elämänsä] takaisin?”* (Matt. 16:26.)

Ihmisen tie 6

Aadamin ja Eevan perintö

Nykyyään puhutaan vihreästä jalanjäljestä, johon pitäisi pyrkiä, koska halutaan säilyttää maapallo elinkelpoisena planeettana. 6000 vuotta sitten maapallolla elämä kukoisti eikä ollut saasteongelmia. Silloin elettiin kuitenkin tappavimman saasteilven alla, jonka pisaroita alkoi sataa ihmisiin. Ne olivat synnin pisaroita, joiden vaikutus huomattiin heti syntiinlankeemuksen jälkeen. Maa saastui synnin myrkystä, ja ihmisen niin kuin luonnonkin osaksi tuli outo ilmiö, kuolema: ”Yhden ainoan ihmisen teko toi maailmaan synnin ja synnin mukana kuoleman. Näin on kuolema saavuttanut kaikki ihmiset, koska kaikki ovat tehneet syntiä” (Room. 5:12).

Lunastussuunnitelma sisälsi vihreän jalanjäljen, synti sai aikaan hiilijalanjäljen. ”Rikkomusta ei kuitenkaan voi verrata armoon. Yhden ainoan ihmisen rikkomus on tosin tuottanut kaikille kuoleman, mutta vielä paljon runsaammin ovat Jumalan armo ja hänen lahjansa tulleet yhden ainoan ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, ansiosta kaikkien osaksi” (Room. 5:15). Näin Jeesuksen jalanjälki kumoaa Aadamin ja Eevan jalanjäljen uskovan kohdalla.

Lankeemuksen päivänä Jumala tarjosi ihmiselle mahdollisuuden päästä menetettyyn synnittömyyden tilaan ta-

kaisin. Ihmisen asema Jumalan kuvana palautettaisiin, sillä synnin sairaus alkoi muuttaa ihmisessä olevaa Jumalan kuvaa yhä enemmän Paholaisen kuvan kaltaiseksi.

Pelastussuunnitelma vaati uhrin. Samana päivänä jona lankeemus tapahtui, Jumala sovitti katuvan ihmisparin rikkomuksen surmaamalla uhrieläimen heidän sijastaan. Ehkä Adam ja Eeva eivät heti ymmärtäneet, miten oli mahdollista, että he eivät kuolleetkaan sinä päivänä, jona he söivät kielletyn puun hedelmästä. Jumala opetti heitä ymmärtämään, mistä oli kysymys. Heidän takiaan uhrieläimen, joka edusti Jumalan Karitsaa, Jeesusta Kristusta, piti kuolla. Näin Jumalan sana kuolemasta toteutui välittömästi.

Kuoleman vastapainoksi ilmestyi Jumalan armo, sovitus ja lunastus Jeesuksessa Kristuksessa: ”Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 6:23.)

Tuomio ja pelastus heijastavat Jumalan oikeudenmukaisuutta ja armoa. Tuomio ja pelastus eivät ole vastakkaisia vaan toisiaan täydentäviä tapahtumia oikeamielisen ja armahtavan Jumalan suunnitelmissa. Jos Jumalan ainoa ominaisuus olisi oikeamielisyys, miten mei-

dän kävisi? Jos taas Jumalan ainoa ominaisuus olisi pelkästään armo, mitä siitä seuraisi? Näitä molempia puolia edusti vaimon siemen, ihmiseksi syntynyt rakastava Jeesus Kristus.

Ihmisen tie paratiisista kylmään maailmaan sai seurakseen evankeliumin, hyvän sanoman Jeesuksesta. Uskon kautta Jeesukseen ihminen sovitetaan Jumalan kanssa, eli vanhurskautetaan. Pyhän Hengen työn ansiosta ihminen tehdään taivaskelpoiseksi. Näin koko jumaluus hoitaa langenneen ihmisen Jumalan omaksi.

Mutta keskellemme jäi määrääjäksi olemaan kaksi vastakkaista voimaa, hyvä ja paha, Kristus enkeleineen ja Paholaisen enkeleineen, sekä syntiin taipuvainen ihminen, mikä sai aikaan sen, että kaikkien ihmisten osana tulisi olemaan kolkko kuolema. Elämä lakkaisi ja ruumis tulisi kylmäksi. Jumalan langettama tuomio syntiä palvelevalla oli kuolemalta kuoleminen, siis ajallinen kuolema ja iankaikkinen kuolema.

”Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme” (Room. 6:23).

Roomalaiskirjeen teksti 6:23 viittaa ensiksikin ajalliseen kuolemaan, eli tarkoittaa ensimmäistä kuolemaa, jota Jeesus kuvaa uneksi. Tämän kuoleman kaikki ihmiset kokevat. Ajallisesta kuolemasta kaikki herätetään Jeesuksen tullessa. Toinen kuolema on iankaikkinen, siitä ei kukaan herää. Mutta onneksi tältä iankaikkiselta kuolemalta voi välttyä. *”Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita”* (Ilm. 2:11).

”Jolla on korvat, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille. Siihen, joka voittaa,

ei toinen kuolema kajoa.” (VKR.) Ainoa mahdollisuus välttyä toiselta kuolemalta on antaa pelastussuunnitelman toteutua omassa elämässä, eli ottaa uskon kautta Jeesus sydämeensä ja olla voittaja hänessä.

Syntisinä ihmisinä olemme synnin orjia, kykenemättömiä itsessämme vapautumaan kahleistamme. Niinpä vaimon siemenelle annettiin *”nimeksi Jeesus, sillä hän pelastaa kansansa sen synneistä”* (Matt. 1:21). Jeesukseen uskovan ihmisen tahto liitetään Jumalan tahtoon. Hänen ei tarvitse mennä virran mukana turmelusta kohti, vaan Jumalan lapsena ihmiseen palautetaan jo tässä elämässä Jumalan kuva. Tätä nimitetään Raamatussa uudestisyntymiseksi. *”Jeesus vastasi hänelle: ”Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny uudesti, ylhäältä, hän ei pääse näkemään Jumalan valtakuntaa”* (Joh. 3:3). Uskova saa seurakseen erämaamattomalleen näkymättömän Pyhän Hengen, Opettajan ja Lohduttajan, joka on jumalallinen opas johtamaan ihminen takaisin elämän puun luokse.

”Kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi” sanoo Raamattu (Room. 5:12, VKR). Vihollinen lupasi ihmisille kuolemattomuuden. *”Ei, ette te kuole”* hän sanoi (1. Moos. 3:4). Tämä oppi, ette suinkaan kuole, on Paholaisen parhain ase ja valhe edelleen. Oppi sielun (ihmisen) luontaisesta kuolemattomuudesta otetaan vastaan Jumalan sanana. Valhe ja koukku, jonka pettäjä on tässä virittänyt, niellään mukisematta. Portti vihollisen monille muille valheille, liittyen kuolemaan, on näin avattu. (1. Moos. 3:4). Sielun kuolemattomuusoppi avaa tien spiritismille ja pahojen henkien esyttävälle vaikutukselle.

Miltähän tuntui kohdata kuolema en-

simmäistä kertaa. Se saattoi olla vaikkapa kuoleva kukka tai putoava lehti, joka muistutti rappeutumisen merkeistä. Uskon, että jo tämän näkeminen järkytti ensimmäistä ihmisparia. Suru täytti heidät, jopa ensimmäiset kyneleet valuvat heidän silmistään. Sinä hetkenä he tajusivat, että tekonsa seurauksena jokaisen olennon maapallolla on kuoltava aikanaan. Luontokin sai osansa synnistä, sillä ihminen ja luonto kuuluvat yhteen.

Vaikka harvemmin puhutaan tieteen maailmassa synnistä, kun kysymys on luonnossa tapahtuvista negatiivisista muutoksista, synnin vaikutus on kuitenkin oleellisin syy sen rappeutumiseen. Kun ihmisten kyky tehdä Jumalan tahdon mukaan heikkeni, oli seurauksena myös luonnon rappeutuminen. Jesaja kirjoitti: *”Maa muuttuu saastaiseksi jalkojen alla, sillä sen asukkaat ovat hylänneet lain, rikkoneet käskyt, tehneet tyhjäksi ikuisen liiton”* (Jes. 24:5).

Luonnonkin on määrä ilmaista tietoa hyvästä ja pahasta, sekä ilmaista kaiken kuolevaisuudesta synnin maailmassa. Tätä kehitystä pahaan ja rappeutumiseen, josta Jesajakin ennusti, ei voida ihmisvoimin pysäyttää, vaikka sitä yritettäisiinkin. Tiede kertoo, että luomakunnan perimästä rappeutuu 1,5 % yhden sukupolven aikana. Jos näin on, asutun maapallon ikä tulee uuteen valoon, eli tiede tukee huomaamatta Raamatun ilmoittamaa aikaa 6000 vuotta syntyinlankeemuksesta.

Kun vertaamme ensimmäisten ihmisten elämän pituutta, esimerkiksi Aadamista Abrahamin aikana eläneisiin ihmisiin, huomaamme valtavan eron. Alkuaan ihmisistä monet elivät yli 900-vuotiaiksi, kun sitä vastoin Abrahamin,

joka eli noin v. 2 200 luomisen jälkeen, ikä oli vain 175 vuotta.

Aadamin ikä yllättää. Hänen olisi luultu ensimmäisenä ihmisenä yltävän kaikkein korkeimpaan ikään, mutta hänen ikänsä yltää neljänteen sijaan (930 v.). Aadamin ikää saattoivat lyhentää monet mieltä masentavat seikat; muisto menetetystä paratiisista, kuolema, maan kirominen, itsesyytökset, vihollisen syytökset, ihmisten pahat puheet ja myös lunastuksen hinta. Hänen Luojojansa, jota hän rakasti, joutuisi Uhrikaritsaksi.

Entä eläimet, jotka Aadam joutui oman käden kautta surmaamaan Jumalan erikoisten ohjeiden mukaan synnin tähden. Se oli varmasti tuskallinen tehtävä Aadamille. Vaikka Aadam joutui näkemään kuolintuskissaan verta vuotavan eläimen vääntelehtivän silmiensä alla, niin kuitenkin Jumalan antaman uskon silmin ihminen katsoi eteenpäin Jumalan Karitsaan, joka ottaa pois maailman synnin. Jeesuksen kuolema avaisi tien ikuiseseen elämään ja vapauteen, ei vain Aadamille vaan myös hänen lapsilleen.

Aadamin ja hänen jälkeensä muodostettujen Jumalaa palvelevien perheiden isät olivat ikään kuin pappeja ja vastuussa uhripalvelun suorittamisesta. Uhripalvelu jatkui aina Jeesuksen aikaan saakka, siis neljä tuhatta (4000) vuotta, ja syyn tiedämme. Kaitselmus ohjasi ihmisen tien suuntaa niin, että kun aika oli täyttynyt, Jumala lähetti maailmaan Lunastajan, joka tuli käärmeen kuolettavan piston uhriksi.

Eläimen veren piti aina muistuttaa tulevasta Uhrikaritsasta. Pyhissä uhritoimituksissa ihminen ilmaisi uskonsa anteeksiantoon ja Jeesuksen veren puhdistukseen synnistä. Jeesus voitti kuolemallaan kuoleman. Näin kää-

meen pää murskattiin. Tällaista ratkaisua synnin ongelmaan Saatana pelkäsi, yrittäen estää sen toteutumisen monin tavoin

Ennen syntiinlankeemusta ihmisellä oli suora yhteys tekijänsä kanssa. Kaikkivaltiaan Jumalan näkeminen sellaisena kuin hän on, on täytynyt olla valtava kokemus Aadamille ja Eevalle. Näitä kohtaamisia ensimmäinen ihmispari jäi kaipaamaan jatkuvasti. Jumala ei jättänyt ihmistä kuitenkaan orvoksi. Lankeemuksen jälkeen Pyhä Henki, Raamatun sana, hyvät enkelit, Herraan uskovat sekä luontokin, olivat ja ovat edelleen elävän uskon yhteyden aikaansaajia Jumalaan.

Aadamin ja Eevan perintö, lupaus vaimon siemenestä, tarjosi ihmisen tien kulkijalle paljon hyvää. Olemme syntiinlankeemuksen myötä kadottaneet todellisen elämän, mutta Jeesus tuli antamaan elämän ja yltäkylläisen armonsa osaksemme. Raamattu on ihmeellinen perintökirja. Opetus Jeesuksesta kulkee Raamatussa punaisena lankana kautta koko kirjan, kuten Jeesus itse sanoi: *”Te kyllä tutkitte kirjoituksia, koska luulette niistä löytävänne ikuisen elämän – ja neidän juuri todistavat minusta”* (Joh. 5:39).

Raamattu kertoo Kristuksen ja Paholaisen vaikutuksen kansakuntiin ja yksityisiin ihmisiin. Jeesus antaa valon tiellemme, mutta Paholainen yrittää peittää kaikilla tavoin Jumalan lähettämän valon. Jeesuksen johtoon itsensä antanut saa tietää, että hänen tiensä johtaa onneen. Edellytyksenä on tietenkin usko ja kuuliaisuus evankeliumille. Omakohtainen suhde Lunastajaan on ratkaisevan tärkeää.

Alku ja loppu ovat historiamme mer-

kityksellisimmät vaiheet. Vain Raamattu tietää ne kertoa. Raamattu on Jumalan testamentti ihmiskunnalle. Se kertoo synnistä, joka tuli ensimmäisen ihmisparin perintönä maailmaamme. Synnin myötä tuli kuolema. Mitä tapahtuu aikojen lopussa? Vastaus on Ilmestyskirjassa: *”Ja minä kuulin valtaistuimen luota voimakkaan äänen, joka sanoi: ”Katso, Jumalan asuinsija ihmisten keskellä! Hän asuu heidän luonaan, ja heistä tulee hänen kansansa. Jumala itse on heidän luonaan”* (21:3). *”He saavat nähdä hänen kasvonsa, ja heidän otsassaan on hänen nimensä.”* (22:4). *”Kuolemaa ei enää ole”* (21:4).

Syntiinlankeemus sai aikaan kyyneleitä, murhetta, parkua, kipua, valitusta ja vaivaa. Lunastussuunnitelma saattaa meidät perimään kadotetun onnemme. Raamatun ensimmäiset ja viimeiset luvut ovat käännettyssä tapahtumajärjestyksessä toistensa peilikuvia.

Olemme vielä ihmisen tien alkutai-paleella kirjassamme. Pahuus kaikkine muotoineen alkoi saada yhä enemmän valtaa. Kapinan henki levisi ihmiskunnassa. Jumalan kuva ihmisessä alkoi vaihtua Kristuksen vastustajan kuvaksi. Pahat himot ja halut turmelivat ymmärryksen. Enää ei käsitetty, tai haluttu käsitteä yleviä totuuksia Luojusta ja hänen rakkaudestaan.

Tämä tuli selvästi ilmi jo Aadamin esikoisessa, Kainissa. Hänestä kerrotaan 1. Moos. 4. luvussa. Hän ei käsitänyt lunastussuunnitelmaan kuuluvan uhripalveluksen merkitystä. Kainin jumalanpalvelus ei ollut oikea, kun taas hänen veljensä oli. *”Ja jonkun ajan kulluttua tapahtui, että Kain toi maan hedelmistä uhrilahjan Herralle; ja myöskin Aabel toi uhrilahjan laumansa esikoisista, niiden rasvoista. Ja Herra katsoi Aabelin ja hänen*

uhrilahjansa puoleen; mutta Kainin ja hänen uhrilahjansa puoleen hän ei katsonut. Silloin Kain vihastui kovin, ja hänen hahmonsansa synkistyi” (1. Moos. 4:3–5, VKR).

Kainin jumalanpalveluksesta puuttui Jeesus. Hän tuli Jumalan eteen omaan uhriinsa ja hyvyteensä luottaen. Omat teot tulivat Jumalan tekojen sijaan. Kainin teot eivät riittäneet sovittamaan hänen syntejään. Kain harjoitti väärää jumalanpalvelusta rikkoessaan näin Jumalan määräystä. Näin huomataan se, minkä Matteus on kirjannut Jeesuksen sanoneen: *”Ei jokainen, joka sanoo minulle: ’Herra, Herra’, pääse taivasten valtakuntaan. Sinne pääsee se, joka tekee taivaallisen Isäni tahdon”* (Matt. 7:21).

Kain oli uskonnollinen. Hän uskoi Jumalaan mutta ei Jumalaa. Uskoa Jeesukseen on hyvä, mutta uskoa Jeesusta on vielä parempi. Siksi Raamatussa varoitetaan kahdessakin kohdassa seuraamasta Kainin tapaa palvella Jumalaa. Kertomus Kainista on Raamatun ensimmäinen kohta jossa osoitetaan, miten vaarallista on palvella Jumalaa ihmisviisauden opetuksen mukaan.

Tiedämme hyvin miten kertomus Kainista ja Aabelista jatkui. Mikään ei saanut Kainia kääntymään tieltänsä, ja luemme miten lopulta kävi: *”Kain sanoi veljelleen Abelille: ’Lähde mukaani.’ Mutta kun he olivat kulkeneet jonkin matkaa, Kain kävi veljensä Aabelin kimppuun ja tappoi hänet”* (1. Moos. 4:8). Tämä tapaus oli melkein kuin viimeinen lyönti Aadamin runneltuun sydämeen. Samoin myös Eevan, joka muisti sillä hetkellä käärmeen sanat, joihin hän uskoi: *”Ei, ette te kuole”* (1. Moos.3:4). Voimme vain kuvitella heidän tuskaansa poikansa Abelin vuoksi. Ensimmäinen kuollut ihminen oli ensimmäisen murhamiehen, Kainin

aikaansaama, hänen joka oli Aadamin ja Eevan esikoinen.

Langettuaan, ensimmäinen aviopari oli astunut aikaan, jossa vallitsee jatkuva vihollisuus hyvän ja pahan välillä niin kauan kuin maa pysyy. Ihmiskunnan lisääntyessä tuli yhä selvemmäksi, että ihmiset jakautuisivat kahteen leiriin: Jeesukseen uskoviin ja jumalattomiin, Jumalaa palveleviin ja epäjumalia palveleviin, Pyhää Henkeä totteleviin ja hänet murheelliseksi tekeviin, kaidan ja lavean tien kulkijoihin, vähemmistöön ja enemmistöön.

Raamattu selvittää ihmiskunnan jakaantumista seuraavasti: *”Siihen aikaan ja myöhemminkin oli maan päällä jättiläisiä, kun jumalien pojat yhtyivät ihmisten tyttäriin ja nämä synnyttivät heille lapsia. Juuri näitä olivat muinaisajan kuuluisat sankarit”* (1. Moos. 6:4). On selvää, että Jumalan omat ovat Jumalan poikia ja tyttäriä. *”Siksi Herra sanoo: – Lähtekää pois heidän joukostaan ja erotkaa heistä älkääkös koskeko mihinkään saastaiseen, niin otan teidät vastaan ja olen oleva teidän Isänne, ja te olette minun poikiani ja tyttäriäni. Näin sanoo Herra, Kaikkivaltias”* (2. Kor. 6:17, 18).

Jumalan pojiksi ja tyttäriksi tullaan Pyhän Hengen synnyttämänä, niin kuin edellä luimme. Setin suku oli edustamassa myös erikoisesta syystä nimenomaan Jumalan poikia, sillä Setin suvusta oli syntyvä vaimon siemen, Jeesus, niin kuin sitten tapahtui. Tämän suvun historiaa Raamattu seuraa tarkasti aina Vapahtajan syntymiseen saakka. Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen Raamattu keskittyy seuraamaan Kristuksen jättämän seurakuntansa lopunajallista historiaa.

Seurakunta, jonka juuret ovat Van-

han testamentin pyhissä ja Israelin kansassa, liitetään Kristuksessa Uuden liiton seurakuntaan ja sukuun eli Jumalan Israeliin. (Gal. 6:16.) Näinhän Uusi testamentti sen sanoo: *”Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, Jumalan oma kansa, määrätty julistamaan hänen suuria tekojaan, joka teidät on pimeydestä kutsunut ihmeelliseen valoonsa”* (1. Piet. 2:9). Näin lunastussuunnitelma saatetaan kaikkien kansojen ulottuville. Usko Jeesukseen yhdistää kaikki kristityt taivaallisten olentojen kanssa universaaliseksi Jumalan perhekunnaksi.

Kainin suku, tässä kohtaa Raamatua, edustaa kuvaannollisesti sanottuna ”ihmisten tyttäriä.” Uudessa testamentissa heitä kutsutaan lihasta syntyneiksi. Tällaisiahan me kaikki olemme sukupuolesta riippumatta, koska olemme luonnoltamme syntiä rakastavia ja sitä palvelevia, Hengen vastustajia. Mutta lunastussuunnitelma antaa mahdollisuuden vaihtaa sukua. *”Mutta kaikille, jotka*

ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi [pojiksi ja tyttäriksi] kaikille, jotka uskovat häneen” (Joh. 1:12).

Jumalan poikien ja ihmisten tyttärien avioliitot olivat Jumalaa rakastavien ja maailmanmielisten välisiä liittoja, joista Herra varoitti ja varoittaa edelleen omiaan. Jatkossa heidän lapsistaan saattaa tulla jopa ”jättiläisiä” tähän elämään iankaikkisen elämän kustannuksella (1. Moos. 6:4). *”Kun ihmiset alkoivat lisääntyä maan päällä ja heille syntyi tyttäriä, jumalien pojat huomasivat, että ihmisten tyttäret olivat kauniita, ja he ottivat näistä vaimoikseen keitä halusivat”* (1. Moos. 6:1, 2). Tästä on kysymys kuudennen luvun jakeessa neljä, jolle annetaan usein mystinen selitys.

Kumpaan sukuun kuulun? Saakoon Jumalan suuri pelastus- ja lunastussuunnitelma korottaa meidät kuninkaalliseen sukuun. Vastatkaamme myöntävästi Hengen kutsuun liittyä taivaalliseen perheväkeen.

Ihmisen tie 7

Vedenpaisumus

v. 1656 j.lank./2348 eKr.

Koska vuosia ruvettiin mittaamaan varsinaisesti lankeemuksesta, on mielestäni johdonmukaista käyttää lyhennettä j.lank. (jälkeen lankeemuksen)
On myöskin paikallaan huomauttaa, että kirjassa esitetyt vuosiluvut eivät välttämättä ole täsmällisiä, vaan ennemminkin suuntaa antavia.

Aadamin ja Eevan hallintaan annetun planeetan Saatana otti viekkaudella omakseen. Pahan vaikutus ja jäljet alkoivat tehdä työtään. Tieto pahasta, josta Jumala tahtoi ihmisen säästää, oli jokapäiväistä todellisuutta. Aadam ja Eeva joutuivat kokemaan pahimman murheen, jonka vanhemmat voivat kokea elämänsä aikana. Abelin väkivaltaisen kuoleman ja esikoispoikansa Kainin, veljensä tappajan, menettämisen perheensä yhteydestä, oli suuri onnettomuus Aadamille ja Eevalle. Katkera oli heidän pettymyksensä esikoiseensa Kainiin, josta he mielessään toivoivat tulevaa pelastajaa. Kainista tuli ensimmäinen murhamies ja Abelista ensimmäinen marttyyri.

Oli siis astuttu maailmassa aikaan, jossa vallitsee taistelu hyvän ja pahan välillä. Tätä voidaan kutsua myös taisteluksi Kristuksen ja Saatanan välillä tai vihollisuudeksi maailman ja seurakunnan välillä, eli kahden suvun välillä, niin kuin Raamattu sen ilmoittaa: *”Minä panen vihan sinun ja naisen välille ja sinun sukusi ja hänen sukunsa välille ”* (1. Moos. 3:15).

Näistä kahdesta suvusta kerrottiin 1. Moos. 6. luvun jakeessa kaksi, jossa kerrottiin Jumalan pojista ja ihmisten tyttäristä. Tämä vihollisuus tuo mieleen

Paavalin sanat: *”Mutta vainon kohteeksi joutuvat kaikki ne, jotka haluavat elää hurskaasti Kristuksen Jeesuksen omina”* (2. Tim. 3:12). Vainoa uskova kokee monin tavoin. Myös muukalaisuuden tunne tässä maailmassa on tuttua jokaiselle uskovalle. Sitä koki uskon isä Abrahamkin. *”Koska hän uskoi, hän asettui muukalaisena luvattuun maahan ja asui siellä teltoissa, ja niin asuivat myös Iisak ja Jaakob, jotka perivät saman lupauksen. Abraham odotti sitä kaupunkia, joka on rakennettu vankalle perustalle ja jonka Jumala itse on suunnitellut ja tehnyt”* (Hepr. 11:9, 10).

On selvää, että me kaikki olemme luonnostamme hyvän vihollisia, tai niin kuin Paavali kirjoittaa, ”vihana lapsia,” syntisiä ihmisiä. Mutta Jumalan sanan katoamattomasta siemenestä syntyneet ovat Raamatun mukaan Jumalan poikia ja tyttäriä. Viimeksi mainittuun sukuun pääseminen on ihmisen vapaan tahdon oma valinta. Jumala hyväksyy lapseksensa ihmisen, joka luovuttaa elämänsä ja tahtonsa Jeesuksen Kristuksen hallintaan. Tästä on esimerkkinä mies nimeltä Henok, josta kerrotaan Raamatun alkulehdillä.

”Kun Jered oli elänyt 162 vuotta, hänelle syntyi Henok. –

Kun Henok oli elänyt 65 vuotta, hänel-

le syntyi Metuselah. Metuselahin syntymän jälkeen Henok eli vielä 300 vuotta vaeltaen aina Jumalan tahdon mukaisesti, ja hänelle syntyi lisää poikia ja tyttäriä. Henok eli kaikkiaan 365 vuotta. Hän vaelsi kuuliaisena Jumalalle. Sitten häntä ei enää ollut, sillä Jumala otti hänet luokseen” (1. Moos. 5:18, 21–24).

Henok on esimerkki elävän uskon vaikuttavasta voimasta. Henok eli aikana, jolloin vedenpaisumuksen uhka oli jo olemassa. Pahuuden turmeleva vaikutus oli ilmeinen. Näyttää siltä kuin Henok olisi karttanut aikansa ihmisten huonoa vaikutusta. Hän ei halunnut nähdä ja kokea ympäristönsä jumalatonta elämää, vaan sitä vastoin tahtoi liittyä yhä lähemmin omaan Herransa ja Jumalaansa. Näinhän teksti kertoi. Hän ”*vaelsi kuuliaisena Jumalalle.*”

Jumala opetti Henokia ja paljasti hänelle tuleviakin, aina meidän päiviimme saakka ulottuvia totuuksia: ”*Heistä on myös ennustanut Henok, Adamista seitsemäs: ’Katso, Herra tulee pyhiensä tuhatlukuisen joukon kanssa ja panee jokaisen tuomiolle. Hän rankaisee kaikkia jumalatomia jokaisesta teosta, jonka he jumalattomuudessaan ovat tehneet, ja kaikista julkeista puheista, joita nuo jumalattomat syntiset ovat häntä vastaan puhuneet’” (Juud. 1:14, 15). Henok oli ensimmäinen toisen adventin julistaja. Varmaan Jumala kertoi Henokille myös vedenpaisumuksen tulemisesta. Henok on Nooan tavoin esikuva tämän ajan kristityille.*

Herra seurasi Henokin vaellusta silloin ja seuraa tänäkin päivänä poikansa ja tyttärensä elämää pahan keskellä. ”*Herran silmät katsovat vanhurskaita, hänen korvansa kuulevat heidän avunhuuton- sa” (Ps. 34:16). Herran omat ovat hänen silmäteränsä.*

Henok otettiin pois kuolemaa maistamatta. Samoin käy jokaiselle elossa olevalle Jumalan lapselle, jos hän elää Jeesuksen tullessa Henokin tavalla. ”*Uskon vuoksi otettiin Henok pois niin, ettei hän kokenut kuolemaa. Sitten häntä ei enää ollut, sillä Jumala otti hänet luokseen. Ennen kuin hänet otettiin pois, hän näet oli – niin hänestä todistetaan – elänyt Jumalan mielen mukaisesti” (Hepr. 11:5). Henok eli uskonsa todeksi.*

On hyvä muistaa ns. ensimmäisen kerran sääntö Raamatussa matkamme edetessä. Henokin kohdalla tulee Raamatussa ensimmäistä kertaa esille totuus Jumalan elossa olevan lapsensa ottamisesta taivaaseen. Vastaavaa tapahtui Elialle. Mitä heidän kokemuksensa osoittavat? Olivatko he pyhyytensä puolesta täydellisiä otettaviksi taivaaseen?

Raamatussa kerrotaan Elian olleen vajavainen ihminen. Henok ja Elia eivät olleet suinkaan täydellisiä tai pyhiymiä. He tarvitsivat myös välimestä, Jeesusta Kristusta. Siksi Raamatussa sanotaan, että Kristus oli teurastettu Karitsa jo ennen maailman aikoja (ks. Ilm. 13:8).

Henokin, Elian ja Mooseksen (Jeesuksen) ruumiiden ottamiset taivaaseen kertovat sen totuuden, että ylösnousemus on fyysinen, silmin havaittava tapahtuma. Raamatun mukaan ei ole olemassa ruumiittomia sieluja. Kaikilla olennoilla on ruumis. Ne tullaan näkemään, kun Herra avaa silmät. (lue kertomus Bileamista ja hänen aasistaan, joille Herra avasi silmät nähdä enkeli 4. Moos. 22:21–33).

Maallisen ruumiin muuttuminen tai vaalliseksi ruumiiksi tapahtui hetkessä. Ei heidän muuttumisensa ollut näkyväntömän sielun ylösnousemista, sillä

ihmisessä ei ole erillistä sielua, vaan **ihminen on kokonaisuudessaan sielu**. Raamattu esittää selvästi sen, ettei ole ruumiitonta sielua, mutta rajoittuneina emme voi vielä nähdä esim. enkeleitäkään sellaisina kuin he todellisuudessa ovat.

Uskova, Jeesuksen tullessa elävä ihminen, saa ylösnousemuksessa kuolematoman ja kirkastetun ruumiin, sielun ja hengen (ks. 1.Kor. 15. luku). Silloin ihminen on ikuisesti elävä sielu (olento), jolla on kirkastettu henki ja ruumis. Hänestä tulee Aadamin ja Eevan kaltainen ennen heidän lankeemustaan.

Henok on esikuva meidän aikamme uskovalle, joka odottaa Kristuksen pikaista tuloa noutamaan omansa. Hän oli ikään kuin toisen adventin odottaja, joka valmistautui kohtaamaan Herransa. Jumala vastasi Henokin odotukseen pikemmin kuin tämä saattoi uskoakaan. On mahdollista olla aina valmis, tuli Kristus milloin tahansa.

Edetessämme ihmisen tiellä tulemme vedenpaisumuksen aikaan 2348 eKr. Kertomus maailmanlaajuisesta tulvasta alkaa toteamuksesta minkäläinen oli maailman uskonnollinen tila siihen aikaan: *”Siihen aikaan turmelus levisi maassa Jumalan silmien alla ja väkivalta täytti maan. Kun Jumala katseli maata, hän näki, että turmelus vallitsi kaikkialla, sillä ihmiset kuluttivat elämänsä pahuudessa”* (1. Moos. 6:11, 12). *”Jumala – – näki”* on merkittävä sana tässä. Tämä jae on tärkeä. Siinä ilmoitetaan eräs Jumalan hallintaan liittyvä luonteenpiirre, joka koskee hänen toimintatapaansa yksityisen ihmisen ja koko maailman suhteen. Eikä vain maapallon vaan koko maailmankaikkeuden.

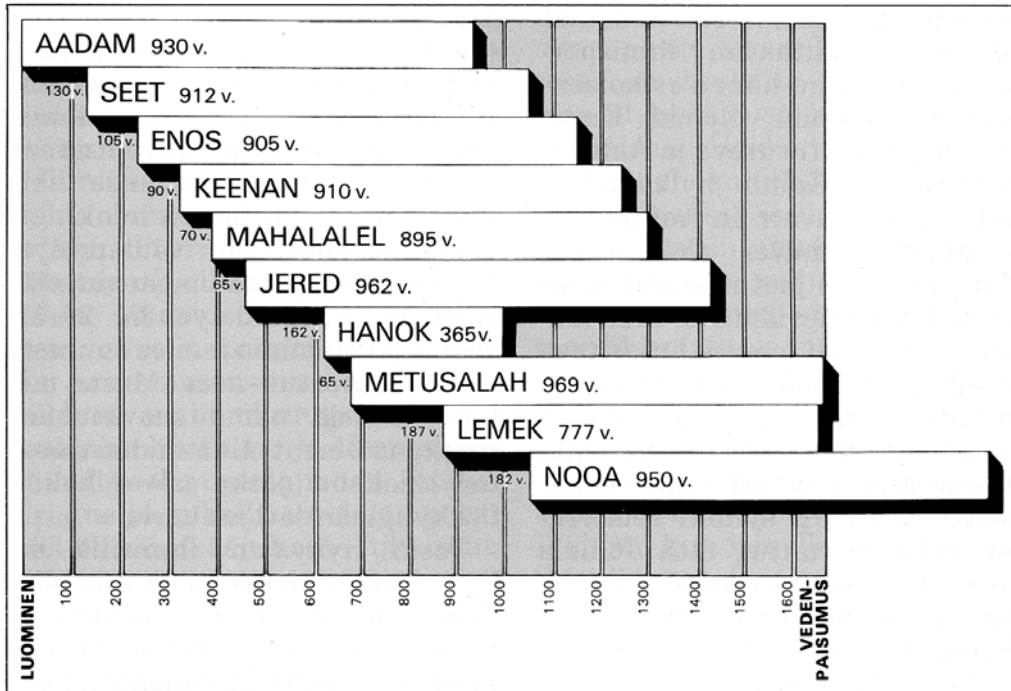
Huomaamme, että Jumala johtaa maailmankaikkeutta todisteiden ja nä-

kemänsä perusteella. Tämä meidän kannattaa pitää aina mielessä. Ts. *”Jumala näki”* on sanottu meille siksi, että hän seuraa maailman tilannetta ja tekee ratkaisunsa aina todisteiden perusteella. Mitä Jumala näki? Hän näki ihmisen tien olevan menossa huonoon suuntaan. Ihmisestä oli kehittymässä luonteeltaan aina vain pahempi. Herra tuli murheelliseksi näkemästään ja näkemänsä seurauksista.

Jumala toimii aina avoimella tavalla. Tämä käy ilmi 1. Moos. 6:13: *”Jumala sanoi Nooalle: ’Minä olen päättänyt tehdä lopun kaikesta elollisesta, sillä maa on ihmisten takia täynnä väkivaltaa. Minä hävitän heidät ja maan heidän kanssaan.’”* Jumala ilmaisi päätöksensä näkemänsä perusteella. Aamoksen kirja todistaa Jumalan avoimesta toimintatavasta. *”Ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille.”* (3:7.)

Jumala toimii myös armollisella tavalla. Armollisena Jumalana Herra antaa armonajan, mahdollisuuden välttää rangaistus, pelastaakseen niin monta kuin mahdollista. Vasta silloin, kun ihmiskunta on tietoisesti hylännyt pelastuksen mahdollisuuden, Herra antaa maapallon tuhovoimien valtaan. Siksi profeetta Nooalle annettiin tehtäväksi saarnata varoitus- ja parannussanomaa. Hän julisti vedenpaisumusta 120 vuotta sanoin ja teoin, uskoen itse tulevaan tulvaan. Uskossa hän rakensi arkkia (laivaa) sateettoman taivaan alla. Arkkiin hän kokosi kaikki sanomaan uskovat ja kaikki pelastettavat eläimet.

Tuskin Nooa yksin teki lähetystyötä. Tämä käy ilmi seuraavasta Raamatun tekstistä: *”Niihin aikoihin alettiin nimeltä kutsuen rukoilla avuksi Herraa”* (1. Moos. 4:26). Tämä teksti on vanhassa Biblias-

Patriarkat Aadamista Nooan, heidän ikänsä ja syntymäaikansa 1. Moos. 5 luvun mukaan. Vaakasuorat palkit kuvaavat kaaviossa kunkin patriarkan elinvuosien määrää, mikä on myös numeroin ilmaistu kunkin palkin sisässä. Kunkin palkin edessä oleva luku osoittaa patriarkan isän ikää patriarkan syntyessä. Kaavio antaa havainnollisen kuvan olosuhteista ennen vedenpaisumusta. Raamatun mukaan ihmiset elivät silloin sangen korkeaan ikään, yli 900 vuotta. Tämä on ymmärrettävissä siten, että ihmisten elinvoima ei ollut synnin harjoittamisen takia vielä ehtinyt heikentyä. Lisäksi luonto oli vielä alkuperäisen rehevää ja olosuhteet yleensä ihmiselle edullisemmat kuin vedenpaisumuksen jälkeen, kun synnin aiheuttama kirous ei vielä painanut samassa määrin maata. Ihmiset elivät siten monen sukupolven aikana ja saattoivat välittää jälkeläisilleen tietoa maailman alkutapahtumista. Esim. Aadam eli niin kauan, että Nooan isä Lemek, Aadamista yhdeksäs, oli Aadamin kuollessa iältään viisissäkymmenissä, ja hän puolestaan kuoli vain muutama vuosi ennen vedenpaisumusta. Nooan isoisä Metusalah, maailman vanhin ihminen, kuoli kaavion mukaan samana vuonna kuin vedenpaisumus alkoi, mikä tapahtui Nooan ollessa 600 vuoden vanha (1. Moos. 7:6).

sa käännetty seuraavasti: ”Silloin ruvettiin saarnaamaan Herran nimestä.”

Kristuksen toista tulemusta edeltävää aikaa verrataan Nooan aikaan. Vedenpaisumus oli seurausta moraalin katoamisesta: ”Kun Herra näki, että ihmisten pahuus lisääntyi maan päällä ja että heidän ajatuksensa ja pyrkimyksensä olivat kauttaaltaan pahat, hän katui, että oli tehnyt ihmisen, ja murehti sitä sydämes-

sään” (1. Moos. 6:5, 6). Epäjumalien palvonta oli vallalla. Luotua palvottiin yleisesti Luojan sijaan.

Kerratkaamme vedenpaisumuksen tapahtumajärjestyttä. 1 Paheneva tilanne. Herra seuraa tilannetta nähdäkseen, milloin on tarpeeksi todisteita hänen puuttua asioiden kulkuun. Tällöin kuvaan tulee mukaan Jumalan äärimmäisen pitkämielisyys. 2 Sitten kun Her-

ran kärsivällisyys ja synnin mitta on täysi, hän etsii ensin itselleen profeetan tai jonkun muun jolle hän ilmoittaa suunnitelmansa. 3 Sanansa saattajalle Herra antaa varoitus- ja pelastussanomien julistettavaksi. 4 Sanoma löytää pelastusta kaipaavat ja sitä etsivät, ja antaa varoituksen huonon valinnan seurauksesta. 5 Tuomion toteutus; positiivinen tai negatiivinen. 6 Uusi alku

Nooa sai mukaansa arkkiin vain seitsemän ihmistä. Jeesus oli silloinkin läsnä Hengen välityksellä, koettaen pelastaa hukkumaan tuomitut. *”Kärsihän Kristuskin ainutkertaisen kuoleman syntien tähden, syytön syyllisten puolesta, johdattaakseen teidät Jumalan luo. Hänen ruumiinsa surmattiin, mutta hengessä [Pyhän Hengen kautta] hänet tehtiin eläväksi. Ja niin hän myös meni ja saarnasi vankeudessa oleville hengille [eläville ihmisille / sieluille], jotka muinoin eivät totelleet Jumalaa, kun hän Nooan päivinä kärsivällisesti odotti sen ajan, kun arkkiä rakennettiin. Vain muutama ihminen, kaikkiaan kahdeksan, pelastui arkissa veden kantamana”* (1. Piet. 3:18–20).

Vain kahdeksan ihmistä totteli Pyhää Henkeä, joka julistetun sanoman kautta halusi herättää ihmiset synnin unesta ja pelastaa hukkumasta. Jumalan pitkämielisyyden odotti 120 vuotta, mutta useimpien kohdalla turhaan. Monilla suosituilla sananjulistajilla on edelleenkin paljon kuulijoita, mutta vähän sanan seuraajia. Rakkaus katoaviin asioihin voittaa rakkauden katoamattomiin. Siksi Jeesus sanoi lopunajan ihmisistä: *”Niin kuin kävi Nooan päivinä, niin on käyvä silloinkin, kun Ihmisen Poika tulee. Vedenpaisumuksen edellä ihmiset söivät ja joivat, menivät naimisiin ja naittivat tyttäriään aina siihen päiväänsä asti, jona Nooa meni arkkiin. Kukaan ei aavistanut mitään, ennen kuin tul-*

va tuli ja vei heidät kaikki mennessään. Samoin käy, kun Ihmisen Poika tulee” (Matt. 24:37–39).

Kahdeksan pelastunutta oli todella pieni joukko varmasti monimiljoonaisesta kansasta, joka eli vedenpaisumusta edeltäneinä päivinä. Raamatun mukaan voidaan laskea sen tapahtuneen suunnilleen 2348 ennen Kristusta, eli noin 1650 vuotta lankeemuksen jälkeen.

Nooa oli oikea profeetta. Hän eli uskonsa ja sanomansa todeksi rakentamalla arkin kuivalle maalle. Tuomiosanomaa ja pelastustietä julistettiin kaikkialla, missä vain oli ihmisiä. Sanoma oli globaalinen. Kaikille annettiin mahdollisuus tietää, mitä oli tulossa. Sitten vedenpaisumus tuli ja hävitti silloisen maailman vedellä. Kukaan ei voinut syyttää Jumalaa siitä, ettei tiennyt arkkiin pääsyn mahdollisuudesta.

On toki mahdollista kuvitella, että Jumala näki hyväksi ottaa arkkiin hänen valitsemansa ”täysi luku,” joka pelastetaan. Olihan arkin koko mitoitettu varmaankin sopivaan määrään ihmisiä. Voisi luulla pelastettavia olevan enemmänkin kuin kahdeksan, ja olettaa uskovien saaneen toisenlaisen kuoleman, kuin hukkuminen, joka oli epäuskoisten kohtalona. Jumalalla oli ja on tärkeintä se, että hänen luomansa ihmeellinen ihmiskunta säilyisi iankaikkisesti.

Epäusko sai aikaan tottelemattomuutta. Ihmiskunta täyttää pahuuden mitat. Samankaltainen tilanne toistuu myös lopun aikana. *”Sillä tietensä he eivät ole tietävinään, että taivaat ja samoin maa, vedestä ja veden kautta rakennettu, olivat ikivanhaan olemassa Jumalan sanan voimasta ja että niiden kautta silloinen maailma hukkui vedenpaisumukseen. Mutta nykyiset taivaat ja maa ovat samalla sanalla talle-*

tut tulelle, säästetyt jumalattomain ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään” (2. Piet. 3:5–7, VKR).

Oletko jo tietoinen siitä toisesta, Nooan ajan kaltaisesta, sanomasta, jonka kaikkien ihmisten on kuultava, ennen kuin Jumala jälleen puuttuu maailman menoon ihmiskunnan uudistamiseksi. Se kulkee samoja reittejä vedenpaisumuskertomuksen kanssa, mutta veden asemesta on tuli. Paavali kirjoittaa kuinka ihmisten jumalattomuus vie maailman samaan moraaliseen tilaan aikojen lopussa kuin se oli Nooan aikana.

Raamattu sanoo meidän ajastamme: *”Sinun on tiedettävä, että viimeisinä päivinä koittavat vaikeat ajat. Silloin ihmiset rakastavat vain itseään ja rahaa, he ovat rehenteleviä ja pöyhkeitä, he herjaavat ja ovat vanhemmilleen tottelemattomia. He ovat kiittämättömiä, jumalattomia, rakkaudettomia, leppymättömiä, panettelevia, väkivaltaisia ja raakoja, kaiken hyvän vihollisia, petollisia, häikäilemättömiä ja järjettömiä. He rakastavat enemmän nautintoja kuin Jumalaa, he ovat ulkonaisesti hurskaita mutta kieltävät uskon voiman. Karta sellaisia!”* (2. Tim. 3:1–5.)

Todisteet Jumalan puuttumisesta asioiden kulkuun ovat jälleen ilmeiset. Siksi Jumala lupaa tulla korjaamaan tilanteen: *”Minä tulen pian, ja tullessani minä tuon jokaiselle palkan, maksan kullekin hänen tekojensa mukaan”* (Ilm. 22:12). Olisi outoa, jos Herra ei lähettäisi mitään erityistä sanomaa juuri ennen ihmisen tien suurinta taitekohtaa. Raamattu vakuuttaa, että myös tältä osin tilanne

on sama kuin Nooan aikana. Herralla on tärkeä sanoma tälle erikoiselle ajalle. Herralla on myös profeettansa, enkeliensä ja seurakuntansa, joille Herra on antanut sanomansa julistettavaksi.

Niin sanottua ”Kolmen enkelin sanomaa” (Ilm. 14:6–13) on jo julistettu lähemmäs 180 vuotta tähän mennessä. Mutta kaikki eivät vielä ole saaneet mahdollisuutta tietää aikamme tärkeintä totuutta pian palaavasta Vapahtajasta ja siitä, kuinka valmistua kohtaamaan hänet. Tosin monet, jotka ovat tietoisia Herran tahdosta, empivät ratkaisuaan. Herra saattaa vielä odottaa juuri sinua. *”Ei Herra vitkastele täyttäessään lupaustaan, vaikka hän joidenkin mielestä on myöhässä. Päinvastoin: hän on kärsivällinen teitä kohtaan, koska ei halua kenenkään tuhoutuvan vaan tahtoo, että kaikki kääntyisivät”* (2. Piet. 3:9).

Vedenpaisumuksen päätyttyä runsaan vuoden kuluttua sen alkamisesta, alkoi tuomion viimeinen vaihe. Seurasi uusi alkua. Maa alkoi jälleen viheriöidä ja kantaa hedelmää. Eläimet ja ihmiset lisääntyivät. Ihminen sai uuden mahdollisuuden rakentaa parempi tulevaisuus.

Tiedämme kuitenkin, ettei Saatanaa ja hänen enkeleitään hävitetty. Synti jäi keskellemme asumaan kaikkine muotoineen niin, että Jumalan täytyy sanoa: *”Vielä viimeisen kerran minä panen maan järkkymään”* (Hepr. 12:26). Sen jälkeen luodaan maa, jossa ei enää ole kuolemaa, Paholaista enkeleineen, eikä syntiä rakastavaa ihmistä.

Ihmisen tie 8

Babylonin torni ja kielten sekoitus

Noin 1800 j.lank./2200 eKr.

Edellinen luku vedenpaisumuksesta saa jatkoa tässä luvussa, sillä se vie Raamatun lukijan ihmisen tien kolmanteen merkittävään käännekohtaan. Tarvittiin vielä uusi dramaattinen Jumalan väliintulo lunastuksen historiaan; kielten sekoitus ja Babylon. Kertauksena kuitenkin tähän Jumalan väliintulon tapahtumaan joitakin mietteitä vedenpaisumuksen aikaisesta maailmasta.

Voidaan sanoa, että ennen kuin tulva hukutti koko maapallon, synnin saaste-tulva vyöryi sitä ennen sen aikaisen ihmiskunnan yli. Osaltaan siihen vaikutti se, että Jumalan pojat ja ihmisten tyttäret menivät keskenään yhteen. Uskonnollisuus säilyi, mutta Jumalan tahdon mukainen puhdas ja oikea Jumalan palveleminen hämärtyi. Raamattu kertoo ihmisen uskonnollisuuden tarpeesta. ”Niihin aikoihin alettiin nimeltä kutsuen rukoilla avuksi Herraa” (1. Moos. 4:26).

Ihminen on luotu uskonnolliseksi. Syntiin langenneen ihmisen uskonnollisuus suuntautuu helposti väärään suuntaan. Näin kävi Aadamin esikoiselle Kainillekin, joka ei välittänyt Herran tahdosta, vaikka hän oli palvelevinaan Jumalaa. Väärä jumalanpalvelus johtaa aina epäjumalien palvelemiseen. Vaikka ihmiset ennen vedenpaisumusta ru-

pesivat yleisesti huutamaan avuksi Herran nimeä, niin vain kahdeksan pelastui. Mitä tämä osoittaa? Ei riitä, että on vain uskonnollinen, muotojumalinen, ns. nimikristitty. Usko, ilman henkilökohtaista jumalasuhdetta ja kuuliaisuutta Herralle, on kuollutta uskoa. Tämä sama tilanne toistuu lopunajan uskonnollisuudessa. Paavali ennusti meidän ajastamme: ”*Heissä [viimeisten päivien uskonnollisissa ihmisissä] on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman*” (2. Tim. 3:5, VKR).

Pyhä Henki saa ihmisessä aikaan Jumalan tahdon mukaista oikeaa jumalanpalvelusta, mutta Sielunvihollinen väärää ja eksyttävää jumalanpalvelusta. Jeesus sanoo: ”*Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra', pääse taivasten valtakuntaan. Sinne pääsee se, joka tekee taivaallisen Isäni tahdon*” (Matt. 7:21).

Jumalan nimen avuksi huutaminen ennen vedenpaisumusta saattaa myös viitata erityiseen hätään jumalattomuuden tähden. Vanha Biblia kääntää tekstin 1. Moos. 4:26, että ”*silloin ruvettiin saarnaamaan Herran nimestä.*” Uskovat tunsivat hätää lähimmäistensä jumalattomuudesta. Vedenpaisumus todella ilmaisi tilanteen vakavuuden, ihmisten paatuneen tilan, sillä vain kahdeksan ih-

mistä uskoi Jumalaa ja tuli arkkiin. Kainin suku oli saanut hallinnan. Pidän hyvinkin mahdollisena, että tuolloiset saarnamiehet mahdollisesti surmattiin. Jotain on tapahtunut heille, sillä arkkiin tuli vain kahdeksan ihmistä. Herran sanan saattajista saattoi ehkä tulla Aabelin tavoin marttyyrejä.

Vaikka ihmiset näkivät suuren ihmeen, kun maan päällä elivät eläimet, seitsemän paria puhtaita eläimiä, ja yksi pari epäpuhtaita, ne kaikki tulivat lajin sa mukaan arkkiin. Tämäkään ei saanut heitä uskomaan Nooan sanomaa. Jumala näki todisteet riittäviksi tässäkin mielessä rangaistukseen. Ihmiset valitsivat epäuskon hylätessään uskon Jumalaan. Saarnaajan kirjassa on mielenkiintoinen toteamus: *”Milloin paha tekoa ei pian seuraava rangaistus, ihmiset rohkaistuvat pahan tekoon: moni syntinen tekee paha sata kertaa ja elää silti kauan. Tiedän kuitenkin, että Jumalaa pelkäävälle käy hyvin hänen jumalanpelkonsa johdosta, ja tiedän myös, että jumalattomalle ei käy hyvin: koska hän ei pelkää Jumalaa, hänen elinpäivänsä häipyvät kuin pakeneva varjo”* (Saarn. 8:11–13).

Vedenpaisumuksen jälkeen ihmisen tie jatkui ”paholaisen talossa” edelleen. Oltiin ikään kuin uuden alun kynnyksellä. Pöytä oli puhdistettu, mutta ei ihmisen mieli. Luonto koki muodonmuutoksen moninkin tavoin. Maaplaneetta oli muuttunut suuresti luonnonmullistuksen jälkeen. Vedet ja kivet olivat mylertäneet maan pinnan peittäen onneksi kuolleet maan uumeniin. Samalla peitettiin syvälle maahan niin kulta kuin muut aarteet ja kalleudet, joita nyt sitten louhitaan ylös.

Kaatuneet metsät puineen ja eläimet hautautuivat maan sisään ja muodostivat

hiili- ja öljykenttiä, joita hyödynnämme vielä nykyäänkin. Vuoret olivat muuttaneet muotoa ja tulleet pelottaviksi. Manterlaattakin murtui mahdollisesti silloin monin kohdin. Varmaan meretkin syntyivät silloin, koska Raamatussa ilmoitetaan, ettei uudesti luodulla planeetalamme tule olemaan enää merta. *”Minä näin uuden taivaan ja uuden maan. Ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta ollut enää”* (Ilm. 21:1).

”Ja Jumala nosti tuulen puhaltamaan niin, että vesi laskeutui” (1. Moos. 8:1, VKR). Vedenpaisumuksen jälkeen muuttui myös ilmasto, mutta Herra lupasi jotain erikoista: *”Niin kauan kuin maa pysyy, ei lakkaa kylvä eikä korjuu, ei vilu eikä helle, ei kesä eikä talvi, ei päivä eikä yö”* (1. Moos. 8:22). On todella mielenkiintoista huomata tämäkin sana ilmastomuutoksesta puhuttaessa. Luoja on ilmoittanut sanassaan oman ennustuksensa siitä, ettei lakkaa kesä eikä talvi, kunnes luodaan uusi taivas ja uusi maa. Nykyään, kun puhutaan ilmastomuutoksesta, meitä pelotellaan välillä ilmaston lämpenemisellä ja välillä uudella jääkaudella. Lukemamme teksti antaa tässä mielessä vakuuden pysyvistä ilmastotilasta. Tähän ilmoitukseen ei ole kiinnitetty huomiota.

Raamatun maininta kesästä ja talvesta vedenpaisumuksen jälkeen viittaa siihen, että maapallon ilmanala muuttui alkuperäisestä. Sadetta ei ollut ennen vedenpaisumusta. Kaste hoiti kosteuden. Koko maapallo oli tasalämpöinen.

Ihminen sai vedenpaisumuksen jälkeen uudet kantaisät Nooasta ja hänen kolmesta pojastaan Seemistä, Haamista ja Jafetista. Seemin suku edusti Jumalan suunnitelmaa tulevasta vaimon sie-

menestä, Ihmisen Pojasta, Vapahtajasta. Historiallisten todisteiden mukaan Seemistä polveutuneet asettuivat asumaan Kaksoisvirran lähituntumiin kielten sekoittumisen jälkeen. Jafetin jälkeläiset levittäytyivät laajoille alueille Eurooppaan ja Aasiaan.

Seemin ja Jafetin suku perivät siunauksen isäänsä kohtaan osoittamastaan arvostuksesta, kun sitä vastoin Haam peri kirouksen isänsä häpäisemisestä. Haamista polveutui pakanauskontojen kannattajia. 1. Moos. 10. luvussa mainittujen paikannimien perusteella Haamin jälkeläiset hakeutuivat mm. Afrikan suuntaan.

Jumala oli Nooalle ilmoittanut Seemin, Haamin ja Jafetin tulevaisuudesta seuraavaa: *”Hän sanoi: [Nooa] – Kirottu olkoon Kanaan [Haamin poika], tulkoon hänestä veljiensä orjienkin orja. Ja hän sanoi vielä: – Kiitetty olkoon Herra, Seemin Jumala, ja Kanaan olkoon Seemin orja. Tehköön Jumala laajaksi Jafetin suvun, ja saakoon se asua myös Seemin majoissa, ja Kanaan olkoon heidän orjansa (1. Moos. 9:25–27).*

Haamia kohdannut kirous johtui hänen käytöksestään isäänsä kohtaan. Historia todistaa, että orjuus tuli Afrikassa asuvien Haamin jälkeläisten osaksi satoja vuosia myöhemmin. Uuden testamentin puolella on kuitenkin kerrottu mielenkiintoinen yksityiskohta kolmesta Nooan pojan jälkeläisestä, jotka kokivat pelastuksen Jeesuksessa apostolien aikana; Saulus tarsolainen Seemin sukukunnasta. Etiopian hoviherra Haamin sukukunnasta, ja sadanpäämies Kornelius Italiasta, Jafetin sukukunnasta. He kaikki olivat Jumalalle yhtä rakkaita ehdokkaita saamaan kallisarvoisen perinnön Jumalan valtakunnassa.

Kolmas erityinen Raamatun ilmoitta-

ma käänekohta tiellämme oli siis Babylon, ja erilaisten kielten ilmaantumisen maapallon asukkaiden yllätykseksi vedenpaisumuksen jälkeen. Sekin sallittiin todisteiden perusteella. *”He sanoivat: ’Rakentakaamme itsellemme kaupunki ja torni, joka ulottuu taivaaseen asti. Sillä tavoin saamme mainetta emmekä myöskään hajaannu yli koko maan.’ Herra tuli katsomaan kaupunkia ja tornia, jota ihmiset rakensivat, ja sanoi: – ’Menkäämme sekoittamaan heidän kielensä, niin etteivät he ymmärrä toistensa puhetta. Ja niin Herra hajotti heidät sieltä kaikkialle maailmaan, ja he lakkasivat rakentamasta kaupunkia. Kaupunki sai nimen Babylon, sillä siellä Herra sekoitti ihmisten kielen ja sieltä hän hajotti heidät kaikkialle maailmaan” (1. Moos. 11:4, 5, 7–9).*

Seurauksena Jumalan väliintulosta oli erilaisten kielten ilmaantuminen maailmaamme hetkessä. Babylonin tornin rakentajien kesken tuli sekaannusta, koska ylhäällä olevat rakentajat eivät saaneet tarvitsemaansa ja pyytämäänsä materiaalia. Tilanne muuttui kaoottiseksi. Kaikitietävä Herra joutui sallimaan todisteiden perusteella tällaisen ”kurituksen.” Tapahtui hetkessä uusien kielten luominen.

Jumala voi yhdessä hetkessä antaa uuden kielen puhumisen taidon, kuin myös ymmärtämisen lahjan evankeliumin edistämisen tähden, tai henkilökohtaisen uskon vahvistajaksi. Näin kävi helluntaina ja käy tänäkin päivänä. Jumalan sanan perusteella voimme tietää erilaisten kielten synnyn ja alkuperän, sekä tiedon maailmanlaajuisesta tulvasta.

Babylonin torninkin rakentaminen oli pohjimmiltaan uskontoon liittyvä. Epäjumalia palvelevat hylkäsivät Juma-

lan ilmoitukset hänen tahdostaan. Uskonto, jota rakentajat harjoittivat, oli ihmismielen mukaista ja johti kapinaan Jumalan ilmoitusta ja tahtoa vastaan. Oma järjen päättely korotettiin jumalaksi, ja näin tultiin kolmanteen käänekohtaan tiellämme.

Sanonta ”ylpeys käy lankeemuksen edellä,” sopii hyvin kuvaamaan Babyloonia, josta Habakuk toteaa: *”Tuo kansa on perin juurin röyhkeä ja väärämielinen. Mutta vanhurskas saa elää, kun hän pysyy uskollisena”* (jaa 2:4). *”Vanhurskas on elävä uskostansa”* (VKR). Raamatun usko painaa ihmisen kunnian tomuun ja opettaa ihmistä uskomaan ja luottamaan yksistään Jumalan tarjoamaan täydellisyyslahjaan.

Babylonin tornin pystyttäminen osoitti epäuskoa Jumalan lupaukseen siitä, ettei hän enää hukuta maata. Torni tehtiin nimenomaan turvaksi uuden vedenpaisumuksen varalta. Jumala oli sanonut: *”Minä teen liiton teidän ja teidän jälkeläistenne kanssa, kaikkien elävien olentojen kanssa, jotka ovat teidän kanssanne maan päällä, lintujen, karjaeläinten ja kaikkien villieläintenkin kanssa, kaikkien niiden kanssa, jotka tulivat arkista ulos. Minä teen liiton ja annan teille lupauksen: koskaan enää ei vedenpaisumus tuhoa kaikkea elävää, se ei koskaan enää hävitä maata”* (1. Moos. 9:9–11). Herra antoi vielä varmistukseksi merkin, sateenkaaren: *”Tämä on merkinä liitosta, jonka minä teen teidän sekä kaikkien maan päällä elävien olentojen kanssa kaikkiin tuleviin sukupolviin asti: minä asetan kaareni pilviin, ja se on oleva merkinä minun ja maan välisestä liitosta”* (1. Moos. 9: 12, 13).

Sateenkaaren Jumala asetti muistutamaan häntä liitostaan (jaa 16). Hän

muistuttaa ihmistäkin uskollisuuteen liitossaan Jumalan kanssa, tai muissa ihmisten välisissä lupauksissaan. Ainakin meille ihmisille sateenkaari muistuttaa vedenpaisumuksesta, joka on tapahtunut tosiasia ja on muistomerkkinä Jumalan uskollisuudesta tänäkin päivänä. Sateenkaari nähdään vain luonnollisena ilmiönä taivaalla.

Jumala olisi voinut jättää sen ilmes- tymättä sateen yhteydessä. Hän halusi kuitenkin muistuttaa näkyvällä tavalla ihmistä olemassaolostaan meidän maailmassa (jakeet 14–16). On sykkähdyttävää tietää se, että Jumala ja ihminen katsovat yhtä aikaa samaa ilmiötä taivaalla muistaen samalla sateenkaaren alkuperäisen merkityksen.

Sateenkaarella on monta sanomaa ihmiselle Jumalalta. Herra on ollut tähän päivään saakka uskollinen lupaukselleen olla hävittämättä koko maata vedellä. Muistuttakoon kaari pilvessä lupauksista meidän ihmistenkin kesken, nekin pitäisi ottaa vakavasti kuten lupaukset Jumalalle. Raamattu sanoo: *”Anna Jumalalle uhriksi kiitos, täytyä lupauksesi Korkeimmalle”* ja *”On parempi olla lupaamatta kuin luvata ja jättää lupaus täyttämättä”* (Ps. 50:14, Saarn. 5:4).

Kolmas käänne ihmisen tiellä osoittaa Jumalan valvovan sanaansa ihmisten asuttamiseksi kaikkialle maailmassa. Tosin ihmisten epäusko ja ylpeys ei sitä hyväksynyt: *”He sanoivat: ’Rakentakaamme itsellemme kaupunki ja torni, joka ulottuu taivaaseen asti. Sillä tavoim saamme mainetta emmekä myöskään hajaannu yli koko maan.’ Herra tuli katsomaan kaupunkia ja tornia, jota ihmiset rakensivat”* (1. Moos. 11:4, 5). Jumala katsoi ja näki jälleen kapinan alkujuuren, ylpeyden: *”Tehkäämme itsellemme nimi”* (VKR). Babylon ja erityi-

sesti sen kaupungin tornin pystyttämisen ei ollut Jumalan mieleen. Rakentamisen ajankohta oli patriarkka Eberin pojan Pelegin päivinä. *”Eberille syntyi kaksi poikaa. Toinen oli nimeltään Peleg, koska hänen aikanaan ihmissuku hajaantui yli maan, ja toisen nimi oli Joktan”* (1. Moos. 10:25). Peleg eli pari- kolmesataa vuotta vedenpaisumuksen jälkeen. Ei ollut siis vielä suurta ihmismäärää. Päätettiin turvata tulevaisuus ja asua tiiviisti yhdessä paikassa.

Tornin rakentaminen osoitti kapinamieltä Herran käskyä *”Täyttäkää koko maa”* vastaan. Jumalan tarkoitus ei ole koskaan ollut, että ihmiskunta sulloutuisi yhdeksi suureksi maailmanvallaksi, vaan: *”Yhdestä ihmisestä hän on luonut koko ihmissuvun, kaikki kansat asumaan eri puolilla maan päällä, hän on säätänyt niille määräjat ja asuma-alueiden rajat, jotta ihmiset etsisivät Jumalaa ja kenties hapuilten löytäisivät hänet. Jumala ei kylläkään ole kaukana yhdestäkään meistä: hänessä me elämme, liikumme ja olemme. Ovathan muutamat teidän runoilijannekin sanoneet: ’Me olemme myös hänen sukuaan’”* (Ap. t. 17:26–28).

Itsekorotuksen henki sai otteen; *”katsokaa meitä kuinka eteviä me olemme ja unohtakaa Jumalan suunnitelmat ja lupaukset.”* Jumala antaa ihmisille kykyjä tehdä melkein mitä vain. *”Siinä he nyt ovat, yksi kansa, jolla on yksi ja sama kieli. Tämä mitä he ovat saaneet aikaan, on vasta alkua. Nyt he pystyvät tekemään mitä tahansa”* (1. Moos. 11:6).

Ihmiset sanoivat: *”Tehkäämme tiiliä ja polttakaamme ne koviksi”* (1. Moos. 11:3). He käyttivät savitiiltä rakennuskivenä ja asfalttipikeä muuraamiseen. Taivaan lahjojen ja maan rikkauksien olisi luultu tekevän ihmisestä kiitollisen kaiken

hyvän antajaa kohtaan. Ihmisen viisaus ja luonnon annit on tarkoitettu hyvän tekemiseen, vaikka niitä on usein käytetty hyvän tekemisen sijasta tuhoaseisiin ja saastuttamaan maata, merta ja ilmaa.

Tornin, jonka ihmiset rakensivat, tuli olla rakentajien vallan, viisauden ja voiman muistomerkkinä. Kaupungin, jonka yhteyteen torni liitettiin, nimeksi annettiin Babilu, joka tarkoitti Jumalan portti. Tornista tuli epäjumalien palvelun keskuspaikka. Ylin kerros oli pyhitetty auringon jumalalle, auringon päivälle, viikon ensimmäiselle päivälle. Muut kerrokset oli omistettu eri jumalille, kuten maanantai kuun jumalalle jne. Sappatti, luomisen muistomerkkinä oli yleisesti unohdettu jo silloin. Pato synnin tulvalle oli avattu.

Herra osoitti armossaan olevansa maapallon todellinen hallitsija, eikä sallinut ihmisten jäävän Paholaisen mielivallan hallintaan. Hän näytti kapinalliselle ihmiselle, kenet tämä oli unohtanut. *”Jos Herra ei taloa rakenna, turhaan näkevät rakentajat vaivaa”* (Ps. 127:1).

Babylonin rakentajien hankkeet tehtiin tyhjäksi. Babylon, hepreaksi Babel, tarkoittaa sekoitusta (1. Moos. 11:9). Sen piti olla Jumalan portti, Babilu, mutta kielten sekoituksen jälkeen paikasta tuli sekoituksen muistomerkki. Babylonista tuli väärän uskonnon symboli. *”Babylon oli kultamalja Herran kädessä, se juovutti koko maailman. Kansat joivat sen viiniä ja suistuivat pois tolaltaan”* (Jer. 51:7).

Johannes käyttää Ilmestyskirjassa nimenomaan Babylonia vertauskuvana sekoituksesta harhaoppien ja Raamatun puhtaan totuuden kesken. Jeesus rukoulee tänäkin päivänä omiensa puolesta, että nämä varjeltuisivat maailman pe-

tolliselta vaikutukselta. ”Minä en enää ole maailmassa, mutta he jäävät maailmaan, kun tulen luoksesi. Pyhä Isä, suojele heitä nimesi voimalla, sen nimen, jonka olet minulle antanut, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä” (Joh. 17:11).

Hengellisessä sodankäynnissä Jumalan ihmisen on aina tarvinnut hylätä Babylon, sillä sen uskonto on humalluttava ja johtaa Jumalan sanan hylkäämiseen. Herra on kautta aikojen kutsunut omiaan, jotka ovat tietämättään nauttineet Babylonin humalluttavaa sekoviiniä, lähtemään ulos väärästä Jumalan palvelusta. ”Hän huusi kovalla äänellä: ”Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon! Siitä on tullut pahojen henkien tyyssija ja kaikkien saastaisten henkien ja kaikkien saastaisten ja inhottavien lintujen pesäpaikka. Minä kuulin taivaasta toisenkin äänen, joka sanoi: ”Lähtekää pois, jättäkää hänet, te, jotka olette minun kansaani, ettette joutuisi ottamaan osaa hänen synteihinsä etkä jäisi alltiiksi niille vitsauksille, joilla häntä lyödään” (Ilm. 18:2, 4).

Jumalan puhtaan Sanan syöminen ja Pyhän Hengen lähteestä juominen on pelastuksemme. Varsinkin lopun aikana Herran omia kutsutaan lähtemään pois Babylonista, uskontojen sekoituksesta Abrahamin tavoin. Hänestä lähemmin seuraavassa luvussa.

Rakennammeko omia torneja taivaaseen? Teemme sen silloin, kun inhimillinen viisaus korotetaan Jumalan sanan yläpuolelle. Raamatussa ovat mielenkiintoiset sanat siitä, mihin jumalatto-

muus (ilman Jumalaa eläminen) johtaa: ”Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa, ja jokainen teki sitä, mikä hänen omasta mielestään oli oikein” (Tuom. 17:6, VKR).

Onko Kristus todellisesti kuninkaamme? Jos on, silloin ei tarvitse olla epä tietoinen elämän suunnasta. Jeesus on tie, totuus ja elämä. Hän on pelastuksen torni ja portti taivaaseen. Seurattaamme sanan viitoittamaa tietä Jeesuksen askelissa. On vain yksi tie taivaaseen. Hylätkäämme oma tiemme, sillä taivaaseen ei ole mitään ”omaa tietä.” Usko ja kuuliaisuus Herralle vievät kunniaan, mutta Babylon johtaa epäuskoon ja perikatoon. Jumalanvastaisuuden henki, eli kapina Jumalan tahtoa ja lakia vastaan, jota Babylon edustaa kautta koko ihmiskunnan historian, on raamatullinen kielikuva ihmiskunnasta. Ihmisen uskonnollisuus ilman Jumalaa on saanut aikaan monia uskonnollisia muotoja epäjumaliseen.

Aivan pian Nooan kuoleman jälkeen Herra löysi uuden henkilön viemään eteenpäin viestiä pelastuksesta pahan vallasta. Lunastussuunnitelma jatkaa etenemistään Paholaisen tehdessä jatkuvasti vastarintaa. Ihmiskunta elää ikään kuin Jumalan poikien ja tyttärien (seurakunnan) varassa. Vaikka uskovat ovat maan vähemmistö ja maan hiljaisia, heillä on korvaamaton osa ihmiskunnan hyvinvoinnin kannalta. Heissä asuva Jeesus ja Pyhä Henki, sekä hyvät enkelit toimivat yhteyden säilyttämiseksi maan ja taivaan välillä.

Ihmisen tie 9

Abraham

Noin v. 2000 j.lank./2000 eKr.

Kertomus Abrahamista vie pelastussuunnitelmaa eteenpäin mielenkiintoisella tavalla. Edellisessä luvussa tuli esille Jeesuksen ja Pyhän Hengen toiminta lunastuksen aikaansaamisessa. Abraham tuo esille jumaluuden ensimmäisen persoonan, ”Isä-Jumalan” osuuden lunastustyössä. Abraham edusti ja esikuvasi Raamatusta taivaallista Isää ja on hengellisessä mielessä niin juutalaisten kuin kristittyjenkin Isä, uskonsa puolesta. Abrahamissa vahvistetaan lunastussuunnitelma, kun tuodaan esille uusi näkökulma lunastustyön ymmärtämisessä. Eräs sellainen Abrahamin elämässä on, että koko jumaluus toimii ihmisen pelastamisessa.

Kaikki tähän saakka käyty ja mikä jatkossa seuraa, palvelee Raamatun lukijaa tiedolla, jota mikään muu kirja ei voi antaa. Tieto Luojusta, ihmisen alkuperästä ja hyvän- ja pahantiedon puusta on ns. esiikaista historiaa ihmisen tietä. Synnin ilmaantuminen maailmaan toi mukanaan taistelun ihmisestä. Alkoi lunastussuunnitelman mukainen ihmisen tien monituhantinen aikakausi, jonka tarkastelussa ylittyy kahdentuhannen vuoden rajapyykki syntiinlankeemuksesta laskettuna.

Jankeemus, vedenpaisumus ja kielten sekoitus auttavat meitä tuntemaan Jumalaa ja hänen hallintotapaansa pahassa maailmassa. Jumalalta eivät keinot

lopu hänen ohjatesaan ihmiskuntaa. Edellä käymämme vaiheet tiellämme ovat olleet perusluonteista tietoa ja pääkohtia tiemme vaiheista ajanlaskun alusta.

Jumala on rakkaudessaan ja armonsaan joutunut puuttumaan maailman menoon muutaman kerran konkreettisella tavalla tähän mennessä. Profetat ovat saaneet armon olla välittämässä ennalta kerrottua tietoa tulevista tapahtumista. Nooa sai armon, joka koitui meillekin elämäksi. Raamattu antaa ymmärtää, että Jumalaa pelkäävät ihmiset ovat olleet tärkeitä maailmassa ja ovat sitä tänäkin päivänä. Nooan jälkeen ilmestyy näyttämölle Abraham, vain muutamana vuosikymmenen Nooan kuoleman jälkeen ja pyöreästi 2000 vuotta syntiinlankeemuksen jälkeen.

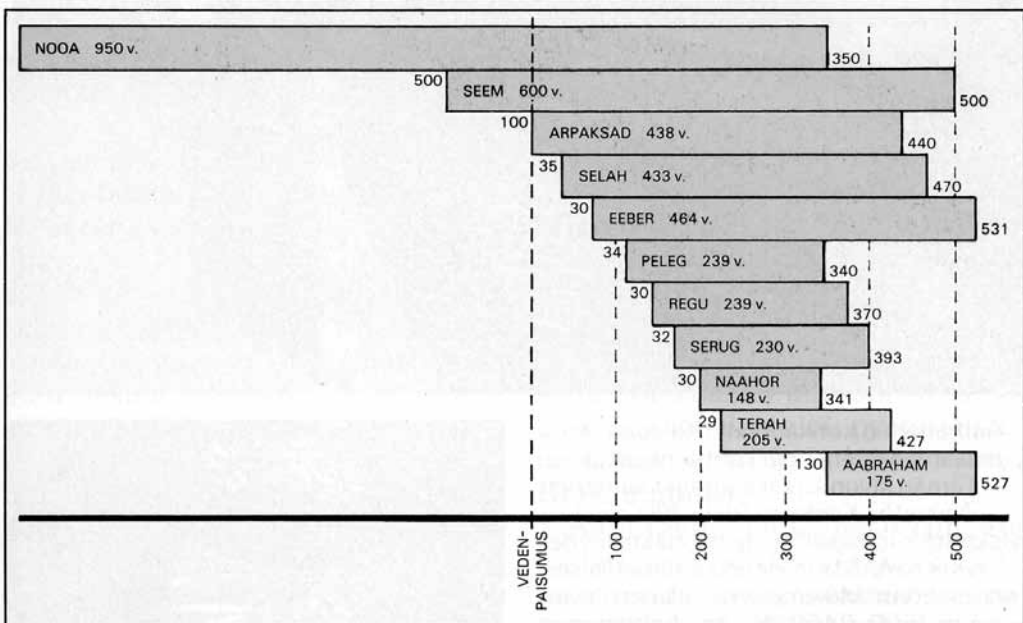
Herra näki taas suuren vaaran. Oikea jumalanpalvelus oli katoamassa jälleen kerran. Ihmiskuntaa vaivasi synnin spitaali. Terve ja raitis usko Jumalaan, joka yksin on Herra, oli hiipumassa. Epäjumalien palvonta valtasi myös Jumalaa palvelevien mielen, mutta Herra etsi jälleen mieleisensä ihmisen, joka saisi armon olla Jumalan käytössä. Hänen nimensä oli Abram, myöhemmin Abraham. Hän oli Seemin sukua. Hänet Herra kutsui säilyttämään tiedon tulevasta Lunastajasta, Jumalan tahdosta ja oikeasta jumalanpalveluksesta. Tosi

usko ei saanut sammua. Jumalalla on aina ollut häntä palveleva pieni vähemistö. Sen olemassaolo on ollut ja tulee olemaan loppuun saakka tärkeää. Meille jokaiselle tarjotaan tällaista osaa tielämme.

Abraham oli itsekin ennen Jumalan ystäväksi tulemistaan, epäjumalien palvelija. Tällaisen yllättävän tiedon mainitsee Joos. 24:2. Jumalan Pyhä Henki avasi hänen silmänsä huomaamaan syntinsä.

Abraham uskoi Hengen puhetta sielulleen, luopuen palvelemasta mitään epäjumalia. Hän ”tuli uskoon,” osoittaen sen mitä uskoon tuleminen syvimmitään merkitsee. Abrahamista tuli uskon isä tässäkin mielessä. Hän tuli elävään uskoon uudestisyntymisen kautta. Usko Jeesukseen ja kuuliaisuus hänelle ovat elävän uskon hedelmää.

Abraham näki yhä lisääntyvän jumalattomuuden ympäristössään. Jopa hä-

Patriarkat Nooasta Abrahamiin 1. Moos. 11. luvun mukaan. Abrahamin syntymäaika on kuitenkin laskettu 1. Moos. 11:32, 1. Moos. 12:4 ja Ap. t. 7:4 mukaan. Kun 1. Moos. 11:26 mainitaan Terahin poikien syntyneen hänen ollessaan 70 vuoden vanha, tarkoitetaan vanhimman pojan syntymäaika. Abraham ei ollut vanhin.

Kussakin palkissa on patriarkan nimen perässä hänen ikänsä. Palkkien edessä oleva luku osoittaa kunkin patriarkan isän ikävuosien määrää patriarkan syntymähetkellä. Palkkien jäljessä oleva luku taas osoittaa patriarkan kuolinvuotta vedenpaisumuksen jälkeen. (Nimet VKR:n mukaan.)

Kaavio antaa havainnollisen kuvan Raamatun esittämistä olosuhteista vedenpaisumuksen jälkeen. Aadamista Nooan asti ihmisten ikä oli yleensä noin 900 vuotta. Nooan eli vedenpaisumuksen jälkeen vielä 350 vuotta. Mutta Nooan jälkeen ikä lyheni hyvin nopeasti. Ihmissuku oli rappeutunut synnin seurauksena. Mutta ennen kaikkea elinolosuhteet maapallolla olivat käyneet vedenpaisumuksen jälkeen karummiksi ja siten myös ihmiselle epäedullisemmiksi. Abraham, Nooasta yhdestoista, syntyi suunnilleen samaan aikaan, kun Nooa kuoli. Moni vedenpaisumuksen jälkeen syntynyt kuoli ennen Nooaa. Kaavion mukaan patriarkoistakin kuolivat Peleg, Nooasta kuudes, sekä Abrahamin isoä Nahor ennen Nooaa.

nen sukunsa jäsenistä monet alkoivat palvella epäjumalia. Hän palveli kaiken keskellä vakaasti ainoaa oikeaa Jumalaa. Häntä Jumala ei kutsunut taivaaseen, kuten hän kutsui Henokin. Sen sijaan Herra sanoi Abrahamille, joka huokaili maailman menoa *”Lähde maastasi, asuinsijoiltasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan”* (1. Moos.12:1). Herää kysymys: Miksi tällainen radikaali toimenpide?

Jumala näki hyväksi viisaudessaan erottaa eli pyhittää palvelijansa Abraham tärkeään tehtävään. Lunastussuunnitelma ilmaistiin Abrahamille täydellisemmin. Hänen sallittiin nähdä jopa Jeesuksen päivät. *”Teidän isänne Abraham iloitsi siitä, että saisi nähdä minun päiväni. Hän näki sen ja riemuitsi”* (Joh. 8:56). Jotta hän voisi säilyä Herran sanansaattajana, häntä kasvatettiin tuntemaan Jumalansa aina vain paremmin. Abrahamin oli irrottauduttava omaisten ja seurapiirinsä huonosta vaikutuksesta. Hän valitsi muukalaisuuden rakkaudesta Jumalaan. Koska hengelliset totuudet eivät saaneet vastakaikua Abrahamin ympäristössä, päätti hän mennä minne hyvänsä Herra hänet johtaisi.

”Usko sai Abrahamin tottelemaan Jumalan kutsua ja lähtemään kohti seutuja, jotka Jumala oli luvannut hänelle perintömaaksi. Hän lähti matkaan, vaikka ei tiennyt, minne oli menossa” (Hepr. 11:8). *”Koska hän uskoi, hän asettui muukalaisena luvattuun maahan”* (jae 9).

Abrahamista tuli uskovien isä, joksi häntä myös kutsutaan. Hänen kyselemätön kuuliaisuutensa on esimerkkinä sinulle ja minulle oikeasta uskosta. Vihollinen on aina kuiskaamassa kysymystä, jonka Eeva kuuli, ja jonka Abrahamkin saattoi kuulla: *”Onko Jumala todella sano-*

*nut?”*Tai kysymyksiä; olenkohan ymmärtänyt oikein? Onko Jumala niin tarkka sanastaan?

Abrahamille onnellisin paikka maan päällä oli paikka, missä Jumala halusi hänen olevan. Ja niin hän lähti matkaan. On merkille pantavaa, että Abraham lähti Kaldean Urista, joka oli sen ajan Babyloniaa. Abrahamille tuli samanlainen kutsu, kuin annetaan viimeisten päivien, eli meidän aikamme uskoville. Heille esitetään seuraava Jumalan kutsu: *”Lähtekää pois, jättäkää hänet, [Babylon] te, jotka olette minun kansaani, ettette joutuisi ottamaan osaa hänen synteihinsä etkä jäisi alttiiksi niille vitsauksille, joilla häntä lyödään”* (Ilm. 18:4).

Ensimmäinen Mooseksen kirja ja Ilmestyskirja toistavat samoja teemoja. Tässä jälleen yksi esimerkki. Babyloni on kielikuvana tärkeä osa synnin ja lunastuksen välistä jännitettä. Kun se esitetään edellä mainituissa yhteyksissä ensimmäistä kertaa Raamatussa, meidän on hyvä muistaa arvokas ”ensi keran sääntö,” joka tarkoittaa sitä, että kun myöhemmin Raamatussa esiintyy sama aihepiiri, meidän on aina tulkittava se alkuperäisen kohdan mukaisesti.

Abraham lähti Babylonista pohjoista kohti seuranaan isänsä perhe, joka palveli epäjumalien ohessa myös oikeaa Jumalaa. He pysähtyivät suunnilleen tulevan matkansa puolivälissä, Harranissa, jossa Abrahamin isä ja hänen veljensä kuolivat. Sen jälkeen Herra kehotti häntä jatkamaan matkaa, Abrahamin veljen jäädessä kotiväkensä kanssa paikoilleen.

Abrahamin perhekunta ja kuolleen veljen poika Loot seurasivat pyhiinvaeltajaa, kun hän Herran johtamana jatkoi matkaansa tuntematonta päämäärää kohti. Heidän mukanaan oli tietten-

kin heidän karjalaumansa ja rikkautensa, sekä Abrahamin mukaansa ottamia oikean Jumalan palvelijoita. Näin he erottautuivat Babylonin vaikutuspiiristä.

Jumala ei halunnut Abrahamin, uskovien isän, lapsinensa juopuvan Babylonin viinistä. *”Babylon oli kultamalja Herran kädessä, se juovutti koko maailman. Kansat joivat sen viiniä ja suistuivat pois tolaltaan.* (Jer. 51:7). Siksi Abrahamin oli lähdettävä Babylonista. Abrahamille tuli kutsu erottautua pois Babylonista konkreettisella tavalla, ettei hänen hengellinen kasvunsa pysähtyisi ja että Herra voisi käyttää häntä esimerkkinä kaikille uskojille ja kansoille. *”Minä teen sinusta suuren kansan ja siunaan sinua, ja sinun nimesi on oleva suuri ja siinä on oleva siunaus. Minä siunaan niitä, jotka siunaavat sinua, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat, ja sinun saamasi siunaus tulee siunaukseksi kaikille maailman kansoille”* (1. Moos 12:2, 3).

Jumala hyväksyy nytkin omaksi lapsikseen ihmiset, joilla on samankaltainen usko kuin oli Abrahamilla. Heitä nimitetäänkin sen vuoksi Abrahamin todellisiksi lapsiksi: *”He vastasivat Jeesukselle: ’Meidän isämme on Abraham.’ Jeesus sanoi: Jos olisitte Abrahamin lapsia, te myös tekisitte Abrahamin tekoja.”* (Joh. 8:39.) Ja Paavali jatkaa: *”Tietäkää siis, että todellisia Abrahamin jälkeläisiä ovat ne, joilla on usko”* (Gal. 3:7).

Kansallisuudesta riippumatta kaikki uskovat ovat todellisia Abrahamin lapsia. Hän on esikuva kaikille uskojille, niille jotka hänen tavallaan haluavat pitää Jumalan ensimmäisenä ja tärkeimpänä elämässään. ”Babylon” näyttelee merkittävää osaa oikean uskon hävittämisessä maailmasta. Se on kukistettava uskovan sydämessä.

”Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon, joka haureutensa vihan viinillä on juottanut kaikki kansat” (Ilm. 14:8, VKR). Haureutta hengellisesti ymmärrettynä on se, että ihminen huolimatta liitostaan Herran kanssa on uskon hänelle ja hänen sanalleen. Jos emme ole uskollisia rakkaudessaamme Jumalaa kohtaan, vaan elämme saman aikaan liitossa epäjumaliemme kanssa, teemme Herran silmissä avioliittoon verrattavan ”liittorikoksen.” Ellemme luovu uskottomuudestamme, niin lopputuloksena on ero Jumalasta.

Tällaisessa vaarassa oli Abraham ja ovat kaikki uskovat. Tarvitaan valvomista ja rukoilemista. Vastauksena rukouksiinsa Herra ilmestyi Abrahamille, antaen käskyn lähteä pois Babylonista. Hän noudatti käskyä kirjaimellisesti ja hengellisesti lähtiessään toiseen maahan (1. Moos. 12:1).

Vastaava käsky kuullaan myös julistetavan tänä aikana Jumalan omille. Mitä se merkitsee ja kuinka siihen vastataan? On siis hyvä huomioida Abrahamin kokemus hänen päivinään, jolloin ensimmäisen kerran Raamatussa tulee esille opetus siitä, mitä merkitsee jättää Babylon. Tällöin uskova ymmärtää, mistä on kysymys, kun julistetaan Ilmestyskirjan 18. luvun kehotusta jättämään Babylon.

Ihmisellä on ollut kautta aikojen halu tehdä näkyviä jumalankuvia. Herra kielsi toisessa käskyssä sellaisen. Valitettavasti se on jätetty pois katekismuksesta. *”Sinulla ei saa olla muita jumalia. Älä tee itsellesi patsasta äläkä muutakaan jumalankuvaa, älä siitä, mikä on ylhäällä taivaalla, älä siitä, mikä on alhaalla maan päällä, äläkä siitä, mikä on vesissä maan alla. Älä kumarra äläkä palvele niitä, sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala.*

Aina kolmanteen ja neljänteen polveen minä panen lapset vastaamaan isiensä pahoista teoista, vaadin tilille ne, jotka vihaavat minua. Mutta polvesta polveen minä osoitan armoni niille tuhansille, jotka rakastavat minua ja noudattavat minun käskyjäni” (2. Moos. 20:3–6). Johannes kirjoittaa: *”Lapseni, pysykää erossa vääristä jumalista!”* (1. Joh. 5:21.)

Vaikka meidän maassamme tuskin on puu-, kivi- tai metallipatsaiden kumartajia, niin kielto epäjumalien kumartamisesta on silti otettava vakavasti. Epäjumalien palvonta kielletään selvästi jo ensimmäisessä käskyssä, sillä käsky kuuluu: *”Sinulla ei saa olla muita jumalia.”* Muita jumalia voivat olla raha ja muu omaisuus. Ihmisiä voidaan pitää idoleina, mikä sanana tarkoittaa juuri epäjumalaa, palvonnan kohdetta. Kun jokin Jumalaa tärkeämpi saa Jumalan paikan elämässämme, silloin siitä tulee meidän epäjumalamme. Sellaisia voivat olla vaikkapa väärät opit, omaiset ja jopa oma seurakunta tai yhteisö.

Pysähtyessään matkallaan kohti Kanaanin maata telttoineen, Abraham muisti aina rakentaa Herralle rukousalttarin, jonka äärelle hän kutsui väkensä osallistumaan aamu- ja iltauhritoimitukseen. Näissä hetkissä rukoiltiin Jumalaa avuksi johtamaan ja varjelemaan. Mikä esikuva tässä on meillekin pitää yllä ”tul-ta” rukousalttarillamme! Abrahamia ei turhaan nimitetä Jumalan ystäväksi. Jeesus haluaa olla myös meidän ystävämme. *”Te olette ystäviäni, kun teette sen minä käsken teidän tehdä. En sano teitä enää palvelijoiksi, sillä palvelija ei tunne isäntänsä aikkeitä. Minä sanon teitä ystävikseni, olenhan saattanut teidän tietoonne kaiken, minä olen Isältäni kuullut* (Joh. 15:14, 15).

Abrahamin elämään liittyi monenlai-

sia kokemuksia ja vaikeitakin koettelemuksia, jotka lujittivat hänen uskoaan ja luottamustaan Jumalaan. Kärsivällisyyttä ja uskoa kasvatettiin meillekin opiksi. Abraham palveli Jumalaa myös varoillaan antamalla kymmenykset pappi Melkisedekille. Tällä tavalla hän halusi tukea Herran työtä maailmassa. Raamatussa on luvattu siunaus kymmenysten antajalle, eli niiden palauttajalle. *”Tuokaa täydet kymmenykset aarrekkammioon, jotta temppelissäni olisi ruokaa. Koetelkaa minua tällä tavalla, sanoo Herra Sebaot. – Silloin saatte nähdä, että minä avaan taivaan ikkunat ja vuodatan teille sateen runsaan siunauksen. Minä karkotan heinäsirot mailtanne, ne eivät enää tuhoa peltojenne satoa, tarhojenne viiniköynnös ei jää hedelmää vaille, sanoo Herra Sebaot. – Silloin kaikki kansat ylistävät teidän onneanne, sillä maanne on oleva ihana maa, sanoo Herra Sebaot”* (Mal. 3:10–12).

Itsekkyys ja ahneus kaventavat elämän sisällön, kun taas jalomielisyys tekee elämämme arvokkaaksi ja avaraksi. Melkisedekin ilmestyminen tuntemattomuudesta antaa aavistuksen Jumalan näkymättömästä seurakunnasta. Jumalalla voi olla joka puolella maailmaa palvelijoita, jotka Pyhän Hengen ja Jeesuksen äänen vaikutuksesta ovat oppineet tuntemaan Hyvän Paimenen äänen koskien kymmenyksiä. Heille on tullut tärkeäksi Herran työn rahoittaminen.

Abraham, uskon isämme, oli myös taipuvainen lankeamaan. Hän ei aina uskonut Herran huolenpitoon ja johdatukseen, vaan teki omia ratkaisuja kysymättä Jumalan tahtoa. Hän otti kuitenkin kurituksen ja nuhteen nöyrästi vastaan. Usko voitti, usko anteeksiantamukseen, usko lupausten täyttämiseen, usko Jumalalle kelpaamiseen.

”Mitä sanovat kirjoitukset? ’Abraham uskoi Jumalan lupaukseen, ja Jumala katsoi hänet vanhurskaaksi’” (Room. 4:3).

Jumala koetteli Abrahamia vielä hänen vanhuudessaan. Hänen suurin uskon koetuksensa oli kauan odotetun pojan, Iisakin, uhraaminen. Saatana oli varmaan tapansa mukaan kuiskaamassa Abrahaminkin korvaan: ”Olet varmaan kuullut väärin tai erehtynyt, sillä sanoohan Jumala laissaan: ”Älä tapa.” Ei olisi ollenkaan ollut ihme, vaikka Abraham olisi ollut kiusattu uskomaan, että hän oli harhaluulon vallassa. Jumalalla oli paljon luottamusta ystäväänsä Abrahamia kohtaan. Herra oli kasvattanut häntä monien kokemusten kautta uskon sankariksi, Jumalan ystäväksi. Lue Heprealaiskirjeen 11. luku, joka kertoo Abrahamista ja monista muistakin uskon miehistä ja naisista.

Herra johti Abrahamin näkemään pojassaan Iisakissa evankeliumin todellisuuden, kun Jumala itse antoi uhrattavaksi oman Poikansa kaksituhatta vuotta myöhemmin. Abrahamia estettiin viime hetkellä uhraamasta Iisak, mutta hän oli sen jo mielessään tehnyt. *”Usko sai Abrahamin tuomaan Iisakin uhriksi, kun hänet pantiin koetteelle. Hän oli valmis uhraamaan ainoan poikansa, vaikka oli saanut lupaukset, vaikka hänelle oli sanottu: ’Iisakin jälkeläisiä sanotaan sinun lapsiksesi.’ Hän päätteli, että Jumala kykenee jopa herättämään kuolleen, ja niin hän sai poikansa takaisin, ylösnousemuksen ennusmerkinä.”* (Hepr. 11:17–19.)

Jumala sanoi Abrahamille kokeen jälkeen: *”Näin sanoo Herra: Koska sinä tämän teit etkä kieltänyt minulta ainoaa poikaasi, minä vannon itseni kautta, että siunaan sinua runsain määrin ja annan sinulle jälkeläisiä niin paljon, että he ovat*

kuin taivaan tähdet tai hiekanjyvät meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valloittavat vihollistensa kaupungit. Sinun jälkeläistesi saama siunaus tulee siunaukseksi kaikille maailman kansoille, koska sinä olit minun äänelleni kuuliainen” (1. Moos. 22:16–18). Kuulummeko Abrahamille luvattuihin jälkeläisiin? Jos meillä on Abrahamin usko, niin olemme hänen lapsiaan. *”Tietäkää siis, että todellisia Abrahamin jälkeläisiä ovat ne, joilla on usko”* (Gal. 3:7).

Abraham koki Isä Jumalan tunteet, kun tämä uhrasi ristillä Poikansa. Vain Jumalan Pojan uhri oli riittävä Abrahamille ja Iisakille. Siitä Abraham riemuit si. Siitä uskova iloitsee ikuisesti ja antaa kunnian Karitsalle. *”Ja he lausuiivat kovalla äänellä: – Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan vallan, rikkauden, viisauden ja voiman, kunnian, kirkkauden ja ylistyksen. Ja minä kuulin, kuinka kaikki luodut taivaassa, maan päällä, maan alla ja meressä, kaikki mitä niissä on, lausuiivat: – Hänen, joka istuu valtaistuimella, hänen ja Karitsan on ylistys, kunnia, kirkkaus ja mahti aina ja ikuisesti”* (Ilm. 5:12, 13).

Pidämme varmasti omia uskonkoetuksiamme vaatimattomina Abrahamin koetukseen verrattuna. On hyvä tietää kuitenkin se, että pyytää Jumala meiltä mitä tahansa, hän antaa tottelemiseen tarvittavan voiman. Pyhä Henki annetaan niille, jotka Herraa tottelevat, ja sen myötä saadaan myös uskon voima. Eräältä saarnamieheltä kysyttiin, onko hänellä marttyyrin usko. Hän vastasi; ”ei ole nyt, mutta jos tulee sellainen tilanne, että tarvitsen sitä, niin Jumala sen kyllä minulle antaa.” On sanottu, että usko on ikään kuin käsi, joka tarttuu Jumalan lupauksiin. Olkaamme tänä aikana, jolloin usko on harvinaista, Abrahamin uskon perillisiä,

Ihmisen tie 10

Abraham, Iisak ja Jaakob

Noin vuodesta 2000 vuoteen 1650 eKr.

Lunastuksen vaiheet etenevät. Ollaan ottamassa lunastussuunnitelmassa yksi tärkeimmistä askeleista. Tähän mennessä Herra on toiminut patriarkkojen välityksellä. Nämä toimivat pappeina ja kertoivat Jumalan pelastussuunnitelman perheilleen ja toimittivat uhripalvelustyötä. Patriarkkojen aika ulottuu viimeksi tapaamaamme Abrahamiin.

Lunastustyön yksi merkittävimmistä askeleista oli saada maailmaan näkyvä Herran kansa, seurakunta. Tälle Jumalan näkyvälle kansalle uskotun iankaikikisen evankeliumin valon. Sen tuli laajentua koko maailman nähdä ja kokea. Toistaiseksi Herralla oli vielä pieni ja organisoimaton seurakunta. Tämä joukko on ollut todella pieni, vähimmillään vain kahdeksan ihmistä käsittävä. Elämme tässä vaiheessa kirjaa vielä pienten alkujen päiviä, joita ei kuitenkaan voida väheksyä.

Abraham

Vanha testamentti puhuu Jeesuksesta monissa yhteyksissä, ja se tuo esille myös Uuden testamentin Jeesuksen seurakunnan ja nimen Israel. Abraham oli tosi kristitty, koska hän uskoi Kristuk-

seen, joka oli tuleva. Hän sai jopa omassa elämässään kokea Jeesuksen päivät. Samoin kaikki muut Vanhan testamentin pyhät olivat kristittyjä. Jeesuksen aikana tosi juutalaiset olivat kristittyjä, jonka nimen he hyväksyivät. (1. Piet. 4:16). Kristukseen uskovat juutalaiset ja ”pakanat” ovat yhtä kansaa, valittuja. Abraham oli myös ”pakana.” Hän edusti mieleltään pakanoita palvellessaan perheessään epäjumalia ennen Jumalan kohtaamista (Joos. 24:2).

Nimi Abraham merkitsee ”paljouden isä”. Jumala oli luvannut siunata Abrahamia uskon koetuksen jälkeen antamalla hänelle paljon jälkeläisiä.” – *Koska sinä tämän teit etkä kieltänyt minulta ainoaa poikaasi, minä vannon itseni kautta, että siunaan sinua runsain määrin ja annan sinulle jälkeläisiä niin paljon, että he ovat kuin taivaan tähdet tai hiekanjyvät meren rannalla”* (1. Moos. 22:16, 17).

Kysymys kuuluu jälleen, olemmeko me, sinä ja minä niiden tähtien joukossa, joita Abraham katseli ja jotka Jumala luki hänen uskonsa jälkeläisiksi? Tämä on mahdollista vain yhdellä tavalla. Raamattu sanoo sen näin: *”Tietäkää siis, että todellisia Abrahamin jälkeläisiä ovat ne, joilla on usko”* (Gal. 3:7) Jos meillä on sama

usko, Abrahamin usko, joka on perimältään Jeesuksen usko, olemme hänen siunattuja jälkeläisiään kansallisuudesta riippumatta. Tosi uskovat ovat Jumalan silmäterä ”*Varjele minua niin kuin silmäteräsi, peitä minut siipiesi suojaan – –*” (Ps. 17:8).

Iisak

Abraham edusti Isä Jumalaa ja Abrahamin poika Iisak, syntynyt ”*lupauksen voimasta*” (Gal. 4:23), edusti elämällään Jumalan Karitsaa ja Jeesusta Kristusta. Kun aika oli täyttynyt, syntyi Iisak, samoin syntyi Jeesus ajan ja lupauksen mukaan. Varmaan Iisak sai opetusta isältään Jumalan suuresta uhrista. Molemmille selvitettiin Jumalan äärettömän rakkauten syvyksiä ihmisen lunastuksen hintana. Heille Jeesus itse opetti evankeliumia. ”*Jo ennen kuin Abraham syntyi – minä olin*” (Joh. 8:58).

Iisak oli lupauksen lapsi: ”*Jumalan sana ei ole voinut raueta tyhjiin. Eivät kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin, eivätkä kaikki Abrahamin jälkeläiset ole oikeita Abrahamin lapsia. Onhan sanottu: 'Vain Iisakin jälkeläisiä sanotaan sinun lapsiksesi.' Tämä tarkoittaa, etteivät Jumalan lapsia ole luonnolliset jälkeläiset vaan että jälkeläisiksi luetaan lupauksen voimasta syntyneet lapset. Lupaus kuului näin: 'Ensi vuonna samaan aikaan palaan sinun luoksesi, ja silloin Saaralla on poika'” (Room. 9:6–9).*

Iisak oli tosi esimerkillinen Jumalan lapsi. Hänen luonteensa edusti taivaallista nöyryyttä ja luottamusta Jumalaan. Hänen kuuliaisuutensa vanhempiaan kohtaan on esimerkkinä tämän ajan lapsille. Iisak luotti vanhempiensa elämän opettamaan viisauteen. Vanhempien kunnioitus on usein syystäkin heikkoa. Onnellinen se lapsi, jolla on

Jumalaa pelkäävät vanhemmat. Kuitenkin aikamme nuoret, jopa kristityt nuoret, katsovat selviytyvänsä esimerkiksi rakkausasioissaan, ilman uskovien vanhempiensa neuvoja.

Jaakob

Seuraava tärkeä nimi ihmisen tiellä Raamatussa on Jaakob, Iisakin ja Rebekan poika. Esau oli hiukan vanhempi kaksosveljeensä. Heidän luonteensa olivat paljolti vastakkaiset. Esau ei välittänyt hengellisistä arvoista. Hän oli enemmänkin kiintynyt vain ajallisiin ja hetkellisiin asioihin. Jaakobin mieli oli enemmän suuntautunut iankaikkisiin nimenmuutoksen jälkeen.

Vaikka Jaakob ei ollut esikoinen, hänestä syntymähetkellä lausuttu profetia tähtäsi esikoisoikeuteen, ja sen mukanaan tuomaan hengelliseen perintöön ”*Herra sanoi: – Kaksi kansaa on kohdusasi, kaksi heimoa sinusta haarautuu. Toinen heimo on toista vahvempi, vanhempi on palveleva nuorempaa*” (1. Moos. 25:23). Tätä hengellistä perintöä Jaakob piti hyvin tärkeänä, koska se merkitsi pappautta perheessä ja kuulumista siihen sukuhaaraan, josta maailman Vapahtaja oli tuleva maailmaan.

Siunaukseen liittyi myös ajallinen menestys. Iisak oli pojilleen Esaulle ja Jaakobille selvittänyt näitä asioita. Molemmille pojille tuli selväksi evankeliumi. Jaakob omaksui mielellään ne velvoitukset, jotka liittyivät esikoisoikeuden omistamiseen, mutta Esau, jolle esikoisuus vähän vanhempiana veljenä kuului, piti sen halpana.

Monien vaiheiden jälkeen, jopa petoksen avulla Jaakob, jonka nimi tarkoittaa ”hän pettää,” sai esikoiselle kuuluvan siunauksen isältään ennen tämän

kuolemaa. Mutta Jaakobin piti muuttua pettäjistä Israeliksi ennen kuin hänes-tä tuli samannimisen kansan isä. Jaakob joutui lujille petollisuuteen taipuvai-sen luonteensa tähden. Herra haluaa omiensa ennen kaikkea heijastavan Ju-malan kuvaa luonteessaan.

Jaakob murtui luonteeltaan ahdis-tuksessaan, joka hänen piti kokea. Mies, joka ryhtyi yön tunteina paini-maan Jaakobin kanssa sanoi hänelle: – – ”Päästä minut menemään, sillä päivä valkenee.” Mutta Jaakob sanoi: ”En päästä sinua, ellet siunaa minua.” Mies kysyi hä-neltä: ”Mikä sinun nimesi on?” Hän vastasi: ”Jaakob”. Silloin mies sanoi: ”Sinua ei pidä enää sanoa Jaakobiksi, vaan Israeliksi, sillä sinä olet kamppailut Jumalan ja ihmisten kanssa ja voittanut.” Jaakob sanoi hänelle: ”Sano sinäkin nimesi.” Mutta mies vastasi: ”Miksi sinun pitäisi tietää minun nimeni?” Ja hän siunasi Jaakobin siellä. Jaakob antoi paikalle nimeksi Penuel. Hän sanoi: ”Minä olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin, ja silti olen elossa.” Aurinko nousi, ja hän jatkoi matkaansa Penuelistä eteenpäin on-tuen lonkkaansa” (1. Moos. 32:27–31).

Enkeli, jonka kanssa Jaakob paini, oli itse Herra. Jaakob sai voiton. Häntä oli vaivannut monet vuodet sovittama-ton petos. Jaakob sai siunauksen, joka muutti tuskaisen synninsairaana miehen uudeksi. Jaakobista tuli Israel, ”Juma-lan taistelija.” Nimi käännetään myös ”Jumala kamppailee, Jumala hallitsee” (Jae 29).

Jumalan kanssa taisteluja ovat ne, joissa murrumme oman minän aikaan-saannoksista sopimaan Jumalan ja ih-misten kanssa. Jaakob lähti tällaisesta tilanteesta uudistuneena miehenä koh-taamaan pettämänsä ja pelkäämänsä Esaun. Tapaamisesta tulikin Eesaun ja

Jaakobin sydämellinen kohtaaminen: ”Mutta Esau juoksi häntä vastaan, sylei-li häntä, kietoi kätensä hänen kaulaansa ja suuteli häntä, ja he itkivät.” (1. Moos. 33:4.) Jumala oli tehnyt tämän mahdol-liseksi. Sananl. 16:7, VKR sanoo: ”Jos mie-hen tiet ovat Herralle otolliset, saattaa hän vihamiehetkin sovintoon hänen kanssaan.”

Abrahamin ja nyt Jaakobin nimen muutos liittyi läheisemmän suhteen syntymiseen Jumalaan. Voiton merkiksi he saivat uuden nimen. Uuden nimen saavat myös voittajat Ilmestyskirjan mu-kaan. Jumalan tulevassa valtakunnassa voiton tunnuksina saadaan monenlaista. Yksi niistä on valkoiseen kiveen kirjoitet-tu uusi nimemme. Mitä kaikkea symbo-liikkaa se sisältääkään! ”Jolla on korvat, se kuulכון, mitä Henki sanoo seurakun-nille. Sille, joka voittaa, minä annan kät-kettyä mannaa ja valkoisen kiven, ja siihen kiveen on kirjoitettu uusi nimi, jota ei tunne kukaan muu kuin sen nimen saaja” (Ilm. 2:17).

Heprealaiset vanhemmat antoivat lapsilleen monesti hyvin merkitykselli-siä nimiä. Monesti nimet edustivat sellai-sia luonteenpiirteitä, joiden vanhemmat toivoivat lapsessaan kehittyvän. Meille annettava uusi nimi taivaassa liittyy lä-heisesti suhteeseemme Jumalaan. Uusi nimemme viittaa mahdollisesti luon-teemme erikoispiirteeseen, jossa ilme-nee Jumalan aikaansaama identiteet-timme. Olemme taivaassakin omina erilaisina yksilöinä heijastamassa itse ku-kin osaltamme Jumalan kuvaa. Tulem-me iloitsemaan halki ikuisuuksien uu-desta nimestämme. Se on vielä salaisuus, joka aikanaan tulee kaikkien tietoon. Olen varma, että uusi nimi miellyttää jo-kaista. Sitä ei enää tarvitse muuttaa mil-loinkaan.

Vanhan liiton Israel - seurakunta luotiin tai perustettiin Jaakobin poikien jälkeläisistä. Heistä muodostui muinainen Jumalan näkyvä kansa, jonka oli määrä olla siunaukseksi kaikille kansoille. Olemme jo aikaisemmin todenneet ja huomanneet, kuinka tärkeitä Jumalaan uskovat ihmiset ovat maailman kansoille.

Lupaus Abrahamille ja hänen uskonsa omistaville kuuluu: *”Sinun jälkeläisesi saama siunaus tulee siunaukseksi kaikille maailman kansoille, koska sinä olit minun äänelleni kuuliainen.”* Vanhemman raamatunkäännöksen mukaan: *”Sinun [Abrahamin] siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä, sen tähden että olit minun äänelleni kuuliainen”* (1. Moos. 22:18). Tämä yksi siemen tarkoitti tietenkin vaimon siementä eli Jeesusta Kristusta, joka kuolemallaan oli polkeva rikki käärmeen pään.

Jeesus oli ja on Abrahamille annettun siunauksen täyttymys. Huomaa teksti: *”Nyt on lupaukset annettu Abrahamille ja hänen jälkeläiselleen. – Tässä kohdassa ei sanota ”jälkeläisille”, mikä tarkoittaisi monia, vaan siinä puhutaan yhdestä: ”sinun jälkeläisesi”, ja tämä on Kristus –”* (Gal. 3:16). Jumalan kansa ei loppujen lopulta ole se siunaus, vaan siunaus on siinä, että seurakunta kiinnittää kansojen huomion Jumalan Karitsaan, *joka ottaa pois maailman synnin* ja siunaa omansa kuolemattomuudella.

Israelilaisten tuli julistaa Herran tekoja. Israelin historia on täynnä Jumalan tekoja. Raamatun kautta Israel tänäkin päivänä julistaa Herran armotekoja, samoin kuin hänen pelättäviä tekojansa. Kiitos juutalaisten, jotka Raamatun kirjoittivat. Raamatun leviäminen kaikkiin kansoihin tuo siunauksen koko ihmis-kunnalle.

Seurakunnan liittyminen yhdeksi näkyväksi kansaksi oli Jumalan tahto ja liit-tyi lunastussuunnitelmaan. Siksi Jumala oli herättävä kansan, jonka kantaisäksi tuli uskon isä Abraham. Oikeastaan Abraham on kahden kansan kantaisä, ismaelilaisten eli arabialaisten ”lihan” mukaan ja israelilaisten ”hengen” mukaan. Nimi Abraham merkitsee ”kansojen paljouden isä, ja viittaa ennen muuta Jumalaan, joka on kaikkien isä. (Huomaa rukouksen sanat: *”Isä meidän, joka olet taivaassa.”*)

Kun Herran omat kokoontuvat ker- ran Jumalan valtaistuimen edessä, heidän lukunsa on oleva suuri. *”Tämän jälkeen näin suuren kansanjoukon, niin suuren, ettei kukaan kyennyt sitä laskemaan. Siinä oli ihmisiä kaikista maista, kaikista kansoista ja heimoista, ja he puhuivat kaikkia kieliiä. He seisovivat valtaistuimen ja Karitsan edessä yllään valkeat vaatteet ja kädessään palmunoksa”* (Ilm. 7:9).

Pelastetut uudessa maassa ovat osa sitä siunausta, joka annettiin Abrahamille ja joka toteutuu Jeesuksen kautta. Kaikki ylistävät taivaassa Kaikkivaltiasta Karitsaa, ei Abrahamia. Jumala kutsui Abrahamin olemaan esimerkkinä kaikkien aikojen uskoville ja varsinkin lopun ajan Jumalan lapsille, niin kuin olemme jo Raamatun sanasta huomanneet. Abraham edusti elämällään Jumalaa ja hänen pelastussuunnitelmaansa monella tavalla.

Olen kiinnittänyt aikaisemminkin jonkin verran huomiota uskovien tuomaan siunaukseen maailmassamme. Teen sen nytkin palauttamalla mieliimme Sodomian ja Gomorran hävityksen yhteydessä käydyn keskustelun Jumalan ja Abrahamin välillä (1. Moos. 18. luku).

Herra muistutti ensin liitosta palve-

lijansa Abrahamin kanssa ja paljastaa hänelle suunnitelmansa hävittää Sodomaa ja Gomorra. Se saa Abrahamin huolestumaan veljensä pojan perheen puolesta ja mahdollisesti toisista Jumalaan uskovista. Hädissään hän alkaa tehdä ”kauppaa” heidän hengestään. Abraham vetoaa tässä mielessä armolliseen Jumalaansa ja kysyy: *”Ehkä kaupungissa on viisikymmentä hurskasta. Tuhoaisitko sen silloinkin?”* Jumala vastasi: *”Jos löydän Sodomasta viisikymmentä hurskasta, niin heidän tähtensä minä säästän koko kaupungin”* (jakeet 24,26).

Abraham alkoi epäillä, tokko sieltä löytyy niin monta oikeamielistä ja alkaa tinkiä lukumäärästä. Ensin Abraham pyytää armahtamaan kaupungin neljänkymmenviiden uskovan tähden. Sitteen Abraham tinkii viisi henkilöä kerrallaan. Hän rohkaistui nähdessään, että Jumala on armahtava Jumala, ja uskaltaa tinkiä kymmenen kerralla. Näin päädytään kymmeneen uskovaan. Kuinka tärkeätä olisi ollut, että näissä kahdessa kaupungissa olisi ollut nuo kymmenen, mutta koska paikka oli niin paha kuin oli, ja uskovia puuttui, niin siunaus ja varjelus oli pois suljettu.

Seurakunnan historia alkaa Abrahamista. Ei ole sattumaa, että juuri ennen häntä Raamatussa kerrotaan Babylonista. Miksi kertomus Babylonista ja Abrahamista ovat peräkkäisinä lukuina? (1. Moos 11 ja 12.) Eiköhän siksi, että kautta koko synnin historian ajan ihmisen tie kulkee hengellisesti ymmärrettyinä juuri näiden kahden toisiaan vastaan sotivan valtatekijän alaisena. Nimittäin Babylonin, syntiä palveleman maailman, ja Israelin, Jumalaa palvelevan seurakunnan, välillä.

Perimmältään kysymys on tietenkin

Kristuksen ja Saatanan välisestä kappailusta, jossa seurakunta/Israel on Jumalan puolella ja maailma/Babylon hänen vastustajansa Luciferin puolella. Niinpä jatkossa alamme seurata uudelta näkökulmalta, ikään kuin salaisuutena, taistelua Israelin ja Babylonin välillä. Raamattu todella todistaa,kin niiden olevan salaisuus (Ilm. 17:5 ja Ef. 5:32).

Vanhan kuin myös uuden liiton seurakunta oli, ja on Jumalan suunnittelema turvalinnake, johon hän kutsui ja kutsuu Henkensä kautta ihmiset maailmasta. Seurakunnasta tulee uskoville pelastuksen arkki synnin saastetulvaa vastaan. Jumalan valtakunta on läsnä maailmassa hänen kansassaan. Seurakunta kutsuu Hengen avulla Jumalaa rakastavia liittymään yhdeksi kansaksi, hengelliseksi Jumalan Israeliksi (Gal. 6:15, 16). Herra on Israelin Pyhä (Jes. 54:5), sen vanhurskaus ja pyhitys.

Lunastustyön kuudentuhannen vuoden historia jakautuu Raamatussa kolmeen kahdentuhannen vuoden jaksoon. Raamattu tekee sen osittain sukuluetteloiden muodossa ja osittain seurakunnan historian kautta. Olemme tässä kohtaa kirjaa sivuuttamassa ensimmäistä kahdentuhannen vuoden rajapyykkiä. Tekstit jotka sisältyvät jakeisiin 1. Moos. 5:3–32, 11:10–26 käyvät läpi syntyluettelot Aadamista Abrahamiin (ks. s. 44, 54).

Uudessa testamentissa Matteus ja Luukas ovat evankeliumeihinsa sisällyttäneet tärkeät syntyluettelot (Matt. 1:1–17 ja Luuk. 3:23–38). Matt. 11. luku kertoo Jeesuksen sukuluettelon noin tasan kaksituhatta vuotta omasta ajastaan Abrahamin elinaikaan. Luukas puolestaan summaa syntyluettelon seuraavasti:

”Jeesus oli noin kolmenkymmenen vuoden ikäinen aloittaessaan työnsä. Hän oli – näin luultiin – Joosefin poika. Joosefin isä oli Eeli, tämän isä Mattat, tämän Leevi, tämän Melki, tämän Jannai, tämän Joosef, tämän Mattitja, tämän Amos, tämän Nahum, tämän Hesli, tämän Naggai, tämän Mahat, tämän Mattitja, tämän Simei, tämän Josek, tämän Joda, tämän Johanan, tämän Resa, tämän Serubbabel, tämän Sealtiel, tämän Ner, tämän Melki, tämän Addi, tämän Kosam, tämän Elmadam, tämän Er, tämän Joosua*, tämän Elieser, tämän Jorim, tämän Mattat, tämän Leevi, [Tämän juutalaisen nimen Je] kreikkalainen muoto on Jeesus.] tämän Simeon, tämän Juuda, tämän Joosef, tämän Jonam, tämän Eljakim, tämän Melea, tämän Menna, tämän Mattata, tämän Natan, tämän Daavid, tämän Iisai, tämän Obed, tämän Boas, tämän Salma, tämän Nahson, tämän Amminadab, tämän Admin, tämän Arni, tämän Hesron, tämän Peres, tämän Juuda, tämän Jaakob, tämän Iisak, tämän Abraham, tämän Terah, tämän Nahor, tämän Serug, tämän Reu, tämän Peleg, tämän Eber, tämän Salma, tämän Kenan, tämän Arpaksad, tämän Seem, tämän Nooa, tämän Lemek, tämän Metuselah, tämän Henok, tämän Jered, tämän Mahalalel, tämän

Kenan, tämän Enos, tämän Set, tämän Aadam, tämän Jumala” (Luuk. 3:23–38).

Edellä oleva valaiseva aikajana on siis n. 4000 vuotta pitkä Luukkaan ajasta Aadamin lankeemuksen aikaan. Jumala selvensi tällä tavalla ihmiskunnan historiaa.

Kolmas eli viimeinen kahdentuhannen vuoden aikakausi on pelkästään Uuden testamentin Israel-seurakunnan aikaa, joka on jatkumo muinaiselle Israelin kansalle ja seurakunnalle. Raamatussa on edeltä ilmoitettu historia nykyiselle aikakaudelle. Sen mukaan lopunajan viimeiselle seurakunnalle annettu ikuisen evankeliumin julistus, kaikille maailman kielille ja kansoille, saadaan loppuun suoritetuksi (Ilm. 14:6).

Ilmestyskirjan seitsemälle seurakunnalle lähetetyissä kirjeissä, ja Johannekselle annetuissa näkyjen sarjoissa, on selvä reitti lunastustyön päätökseen saattamisessa. Loppuhuipentumana avataan Raamatussa valtavat näkymät maapallon loistavasta tulevaisuudesta, Kristuksen ottaessa täydellisen hallintavallan saatuaan lopullisen voiton kaikista pahuuden voimista.

Ihmisen tie 11

Israel, Joosef ja Mooses

Noin vuodesta 1750 vuoteen 1500 eKr.

Jaakob on mielenkiintoinen henkilö nimensä puolesta. Hän sai uudeksi nimekseen Israel, saman nimen kuin hänen lapsistaan syntyneen kansan nimi tuli olemaan. Nimi Israel on Jumalan antama ja muistutti Jaakobin voittoisasta kamppailusta Herransa kanssa. Nimi Israel ”Jumala kamppailee” leimasi Jaakobista polveutuvan kansan erityisen merkityksen ja luonteen. Koska nimi Israel tulee edellä kerrotulla tavalla ensimmäistä kertaa vastaamme Raamatussa, on syytä jälleen muistaa ensi kerran sääntö, tällä kertaa Israelin identiteetin ymmärtämiseksi.

Jaakobin lapsista kasvoi hänen nimensä muutoksen kautta Jumalan kansa, Israel. Tätä nimeä Raamattu käyttäa Jumalan seurakunnasta ja kansasta ajan loppuun saakka. Israel (Jumalan kansa) ja Babylon (paha maailma) ovat vastakohtia. Babylon on Saatanan hallitsema uskonnon järjestelmä, joka pyrkii voitamaan Kristuksen ja hänen seurakuntansa. Israel Jumalan edustajana taistelee yhdessä Herran kanssa Jumalan sotia. Näin on myös kaikkien Jumalan lasten.

Jokainen Herran oma kutsutaan taisteluun, kamppailuun Herran kanssa, ei ihmisiä vastaan, vaan Paholaista ja pahan henkivaltoja vastaan. Tämä ns. kosminen sota käydään hengen aseina ja varusteina (Ef. 6:10–20). Kristus joh-

taa taistelua. Hänen kamppailunsa erämaassa syntiä ja Saatanaa vastaan, sekä taistelu Getsemanessa että ristillä lunastuksemme tähden, olivat esimerkkejä Jumalan kamppailun luonteesta. Hengellistä taistelua käydään rakkauden aseina.

Ihmisen tie kulki kohti suurta lunastustyön vaihetta, Jeesuksen ensimmäistä tulemusta. Israelin kansan kautta Jumala piti näkyvästi yllä pelastushistoriaa. Ihmiskunnan tuli saada nähdä miten Aadamille annettu lupaus vaimon siemenestä toteutuisi yhtä varmasti kuin Abrahamille ja hänen vaimolleen Saaralle annettu lupaus Iisakista.

Lupauksen poikana Iisak vuorostaan välitti isältään saamansa siunauksen pojalleen Jaakobille. Tällöin Iisak lausui merkittävät sanat: *”Jumala, Kaikkivaltias, siunatkoon sinua ja tehkään sinut hedelmälliseksi ja jälkeläisesi monilukuisiksi, niin että sinusta saa alkunsa suuri kansa. Hän antakoon sinulle samanlaisen siunauksen kuin Abrahamille, sekä sinulle että jälkeläisillesi, niin että saat omaksesi tämän maan, jonka Jumala lupasi Abrahamille ja jossa nyt asut muukalaisena”* (1. Moos. 28:3, 4). Jaakobista syntyneen kansan tuli jakaa patriarkkojen tavoin tietoa Jumalan tiestä ja tavasta pelastaa ihminen. Tämän tiedon piti yltää siunaukseksi kaikille kansoille.

Jumalan siunaus Jaakobille oli samankaltainen kuin Iisakille annettu. Se kä-

sitti niin iankaikkisen kuin ajallisenkin hyvinvoinnin, niin hengellisen kuin maallisenkin. Kumpi siunaus Abrahamille oli tärkeämpi tai kumpi Iisakille ja Jaakobille? ”*Usko sai Abrahamin tottelemaan Jumalan kutsua ja lähtemään kohti seutuja, jotka Jumala oli luvannut hänelle perintömaaksi. Hän lähti matkaan, vaikka ei tiennyt, minne oli menossa. Koska hän uskoi, hän asettui muukalaisena luvattuun maahan ja asui siellä teltoissa, ja niin asuivat myös Iisak ja Jaakob, jotka perivät saman lupauksen. Abraham odotti sitä kaupunkia, joka on rakennettu vankalle perustalle ja jonka Jumala itse on suunnitellut ja tehnyt. – – Mutta jos heidän mielessään olisi ollut se maa, josta he olivat lähteneet, he olisivat toki voineet palata sinne*” (Hepr. 11:8–10, 15).

Teksti väittää hengellisen siunauksen olevan näiden kolmen tärkein siunaus, koska he odottivat saavansa omakseen Jumalan iankaikkisen valtakunnan. Ikuinen Kanaanin maa oli se todellinen maa, johon he olivat matkalla. He eivät missään vaiheessa unohtaneet matkansa todellista päämäärää, siksi he olivatkin muukalaisia. Tämän tuli olla Jaakobin lasten, Israelin kansan, identiteetin perusta. Nykyään puhutaan kuitenkin kristillisissäkin piireissä enemmän ajallisesta Israelista, jolla on ajalliset tavoitteet. Tämä kirjan sanoma korostaa Raamatun opetusta Israelista, jonka tavoitteet johtavat ikuisuuteen.

Jumala kohtasi Jaakobin, pettäjän, tehdäkseen hänestä Israelin. Nimi merkitsee ”hän taistelee.” Israelilainen on henkilö, joka taistelee syntiä vastaan. Nimenmuutoksen yhteydessä Jaakobista tuli Natanelin tapaan ”oikea israelilainen, mies vailla vilppiä” (Joh. 1:47). Hänen piti murtua Jumalan ja ihmisten edessä sielun hädässä ja käydä ”Jaakobin paini”

Herran kanssa ja voittaa. Jaakob sai painin ja kääntymyksensä perusteella uuden nimen, Israel. Näin Israelin kansan todellinen identiteetti paljastettiin.

Paholainen yritti estää Jumalan antaman siunauksen toteutumisen Jaakobille ja maailmalle lähettämällä Esaun sotajoukkonsa kera kostamaan Jaakobille tämän tekemän vääryyden. Jaakob ei ollut valmis Esaun kohtaamiseen. Jumala kohtasi armossaan Jaakobin, koska Jaakob tunsu rikoksensa veljeensä kohtaan ja tämän vuoksi hän tunsu olevansa kuoleman oma.

Jaakobille annettiin mahdollisuus voittaa kuolemanpelkonsa. Ja sen Jaakob voitti. ”*Mies sanoi hänelle: ’Päästä minut menemään, sillä päivä valkenee.’ Mutta Jaakob sanoi: ’En päästä sinua, ellet siunaa minua.’ Mies kysyi häneltä: ’Mikä sinun nimesi on?’ Hän vastasi: ’Jaakob.’ Silloin mies sanoi: ’Sinua ei pidä enää sanoa Jaakobiksi, vaan Israeliksi, sillä sinä olet kamppailut Jumalan ja ihmisten kanssa ja voittanut’. – – Jaakob antoi paikalle nimeksi Penuel. Hän sanoi: ’Minä olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin, ja silti olen elossa’” (1. Moos. 32:27–29, 31).*

Jaakob oli saanut petöksensä anteeksi Jumalan edessä ja saattoi kohdata veljensä Esaun muuttuneena miehenä. Hänestä tuli oikea israelilainen, jota nimeä Jeesus ja Paavali käyttivät Jumalan lapsesta. Oikea juutalainen on hän, jolla on Abrahamin usko.

Myös Esaun kohdalla tapahtui muutos. Jumala oli saanut sen aikaan varoitamalla Esauta hänen aikomuksistaan. Emmehän me muutoin voi ymmärtää heidän sydämellistä kohtaamistaan. ”*Mutta Esau juoksi häntä vastaan, syleili häntä, kietoi kätensä hänen kaulaansa ja suuteli häntä, ja he itkivät*” (1. Moos.

33:4). Näin toteutui Raamatun riitoja koskeva lupaus: *”Joka elää Herran mielen mukaisesti, pääsee sovintoon vihamiestensäkin kanssa”* (Sananl. 16:7).

Israelin kansa on saanut näin alkunsa. Jaakobin 12 poikaa saivat kukin erikseen oman luonteensa mukaisen siunauksen Jaakobilta. Siunaukset paljastivat Jaakobin poikien luonnetyypit, heidän hyvät ja huonot puolensa. On selvää, että moniavioisessa kodissa oli jatkuvaa riitaa. Äidit taistelivat keskenään Jaakobin rakkaudesta.

Aikuisuuteen mennessä oli poikiin periytynyt ja kehittynyt lisääkin pahoja luonnevikoja. Jumala otti heidät omikseen kasvattaen armossaan heitä elämän koulussa. Vain Jumalan kasvattava armo voi muuttaa ihmisen.

Ennen Jaakobin kuolemaa hän halusi välittää Jumalan viestin jokaiselle pojalleen. Huomaa erityisesti Juudalle annettu siunaus: *”Ei siirry valtikka pois Juudalta, ei käskijän sauva hänen suvultaan. Hänen heimostaan on tuleva se, jolla on valta, häntä kansat tottelevat. Viiniköynnökseen hän sitoo aasinsa, jaloön köynnökseen aasinsa varsan. Hän pesee viinissä vaatteensa, rypäleiden veressä pukunsa”* (1. Moos. 49:10, 11). Jumala paljasti jälleen pelastussuunnitelmaa, johon kuului lupaus Messiaasta, joka syntyisi Juudan sukukunnasta.

Jo Israelin kansan syntyvaiheissa oli Jumala ilmoittanut Abrahamille kansansa tulevaisuudesta seuraavaa: *”Silloin Herra sanoi hänelle: ”Sinun tulee tietää, että jälkeläisesi joutuvat elämään muukalaisina maassa, joka ei ole heidän omansa. Heistä tulee siellä orjia, ja heitä sorretaan neljäsataa vuotta”* (1. Moos. 15:13). Seuraammekin nyt Israelin kansan historiaa tärkeänä osana ihmisen tietä ja pelastus-

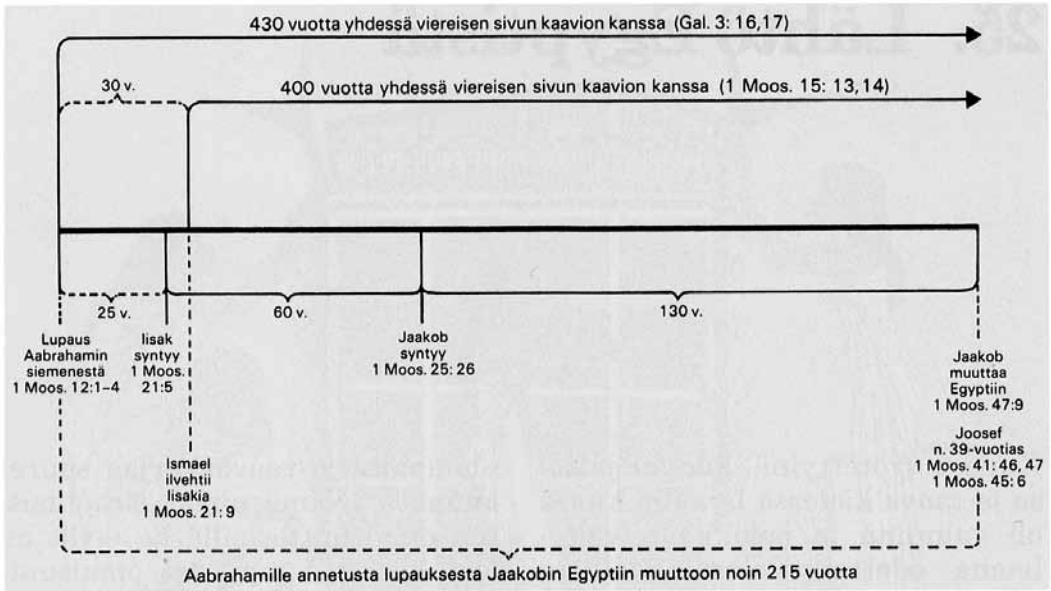
suunnitelmaa. Lunastajan ensimmäinen tuleminen maailmaan antaa vielä odottaa, mutta Jumalan antama lupaus Vapahtajan syntymästä Juudan sukukunnasta vahvistettiin.

Joosef

Joosef ja Mooses olivat Israelin alkutai-paleen merkittäviä henkilöitä. Kumpaakin Herra saattoi käyttää heidän uskonsa tähden työtovereinaan. Joosefin ollessa Egyptissä, Israelin Jumala käytti häntä siunauksen välittäjänä monille. Herra hoiti kansaansa, ja siinä ohessa muutkin saivat siunauksen. Näytti jossain vaiheessa siltä kuin Jumala olisi hylännyt Joosefin ja Israelin. Kuitenkin osana Abrahamille ilmoitettuun Herran johdatukseen kansaansa nähden liittyi sekin, että se joutuisi orjuuteen. Silläkin ajalla oli merkitystä lunastussuunnitelmassa.

”Joosef oli kolmikymmenvuotias tullessaan faraon, Egyptin kuninkaan, palvelukseen. Niin Joosef lähti faraon luota ja kiersi kaikkialla Egyptissä. Ja maa tuotti seitsemänä yltäkylläisyyden vuotena viljaa ylen määrin” (1. Moos. 41:46, 47). Näin Joosefin aikainen Jumalan pieni seurakunta säilyi hengissä kasvaen suureksi kansaksi.

Joosefin elämästä ja uskosta on Raamattu kertonut enemmän kuin muista uskon sankareista. Onkin laskettu, että Joosef esikuvasi Jeesusta jopa kolmellakymmenellä tavalla. Ensimmäiseksi tulee mieleen Joosefin totuudellisuus. Hänelle Jumalan tahdon noudattaminen kiusausten kohdatessa oli kaikkea muuta tärkeämpi. Hänen puhtautensa oli Jeesuksen puhtautta. Joosefin rakkaus Herraa kohtaan edusti Jeesuksen rakkautta Lähettäjänsä kohtaan. Hänen tavallaan Joosef kärsi syyttömänä

Israelin Egyptissä olon ja orjuuden pituudesta saa melko tarkan kuvan kahden Raamatussa mainitun ajanjakson ja patriarkkojen iästä olevien mainintojen perusteella. Nämä kaksi ajanjaksoa ulottuvat molemmat Egyptistä vapautumiseen ja lain antoon Siinain vuorella. Gal. 3:17 esittää, että siitä lupauksesta, jolloin Abrahamille sanottiin, että hänen siemenesään tulevat kaikki kansat siunatuiksi, oli 430 vuotta siihen asti, kun laki annettiin Siinailla. 1. Moos. 15:13–14 taas sanoo, että hänen jälkeläisensä joutuvat elämään muukalaisina ja sorrettiina 400 vuotta, mutta, että sorron päättyessä he pääsevät lähtemään mukanaan paljon tavaraa. Tämä Abrahamin jälkeläisten muukalaisuuden ja sorron aika on laskettava ilmeisesti siitä, kun Ismaelin kerrotaan ilvehtineen lisakia, sillä siitä lähtien Abrahamin jälkeläiset saivat kokea muukalaisina vieraiden sortoa ja painostusta Egyptistä lähtöön asti.

Nämä jaksot jakautuvat kahteen suunnilleen yhtä pitkään osaan, joista edellinen käsittelee Abrahamille annetusta lupauksesta Jaakobin Egyptiin muuttoon asti, jälkimmäinen Egyptissä olon ajan. Tämän aukeaman kaavioista vasemmanpuoleinen esittää aikaa ennen Egyptiin muuttoa, oikeanpuoleinen Egyptissä olon aikaa. (Kaaviossa Abrahamin nimi on kirjoitettu vanhan käytännön mukaan kahdella aa:lla.)

maailmassa ja vihattuna veljiensä keskellä.

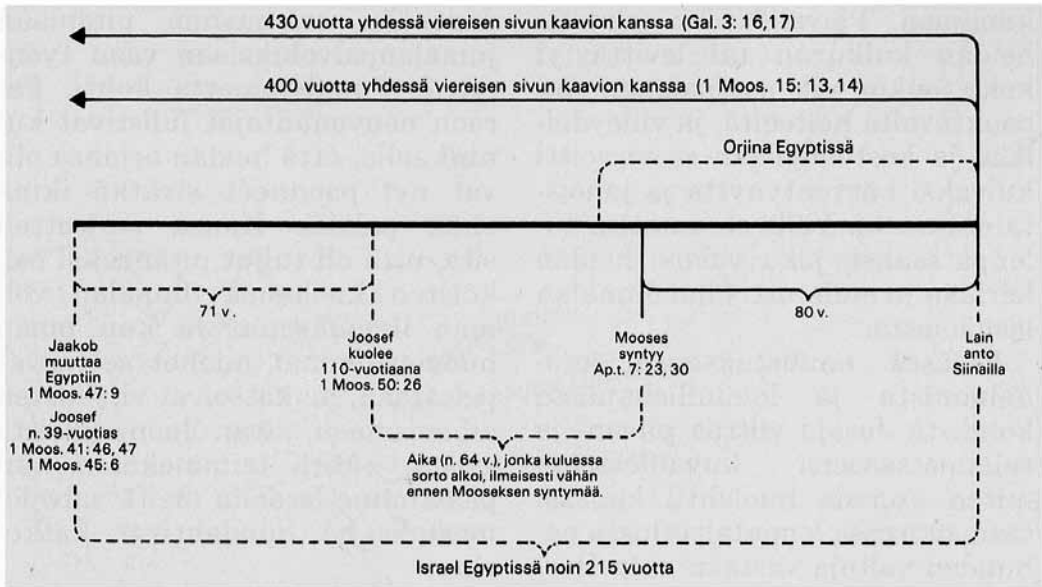
Raamattu opettaa Joosefin edustaneen Kristuksen elämää monin tavoin ja myös hänen seurakuntaansa. Jälkimmäisestä ovat esimerkkinä Joosein unet.

Muistamme hyvin Joosefin unen lyhteistä, jotka kumarsivat hänen lyhdettään, ja toisen unen auringosta, kuusta ja yhdestätoista tähdestä, jotka kumarsi-

vat Joosefia (1. Moos. 37:1–11). Jaakobia jäivät nämä unet mietityttämään. Niinpä hän olikin sanonut seuraavat merkitykselliset sanat Joosefille: ”Mikä uni se on, jonka sinä olet nähnyt? Olisiko minun ja äitisi ja veljiesi tultava kumartumaan sinun eteesi maahan?”

Ilmestyskirjassa Jeesus antaa mielenkiintoisen selityksen Joosefin unille.

”Katso, minä annan sinulle saatanan

Näissä kaavioissa on merkitty yhtenäisellä viivalla ne jaksot, jotka mainituissa raamatunjakeissa on esitetty, katkoviivalla taas ne jaksot, jotka perustuvat näiden tekstien pohjalla tehtyihin laskelmiin. Patriarkkojen ikin perustuvissa laskelmissa on vähäistä epätarkkuutta esim. sen vuoksi, että ei tiedetä, millä kohdalla patriarkan ikävuotta hänen poikansa on syntynyt. Tästä huolimatta kaaviot antavat havainnollisen kuvan Abrahamin jälkeläisten vaiheista Egyptistä vapautumiseen asti.

Vasemmanpuoleisesta kaaviosta ilmenee, että siitä ajasta, jolloin Abraham sai lupauksen, oli Jaakobin Egyptiin muuttoon suunnilleen 215 vuotta. Silloin Israelin olo Egyptissä kesti toiset 215 vuotta, niin kuin oikeanpuoleinen kaavio osoittaa. Tästä ajasta noin 71 vuotta Joosef oli vielä Egyptin johdossa. Sortoa Israel koki Egyptissä ainakin sen ajan, joka kului Mooseksen syntymästä Egyptistä vapautumiseen eli Ap. t. 7:23, 30 mukaan 80 vuotta. Joosefin kuoleman ja Mooseksen syntymän väliin jää siten noin 64 vuoden aika, jonka kuluessa sorto alkoi, ilmeisesti lähempänä Mooseksen syntymää, sillä 2. Moos. 1:7 mukaan israelilaiset lisääntyivät suuresti Joosefin kuoleman ja sorron välisenä aikana. Egyptin orjuus lienee siten kestänyt vajaat sata vuotta.

synagoogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valhettelevat; katso, minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan” (Ilm.3:9, VKR). Tällaista kumartumista Jeesus odottaa kaikilta, niin kristityiltä kuin juutalaisilta uuden liiton aikana.

Jaakob lausui; ”pitäisikö minun ja äitisi

ja veljiesi muka tulla kumartamaan sinua?” Kansana juutalaisten on ollut vaikea kumartaa Kristusta ja hänen seurakuntaansa. Miksi? Siksi, että monet kristilliset seurakunnat eivät seuraa Jeesuksen opetusta Israelin asemasta Uudessa liitossa. Ei ymmärretä Israelin olevan toisaalta, Kristuksen synnyttämä maailman laajuisen, hengellinen ja näkyvä Jumalan Israel-seurakunta, ja toisaalta fyysinen sekä

itsenäinen Israel niminen valtio Palestiinassa vuodelta 1948.

Korottamalla Israelin valtio naapurikansojen yläpuolelle tehdään karhunpalvelus evankelioimiselle, niin juutalaisille kuin arabeille.

Joosef oli uskonsa perusteella Abrahamin lapsi. Ennen kuolemaansa Joosef muistutti veljiänsä heille ja hänelle tärkeästä asiasta. *”Joosef sanoi veljilleen: ’Minä kuolen pian, mutta Jumala pitää teistä hyvän huolen ja vie teidät tästä maasta siihen maahan, jonka hän vannoi antavansa Abrahamille, Iisakille ja Jaakobille.’ Sitten Joosef vannotti Israelin poikia ja sanoi: ’Kun Jumala aikanaan johtaa teidät pois täältä, niin viekää minun luuni mukanaan.’ Joosef kuoli sadankymmenen vuoden ikäisenä, ja hänet balsamoitiin ja pantiin arkkuun Egyptissä”* (1. Moos. 50:24–26).

Joosef uskoi Jumalan antamaan lupaukseen, vaikka ei saanutkaan nähdä sen toteutumista. Hän antoi todistuksen uskostansa. *”Uskon tähden puhui Joosef loppunsa lähetessä siitä, että Israelin kansa kerran lähtee Egyptistä, ja määräsi, mitä hänen luilleen oli tehtävä”* (Hepr. 11:22). Samalla Joosef välitti tärkeää hengellistä perintöä kansalleen.

Joosefin aikaan israelilaisilla oli hyvät olot Egyptissä. Farao kunnioitti Joosefia antamalla parhaan seudun israelilaisten asua ja pitämällä heidät hengissä seitsemän vuotta kestäneen nälänhädän aikana. Joosef uskoi Raamatun profeettalliseen sanaan. Se on meillekin opetuksena. Lähtiessään Egyptistä israelilaiset ottivat mukaansa Joosefin luut, jotka olivat olleet vuosikymmenet todistajina Joosefin uskosta.

Jumalan antama lupaus Israelin vapauttamiseksi Egyptistä, orjuuden pestä, lähestyi. Miten saada koko Israel

kansana ja yksilöinä lähtemään pois Egyptistä, kun lähdön aika tulisi. Jumalalla oli keinot siihen, vaikka kansa sitä ei vielä tiennykään.

Egyptistä lähtö tulisi olemaan esikuva Jumalan voimasta vapauttaa ihmisen synnin orjuudesta. Israelin tavoin Kristuksen seurakunta joutuu aikojen lopulla kulkemaan ahdistuksen kautta vapauteen. Israel joutui kokemaan fyysistä, henkistä ja hengellistä sortoa ennen vapautumistaan. Raamattu kertoo Israelin kansan historian hyvinkin tarkkaan, koska siinä on paljon esikuvallista ja vertauskuvallista niin hyvässä kuin pahassa (lue 1. Kor. 10:1–12).

Mooses

Siirrymme nyt Mooseksen aikaan ihmisen tiellä. Olemme vuodessa 1500 eKr. jolloin näyttämölle astuu Mooses. Kaikki tähän mennessä on ollut Mooseksen kirjoittamaa. Tiedämme Mooseksen kirjoittaneen Ensimmäisen Mooseksen kirjan Midianin maalla, hänen ollessaan siellä 40 vuotta pakolaisena. Siellä Herra ilmestyi Moosekselle tämän paimentaessa appensa lampaista ja antoi hänelle profeettallisen näkökyvyn menneeseen, aina ajan alkuun saakka, ja osittain myös tulevaan.

Mooses oli profeetta, ja sen ohella paljon muuta. Kaikki ne tiedot menneestä, jotka Moosekselle näytettiin, tai enkeli kertoi, muistuttavat toisesta profeetasta, opetuslapsi Johanneksesta. Hänelle Jeesus lähettämänsä enkelin kautta, kertoi seurakuntansa vaiheet, ensimmäisestä vuosisadasta Jeesuksen syntymän jälkeen ajan loppuun saakka. Moosekselle ilmoitettiin maailman historia 2500 vuoden ajalta hänen ajastaan taaksepäin ja Johannekselle sitä vastoin tämän ajasta

synnin aikauden päättymiseen asti.

Mooseksesta Johannekseen jää runsaat 1400 vuotta, minkä ajan täyttää kertomus Israelin historiasta profeettoineen, kuninkaineen ja tuomareineen. Israelin historia on lunastuksen historiaa Raamatun lukijalle. Jumala on todella kattavasti ilmoittanut sanassaan ihmisen tien vaiheet sen alusta loppuun saakka.

Mooses syntyi aikana, jolloin israelilaiset elivät pahinta sortokauttaan Egyptissä. Jumala johdatti pienen Mooses-lapsen elämänvaiheita ihmeellisesti. Hän pääsi faraon hoviin, jossa hän sai korkeimman siviili- ja sotilaskasvatuksen. Mutta sitä ennen Mooses sai asua uskovien vanhempiansa kasvattamana kodissaan kahteentoista ikävuoteen saakka.

Kodin kristillinen perintö säilyi Moosesin elämässä ja teki hänestä ennen kaikkea uskon sankarin. *”Koska Mooses uskoi, hän aikuiseksi vartuttuaan kieltäytyi esiintymästä faraon tyttären poikana. Hän mieluummin jakoi Jumalan kansan kärsimykset kuin hankki synnistä ohimenevää nautintoa. Hän näet piti Kristuksen osaksi tulevaa häväistystä suurempana rikkautena kuin koko Egyptin aarteita, sillä hän kiinnitti katseensa tulevaan palkintoon”* (Hepr. 11:24–26). Taivas oli Moosesin, tulevan Israelin johtajan, todellinen päämäärä.

Mooses oli Jumalan koulussa 40 vuotta ennen kuin aika oli kypsytynyt niin, että Jumala saattoi kutsua hänet johtamaan Israelin pois Egyptistä, orjuuden pesästä. Herra oli kasvattanut hänestä nöyrän palvelijansa, Jeesuksen kaltaisen Israelin vapauttajan.

Myös kansaa kypsytettiin lähtöön Egyptistä. Mooses kutsuttiin takaisin Egyptiin rohkaisemaan kärsivää kan-

saansa. Hän välittäisi kansalle Jumalan suunnitelman. Mooseksella ei ollut prinssin asusteita. Hän saapui kansansa luo vaatimattomana paimenena, vain sauva kädessä.

Moosekselle kerrottiin Jumalan suunnitelma: *”Mene ja kutsu koolle Israelin vanhimmat ja sano heille, että Herra, heidän isiensä Jumala, Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala, on ilmestynyt sinulle. Sano heille, että minä olen nyt ryhtynyt huolehtimaan heistä ja että olen nähnyt, mitä heille on Egyptissä tapahtunut. Sano, että minä olen päättänyt viedä heidät pois Egyptin sorron alta kanaanilaisten, heettiläisten, amorilaisten, perissiläisten, hivviläisten ja jebusilaisten maahan, joka tulvii maitoa ja hunajaa. He kuulevat sinua. Menkää sitten, sinä ja Israelin vanhimmat, Egyptin kuninkaan luo ja sanokaa hänelle: ’Herra, heprealaisten Jumala, on kutsunut meitä. Siksi meidän on nyt mentävä kolmen päivämatkan päähän autiomaahan uhraamaan Herralle, Jumalallemme.’*

Mutta minä tiedän, ettei Egyptin kuninkas päästä teitä menemään muutoin kuin pakosta. Siksi minä ojennan käteni ja kuritan egyptiläisiä monilla ihmeteilla, jotka teen heidän keskuudessaan. Vasta sitten faraao päästää teidät lähtemään. Mutta egyptiläiset minä teen tälle kansalle niin suosiolisiksi, että kun te lähдете, ette lähde tyhjin käsin. Jokainen nainen pyytäköön naapurin vaimolta tai talossaan asuvalta naiselta muistolahjaksi hopeaa, kultaa ja vaatteita. Pankaa ne poikienne ja tyttärienne ylle, ja näin viette egyptiläisiltä heidän rikkautensa” (2. Moos. 3:16–22).

Moosesin ja Aaronin oli tärkeää uskoa lupaus itse, ja saada siten kansan vanhimmatkin vakuuttuneiksi siitä niin, että lopulta kansakin rohkenisi uskoa vapautuksen mahdollisuuteen. Kun Moo-

seksen piti lähteä liikkeelle, hän alkoi epäillä kykyjään suoriutua tästä tehtävästä. Niinpä hänen avukseen tuli Jumalan lähettämänä Mooseksen veli, Aaron.

Yhdessä veljekset matkasivat Gosenin maakuntaan. Siellä he alkoivat edetä asiassaan Jumalan neuvomalla tavalla. Kansan vanhimpia kutsuttiin ensin neuvotteluun ja kerrattiin strategiaa. Aaron oli puhemiehenä mentäessä eteenpäin. Ehkä Mooses oli jo unohtamassa kansansa kieltä, mutta Aaronista sanottiin, että hän on puhetaiteilija. Ja tapahtui, niin kuin Jumala oli luvannut: *”Israelilaiset uskoivat, ja kun he kuuluivat, että Herra oli päättänyt pitää heistä huolta ja oli nähnyt heidän kurjuutensa, he lankeysivat kasvoilleen maahan.”* (2. Moos. 4:31.)

Varmaan kansaa kehoitettiin rukoukseen, kun veljekset suuntasivat askeleensa sisälle faraon palatsiin esittämään asiansa. Kuningasten kuninkaan nimesessä he sanoivat: *”Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: ’Päästä minun kansani viettämään minun juhlaani autiomaassa.’”* (2. Moos. 5:1.) Mutta mitä heille vastattiin? *”Kuka on Herra, että minun olisi toteltava häntä ja päästettävä Israelin kansa menemään? Minä en tunne Herraa enkä aio päästää Israelia.”* (jae 2.)

Neuvottelu jatkui veljeksien tarkennettua pyyntöään seuraavaan muotoon: *”He sanoivat: ’Heprealaisten Jumala on kutsunut meitä. Tahtoissimme lähteä kolmen päi-*

vän matkan päähän autiomaahan uhraamaan Herralle, Jumalallemme, ettei hän löisi meitä rutolla eikä miekalla.’ Mutta Egyptin kuningas sanoi heille: ’Miksi te, Mooses ja Aaron, tahdotte antaa israelilaisten laiskotella? Menkää tekemään päivätyönne!’ Faraao jatkoi: ’Sitä kansaa on maassa jo muutenkin liikaa, ja nyt te tahtoisitte vielä antaa heille vapaapäiviä!’” (jak. 3–5.)

Ensimmäinen käynti meni odotuksien mukaan, niin kuin Jumala oli sanonut: *”Minä tiedän, ettei Egyptin kuningas päästä teitä menemään muutoin kuin pakosta.”* (2. Moos. 3:19.) Siksi saadusta kohtelusta ei pitänyt masentua. Jumalan suunnitelmat eivät aina tunne kiirettä. Lupaus vapaudesta oli tarkennettu ja edelleen voimassa.

Jos uskomme Jumalan olevan kansamme, emme masennu, vaikka rukouksiimme ei heti vastattaisikaan. Jumalalla saattaa olla mielessä jotain sellaista, mikä tekee vastauksesta enemmän, kuin olemme pyytäneet. On varmaa, että Jumalalla on paras suunnitelma jokaista ihmistä varten. Kunpa aina eläisimme Herraan luottaen. Silloin elämämme toisi kiitosta Jumalalle, olisi siunaukseksi lähimmäisillemme ja itsellemekin monin tavoin. Tästä on elävässä uskossa ja kristillisyydessä perimmältään kysymys. *”Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä”* (Hepr. 11:1).

Ihmisen tie 12

Israelin valmistautuminen lähtöön Egyptistä

Vuonna 2450 j.lank./1550 eKr.

Herran Abrahamille ilmoittama lähtöaika Egyptistä läheni loppuaan. Ensimmäinen lähtölaskenta Egyptistä on kytköksissä lupaukseen Abrahamin siemenestä, Kristuksesta, ja lupaukseen Iisakin syntymästä (Gal. 3:16, 17) (430 v.). Toinen liittyy Egyptissä oloaikaan 400 v. (1. Moos. 15:13). Lupauksia annettiin siis kaksi ja molemmat vuosimäärät johtavat samaan lähtövuoteen eli vuoteen 2555 j.lank. (1445 eKr.) Katso piirros ja teksti s. 68–69.

Huomaa kuinka koko ajan Jumalan lupaus vaimon siemenestä seuraa matkassa mukana. Jumala kutsui Abrahamin Kaldean Urista, jossa pakanuus valitsi, varjellakseen hänet liittossaan.

Lunastuksen eräs tärkeimmistä puolia on vapauttaa ihminen synnin pallelemisesta. Sovitus ja vapautus kulkevat rintarinnan symbolisiin kuviin verhoutuneina. On syytä panna merkille, että hengellinen ja maallinen liittyy saumatomasti yhteen Israelin historiassa. Herra astuisi lupauksensa mukaan voimallisella tavalla vapauttamaan kansansa

lupauksen lapsessa, Jeesuksessa Kristuksessa. Herran kansalle oli suunniteltu tärkeä tehtävä olla lunastuksen kohteena.

Sortoajan kestoksi annettiin 430 vuotta ja annettiin toinenkin aika, 400 vuotta. *”Jumala sanoi: ’Sinun jälkeläisesi tulevat elämään muukalaisina vieraassa maassa, ja heitä pidetään orjuudessa ja sorrettaan neljä-sataa vuotta.’”* (Ap. t. 7:6.) Uusi aika laskettiin ajasta, jolloin Iisak oli vieroitettu. Nämä molemmat ajat päättyvät vuoteen 1445 eKr. Silloin Israelin oli määrä lähteä Egyptistä. Näin tarkkaan oli kaikki ilmoitettu.

Monenlaista piti tapahtua, jotta kaikki kypsyy lähtöhetkeä varten. Israel sai totisesti kokea sortoa ja muukalaisuutta loppuaikoinaan Egyptissä. Senkin tarkoituksena oli kypsyttää kansa lähtöön orjuuden pesästä. Monet israelilaiset olivat kotiutuneet Egyptiin. Sen pakanalliset tavat saivat monet unohtamaan oikean Jumalan. Monet olivat kiintyneet Egyptiin eivätkä olleet heti valmiita jättämään kotejaan. Oli seka-avioliittojakin. Kansan oli tärkeää tuntea paremmin fa-

raon julmuutta, sekä Jumalan ylivertaisuutta epäjumaliin verrattuna.

Myös egyptiläisten tuli saada todistus Israelin Jumalan kärsivällisyydestä. Farao ei tiennyt Jumalasta mitään, mutta hänellekin annettiin mahdollisuus siihen. Ensimmäisellä Mooseksen ja Aaronin käynnillä faraon luona voidaan nähdä Jumalan yritys pelastaa jopa faraon. Jumala halusi näin pelastaa niin monia egyptiläisiä kuin mahdollista ja tehdä heistä Israelin Jumalaa rakastavia ihmisiä.

Edellisessä luvussa pääsimme alkuun eräässä merkittävässä tapahtumassa, nimittäin juutalaisten exoduksessa. Ensimmäinen neuvottelu faraon kanssa oli koettu. Kerrataan vielä kuinka ensimmäisessä tapaamisessa kävi: *”Sen jälkeen Mooses ja Aaron menivät faraon luo ja sanoivat: ’Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: ’Päästä minun kansani viettämään minun juhlaani autiomaassa.’ Farao kysyi: ’Kuka on Herra, että minun olisi toteltava häntä ja päästettävä Israelin kansa menemään? Minä en tunne Herraa enkä aio päästää Israelia.’ He sanoivat: ’Heprealaisten Jumala on kutsunut meitä. Tahtoisimme lähteä kolmen päivän matkan päähän autiomaahan uhraamaan Herralle, Jumalallemme, ettei hän löisi meitä rutolla eikä miekalla.’ Mutta Egyptin kuningas sanoi heille: ’Miksi te, Mooses ja Aaron, tahdotte antaa israelilaisten laiskotella? Menkää tekemään päivätyönne!’ Farao jatkoi: ’Sitä kansaa on maassa jo muutenkin liikaa, ja nyt te tahtoisitte vielä antaa heille vapaapäiviä!’”* (2. Moos. 5:1–5.)

Ensimmäinen neuvottelu faraon kanssa oli koettu. Mooseksen ja Aaronin ei varmaankaan ollut helppoa palata kansansa joukkoon faraon luota, sillä heillä oli mukanaan huonot uutiset. Muistivatkohan he, mitä Herra oli sa-

nonut? Sen käynnin pitikin epäonnistua. Israelilaisten piti tietää ja muistaa se eikä masentua niin helposti. Paholainen sai heidät masentuneiksi ja epäuskoisiksi (2. Moos. 5:21, 22). Nyt oli alkamassa todellinen taistelu, jossa olivat Israelin Jumala, Mooses, Aaron, sekä Israelin vanhimmat vastassaan faraon, Egyptin pappi, viisaat ja velhot.

Mooses joutui kiusaukseen langeta epäuskoon kansan kanssa, sillä lähtiesään Jumalan käskystä toisen kerran faraon eteen Mooses sanoi Herralle: *”Minähän tuskin osaan suutani avata. Kuinka faraon kuuntelisi minua, kun israelilaiskeaan eivät minua kuuntele?”* Mutta Herra käski Mooseksen ja Aaronin mennä israelilaisten ja faraon, Egyptin kuninkaan, luo ja viedä israelilaiset pois Egyptistä” (2. Moos. 6:12, 13).

Mooseksella oli Jumalan kasvattamaa nöyryyttä hänen sanan edessä. Jumala neuvoi jälleen ja lupasi panna sanatkin Mooseksen suuhun, niin että hän saattoi mennä turvallisella mielellä faraon eteen. Herra valmisti jo pettymyksenkin palvelijansa: *”Herra sanoi Moosekselle: ’Minä asetan sinut jumalaksi faraolle, ja veljestäsi Aaronista tulee sinun profeettasi. Sano sinä Aaronille, mitä minä käsken sinun sanoa, ja veljesi Aaron ilmoittakoon sen faraolle, jotta hän päästäisi israelilaiset lähtemään maasta. Mutta minä kovetan faraon sydämen, niin ettei hän kuuntele teitä, vaikka minä teen Egyptissä monta ihmettä ja tunnustekoa. Sitten minä nostan käteni Egyptiä vastaan ja rankaisen sitä ankarasti ja vien väkeni, oman kansani, israelilaiset, pois Egyptistä. Kun minä ojennan käteni Egyptiä vastaan ja vien kansani sieltä pois, egyptiläiset ymmärtävät, että minä olen Herra.’ Mooses ja Aaron tekivät niin kuin Herra oli käskenyt”* (2. Moos. 7:1–6).

Taistelu Israelin vapauttamiseksi vaati ihmeitä ja merkkejä. Aluksi oli faraon toivomuksesta tehty ihme, jotta hän vakuuttuisi Mooseksen olevan oikealla asialla. Sauvan muuttuminen käärmeeksi ei kuitenkaan vakuuttanut, koska faraon viisaat ja velhot pystyivät samaan. Vaikka Aaronin sauva nieli toisten sauvat, sekään ei saanut faraota uskomaan. Jumala alkoi edetä vaatimattomasti. Faraon ei olisi tarvinnut kärsiä, jos hän jo tässä vaiheessa olisi suostunut Jumalan tahtoon.

Koska farao paadutti sydämensä, niin Jumala salli lisätä painetta jopa vitsauksiksi. Siksi ihmeet alkavat laajeta yhä tuhoavammiksi. Niitä on kymmenen, ja ne päättyvät egyptiläisten esikoisten kuolemaan.

Jumala opetti vitsausten kautta egyptiläisiä, kuten myös israelilaisia, joilla oli epäjumalia, luopumaan niistä. Näin hän kasvatti pelastukseen molempia. Vitsausten sallittiin näyttää Jumalan voima ja epäjumalien voimattomuus. Jumala haluaa, että kaikki olisivat hänen lapsiaan, oikean Jumalan palvelijoita. Näin Herra on tehnyt kaikkina aikoina, hän kutsuu omansa luopumaan epäjumalistaan ja synnin palvelemisesta.

Ensimmäinen vitsaus oli se, kun Niilinvirran vesi muuttui vereksi. Faraon oli ehkä aikomus kylpeä virrassa. ”Lähde faraon luo huomisaamuna, kun hän on menossa Niilin rantaan. Mene sinne häntä vastaan ja ota mukaasi sauva, joka muuttui käärmeeksi. Sano hänelle: ’Herra, heprealaisten Jumala, lähetti minut luoksesi pyytämään, että päästäisit hänen kansansa palvelemaan häntä autiomaassa. Mutta sinä et ole tähän asti suostunut. Siksi Herra sanoo: Tämä osoittaa sinulle, että minä

olen Herra. Kun minä nyt lyön Niilin vettä tällä sauvalla, joka minulla on kädessäni, niin vesi muuttuu vereksi” (2. Moos. 7:15–17). Jakeessa 18 kerrotaan, että kalat kuolivat ja virta rupesi haisemaan. Tässä tehtiin Niilin pyhyys tyhjäksi. Niilin rannassa farao ja egyptiläiset kävivät harjoittamassa hartautta, johon liittyi Niilin palvomista. Tätä vastaan oli ensimmäinen vitsaus.

Toinen vitsaus oli suunnattu sammakkojen palvontaa vastaan. Sammakkoja pidettiin pyhinä eläiminä.

Kolmas vitsaus oli siinä mielessä erikoinen, että tietäjät eivät pystyneet loihittamaan esille syöpäläisiä (säaskiä, VKR). Aikaisempien kahden vitsauksen yhteydessä tietäjät saivat silmänkääntötempuillaan veren ja sammakot esiin, mutta pidemmälle heidän taitonsa eivät enää riittäneet. ”Yksin Jumalan sormi voi tehdä tämän” (2. Moos. 8:15), sanoivat velhot. Jumalan sormi liikkuu tänäkin aikana hänen pyrkiessään varoituksillaan pelastamaan ihminen kuolemaan joltavalta tieltään.

Neljännestä Egyptiä kohdanneesta vitsauksesta kirjoitetaan: ”Herra sanoi Moosekselle: ’Lähde faraota vastaan varhain aamulla, kun hän on menossa joen rantaan ja sano hänelle: Näin sanoo Herra: ’Päästä minun kansani minua palvelemaan. Ellet päästä minun kansaani, minä lähetän sinun hoviväkesi ja kansasi kimppuun paarmoja, niin että Egyptin talot ja maat tulevat niitä täyteen. Ja minä varjelen sinä päivänä Gosenin maakunnan, missä minun kansani asuu, niin ettei sinne tule paarmoja. Niin sinä näet, että minä, Herra, toimin tässä maassa. Minä teen eron oman kan-

sani ja sinun kansasi välillä. Huomenna tämä ihme tapahtuu.’ Herra teki niin: faraon palatsiin, hänen hoviväkensä taloihin ja koko Egyptiin tuli sankat parvet paarmoja, ja paarmat vaivasivat hirmuisesti koko maata” (2. Moos. 8:16–20).

Paarmavitsauksen kohdalla mainitaan ensimmäisen kerran, ettei vitsaus kohtaa israelilaisia, kuten eivät muutaan vitsaukset. Jumala tekee eron oman kansansa ja muitten välillä liittonsa tähden. Israelilaiset ovat läsnä vitsauksien aikana, mutta vitsaukset eivät heitä vahingoita. Tämä on tärkeää huomata.

Kun Ilmestyskirjan 16. luku kertoo lopun ajan seitsemästä viimeisestä vitsauksesta, niin Egyptin vitsauksien perusteella tiedämme, että Jumalan lapset ovat silloinkin läsnä vitsausten aikana, mutta heidät suojellaan niiltä. Niinpä ensimmäinen vitsaus lopunaikana kohtaa vain heitä, joilla on pedon merkki. ”Ensimmäinen enkeli lähti ja tyhjensi majansa maan päälle. Silloin tuli pahoja märkiviä haavoja niihin ihmisiin, joilla oli pedon merkki ja jotka kumarsivat sen kuvaa.” (Ilm. 16:2.) Psalmissa on tuota aikaa koskeva lupaus: ”Onnettomuus ei sinuun iske, mikään vitsaus ei uhkaa sinun majaasi” (Ps. 91:10).

Jumala varoitti aina egyptiläisiä tulevasta vitsauksesta, sillä ne tulisivat kerta toisensa jälkeen vain kovenemaan. Faraolle kerrottiin etukäteen vitsausten luonteesta. Näin hänelle annettiin mahdollisuus välttää katastrofilta. Ilmestyskirjan seitsemästä vitsauksesta on ilmoitettu etukäteen sitä varten, että ihminen välttyisi niiden seurauksilta. Raamattu opastaa lopun ajan ihmistä kahdella tavalla. Ensinnäkin, kertomalla vitsauksien luonteesta Jumalan sanan

ja seurakunnan välityksellä. Ja toiseksi, neuvomalla pelastustien vitsausten välttämiseksi.

Viides vitsaus, karjarutto, oli suunnattu erityisesti eläinten palvelua vastaan. Apis-härkä ja sen kuva oli egyptiläisten epäjumala numero yksi.

Kuudes vitsaus, paiseet. ”Sitten Herra sanoi Moosekselle ja Aaronille: ’Ottakaa kouranne täyteen nokea, ja Mooses heittääkään sen ilmaan faraon edessä. Silloin noki leviää pölynä yli koko Egyptin ja siitä tulee kaikkialla Egyptissä ihmisiin ja karjaan paiseita ja märkiviä rakkuloita.’ He ottivat nokea, ja kun he seisoivat faraon edessä, Mooses heitti noen ilmaan, ja ihmisiin ja karjaeläimiin tuli paiseita ja märkiviä rakkuloita” (2. Moos. 9:8–10). Egyptiläiset uskoivat tuhkan suojelemaan voimaan. Jopa ihmisuhreista saadussa tuhkassa uskottiin olevan erityisen suojaava voima. Tässä vitsauksessa noki sai aikaan päinvastaisen vaikutuksen, sillä paiseita oli jopa noidissa.

Seitsemäs vitsaus oli osoitettu Isistä ja Osirista vastaan, sillä niiden uskottiin hallitsevan säätä. Tämä sääilmiö, raevit-saus, sai aikaan paljon tuhoa Egyptissä. Se sai myös faraon tunnustamaan: ”Nyt minä tunnustan tehneeni väärin. Herra on oikeassa, ja minä ja kansani olemme väärässä” (2. Moos. 9:27). Farao katui yhteensä kuusi kertaa, mutta ei tehnyt parannusta. Faraon tunnustukset ja lupaukset eivät johtuneet mistään jyrkästä mielen tai sydämen muutoksesta. Ne olivat kauhun ja ahdistuksen esiin tuomia.

Kahdeksas vitsaus, heinäsirot. Ne tulivat idästä ja pimensivät ilmankin ja las-

keutuivat Egyptiin. Ne söivät kaiken vihannan ruohon ja puiden lehdetkin. Oikeastaan heinäsiirkkavitsaus tuhosi lopullisesti kaiken jäljellä olevan maan sadon. Karjan menetyt, rakeet ja nyt vielä heinäsiirkat saivat Egyptin nälänhädän partaalle. Ei ihme, että epätoivo alkoi vallata egyptiläiset. Kansa oli palvonut faraota jumalan edustajana. Monet tulivat viimeistään nyt vakuuttuneiksi siitä, että farao vastusti hänelle tuntematonta jumalien Jumalaa, jolla on valta yli luonnonvoimienkin.

Yhdeksäs vitsaus, pimeys. ”Herra sanoi Moosekselle: *’Ojenna kätesi taivasta kohti, niin Egyptiin tulee pimeys, niin sakea pimeys, että siihen voi käsin koskea.’* Mooses ojensi kätensä kohti taivasta, ja Egyptiin tuli synkeä pimeys kolmeksi päiväksi. Ihmiset eivät nähneet toisiaan eikä kukaan voinut kolmeen päivään mennä minnekään, mutta israelilaisten asuinsijoilla oli valoisaa.” (2. Moos. 10:21–23.)

Tämä vitsaus oli auringon jumala Ra:ta vastaan. Faraota pidettiin auringon jumalan sijaisena. Tänä kolmen pimeän vuorokauden aikana ei aurinko eikä kuu valaissut egyptiläisiä. Jumala pysäytti koko Egyptin. Nyt oli aikaa miettiä ja tehdä oikeita johtopäätöksiä. Jumala antoi vielä aikaa mielenmuutokselle. Oli mahdollisuus välttyä viimeisestä, kaikkein kauheimmasta vitsauksesta. Mutta etsikkoaika kului umpeen. Parannusta ei tehty. Kapinamieli vie tuhoon.

Kymmenes vitsaus, esikoisten surma. Kaikki yhdeksän vitsausta tähtäsivät siihen, että tämä kymmenes vitsaus vällettäisiin. Jo aivan alussa farao ja kansa saivat varoituksen tästä vitsauksesta. ”Silloin sinun pitää sanoa faraolle: Näin sa-

noo Herra: ’Israel on minun esikoispoikani. Minä käsken sinua päästämään poikani minua palvelemaan. Jos kieltäydyt päästämästä häntä, minä surmaan sinun esikoispoikasi’” (2. Moos. 4:22, 23). Armossaan Jumala yritti ensin monin tavoin saada kuningas järkiinsä säästääkseen lapset kuolemalta. Itsepäisyys johti suureen suruun.

Mooses julisti faraolle seuraavat Herran sanat: ”Näin sanoo Herra: *’Puolenyön aikaan minä kuljen läpi Egyptin, ja silloin kuolee Egyptissä joka ainoa esikoinen, valtaistuimella istuvan faraon esikoisesta jauhinkivien ääressä istuvan orjattaren esikoiseen. Myös kaikki karjan esikoiset kuolevat. Koko Egyptin täyttää suuri valitus, jollaista ei ole ennen kuultu eikä enää toiste kuulla. Mutta israelilaisille ei edes koira murise, mitään vahinkoa ei tapahdu ihmisille enempää kuin karjallekaan. Tästä ymmärrät, että Herra tekee eron Egyptin ja Israelin välillä’*” (2. Moos. 11:4–7).

Tämä surmaamistyö tuli tapahtumaan seuraavana yönä, puolen yön aikaan. Ennen tuomion täytäntöönpanoa israelilaiset saivat Herralta Mooseksen välityksellä ohjeet lähdöstä. Nyt hekin olivat kypsyneet jättämään Egyptin mielellään.

Olemmeko huomanneet Jumalan tarkoituksen näissä tuomioissa? Eivätkö kaikki vitsaukset olleet todistus siitä, että Jumala vihaa ihmisen epäjumalia, vaikkapa yhtäkin. Jumalan armo ihmistä kohtaan oli kuitenkin läsnä koko ajan tässä kaikessa. Israelilaisista monet olivat unohtaneet oikean Jumalan ja hänen käskynsä. Heille annettiin mahdollisuus varjeltua vitsauksista ja valmistautua lähtöön myös hengellisesti. Herra kasvatti Israelia. Empiviä israelilaisia valmistettiin hylkäämään synnin palveleminen, joka on todellista orjuutta.

Tämä Jumalan sanassa kerrottu Israelin kokemus tulee olemaan todellisuutta myös lopun aikana. Elämme parhaillaan valmistus- ja etsikkoaikaa tulevia tapahtumia silmällä pitäen. Siksi juuri nyt on aika tehdä parannus ja luopua sellaisesta, mikä erottaa meidät Jumalasta. Vitaukset tulevat yllättämään monet valmistumattomina, mutta onnellinen se, joka tuntee etsikkoaikansa. Farao ei sitä tuntenut.

Tarvitsemme rohkeutta seurata Herran tahtoa sellaisena, kuin Jumalan sanan osoittaa. Vihollinen ottaa käyttöön kaiken eksyttävän taitonsa ja kokemuksensa, jota hänellä on tuhansien vuosien varrelta, voittaakseen ihmisen puolelleen. Vain Pyhä Henki voi paljastaa Saatanan keinot uskovan uskon tuhoamiseksi. Raamattu puhuu kasvamisesta pelastukseen: *”Niin kuin vastasyntyneet lapset tavoittelee puhtaasta sanan maidosta, jotta sen ravitsemisella kasvaisitte pelastukseen”* (1. Piet. 2:2).

Kun Herra kutsuu ihmistä vapauteen

synnin orjuudesta, hän liittää ensimmäiseen käskyyn sanat: *”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka johdatin sinut pois Egyptistä, orjuuden maasta”* (2. Moos. 20:2). Tämä siksi, koska *”laki on hengellinen”* (Room. 7:14). Jumala kutsuu ihmistä vapauteen Egyptin orjuudesta tarkoittaen sillä synnin orjuutta. Jumala tekee paljon työtä ihmisen hyväksi synnin hylkäämiseksi. Siksi hän lähetti Poikansakin, jolle oli annettava nimi *”Jeesus – –, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään”* (Matt. 1:21.VKR).

Herra kutsuu ihmistä lepoon uskosaan Jeesukseen. Oppimalla nöyryyttä ja hiljaisuutta Jeesukselta, saamme hänen lupaamansa rauhan ja levon sielullemme. Suuri voitto ja jopa terveyttä vahvistava tekijä on, kun vaelletaan elämän tietä Jumalan antaman uskon kuuliaisuuden varassa. *”Suuri rikkauten lähde usko kyllä onkin, kun tyydymme siihen mitä meillä on”* (1. Tim. 6:6). *”Suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa”* (ks. 1.Tim. 6:6, VKR).

Ihmisen tie 13

Jumalan kansan exodus ja pääsiäinen

Vuosi 2555 j.lank./1445 eKr.

Egyptiläiset luulivat omien epäjumaliensa olevan vahvempia kuin Israelin yksi ainoa Jumala. Kyllähän olisi näennäisesti voinut luulla niin olevankin, sillä olihan Herraa palveleva kansa epäjumalia palvelevien orjana. Olihan se siksi aikamoinen koetus israelilaisille. Varmaan monet ajattelivat jättää Herransa ja liittyä Jumalan vihollisiin. Miksi palvella heikkoa Jumalaa? Kansalla oli huono muisti. Jumalahan oli osoittanut voimansa ja siunannut kansaansa menneinä vuosisatoina. Hän oli ilmoittanut etukäteen tämänkin, minkä he nyt kokivat.

Jumalan kansan vapautta edelsivät tuomiot. Jumala joutui sorron myötä vahvistamaan oman kansansa halua hylätä ”synnin palveleminen” samalla, kun Egyptin asukkaat valmistettiin vitsaus-ten myötä päästämään orjansa. Syntyi taistelu. Jumalalla oli silloinkin edustajansa kuten Saatanalla omansa, hyvän ja pahan välisessä taistelussa. *”Herra sanoi Moosekselle: ’Minä asetan sinut jumalaksi faraolle, ja veljestäsi Aaronista tulee sinun profeettasi’”* (2. Moos. 7:1).

Mooses oli Jumalan edustaja ja Aaron hänen profeettansa, ja tietenkin farao edusti Luciferia, sekä faraoon papit ja velhot, jotka olivat hänen profeetto-

jansa tässä alkaneessa näytöksessä. Sen alkusanoina farao lausui ennen vitsauksia. *”Kuka on Herra, että minun olisi totettava häntä ja päästettävä Israelin kansa menemään? Minä en tunne Herraa, enkä aio päästää Israelia”* (2. Moos. 5:2).

Vitsauksien kautta ylpeälle faraolle ja egyptiläisille alkoi tulla selväksi, kuka on jumalien Jumala. Esikoisten surma sai koko Egyptin kansan polvilleen, ja kaikki olivat valmiita päästämään orjansa vapaaksi. Tosin he eivät olleet sydämetään muuttuneet, vaan pelko koko kansan kuolemasta pakotti heidät tunnustamaan Israelin Jumalan omia jumaliaan voimakkaammaksi. Jumala joutui tekemään hänelle itselleen, joka on rakkaus, oudon työn. Esikoisten surma kosketti Jumalaa, joka antoi ainosyntyisen Poikansa kuolemaan meidän syntiemme tähden.

Mitä tämä kaikki opettaa meille tänä päivänä? Ainakin sen, että Paholainen yrittää estää synnin vallasta vapautteen pyrkivää kaikin mahdollisin keinoin. Jumalalla on omat keinonsa pelastaakseen ne, jotka haluavat päästä eroon ihmistä tuhoavista voimista. Halu päästä vapaaksi synnin orjuudesta on Jumalan aikaansaannosta. Israel todella halusi päästä vapauteen. Sen rukoukset vapau-

den puolesta tulivat entistä palavimmiksi.

Jumala tulee avuksi pelastamaan jokaisen ihmisen, joka pyytää sitä hartaasti rukoillen. Seuraava askel vapautta kohti on se, että pahan voima Jumalan pakotamana väistyy. Hänen voimansa tukee pelastusta anovaa, ja pahan voimien on tehtävä tilaa Jumalan Hengelle. Näin alkaa kulku valosta valoon, kohti taivaallista päämäärää. Myös Israel pääsi liikkeelle kohti luvattua maata Jumalan voimakkaan käden johtamana.

Mitä seurasi jatkossa? *”Kun Egyptin kuningas sai tietää, että kansa oli lähtenyt tiheensä, hän ja hänen hovinsa väki muuttivat mielensä ja sanoivat: ’Mitä me teimmekään, kun päästimme israelilaiset palvelemasta itseämme!’ Ja farao valjastutti hevoset sotavaunujen eteen ja otti mukaan sotaväkensä ja kaikki Egyptin sotavaunut miehistöineen, myös kuusisataa valiovaljakkoa. Herra paa-dutti faraon, Egyptin kuninkaan, sydämen, niin että hän lähti ajamaan israelilaisia takaa juuri kun he olivat Herran johdolla kulke-massa pois Egyptistä”* (2. Moos. 14:5–8).

Israelin matka kohti luvattua maata alkoi vihollisen takaa-ajamana. Aina kun Saatana menettää palvelijansa, hän ei suinkaan antaudu, vaan miettii: ”Mitä menetinkään, kun päästin palvelijani?” Tavalla tai toisella vihollinen joukkoineen yrittää ryöstää takaisin uhrinsa. Tämän tulee kokemaan jokainen Herran omaksi pelastettu ihminen. Suurimmat hyökkäykset tapahtuvat taivasmatkan alkuvaiheessa.

Vihollinen käyttää välikappaleinaan usein kääntymättömiä omaisia. Hän näkee mahdollisuutensa voittaa juuri kääntynyt ihminen takaisin omakseen uskon tien alussa. Saatana ei todellakaan pääs-tä helpolla ketään vankiaan. Jollei Herra

itse sodi puolestamme, vapautuksemme orjuudesta jäisi vain haaveeksi. Jälleen kerran huomataan, kuinka vihollisen rakentamat esteet murtuvat, kun Herra tulee auttamaan avutonta lastaan.

Kun tuli hetki Egyptistä lähtöön, israelilaisia sanottiin olevan *”noin kuusisataatuhatta marssikelpoista miestä sekä lisäksi naiset ja lapset”* (2. Moos. 12:37). Joidenkin laskelmien mukaan Egyptistä lähtijöiden määräksi on saatu yhteensä 2,5 miljoonaa. On esitetty pienempää ihmismäärää, mutta onhan Herralle kaikki mahdollista. Kuitenkin Herra oli suuresti siunannut Israelin lukumäärän Abrahamin päivistä 400 vuoden aikana. Lisänä oli sekakansaa, karja ja omaisuus ja egyptiläisiltä lähdön yhteydessä saadut lahjat.

Jumalan suuri ihme sai aikaan exodusen, israelilaisten lähdön Egyptistä. Siunauksien piti ennen muuta olla hengellisiä. Tuskinpa monetkaan israelilaisista ymmärsivät taistelun olevan luonteeltaan uskon taistelua, sillä uskostahan tässä kaikessa on perimmältään kysymys – ennen muuta voittoisasta uskosta (ks. Hepr. 11. luku).

Tämän luvun aiheena on exodus ja pääsiäinen. Ne ovat valtava Jumalan ilmoitus Raamatussa, ja kuvaavat Jumalan pelastus- ja lunastussuunnitelmaa aina ajan loppuun saakka. Exodus opettaa meille tärkeitä totuuksia ihmisen tiestä kohti ikuista isänmaatamme.

Lähdön Egyptistä piti olla israelilaisille kääntymiskokemus Jumalan tuntemisessa. Matka Kaanaaseen oli pyhiinvaellus Jumalan koulussa. Tällä matkalla tullaan näkemään paljon Jumalan kärsivällisyyttä ja armoa hänen kasvatustyös-sään, jotta Israel oppisi matkan edetessä tuntemaan Jumalansa paremmin.

Herra oli antanut Israelille jo vitsauksien aikana monia merkkejä huolenpidostaan ja rakkaudestaan. Näiden lisäksi Herra antoi rohkaisuksi läsnäolostaan ihmeellisen merkin: *”Lähdettyään liikkeelle Sukkotista israelilaiset leiriytyivät Etamiin, autiomaan laitaan. Herra kulki päiväsaikaan pilvipatsaassa heidän edellään näyttäen heille tietä ja yöllä tulipatsaassa valaisten heidän tietään, niin että he saattoivat kulkea sekä päivällä että yöllä. Pilvipatsas oli jatkuvasti kansan edellä päivällä ja tulipatsas yöllä”* (2. Moos. 13:20–22).

Israel joutui aivan pian lähtönsä jälkeen ensimmäiseen uskon koetukseen. Kuinka siinä kävikään? *”Egyptiläiset, kaikki faraon hevoset, sotavaunut miehineen sekä hänen muu sotaväkinsä, ajoivat heitä takaa ja saavuttivat heidät, kun he olivat leiriytyneinä Pi-Hirotin luona, Baal-Sefonin kohdalla. Faraon lähestyessä israelilaiset huomasivat yhtäkkiä, että egyptiläiset olivat aivan heidän kintereillään. Israelilaiset pelästivät kovin, huusivat apua Herralta ja sanoivat Moosekselle: ’Oliko Egyptissä niin vähän hautatilaa, että sinun piti tuoda meidät tänne autiomaahan kuolemaan? Näetkö nyt, mitä olet meille tehnyt, kun veit meidät pois Egyptistä? Mehän sanoimme sinulle jo siellä: ’Anna meidän olla rauhassa ja palvelella egyptiläisiä.’ Parempi meidän olisi toki palvelella egyptiläisiä kuin kuolla autiomaassa!’”* (2. Moos. 14:9–12.)

Myös Moosesta koeteltiin. Miten toimia? Herra antoi hänen suuhunsa suurtenmoiset sanat, jotka hän esitti kansalle: *”Älkää pelätkö, vaan pysykää aloillanne, niin saatte nähdä, kuinka Herra pelastaa teidät. Sellaista, mitä te tänään näette tapahtuvan egyptiläisille, ette enää milloinkaan saa nähdä. Herra sotii teidän puolestanne, olkaa te hiljaa!”* (jakeet 13,14.) En tiedä,

miten nämä sanat kuultiin tai miten ne välittyivät koko kansalle, mutta Herralle on kaikki mahdollista.

Egyptin kuningas joukkoineen oli ryhtymässä sotaan itse taivaan Jumalaa vastaan Saatanan yllyttämänä. Mooses sanoi: *”Herra sotii teidän puolestanne, olkaa te hiljaa.”* Raamatun sanat jokaiselle Herraa vastaan sotivalle kuuluvat: *”On kauheaa joutua elävän Jumalan käsiin”* (Hepr. 10:31). Jokainen ihminen, joka asettuu estämään Jumalan palvelijaa lähtemästä taivastielle, taistelee itse Jumalaa vastaan. Millainen loppu tulikaan Egyptin sotajoukkojen kohtaloksi ja millainen pelastus Jumalan omien osaksi? Oli tultu Punaisen meren rantaan.

Kertomus jatkuu: *”Jumalan enkeli, joka oli kulkenut israelilaisten joukon edellä, siirtyi nyt kulkemaan heidän perässään, ja pilvipatsas siirtyi pois heidän edeltään ja asettui heidän taakse, niin että se tuli egyptiläisten ja Israelin joukkojen väliin. Pilven mukana tuli pimeys, mutta israelilaisille pilvi valaisi yön. Kumpikaan puoli ei voinut koko yönä lähestyä toistaan. Sitten Mooses kohotti kätensä merta kohti, ja Herra pani meren väistymään syrjään nostamalla ankaran itätuulen, joka puhalsi koko yön. Näin hän muutti meren kuivaksi maaksi. Vedet jakautuivat kahtia, ja kun israelilaiset kulkiivat meren poikki kuivaa maata pitkin, vedet olivat muurina kummallakin puolen. Egyptiläiset lähtivät takaa-ajoon, ja faraon kaikki hevoset ja hänen sotavaununsa ajajineen seurasivat israelilaisten perässä keskelle merta. Mutta aamuyöstä Herra katsoi tuli- ja pilvipatsaasta egyptiläisiin päin ja saattoi heidän joukkonsa sekasortoon. Hän antoi heidän vaunujensa pyörien juuttua kiinni, niin että ajaminen kävi vaikeaksi. Silloin egyptiläiset sanoivat: ’Meidän on lähdettävä’”*

*vä pakoon! Herra sotii israelilaisten puolel-
la meitä vastaan!’ Herra sanoi Moosekselle:
’Ojenna kätesi merta kohti, niin vedet palaa-
vat egyptiläisten, heidän sotavaunujensa ja
heidän vaunumiestensä päälle.’ Mooses ojen-
si kätensä merta kohti, ja aamunkoitteessa
meri palasi entiselle paikalleen. Se tuli pake-
nevia egyptiläisiä vastaan, ja Herra pyyhkäi-
si heidät meren aaltojen sekaan. Vedet pala-
sivat ja peittivät vaunut ajajineen, faraon
koko sotajoukon, joka oli seurannut israeli-
laisia mereen, eikä heistä jäänyt henkiin ai-
noatakaan” (2. Moos. 14:19–28).*

Vaikka israelilaiset olivat lähteneet matkaan Jumalan voimallisen käden suojassa, Egyptin kuningas ei luovuttanut. Nyt hänen sotajoukolleen suotiin tilanne, jossa egyptiläisten oli vielä mahdollista luovuttaa ja paeta takaisin. He olivat huomanneet monesta merkistä, että Jumala sotii heitä vastaan. Kuinka suuri voikaan olla sielun pimeys, johon Jumalaa vastaan kapinoiva voi vajoa. Mitkään todisteet eivät riittäneet pelastamaan egyptiläisten sotajoukkoja kuolemasta. Kaikki sotilaat hukkuvat Punaisen meren aaltoihin. Nähtävästi yksikään mies ei käyttänyt hyväkseen viimeistä mahdollisuuttaan pelastua.

Israelilaisten annettiin nähdä ja kokea Jumalan armon ihmeitä. Monet varmaan pyysivät anteeksi epäuskoon ihmeellisen pelastuksen jälkeen. Orjakansa oli saanut uuden kuninkaan, armollisen Jumalan. Herran johtamana oli turvallista lähteä erämaataipaleelle. He olivat vapaa kansa, Jumalan kansa. Niinpä he saattoivat jatkaa taivaltaan riemullisissa tunnelmissa. *”Silloin Mooses ja israelilaiset lauloivat Herralle tämän ylistyslaulun: – Minä laulan ylistystä Herralle, hän on mahtava ja suuri: hevoset ja miehet hän mereen suisti! Herra on minun väke-*

ni ja voimani, hän pelasti minut. Hän on minun Jumalani, häntä minä ylistän, minun isieni Jumala, hänen kunniaansa minä laulan. Herra on soturi, Jahve on hänen nimensä” (2. Moos. 15:1–3). Tällaista pelastuksen riemua voi Jumalan tielle lähentynyt kokea tänäkin päivänä.

Pääsiäinen

Pääsiäinen asetettiin Egyptistä lähdön muistoksi israelilaisille, sillä sen viettoon liittyi monia lunastustyön vertauskuvia. Itse lähtö Egyptistä kuvasi tietenkin hengellistä prosessia, jossa syntiä palveleva jättää Egyptin (maailman) Jumalan avulla. Paavali muistuttaa raamatunlukijaa sanan hengellisestä luonteesta, sillä sana avautuu vain Pyhän Hengen avulla. Raamattu on kirja, joka sisältää paljon kuvakieltä. Raamatussa on esimerkiksi mainittu ensimmäisen käskyn yhteydessä: *”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka johdatin sinut pois Egyptistä, orjuuden maasta. Sinulla ei saa olla muita jumalia.”* (5. Moos. 5:6,7.)

Egypti on hengellinen kielikuva synnin maailmasta, joka sortaa Herran seurakuntaa ja vaatii kuuliaisuutta itselleen. Tätä Egyptin maailmanlaajuista kielikuvaa tukevat siis hyvin kymmenen käskyn sanat: *”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka johdatin sinut pois Egyptistä, orjuuden pesästä”* (2. Moos. 20:1). Herra antoi käskynsä pidettäviksi kaikille kansoille. Kaikkien kansojen uskovat joutuvat tavalla jos toisella kokemaan sortoa ja muukalaisuutta maailmassa, ja ovat näin samassa asemassa kuin Israel aikanaan Egyptissä.

Hengellisesti ymmärrettynä maailma /Egypti edustavat Paholaisen temmellyskenttää Jumalaa ja hänen kansaansa vastaan: *”Maailmassa te olette ahtaalla, mut-*

ta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman” (Joh. 16:33). Uskovan taistelu kohdistuu pahan vaikutuksen voittamiseen. Jeesus lisäsi selvennykseksi rukouksessaan sanat: ”En kuitenkaan pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahalta” (Joh. 17:15).

Pääsiäiseen sisältyy ihmisen kokonaisvaltainen lunastussuunnitelma. Siksi se on tärkeää ymmärtää. Pääsiäinen viittasi monin tavoin Kristukseen. Tiedämme pääsiäisen julistavan anteeksi-antoa, vapautta synnistä ja kuolemasta eli lunastusta. Israelin esikoisten säästymisen kuoleman enkelin miekalta toi pääsiäisen viettoon heprealaisen sanan ”pasah”, joka tarkoittaa ”mennä ohi” *Sinä yönä minä kuljen läpi Egyptin ja surmaan Egyptin jokaisen esikoisen, niin ihmisten kuin eläintenkin. Minä, Herra, annan tuomioni kohdata kaikkia Egyptin jumalia. Ja veri olkoon niiden talojen merkinä, joissa te olette, sillä kun minä näen veren, menen ohitsenne.*” (2. Moos. 12:12, 13.)

Jotta kuoleman enkeli saattoi säästää ihmisen, hänellä oli oltava veren merkki. Veren merkki nähtiin israelilaisten taloissa ja kaikkien niiden asunnoissa, jotka uskoivat Israelin Jumalaan. Se sinetöi pelastuksen kuolemasta. Miten se saatiin? Uhrattiin pääsiäiskaritsa. Johannes osoitti ihmisille Jeesusta ja sanoi kuvaavat sanat: *”Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!”* (Joh. 1:29.) Paavali jatkaa: *”Meidän pääsiäislampaamme, Kristus, on jo teurastettu.”* (1. Kor. 5:7.)

Pääsiäislammasta oli valmistettava kokonaisuus, rikkomatta siitä yhtäkään luuta. Jeesuksessa sai täyttymyksen myös tämä ennustettu yksityiskohta. *”Jeesuksen luotultuaan he huomasivat hänen jo kuolleen eivätkä siksi katkaisseet hänen sääriluutaan. Näin tapahtui, jotta toteutuisi kirjoituksen*

sana: ”Häneltä ei saa rikkoa ainoatakaan luuta.” (Joh. 19:33, 36.)

Pääsiäislampaan liha oli syötävä. Miksi? *”Jeesus sanoi heille: ”Totisesti, totisesti: ellette te syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää. Mutta sillä, joka syö minun lihani ja juo minun vereni, on ikuinen elämä, ja viimeisenä päivänä minä herätän hänet”*” (Joh. 6:53, 54).

Muistakaamme jatkuvasti mitä Jeesuksen ruumis ja veri edustavat pelastuksemme kannalta. Ei riitä, että uskomme saavamme syntimme anteeksi, vaan meidän tulee uskon kautta ottaa Jeesukselta vastaan jatkuvasti uutta hengellistä voimaa ja ravintoa, syödä Jumalan sanaa, Jeesusta, ja seurata häntä kaikessa.

Kaste ja ehtoollinen

Israelin kansa sai Egyptistä lähdön yhteydessä *”kasteen pilvessä ja meressä Moosesen seuraajaksi”* (1. Kor. 10:2). Uusi testamentti syventää pääsiäisen merkitystä. Jeesus liitti pääsiäisen juhlan kasteeseen ja hänen ehtoollisasetukseensa, sillä muistuttavathan ne paljon suuremmasta tapahtumasta kuin oli Israelin lasten vapauttaminen Egyptistä.

Ehtoollinen on muistojuhla Jeesuksen kuolemasta, hautaamisesta ja hänen ylösnousemisestaan. Jeesuksen asettama ehtoollinen korvaa pääsiäisen ja on muistojuhla siitä suuresta sovitustyöstä, jonka Jeesus suoritti maan päällä. Hän vihkiytyi tehtävänsä kasteessa, antaen esimerkin uskovilleen kasteen merkityksestä.

Upotuskasteessa uskova vihkiytyy Jeesuksen seuraajaksi omassa kasteessaan. Hänet haudataan kuolemaan yhdessä Jeesuksen kanssa. Noustuaan kastevedestä uskova herätetään yhdessä Jeesuksen kanssa uuteen elämään. Alkaa vael-

lus uudessa elämässä Jeesusta seuraten (lue Kirje Roomalaisille kuudes luku).

Ehtoollinen ei ole surujuhla, sillä se johtaa osallistujan katsomaan Kristuksen toiseen tulemukseen, tulevaan suuren ilojuhlaan taivaassa. Siinä ehtoollisjuhlassa Jeesus, juhlan sankari, on itse läsnä palvelemassa meitä (Matt. 26:29).

Ehtoollisasetukseen sisältyy jalkain peso, Jeesuksen ollessa esimerkkinä siitä kaikille uskoville. Tämä ns. nöyryyden asetus on ikään kuin koetin meille uskoville rakkaudesta ja nöyryydestä (ks. Joh. 13:4–17) ja valmistaa osallistujan oikeaan mielenlaatuun ennen ”muistoateriaa.”

Uskon sisarten pestessä toistensa jalat ja veljien tehdessä samoin, tulee kauniisti osoitetuksi anteeksiantoa, tasa-arvoa ja rakkautta jäsenten kesken seurakunnassa. Sivusta katsoen jalkain peso osoittaa parhaiten seurakuntalaisten keskinäistä rakkautta. Leivän ja viinin nauttiminen muistuttaa ennen muuta Jumalan ääretömästä rakkaudesta ja sen vaikutuksesta lähimmäistämme kohtaan.

Jalkain peso viittaa olennaisesti kasteeseen. Kasteessa saadaan täysi puhdistus, jalkain pesossa pestään ”matkan varrella tarttunut lika pois jaloista.” Tätähän Jeesus opetti. Ehtoolliskäytäntöön sisältyy siis liiton uudistus (ks. Matt. 26:26–29), joten siihen osallistuminen on tarpeellista ja edellyttää säännöllistä ehtoollisen viettoa, eli Kristuksen

ruumiin (happamaton leipä) syömistä ja veren (alkoholiton rypälemehu) juomista. Ehtoollinen on Herran ja Vapahtajan Pääsiäisen tilalle asettama, Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen muistojuhla, ollen samalla toivon täyteinen muistutus suuresta ehtoollisjuhlasta taivaassa Kristuksen kanssa (Matt. 26:29).

Ensimmäinen pääsiäinen, Israelin vapautus Egyptin orjuudesta, avaa ymmärtämään Jeesuksen ristinkuoleman merkitystä, sovitusta ja anteeksiantoa. Karitsan veri oli lähtökohta Israelin vapautukseen Egyptistä. ”*Ja veri olkoon niiden talojen merkinä, joissa te olette, sillä kun minä näen veren, menen ohitsenne.*” (2. Moos. 12:13.) Se mikä tuossa vaiheessa oli epäselvää israelilaisille pääsiäisen vietossa ja esikuvassa tulee selvitettyksi Uudessa testamentissa kaikille.

Saatamme ihmetellä, miksi Jumala vaati niin paljon teurasuhreja juutalaisten pyhäkköpalveluksessa? Vastaus on selvä; tarkoitus oli kiinnittää heidän mieleensä ensinnäkin se suuri ja vakava totuus, että ilman veren vuodatusta ei ollut mahdollista saada syntejä anteeksi. Jokainen väärä teko on kuoleman vakava asia ja vaatii sovituksen.

Israel johdettiin kansana tuntemaan yhä enemmän Jumalaa, hänen rakkauttaan ja hänen oikeudenmukaisuuttansa. Siihen ihmistä kutsutaan jatkuvasti hänen tiellään.

Ihmisen tie 14

Israel Jumalan koulussa erämaassa

Vuodesta 1445 eKr. 40 vuotta

Israel oli päässyt Jumalan voimakkaan käden johdolla Punaisen meren paremmalle puolelle vapaana kansana. Kansa riemuitsi ihmeellisestä pelastuksesta. Uskoisin, että kulku kahtia jakautuneen meren pohjaa myöten yhdisti vapautuneet israelilaiset toisiinsa ja Jumalaan. Yhdestä suusta he puhkesivat ylistyslauluun, jonka sanat ovat kirjoitettuna 2. Moos. 15: 1–18.

Kun vertaamme sen sanoja Ilmestyskirjan vastaavaan lauluun lasimerellä, niin huomaamme niissä yhtäläisyyksiä: ”Kuka on sinun vertaisesi, Herra, jumalien joukossa? Kuka on sinun kaltaisesi, sinä pyhyydessä ihmeellinen, maineteoissasi pelättävä, sinä ihmeiden tekijä! Sinä ojensit oikean kätesi, ja maa nielaisi heidät. Sinä johdatit hyvydessäsi kansaa, jonka olit vapauttanut, voimallasi sinä veit sen pyhille asuinsijoillesi. Siitä kuullessaan kansat vapisivat, ahdistus valtasi Filistean asukkaat. Silloin säikkyivät Edomin ruhtinaat, Moabin mahtimiehet vapisivat, kaikki Kanaanin asukkaat menettivät rohkeutensa” (2. Moos. 15:11–15).

Näin laulettiin Punaisenmeren rannalla. Millaisin sanoin sortajan vallasta vapahdetut uskovat tulevat kerran laulamaan vastaavan laulun lasimerellä? Johannes kuuli jo etukäteen sen laulun sanoja ja näki merenkin: ”Minä näin kuin

kristallisen meren, joka välkehti tulta. Tuon kristallimeren rannalla seisoivat pedosta voiton saaneet, ne, jotka eivät olleet kumartaneet sen kuvaa eivätkä ottaneet merkkiä, jossa on sen nimen luku. Heillä oli käsissään Jumalan harput, ja he lauloivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, ja Karitsan laulua: – Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias! Oikeat ja todet ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas! Kuka ei sinua pelkäisi, Herra, kuka ei ylistäisi nimeäsi? Sinä yksin olet pyhä. Kaikki kansat tulevat eteesi ja kumartavat sinua, sillä sinun oikeat tuomiosi ovat tulleet julki” (Ilm. 15:2–4). Tällaisen laulun Herra tahtoisi opettaa jo täällä alhaalla.

Israelin kansan tehtävänä oli olla siunaukseksi kaikille kansoille, mutta myös tuomioksi. Se ei ollut vain kansa kansakuntien joukossa. Israelilaisten olemassaoloon kuului olennaisesti niin Egyptin tuomio kuin myös matkan varrella Kanaanin monien muiden kansojen tuomiot. Näyttää siltä kuin Israelin tehtävänä olisi tietynlainen järjestyksen pito maailmassa. Niinpä Kanaanin maassa asuvien kansojen tuomiot olivat seurausta niiden jumalattomuudesta. Hävitys ei saanut tapahtua ilman varoitusta, eikä ennen kuin syntien määrä oli täysi.

Abrahamille sanottiin: ”Sinun jälke-

läisistäsi palaa tänne vasta neljäs sukupolvi, sillä amorilaisten syntien määrä ei vielä ole täyttynyt” (1. Moos. 15:16). Israel ”joutui hävittämään” toistakymmentä kansaa maailman kartalta tällä perusteella. Näiden sotien piti olla ”Herran sotia,” jota termiä Mooses jo erämaataipaleen alussa käytti, kun hän sanoi kansalle: *”Herra sotii teidän puolestanne, olkaa te hiljaa!”* Muutaman kerran tämä menikin näin, kun Herra käytti luonnon voimia Israelin apuna. Silloin ei kansan tarvinnut surmata ketään. Todennäköisesti Israelin sodat eivät olleet aina Herran sotia, koska se joutui tarttumaan aseisiin. Liekö uskon puutetta?

Uuden testamentin aikakaudella uskovia ei kehoiteta olemaan mukana ihmisten sodissa. Uskovat sotivat sen sijaan pimeyden henkivaltoja vastaan Jumalan antamalla aseilla (Ef. 6. luku). Tällaiseen armeijaan kuului ja kuuluu jokainen Herran palvelija, niin vanhan kuin uuden liiton aikana. Herran seurakunta, Jumalan Israel, välittää nimensä mukaan Jumalan hallintoa. Carl Grimbergin laajassa 22-osaisessa kirjasarjassa *”Kansojen historia”* sanotaan Israelista mielenkiintoisesti: *”Heidän (Israelin) maailmanhistoriallinen merkityksensä liikkuu alalla, joka ei ole tästä maailmasta.”* (2. osa s. 280.)

Käydessämme Jumalan ilmoittamaa ihmisen tietä olemme nähneet, miten Jumala patriarkkojen jälkeen kasvatti itselleen näkyvän kansan, jonka tehtäviin kuului ikuisten arvojen ylläpitäminen maailmassa. Tämä kansa sai nimekseen Israel, ”Jumala hallitsee” ja ”Jumala kamppailee.” Israelin identiteettiin liittyvät sana taistelu (1. Moos. 32:28, 29, VKR). Tässä taistelussa ihmisiä saadaan Jumalan valtakunnan kansalaisiksi Py-

hän Hengen antamalla aseilla, Jumalan sanalla.

Alla oleva teksti tähtää Jumalan lupaukseen toisenlaisesta voitosta: *”Siksi minä olen sanonut teille: Te saatte periä heidän maansa. Minä annan teille omaksi maan, joka tulvii maitoa ja hunajaa.’ Minä, Herra, teidän Jumalanne, olen valinnut teidät ja tehnyt eron teidän ja muiden kansojen välillä”* (3. Moos. 20:24). Tämä on mielenkiintoinen jae. Se viittaa Jumalan Israelin lopulliseen voittoon kaikista kansoista maan päällä. Israelin ei tullut niinkään olla poliittinen vaan hengellinen kansa.

Abraham lähti tavoittamaan sitä taivaallista maata ja kaupunkia, jonka rakentaja on Herra. Israelin seurakunnan tehtävänä on saada asukkaat tulevaan Jumalan valtakuntaan. Sen tähden Israelin identiteettinä on olla maailmanlaajuisen Jumalan kansa, joka sitten toteutuikin Jeesuksessa Kristuksessa. Pietari yhdistää kaikki Jeesukseen uskovat yhdeksi kansaksi: *”Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, Jumalan oma kansa, määrätty julistamaan hänen suuria tekojaan, joka teidät on pimeydestä kutsunut ihmeelliseen valoonsa. Ennen te ette olleet kansa, mutta nyt te olette Jumalan kansa. Ennen te olitte armoa vailla, mutta nyt on Jumala teidät armahtanut”* (1. Piet. 2:9, 10).

Jumalan sana ja iankaikkinen evankeliumi ovat aseet, joilla ihmiset valloittetaan Jumalan omiksi. Jeesus sanoo: *”Tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu”* (Matt. 24:14, VKR). Jumalan Israel tulee perimään koko tämän maan. Tähän Abrahamkin uskoi, tästä Raamatun profeetat puhuivat ja kirjoittivat.

Palataan Israelin erämaa-aikaan ja sen olemassaolon juurille. Israelilla oli todella arvokas tehtävä. Muistamme Egyptin vitsausten tähtäävän monia nimeltä mainittuja epäjumalia vastaan ja viimeisen vitsauksen kaikkia epäjumalia vastaan. Jotkut kansat olivat vajonneet niin alas pimeyteen, ettei niiden sallittu enää olla olemassa. Kansat saivat mahdollisuuden tietää, mistä löytyisi jumalien Jumala. Tieto Israelin Jumalasta, hänen voimastaan ja tahdostaan, täytyi olla myös perikatoon tuomittujen kansojen tiedossa, sillä eihän Herra muuten olisi voinut niitä hävittää. Herra ohjaa tämän maailman historiaa todisteiden perusteella.

Herää jälleen kysymys, ymmärsivätkö israelilaiset olemassaolonsa arvon ja merkityksen. Eiköhän Israelin tarvinnut ensin käydä koulua, että se tietäisi, mistä on kysymys. Israelin tuli olla kutsumuksensa arvon mukainen kansa.

Monet vuosisadat Egyptin hallinnon alla, oli muokannut Israelista orjakan- san, jonka Herra vapautti. Olemmekin jo huomanneet kuinka vaikeaa Mooseksen oli johtaa Israelia. Minkälaisen raakileen Herra armossaan ottikaan kouluunsa! Olemmeko itsekkin sellaisia raakileita? Olemme syntisen luontomme johdosta vihan lapsia (Ef. 2:3), mutta Herra luo jatkuvasti voimallaan uutta ja rakastettavaa ihmiseen, jonka hän saa ottaa omakseen.

Israelin uppiniskaisuutta kuvaa se, että matka Egyptistä Kanaaniin kesti peräti 40 vuotta. Jos kaikki olisi mennyt niin kuin sen olisi toivonut, niin kahdessa viikossa olisi ollut mahdollisuus päästä perille. Raamattu sanoo jossain: *Herra on tehnyt tiet suoriksi, mutta ihmiset tekevät niihin monia mutkia.* Herra otti Is-

raelin opetuslapsukseen. *”Painakaa siis mieleenne, että niin kuin isä kasvattaa lastaan, niin Herra, teidän Jumalanne, kasvat- taa teitä”* (5. Moos. 8:5). Erämaavaellus oli tärkeä vaihe, jonka aikana opetettiin uskoa, kärsivällisyyttä ja Jumalan tuntemusta Israelille, että se voisi olla tehokas ase Herran käytössä. Tämä koulu on meillekin tärkeää. Siksi viivymme Israelin historiassa jonkin aikaa.

Paavali muistelee israelilaisten historiaa seuraavin sanoin: *”Veljet, haluan teidän tietävän, että isämme vaelsivat kaikki pilven johdattamina ja kulkivat meren poikki. Kaikki he saivat pilvessä ja meressä kas- teen Mooseksen seuraajiksi. Kaikki he söivät samaa hengellistä ruokaa ja joivat samaa hengellistä juomaa. Hehän joivat siitä hengellisestä kalliosta, joka kulki heidän mukanaan; tämä kallio oli Kristus. Mutta useimmat heistä Jumala hylkäsi, kohtasihan heidät tuho autiomaassa. Näin heistä tuli meille varoittavia esimerkkejä: meidän ei pidä himoita pahaa, niin kuin he tekivät. Älkää ruvetko palvelemaan epäjumalia niin kuin jotkut heistä. Kirjoituksissa kerrotaan: ’He istuivat syömään ja juomaan, ja sitten he nousivat tanssimaan.’ Älkäämme antautuko siveettömyyteen niin kuin jotkut heistä; heitä kuoli yhtenä päivänä kaksikymmentäkolmetuhatta. Meidän ei myöskään tule koetella Herran kärsivällisyyttä, niin kuin jotkut heistä tekivät; he kuolivat käärmeenpuremiin. Älkää liioin nurisko niin kuin jotkut heistä; he saivat surmansa kuolemanenkelin kädestä. Nämä tapahtumat ovat varoittavia esimerkkejä, ja ne on kerrottu ojennukseksi meille, joiden osana on elää lopun aikoja”* (1. Kor. 10:1–11).

Jumala otti kasvatettavakseen kokonaisen kansan, ja oli kiinnostunut erikseen jokaisesta sen yksilöstä. Jumala alkoi opetustyönsä välittömästi. Katso-

kaamme joitakin esimerkkejä Jumalan opetusaiheista, jotka ovat meillekin opetuksiksi ja viisaudeksi, taistellussamme heikkouksiamme vastaan Jumalan armon avulla.

Kansa oli juuri kokenut suuren ja ihmeellisen Jumalan armon osoituksen Punaisen meren ylityksessä. Sen oli tarkoitus olla jatkuvasti muistissa ja mielessä, ikään kuin matkaeväänä uusiin koettelemuksiin, joita aina elämässä tulee vastaan. Jumala suorittikin pienen testin välittömästi, koetellakseen Israelia. Mitä nähtiin? *”Sitten he saapuivat Maraan, mutta he eivät voineet juoda Maran lähteen vettä, koska se oli kitkerää. Siitä syystä paikka olikin saanut nimekseen Mara [nimi Mara merkitsee ’kitkerä’]. Kansa nurisi Moosesta vastaan ja sanoi: ’Mitä me nyt juomme?’”* (2. Moos. 15:23, 24.)

Herra oli varmaan murheellinen kansan epäluottamuksesta häntä kohtaan. Kansalla oli todella kasvun varaa. Jumala ei rangaissut mitenkään tästä napinasta. Viisaana kasvattajana hän pikkuhiljaa opetti israelilaisia. Herra rohkaisi heitä heidän itsensäkin ollessa pettyneitä tapauksesta. Israelilaisia lohdutettiin ylenmääräisellä hyvällä, ja heille annettiin vielä tärkeä ehdollinen lupaus lisääväksi:

”Herra sanoi: ’Jos kuuntelet tarkasti, mitä minä puhun, ja teet sen, mikä on oikein minun silmissäni, jos muistat minun käskyni ja noudatat kaikkia minun lakejani, niin minä en pane sinun vaivaksesi mitään niistä sairauksista, joilla kuritin egyptiläisiä. Minä, Herra, olen sinun parantajasi.’ Sitten he tulivat Elimiin; siellä oli kaksitoista vesilähdettä ja seitsemänkymmentä taatelpalmua. He leiriytyivät sinne veden ääreen” (2. Moos. 15:26, 27). Tällainen kasvatta-

ja meillä on. Tällaista armollista opettajaa me syntiset tarvitsemme.

Ensi kokeen aiheena oli kärsivällisyys. Israel oli lähtenyt liikkeelle ylistyksen hengessä. Kolme päivää oli kuljettu ilman vettä. Kaikilla oli kova jano. Kansalta alkoi pinna palaa. Nyt Herra koeteli israelilaisia, niin kuin sana kertoo. Koe kärsivällisyydestä tuotti arvosanoina välttävä. Jumala kuitenkin arvosti yritystä selviytyä kokeesta antamalla kansalle lepoetken hyvällä leiripaikalla.

Meidän tulee ottaa huomioon, että Jumalan antamassa kokeessa kysymys on Kaikkivaltiaan mahdollisuuksista, pitää hengissä vaikkapa kymmenen päivää ilman vettä. Jeesus paastosi 40 päivää ja yötä juomatta ja syömättä. Silloin vihollinen tuli kiusaamaan häntä. Jeesus kesti kokeen. Jumala antoi anteeksi Jeesuksen voiton tähden Israelinkin epäonnistumiset. Kansalle annettiin mahdollisuus kasvaa Jumalan armossa ja tuntemisessa. Seuraava koe oli jo alkamassa.

Useimmilla israelilaisista näytti olevan paha ja epäuskoinen sydän ja sen lisäksi kansalla oli myös taipumus unohtaa, miten Herra oli voimallisesti johtanut heitä tähän mennessä. Olemmekin jo huomanneet sen, vaikka on kuljettu vasta puolitoista kuukautta lähdöstä. Tällä kertaa on napinan aiheena ruoka. Israelilaiset rakastivat ruokaa. Napinan aiheena ei ollut nälänhätä vaan sen uhka.

Yhtäkkiä epäusko tulevaisuudesta alkoi vaivata kansaa. Jospa he kuolevatkin nälkään ja janoon erämaassa. Heidän luottamuksensa Jumalaan petti, eivätkä he nähneet edessään muuta kuin kuoleman. *”Autiomaassa israelilaiset alkoivat nurista Moosesta ja Aaronia vastaan ja sanoivat heille: ’Kunpa Herran käsi olisi lyönyt meidät kuoliaaksi Egyptissä, kun vielä olim-*

me lihapatojen ääressä ja saimme ruokaa kylliksemme. Mutta te olette tuoneet meidät tänne autiomaahan tappaaksenne nälkään kaikki nämä ihmiset!” (2. Moos. 16:2, 3.)

Tuntui kuin israelilaiset eivät olisi halunneet vaeltaa erämaatietänsä uskossa vaan näkemisessä, joten uskon oppiminen ja luottamus Jumalaan on tärkeä oppiaine. Tästä israelilaisille ei voi antaa arvosanaksi parempaa numeroa kuin edellisestä kokeesta. Jumalan halu varjella kaikilta egyptiläisiä vaivanneilta sairauksiltakin unohdettiin. Egyptin aikaiset rasittavat muistot kultaantuivat. Muisteltiin vain lihapatoja.

Vaikka israelilaiset olivat kärsineet paljon palvellessaan egyptiläisiä, miksi heillä ei riittänyt kärsivällisyyttä Jumalan palvelemiseen. Mitä sanookaan Jeesus lopun ajan Jumalan kansalle? ”Tässä kysytään pyhiltä kestävyyttä, niiltä jotka noudattavat Jumalan käskyjä ja uskovat Jeesukseen” (Ilm. 14:12). Usko Jeesukseen ja kuuliaisuus Jumalan tahdolle kysyy tietynlaista kärsivällisyyttä, ja näyttävät olevan kaksi tärkeintä Jumalan lapsen ominaisuutta. Etuoikeutena on uskoa hellään ja rakastavaan taivaalliseen Isään ja heijastaa hänen kuvaansa, luonnettaan, elämän kaikissa vaiheissa.

Kun kysyin eräältä Jumalan lapselta; mitä kuuluu, hänellä oli tapana sanoa: ”Minulle kuuluu enemmän ylistystä ja kiitosta kuin valittamista.” Job esittää hyvän ohjeen elämän koulussa opiskeleville: ”Kun otamme Jumalan kädestä hyvän, totta kai meidän on otettava myös paha.” (Job 2:10.) Paavali puolestaan kirjoitti Hengen opettamin sanoin: ”Ja suuri voitto onkin jumalaisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa” (1.Tim. 6:6, VKR).

Jumala antoi israelilaisille lihaa, josta he unelmoivat, osoittaen näin heitä

kohtaan kärsivällisyyttään. ”Herra sanoi Moosekselle: ’Minä olen kuullut israelilaisten valituksen. Sano heille näin: ”Tänään iltahämärissä te saatte lihaa syödäksenne ja aamulla leipää yllin kyllin. Silloin te ymmärrätte, että minä olen Herra, teidän Jumalanne.” Illalla lensi leirini viiriäisiä niin paljon, että ne peittivät sen kokonaan. Aamulla oli maassa leirini ympärillä runsaasti kastetta” (2. Moos. 16:11–13).

Herra antoi enemmän kuin kansa oli pyytänyt. Lihan asemasta annettiin jotain parempaa. Niinhän Jumala tekee aina mielellään. Mitä se lisä oli? ”Ja kun kaste oli haihtunut, oli autiomaassa jotakin hienoa ja rapeaa, ohutta kuin kuura maan pinnalla. Tämän nähdessään israelilaiset kyselivät toisiltaan: ’Mitä tämä on?’ He eivät näet tienneet, mitä se oli. Mooses sanoi heille: ’Se on leipää, jonka Herra on antanut teille ruoaksi.’” (2. Moos. 16:14, 15.)

Tämä härmä maan pinnalla oli mannaa. Nimi viittaa israelilaisten kysymyksen: ”Mitä tämä on?” Mannaa nimitetään Raamatussa myös enkelten leiväksi. ”Mutta sitten hän antoi pilville käskyn ja avasi taivaan ovet, ja mannaa satoi heidän ruoakseen, hän antoi heille taivaan viljaa. Ihmiset söivät enkelten leipää, saivat ruokaa runsain määrin.” (Ps. 78:23–25.) Manna tuli tämän jälkeen olemaan israelilaisten jokapäiväinen leipä 40 vuotta. Se olikin ihmeellinen ruoka. Mannaa saattoi syödä monessa muodossa; jauhtaa ja survoa, leipoa ja keittää. Manna maistui öljy- tai hunajakakulta.

Manna opetti sen, että ihminen tulee toimeen ilman liharuokaakin. 40 vuotta kansa eli ilman lihaa, joka ei alunperinkään ollut tarkoitettu ihmisen ravinnoksi. Mannassa oli se ravinto joka sisälsi kaiken tarpeellisen, ja soveltui parhaiten israelilaisten kasvattamiseen lihat-

tomaan ruokavalioon. Tosin kansan oli vaikeaa unohtaa Egyptin lihapadot, joiden kaipaaminen oli alituinen tyytymättömyyden ja napinan eräs syy.

Vilja, hedelmät, pähkinät, siemenet ja lisäyksenä vihannekset, ovat Raamatun suositteluina ravinto ihmistä varten. Nykyään kasvisruoan saanti hyvien ja nopeiden kulkuyhteyksien vuoksi antaa edellytykset syödä kasvisruokaa kaikissa maissa. Kasvisruoassa ovat kaikki tarvittavat ravintoaineet hyvän veren muodostamiseen. Lihan syöjät syövät toisarvoista viljaa, joka ei ole enää sitä ns. elävää ravintoa, ja jota suositellaankin käytettäväksi kaikilla aterioilla.

Vedenpaisumuksen jälkeen Jumala salli ihmisen syödä lihaa (1. Moos. 9:3). Ilmaston muutos ja maan vehreyden vähentyminen kylmillä maapallon alueilla saattaa olla eräs syy liharuoan käyttöön. 3. Moos. 11. luku jakaa eläimet puhtaisiin ja saastaisiin.

Eläinsairaudet ovat yksi tärkeä syy olla syömättä liharuokaa. Jumalan kansallensa antama terveystoiminta auttaa ymmärtämään, ettei liharuoka edistä hengen, sielun, eikä ruumiin puhtautta ja terveyttä. Päinvastoin, se vaarantaa fyysisen, henkisen ja hengellisen hyvinvoinnin. Meidän kannattaa syömisessämme ottaa todesta Raamatun neuvo; *”itse rauhan Jumala pyhittääkään teidät kokonaan ja varjelkoon koko olemuksenne, teidän henkenne, sielunne ja ruumiinne, niin että olette nuhteettomat Herramme Jeesuksen Kristuksen tullessa”* 1. Tess. 5:23).

Liharuokaa ei ole tarjolla taivaan ruokalistalla. Siellä siirrytään alkuperäiseen ruokalistaan (ks. 1. Moos. 1:29). Ihminen on sitä, mitä hän syö. Varminta on harjaannuttaa makuaistit nauttimaan turvallisesta, terveellisestä ja maukkaas-

ta kasvisruoasta. Valitettavasti olemme langenneessa tilassamme monella tavalla turmeltuneita makutottumuksia myöten.

Kun Herra otti Israelin lapsekseen, hän opetti sille hengen, mielen ja ruumiin puhtautta. Ihminen on Luojan luomistyön kruunu jopa siinä määrin, että hänelle on suotu kyky kehittyä rajattomasti Jumalan kuvana. Antaessaan itsensä kaikessa Jumalan hallintaan, Herrasta ja Vapahtajasta tulee uskovan ”valmentaja” hengen, ruumiin ja sielun parantaja. Luoja tietää parhaiten ihmisen tien ylevän päämäärän

Muistamme esimerkiksi Danielin ja hänen kolme toveriaan, jotka kunnioittivat Jumalan hyvää tahtoa syömällä kasvisruokaa (Dan. 1:7–16). Heidän ymmärryksensä käsittää jumalallisia asioita oli käsittääkseni osaltaan seurausta puhtaasta ravinnosta. Danielin kirjan alkuluvut osoittavat sen, miten Jumalan siunaus seurasi nuorukaisia, koska he elivät uskonsa todeksi syömistä ja juomista myöten. Heidän ruumiinsa, niin kuin meidänkin, on Pyhän Hengen temppele (Paavali.)

Herra sanookin häneen uskoville ihmisille: *”Ettekö tiedä, teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppele? Tämän Hengen on Jumala antanut asumaan teissä. Te ette itse omista itseänne, sillä Jumala on ostanut teidät täydestä hinnasta. Tuottakaa siis ruumiillanne Jumalalle kunniaa”* (1. Kor. 6:19, 20). Herra on uskovan hengen, mielen ja ruumiin lunastaja.

Luojamme teki kaikelle kansalleen mannasta opetusvälineen sapatin viettoa silmällä pitäen. Mannaan sisältyi ihmeitä, jotka on annettu opiksi Jumalan huolenpidosta ja sapatin pyhydestä, joten palauttakaamme ne mieliimme: En-

siksikin, mannaa tuli koota vain yhden päivän tarvetta vastaava määrä, eli yksi goomer-mitta (3,64 litraa) pääluvun mukaan. Ihme ja kumma oli se, että mannaa mitattaessa se riitti tasan tarkkaan jokaiselle perhekunnalle. Ihme oli sekin, kun seuraavaksi arkipäiväksi kerätty manna pilaantui, mutta perjantaina, sapatiksi kerätty manna, säilyi kaksi päivää pilaantumatta (ks. 2. Moos. 16:14–36). Näin sapatin päivä erotettiin pyhäpäiväksi ja levon ajaksi arkipäivän huolista.

Tällä tavalla Herra halusi opettaa: ”*Muistakaa, että Herra itse on asettanut teille sapatin, ja siksi hän antaa teille kuudentena päivänä kahden päivän ruoan. Pysykää siellä missä olettekin; kenenkään ei pidä seitsemäntenä päivänä lähteä asuinpaikastaan.*” *Niin kansa vietti seitsemäntenä päivänä lepopäivää. Israelilaiset antoivat sille ruoalle nimeksi manna. Se muistutti korianterin siemeniä mutta oli valkoista ja maistui hunajaleivältä*” (2. Moos. 16:29–31).

Kansa oli orjuuden aikana Egyptissä joutunut tekemään työtä sapatissinkin. Sapatin merkitys oli unohtunut. Nyt kansa oli vapaa palvelemaan Luojaansa. Sapatti annettiin Eedenissä ihmistä varten, että ihminen muistaisi alkuperänsä, muistaisi riippuvuutensa Jumalan huolenpidosta ja kunnioittaisi tekijäänsä. Saatana vihaa tätä säädöstä, sillä sapatikäsky rajaa hänen valtaansa maailmassa. Ei ihme, että hän heti syntiinlankeemuksen jälkeen hyökkäsi sapatia vastaan.

Sapatin muistaminen ja pitäminen pyhänä, estäisi maailmaa vajoamasta epäjumalien palvontaan. Sapatin unohtaminen sai ihmisen kunnioittamaan luotua enemmän kuin Luoja. Auringon päivä syrjäytti luomisen muistopäivän kohta ihmiskunnan ensimmäisinä vuosisatoi-

na, ja niin ihminen unohti sen, minkä Jumala oli käskennyt muistamaan. Herra ei turhaan varoittanut sapatin unohtamisesta. Tuskin evoluutioteoriaa tai montaakaan Jumalan kieltäjää (ateistia) olisi olemassakaan, jos sapatia olisi aina maailman laajuisesti pidetty.

Jumalalla oli paljon opetettavaa kansalleen, jonka hän lohkaisi ikään kuin kalliosta – hioakseen siitä jalokiven. Jumala ja Mooseskin joutuivat yhä uudelleen toteamaan israelilaisten olevan luonnostaan epäuskoinen kansa. Yksi esimerkki tästä: ”*Israelin kansa lähti liikkeelle Sinin autiomaasta ja siirtyi pysähdyspaikasta toiseen Herran ohjeiden mukaisesti. Kansa leiriytyi Refidimiin, mutta siellä ei ollut kylliksi vettä. Ihmiset alkoivat moitita Moosesta ja sanoivat: ’Anna meille vettä juotavaksi.’ Mooses kysyi heiltä: ’Miksi te syytätte minua? Miksi te koettelette Herran kärsivällisyyttä?’ Mutta koska he kärsivät janosta, he nurisivat Moosesta vastaan ja sanoivat: ’Minkä vuoksi toit meidät Egyptistä tänne? Siksikö, että saisit tappaa meidät janoon lapsinemme ja karjoinemme?’ Silloin Mooses rukoili apua Herralta ja sanoi: ’Mitä minun pitää tehdä tälle kansalle? Kohota he jo varmaan kivittävätkin minut!’ Herra sanoi: ’Lähde kulkemaan muiden edellä ja ota mukaasi muutamia Israelin vanhimmista. Ja kun lähdet, ota sauvasi, jolla löit Niilin vettä. Minä olen sinua vastassa kalliolla Horebin luona. Lyö kallioon, niin siitä alkaa juosta vettä ja kansa saa juodakseen.’ Mooses teki niin Israelin vanhimpien nähdessä. Paikka sai nimet Massa ja Meriba, koska israelilaiset olivat nurisseet siellä ja koska he olivat koetelleet Herran kärsivällisyyttä ja sanoneet: ’Eikö Herra olekaan meidän luonamme?’” (2. Moos. 17:1–7.)*

Joudumme toteamaan jälleen miten hidas ihminen on oppimaan hyvää.

Ilman Pyhää Henkeä, rukousta ja valvomista se onkin mahdotonta. Paavali kirjoittaa minkälainen ihminen on pohjimiltaan, ja kuitenkin Herra haluaa ottaa hänet opetuslapsekseen. ”*Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä ja tottelemattomia, olimme eksesyksissä ja monenlaisten himojen ja nautintojen orjia, elimme pahuuden ja kateuden vallassa, vihattuina ja toisiamme vihaten. Mutta kun Jumalan, meidän pelastajamme, hyvyys ja rakkaus ihmisiä kohtaan tuli näkyviin, hän pelasti meidät, ei meidän hurskaiden tekojemme tähden, vaan pelkästä armosta. Hän pelasti meidät pesemällä meidät puhtaksi, niin että synnyimme uudesti ja Pyhä Henki uudisti meidät. Tämän Hengen hän vuodatti runsaana meidän päällemme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, jotta me hänen armonsa ansiosta tulisimme vanhurskaiksi ja saisimme osaksemme ikuisen elämän, niin kuin toivomme*” (Tit. 3:3–7).

Herra ei hylkää ketään, joka riippuu hänessä kiinni Jeesuksen uskon varassa. Jeesus itse rukoilee puolestamme, ettei uskomme raukeaisi tyhjiin, niin kuin hän rukoili Pietarinkin puolesta (Luuk. 22:32). Kaikkien uskon vaellus kohtaa heikkoja hetkiä. ”*Vaikka hurskas seitsemäs-*

ti kaatuisi, hän nousee jälleen, mutta jumalaton sortuu onnettomuuteensa.” (Sananl. 24:16.) Joskin olemmekin hitaita oppimaan, olkoon suuntamme aina ylöspäin. ”*Jos tie painuu alaspäin, niin sinä sanot: 'Ylös!' ja hän [Herra] auttaa nöyrytyväistä*” (Job 22:29, VKR).

”Jumalan armo ei ole ”peite” vaan Voima. Herran armossa on käsittämätön ihmistä muuttava voima, jos otamme sen vastaan sellaisena millaiseksi se on tarkoitettu. ”*Jumalan armo on näet ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille, ja se kasvattaa meitä hylkäämään jumalattomuuden ja maailmalliset himot ja elämään hillitysti, oikeamielisesti ja Jumalaa kunnioittaen tässä maailmassa, kun odotamme autuaan toivomme toteutumista, suuren Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden ilmestymistä. Hän antoi itsensä alttiiksi meidän puolestamme lunastukseen meidät vapaisi kaikesta väärydestä ja puhdistukseen meidät omaksi kansakseen, joka kaikin voimin tekee hyvää*” (Tiit. 2:11–14). Älkäämme siis tyytykö puolinnaiseen armoon, sillä ei Jeesus pelasta meitä synneissämme, vaan hän pelastaa ihmisen hänen synneistään. Herra on Vapahtaja synnin tekemisen orjuudesta.

Ihmisen tie 15

Elämän

käyttöohjeet

Kivitauluihin v. 1444 e.Kr.

Edellinen luku osoitti Israelin olevan niskurikansa. Jumala jatkoi kaikesta huolimatta itsensä tunnetuksi tekemistä israelilaisille ja heidän välityksellään maailman kaikille kansoille. Egyptiläisille tuli selväksi, kuka on jumalien Jumala. Jotkut heistä olivatkin liittyneet israelilaisiin.

Israel tarvitsi lisää Jumalan tuntemista. Kansan uskon ja kärsivällisyyden mitta koeteltiin Herran toimesta jo heti Punaisenmeren ylityksen jälkeen. Herralta vaadittiin paljon armoa ja kärsivällisyyttä, sillä Raamattu antaa Israelin kansan kärsivällisyyden, uskon ja luottamuksen kokeesta huonon arvosanan.

Herra salli seuraavaksi Israelin joutua sotaan. Niin kuin edellisessä luvussa todettiin sodista, niiden piti olla ”*Herran sotia*.” Tämän ehtona oli tietenkin täysi luottamus Herraan. Se merkitsi sitä, että silloin Herra itse sotisi ja kansa olisi hiljaa. Tällainen luottamus Jumalaan olisi valtava pelote vihollisjoukoille ja estäisi niitä hyökkäämästä Israelin kimppuun, sillä Herran lähettämä kauhu tekisi vihollisen aseettomaksi. Tällaisia tilanteita sattui useastikin.

Mutta nyt ei näin ollut. Vihollinen (Saatana) huomasi Israelin olevan vaila Jumalan Henkeä ja yllytti sen tähden kansan kimppuun amalekilaiset.

Amalekilaisten sallittiin hyökätä, koska sillä oli jälleen kasvattava tarkoitus. Israelin oli hyvä oppia läksynsä eikä luottaa omiin tunteisiinsa ja mahdollisuuksiinsa. Opetettiin rukouksen kantavaa voimaa taistelussa vihollista ja epäuskoa vastaan. Mooseksen ja hänen kohotettujen käsiensä välityksellä opetettiin rukouksen merkitystä. *”Niin kauan kuin Mooseksen kädet olivat koholla, olivat israelilaiset voitolla, mutta kun hän päästi kätensä vaipumaan, olivat amalekilaiset voitolla. Kun Mooseksen kädet väsyivät, Aaron ja Hur ottivat kiven hänen istuimekseen. Sitten he kannattelivat hänen käsiään kummaltakin puolen, niin että hän jaksoi pitää niitä ylhäällä auringonlaskuun saakka”* (2. Moos. 17:11, 12). Yhdellä kertaa tuli selväksi kolmen rukoustavan tärkeys, nimittäin yhden ihmisen rukous itsensä puolesta, esirukous ja yhteinen rukous. Kansa oli taipuvainen mieluummin valittamaan ja nurisemaan kuin rukoilemaan.

Israelin tuli olla kansa, joka tuntisi oman Jumalansa. Koska sen Jumalan tuntemus oli hyvin puutteellista, oli hänen ensiksi opetettava kansalleen lakinsa kautta kuka Herra on ja mitä hän tahoo. Sen jälkeen Israel voisi todella olla pappiskansana muille kansoille. Herra otti Israelin lakinsa ja evankeliuminsa

säilyttäjäksi ja julistajaksi muille kansoille. Näissä kahdessa, evankeliumissa ja kymmenen käskyn laissa, on Jumala ilmoittanut luonteensa. Ne ovat yhdessä kuva Jumalasta. Tämän tehtävän vuoksi Herra päätti ilmestyä Israelille sellaisella tavalla, joka saisi kansan todella läheisempään liittosuhteeseen kanssaan. Silloin se voisi heijastaa Jumalan kuvaa ja olla valona maailmassa.

Pilvenpatsas oli johdatellut kansan Siinain erämaahan ja pysähtyi Siinain vuoren kohdalle. Pilvi oli tällä paikalla melkein koko vuoden. Siinain vuoren juurella Herra piti kansalle lähes vuoden mittaisen opetus- ja järjestäytymiskoulun. Jumala oli itse läsnä pilvenpatsaassa ja hänellä oli valmiina suunnitelma. Niinpä Herra kutsui Mooseksen pilven tykö ja puhui hänelle sieltä: *”Mene kansan luo ja käske kaikkien puhdistautua ja pyhittäytyä tänään ja huomenna sekä pestä viittänsä. Heidän on oltava valmiina ylihuomiseen mennessä, sillä ylihuomenna Herra astuu kaiken kansan nähden alas Siinainvuorelle”* (2. Moos. 19:10, 11).

Edessä oli todella yksi maailmanhistorian merkittävimmistä tapahtumista. Maailman Luoja, Kaikkivaltias Jumala astuisi kohtaamaan syntistä ihmistä. Tähän kohtaamiseen oli Jumalan omien valmistauduttava huolellisesti. Monenlaisia varotoimia annettiin ohjeeksi kansalle, jotta se ymmärtäisi olevansa tekemisissä Pyhän kanssa, ja että se olisi valmis kestämään Herran läsnäolon, eikä kuolisi. Mooses ymmärsi, mistä oli kysymys. *”Mooses laskeutui vuorelta kansan luo. Hän pyhitti ja puhdisti israelilaiset, ja he pesivät myös viittänsä”* (2. Moos. 19:14).

Mitä sitten tapahtui? *”Kolmantena päivänä aamun tultua alkoi jyristä ja salamoii-*

da. Vuoren yllä lepäsi raskas pilvi ja kuului voimakasta torventoitotusta, ja kansa vapisi pelosta leirissään. Siinainvuori oli kautaltaan savun peitossa, koska Herra laskeutui vuorelle tulella. Vuori savusi kuin tulinen uuni ja vavahteli ankarasti (Jakeet 16, 18).

Tällaisen juhlallisen ja pelottavan ilmapiirin vallitessa Jumala halusi ihmisen ymmärtävän lakinsa julistamisen olevan tärkeä hetki koko maailmalle. Herran käskyt ovat elämän käyttöohje niin taivaassa kuin maan päällä oleville kaikille järjestäytyneille olennoille. Nyt oli kysymys taivaan ja maan Herran laatimasta taivaan perustuslaista, joka on aina ollut voimassa, niin kuin taivaan Jumalakin on ollut.

Edellä todettiin, että laki ja evankeliumi ovat heijastus ja kuva Jumalan luonteesta. Nyt tämä unohdettu kuva Jumalasta julistettiin kaikille kansoille ja ennen kaikkea israelilaisille juhlallisella tavalla. Näin tapahtui, sillä seuraava luku alkaa sanoilla: *”Niin Jumala puhui kaiken tämän”* (2. Moos. 20:1). Tähän mieliinpainuvaan oppituntiin näyttää Mooses viittaavan pitäessään jäähyväispuhettaan ja muistelllessaan Herran ilmestymistä kansalleen Siinain vuorella: *”Tämä on se siunaus, jolla Jumalan mies Mooses siunasi israelilaiset ennen kuolemaansa; hän sanoi: Herra tuli Siinailta, Seiristä hän nousi loistaen heille; hän ilmestyi kirkkaudessa Paaranin vuoristosta, hän tuli kymmentuhantisesta pyhien joukosta; hänen oikealla puolellansa liekiti lain tuli”* (5. Moos. 33:1, 2, VKR).

Koska Herra rakastaa koko maailmaa, hän itse julisti ja kirjoitti lakinsa juhlallisella tavalla koko maailmaa varten. Oikein ymmärrettynä käskyt ovat annetut vapauden, rakkauden ja onnellisuuden

takeiksi kaikille luoduille. Huomaa! Tässä mielessä Jumalan käskyt ovat ihmisen palvelijoita.

Tämä siksi, että kaikki ihmiset voisivat oppia tietämään, mikä on Luojamme tahto elämän käyttöohjeeksi ja onneksi. Jumala antoi nimenomaan Israelin seurakunnalle tehtäväksi ilmoittaa laki ja evankeliumi koko maailmalle. Moosekselle ilmoitettiin erikseen Israelin kansallinen laki. On tarpeellista erottaa Mooseksen laki ja Herran kymmenen käskysanaa toisistaan.

Kymmeneen käskyyn on sisällytetty nämä kaksi: *”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi. Tämä on käskyistä suurin ja tärkein. Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”* (Matt. 22:37–39). Jumalan laki on rakkauden laki. Meidät on luotu rakastamaan.

Kyllä Aadam ja Eeva olivat selvillä tästä rakkauden laista. Sen lisäksi he olivat tietoisia siitä, mitä tapahtuisi, jos lakia rikottaisiin. Kaikki Jumalan rangaistukset edellyttävät lain olemassaoloa ja sen tuntemista. Paavali kirjoitti: *”Ellei ole lakia, ei ole rikkomustakaan”* (Room. 4:15). Aadam välitti tiedon Jumalan tahdosta edelleen lapsilleen. Jumalalla oli ja on aina edustajansa *”valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, Jumalan oma kansa”* (1. Piet. 2:9). Jumalan lapset pitävät yllä Jumalan tuntemusta ja tietoa Herran käskyjen pitämisen velvoituksesta ikuisesti.

Israelin kansa joutui vapisemaan kuullessaan Pyhän Jumalan äänen. Koko kansa sai olla läsnä todistamassa Herran ja hänen lakinsa pyhyyttä. Jumala näki ajan tulleen, jolloin oli tarpeellista hänen itsensä julistaa ikimuistettavalla tavalla pyhä lakinsa. Se tapahtui siis

noin vuonna 1444 eKr. Lakia ei tunnettu, tai se oli unohdettu yleisesti israelilaistenkin keskuudessa, siksi ei tunnettu Jumalaakaan. Voidaan sanoa, että Herran laki tehtiin suureksi ja ihanaksi Colgatalla: *”Uskollisuuttaan osoittaen Herra päätti tehdä tehdä lakinsa suureksi, tehdä se loistavaksi”* (Jes. 42:21). Siksi uskovalle Jeesus tulee kaikkein tärkeimmäksi todellisuudeksi.

Pyhä laki sai heidät tuntemaan syyllisyytensä niin, että he pelkäsivät, mutta samalla he tajusivat, kuinka hyvät Herran käskyt ovat. Tärkeää on tietää, että lakiin on sisäänkirjoitettu myös evankeliumi (ensimmäinen ja neljäs käsky). Miten suurenmoiset ovatkaan Israelille ja koko maailmalle annetut Jumalan kymmenen käskysanaa. Herra julisti käskynsä omalla äänellään ja kirjoitti ne omalla sormellaan kahteen kivitaluun. Huomatkaamme Herran lakitekstin syvälinen sanoma; *”laki on hengellinen,”* (Room. 7:14) ja sisältää elämän käyttöohjeet (2. Moos. 20:2–17, 5. Moos. 5:5–21). Herran laki vahvistettiin Jumalan sormen kirjoituksena kahteen kivitaluun 1446 j.lank.

Ensimmäinen käsky

”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka johdatin sinut pois Egyptistä, orjuuden maasta. ”Sinulla ei saa olla muita jumalia (jakeet 2 ja 3).

Ensimmäinen käsky alkaa mielenkiintoisella tavalla. Pelättävä Jumala ei halua, että ihmiset tuntevat hänet ainoastaan tuomarina tai lainantajana, vaan myös rakastavana taivaallisena Isänä ja suojeelijana, pelastajana ja Vapahtajana.

Ensimmäinen käsky on evankeliumia julistava, koska se viittaa Vapahtajaan,

joka yksin voi pelastaa kuolemalta ja vapauttaa synnistä. Vapahtajan työ hänelle sydämensä antaneen ihmisen elämässä saa aikaan sen, että hänellä on halu hylätä maailma epäjumalineen. Jumala tulee kaikkein tärkeimmäksi todellisuudeksi uskovan elämässä. Olemme jo aikaisemmin todenneet Raamatun opin mukaisesti, että kaikki, mikä menee Jumalan edelle, on epäjumala ihmiselle.

Toinen käsky

”Älä tee itsellesi patsasta äläkä muutakaan jumalankuvaa, älä siitä, mikä on ylhäällä taivaalla, älä siitä, mikä on alhaalla maan päällä, äläkä siitä, mikä on vesissä maan alla. Älä kumarra äläkä palvele niitä, sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala. Aina kolmanteen ja neljänteen polveen minä panen lapset vastaamaan isiensä pahoista teoista, vaddin tilille ne, jotka vihaavat minua. Mutta polvesta polveen minä osoitan armoni niille tuhansille, jotka rakastavat minua ja noudattavat minun käskyjäni”

(jakeet 4–6).

Joku on sanonut oikein: ”Me emme saa tehdä jumalan kuvia, mutta meidän itsemme pitäisi olla Jumalan kuva.” Ihmisen tekemät jumalan kuvat patsaineen ja taidekuvineen alentavat Jumalan arvoa ja madaltavat Jumalan luodun tasolle.

Kumartaessamme ja palvoessamme yli kaiken jotain muuta kuin Herraa, teemme hengellisessä mielessä rikoksen Jumalaa kohtaan. Raamatussa Jumalan liittoa ihmisen ja seurakunnan välillä verrataan liittoon miehen ja naisen välillä.

Jumala on antanut kymmenen käskyä palvelijoiksi ihmistä varten, koska hän rakastaa morsiantaan/vaimoaan ’musta-

sukkaisesti.’ ”Vai luuletteko, että Raamattu syyttää sanoo: ’Mustasukkaisen kiihkeästi hän halajaa henkeä, jonka on meihin pannut’”? (Jaak. 4:5.)

Erään kauniin ja puhuttelevan laulun nimi on ”Jumalan kaipuu ihmisen luo.” Se tuo liikuttavin sanoin esille Jumalan äärettömän rakkauden ja kaipuun ihmistä kohtaan. Laulu kertoo, kuinka ihminen torjuu Jumalan rakkauden, peläten menettävänsä jotain antautuessaan hänelle. Laulu päättyy sanoihin: ”Jumalan rakkaus on elämän täyttymys, ei menetys.” Jumalan rakkaudelle antautunut ihminen tulee ymmärtämään, kuinka ihmeellinen rakkaus ja huolenpito sisältyy rakkauden kymmeneen käskysanaan. Uudestisyntymätön ei sitä ymmärrä, vaan pitää niitä ilon pilaaajana. Siksi kuullaan niin paljon puhetta lakia vastaan.

Jumala on ”kiivas Jumala,” joka rankaisee ihmistä siitä, että hänen luomiaan kohdellaan väärin. Ihminen on vastuussa elämästään itselleen, Jumalalle ja lähimmäisilleen. Elämämme vaikutus kantaa hyvää tai huonoa hedelmää, jopa yli sukupolvien. Etuoikeutemme vanhempina on olla siunauksen kanavia lapsillemme. Emme voi olla sitä, ellemme rakasta Jumalaa, lapsiamme ja lähimmäisiämme niin kuin itseämme.

Kolmas käsky

”Älä käytä väärin Herran, Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka käyttää väärin hänen nimeään” (jae 7).

Luonteenomaista tälle ajalle on, ettei mikään enää ole pyhää. Raamattu sanoo Jumalasta ”Pyhä ja peljättävä on hänen nimensä” (Ps. 111:9, VKR). Aikoinaan Raamatun tekstiä kopioitaessa, kirjoittajan

tullessa Jumalan nimen kohdalle, hän puhdisti kynänsä ennen nimen kirjoittamista ja jätti jopa joitakin kirjaimia kirjoittamatta kunnioituksesta Herran nimeä kohtaan.

Jos vain syventyisimme miettimään Kaikkivaltiaan Majesteetin valtaa ja kunniaa, tokko käyttäisimme hänen nimeään ajattelemattomasti tai kevytmielisesti. Sanan selittäjille on tässä käskyssä annettu varoitus olla käyttämättä Jumalan nimeä tuomioksensa. Herran nimi häväistään, kun hänen nimensä liitetään epäraamatullisiin oppeihin ja käsityksiin, sekä hokemalla hänen nimeään rikomme kolmatta käskyä.

Neljäs käsky

”Muista pyhittää lepopäivä. Kuutena päivänä tee työtä ja hoida kaikki tehtäviäsi, mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatiti. Silloin et saa tehdä mitään työtä, et sinä eikä sinun poikasi eikä tyttäresi, orjasi eikä orjattaresi, ei juhtasi eikä yksikään muukalainen, joka asuu kaupungissasi. Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on, mutta seitsemännen päivä hän lepäsi. Sen vuoksi Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen”
(jakeet 8–11).

Neljäs käsky sijaitsee Herran antaman lakitekstinsä ytimessä. Miksi? Koska sapatikäsky julistaa lainantajan nimen ja arvon (Luoja, Lunastaja, Herra) ja hallinta-alueen (taivaan ja maan). Sapatti julistaa Herran kahta vertaansa vailla tekemää voimatekoa, ja on niiden muistoksi asetettu. Herran voimateot, luominen ja lunastus huomataan, kun vertaa neljännen käskyn kahta erilaista lakitekstiä keskenään. ”Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja

kaiken, mitä niissä on, mutta seitsemännen päivän hän lepäsi. Sen vuoksi Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen” (2. Moos. 20:11). Ja ”*Ja muista, että itse olit orjana Egyptissä, kun Herra, sinun Jumalasi, kohoitti voimakkaan käsivartensa ja johdatti sinut sieltä pois. Sen tähden Herra, sinun Jumalasi, käski sinun viettää lepopäivää”* (5. Moos. 5:15).

Koska sapatikäsky koskee kaikkia ihmisiä, niin älä anna edellä olevien nimien Israel tai Egypti hämätä sinua. Tässä kohdassa on viittaus nimenomaan lain hengellisestä luonteeseen ja soveltamista kaikkiin kansoihin ja ihmisiin, eikä ainoastaan juutalaisiin. Egypti ja sen orjuudesta vapauttaminen on kielikuva maailman vallasta, synnin orjuudesta ja siitä vapauttamisesta. Sapatti tuo lepoa ihmiselle Jumalan täytetyissä teoissa ja muistuttaa Luojaan täydellisestä huolenpidosta häneen uskovaa kohtaan.

Koska tällaiseen kokonaisvaltaiseen sapatiti lepoon ja rauhaan päästään ainoastaan evankeliumin ja liiton kautta, niin sapatiti tulee liiton muistomerkinä Lunastajan ja ihmisen välillä. Ja näinhän on Raamatussa ilmoitettu: ”*Myös sapatiti minä annoin heille, jotta se olisi merkinä liitostamme ja muistuttaisi heitä siitä, että minä, Herra, olen pyhittänyt heidät omaksi kansakseni”* (Hes. 20:12).

Ihmiselle annettu taivaan kuninkallinen laki on ollut aina niiden muistissa joiden kanssa Herra on tehnyt liiton. Sapatiti unohtamisen jälkeen tultiin aikaan, jolloin Herran sapatiti muodostui erikoisella tavalla erottava tekijä maailman ja Jumalan omien välillä. Siksi ihmisen on ikään kuin löydettävä sapatiti ja siihen liittyvä lepo Jumalan lahja-

na. Sen jälkeen uskova palvelee Jumalaa levosta käsin, Jeesuksen tekojen ansioiden luottaen, ei omiin tekoihinsa. Näin sapatista tulee ilon ja levon päivä (ks. Hepr. 4:1–11 ja Jes. 58:13, 14).

Sapatilla on kolminkertainen tehtävä, olla luomisen, lunastuksen muistomerkkinä ja liiton merkinä. Herran voima-teot ovat luominen, lunastus ja liitto. Tämän tehtävän Jumala antoi Poikansa Jeesuksen tehtäväksi (Kol. 1:16–17). Siksi Jeesus sanookin, että *”Ihmisen Poika siis on sapatinkin Herra”* (Mark. 2:28). Näin ymmärrettynä sapatikäskyllä on keskeinen asema Jumalan laissa. Daavid ymmärsi edellä olevan kirjoittaessaan seuraavat sanat *”Hän [Herra] on säättänyt ihmeellisen tekojensa [luominen] muiston: armollinen ja laupias [lunastus] on Herra. Hän antaa ruuan pelkääväisilensä, hän muistaa liittonsa iankaikkisesti”* [sapatiti] (Ps. 111:4, 5, VKR).

Sapatin lepo ulottuu myös arkeen. Kuningas Daavid ymmärsi sen kirjoittaessaan seuraavat sanat: *”Anna tiesi Herran haltuun, kyllä hän sen tekee”* (Ps. 37:5, VKR). Olemme usein levottomia ja häätäisiä siksi, että emme elä sapatin levosta käsin. Herra tietää asiamme, toiveemme ja kaipauksemme. Luottakaamme Herran tekoihin arjen keskellä. Kyllä hän sen tekee.

Sapatikäsky on kaikkein evankelisin käskyistä, sillä se ilmoittaa Jumalan olevan ihmisen lunastaja. Neljäs käsky julistaa siis lepoa ihmiselle Jumalan täytetyissä teoissa, ja muistuttaa Luojan täydellisestä huolenpidosta luomistaan olennoista hengen, sielun ja ruumiin puolesta. Sapatiti kutsuu ihmistä tällaiseen liittoon Luojansa kanssa.

Viides käsky

”Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että saisit elää kauan siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa” (Jae 12). Neljä ensimmäistä käskyä mittaavat rakkaussuhteemme Jumalaan, ja loput kuusi ovat tarkoitettu hyvien ja rakastavien ihmissuhteiden ylläpitoon. Kaikki kymmenen käskyä palvelevat syvällisemmässä merkityksessä rakkaudellista suhdetta niin Jumalaan kuin lähimmäisiin. Viidennessä käskyssä (Raamatun mukaan) on kysymys lasten suhteesta vanhempiansa.

Toinen käsky kehottaa vanhempia elämään niin, ettei heidän vaikutuksensa heidän lapsiinsa olisi vahingollinen vaan siunauksellinen.

Viides käsky sisältää siunauslupauksen lapsille, jotka kunnioittavat vanhempiaan. *”Kunnioita isääsi ja äitiäsi” on ensimmäinen käsky, johon liittyy lupaus: ”jotta menestyisit ja eläisit kauan maan päällä”* (Ef. 6:2, 3). Kunnioitettavia vanhempia ovat myös vastuunsa hyvin hoitavat niin seurakunnassa kuin yhteiskunnassa.

Kuudes käsky

”Älä tapa” (Jae 13).

Jumalan käskyt ovat mittaamattoman syvät ja laajat. Ne voi ymmärtää vain sellainen, jonka sydämeen ne on kirjoitettu. Tämäkin käsky käsittää kaikki elämää lyhentävät väärät teot, pahan toivomiset jollekin jne. Kuudennen käskyn noudattaminen varjelee sen noudattajaa tekemästä kaksinkertaista ”murhaa,” niin henkistä kuin fyysistä. Rakkaus kaikkia lähimmäisiä kohtaan on merkki siitä, että olemme Jumalasta syntyneet. *”Me rakastamme veljiämme, ja siitä me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään”* (1. Joh. 3:14).

Langetessamme rakkaudettomuuteen meidän on hyvä tietää mistä tulee apu: *”Meistä ei ollut itseämme auttamaan, mutta Kristus kuoli jumalattomien puolesta, kun aika koitti”* (Room. 5:6).

Sovinto Jumalan ja lähimmäisen välillä on tehtävä ennen seuraavaa päivää (ks. Matt. 5:7–26). Rikkomus tulisi sopia samana päivänä mikäli mahdollista *”Vaikka vihastuttekkin, älkää tehkö syntiä. Sopikaa riitanne, ennen kuin aurinko laskee”* (Ef. 4:26). Hyvä omatunto on paras päänalus nukkuvalla.

Seitsemäs käsky

”Älä tee aviorikosta” (jae 14). *”Älä tee huorin”*, VKR.

Moraalin rappeutuminen on ollut monien sivilisaatioiden romahtamisen huomattavimmista syistä. Jumalan siveyslaki suojelee aviomiehen ja vaimon pyhää intiimiä suhdetta, perhettä ja siten koko yhteiskuntaa.

Jumala ei ole ilonpilaaja, vaan hän suojelee elämää. Joku on sanonut; *”Me emme voi rikkoa seitsemättä käskyä, mutta se voi rikkoa meidät.”* Liittosuhte Jumalan kanssa vahvistaa osaltaan miehen ja vaimon uskollisuutta toisilensa liitossa keskenään. Jumala sanoo: *”Minä vihaan hylkäämistä.”* Salomo puolestaan toteaa: *”Yksinäisen kimppuun on helppo käydä, mutta kaksi pitää puolensa, eikä kolmisäikeinen lanka katkea helposti.”* (Saarn. 4:12).

Kahdeksas käsky:

Älä varasta” (jae 15).

Kahdeksas käsky suojelee ihmisen omistusoikeutta omaansa. Esimerkiksi ihmiskauppa ja orjuus ovat varkautta, jossa ryöstetään ihmisen omanarvontunto. Varkautta on myös luntaaminen kou-

lussa jne. Me voimme varastaa jopa Jumalalta. *”Voiko ihminen riistää jotakin Jumalalta? Sitä te kuitenkin yritätte. Mitä me sinulta riistämme?” te kysytte. Kymmenyksiä ja uhrilahjoja!”* (Mal. 3:8.)

Psalmissa 37:37 sanotaan: *”Katsele nuhteetonta, tarkkaile rehellistä – rauhan miehellä on tulevaisuus!”*

Yhdeksäs käsky

”Älä todista valheellisesti toista ihmistä vastaan” (jae 16).

Valehteleminen monissa muodoissaan on eräs yleisimpiä syntejämme. Jumala tahtoo suojella jokaisen ihmisen mainetta. *”Älä kulje panettelemassa heimo-laisiasi, älä saata lähimmäistäsi syytöksilläsi hengenvaaraan. Minä olen Herra.”* (3. Moos. 19:16.) Kielen synnit saavat paljon pahaa aikaan. *”Juonittelija rakentaa riitaa, panettelija erottaa ystävykset”* (Sananl. 16:28). Jaakob toteaa: *”kieli on tuli, on vääryyden maailma – – joka tahraa koko ruumiin – – itse syttyen helvetistä”* (Jaak. 3:6, VKR (ks. myös jaetta viisi). Väärän todistuksen antaja tarjoaa kolmenlaisia myrkkyä panetellessaan lähimmäistään. Panettelija myrkkyttää puheellaan itsensä, kuulijansa ja panettelun kohteen. Psalmista rukoilee: *”Herra, aseta vartija suulleni, pane vartio huulteni portille* (Ps. 141:3.)

Kymmenes käsky

”Älä tavoittele toisen taloa. Älä tavoittele hänen vaimoan, älä orjaa tai orjatar-ta, älä hänen härkäänsä, älä hänen asiaan äläkä mitään, mikä on hänen” (jae 17). Vanhempi käännös sanoo: *”Älä himoitse – –.”*

Tämä käsky kieltää ihmistä tavoittelemasta tai himoitsemasta toisen ihmisen omaa. Himoitsemisesta tehdään synti.

Paha sydämemme tuo himokkaita ajatuksia ja aiheita mieleemme. Ja niitä kylä riittää. Jos himoa hellitään mielessä, rakennetaan sille ”pesä” päähän. *”Kun sitten himo tulee raskaaksi, synnyttää se synnin – –,”* (Jaak. 1:15, VKR). Huom. Jumalan voima katkaisee hetkessä väärin aineiden orjuuttavan käytön, johon yhteiskunta joutuu monesti turhaankin käyttämään paljon varoja ja monia vuosia.

Lain antamiseen sisältyy myös sen noudattamiseen tarvittava voima. Jumalan lapsen sydämeen kirjoitetaan kymmenen käskyn laki. Kun kuuliaisuudesta tulee sydämen asia, Jumalan käskyt tuovat vapauden elämäämme. Siksi Raamattu nimittääkin Herran lakia *”vapauden laiksi”* (Jaak. 2:12). Eli käskyt muuttuvatkin lupauksiksi; sinä tulet tekemään nii-

den mukaan.

Kymmenen käskyn pyhät määräykset ovat kuva Jumalan luonteesta. Daavid ihastui käskyjen heijastamaan kuvaan Jumalan luonteesta. Hän halusi olla Jumalan kuva, joksi Luoja on alun perin ihmisen luonut. Psalmi 119 on lain ylistystä. Kolme esimerkkiä siitä: *”Onnellisia ovat ne, joiden vaellus on nuhteetonta, ne, jotka seuraavat Herran lakia. Onnellisia ne, jotka pitävät hänen liittonsa ja koko sydämessään kysyvät hänen tahtoaan, ne, jotka eivät tee vääryyttä vaan kulkevat hänen teitään”* (jakeet 1–3).

”Sinun hyvyytesi, Herra, täyttää maan. Opetä minut tuntemaan käskysi!” (jae 64.) Jumala on antanut kymmen käskyä palvelijoiksi ihmiselle. Joka Herran käskyjä rakastaa, rakastaa myös niiden antajaa.

Herran laki on

hengellinen laki

Room. 7:14

kirjoitettu kristityn sydämeen Hepr. 8:10

mittapuu tuomiolla Jaak. 2:10–12

pyhä, oikea ja hyvä Room. 7:12

ilon aihe ja tie vapauteen Room. 7:22, Jaak. 2:12

synnin ilmaisija Room. 4:15, 3:20

Jumalan laatima taivaan ja maan perustuslaki kaikille luoduille 2. Moos. 20:2–17; 5. Moos. 5:2–21

Seremonialaki on

lihallinen laki

Hepr. 7:16

pyyhitty pois ristillä Kol. 2:14

vailla lain voimaa Kol. 2:14–17

kristittyjä vastaan Kol. 2:14

orjuuden ies Gal. 5:1–3

lisätty synnin tähden Gal. 3:19

Mooseksen kirjoittama kansallinen laki kirjakääröön juutalaisille 5. Moos. 31:24–26

Ihmisen tie 16

Jumalan hallinnon keskus, pyhäkkö

Jäimme edellisessä luvussa vaiheeseen, jolloin Israel oli asettunut Siinain alueelle. Sille paikalle he olivat nyt pysähtyneet vuoden ajaksi. Israelille opetettiin osittain unohtuneet lain sanat. Itse Kaikkivaltias Jumala julisti ne äänellään luonnon voimien pauhatesa taustalla. Tuo päivä oli juhlallinen ja ikimuistettava. ”Niin maa järisi ja taivas vihmoi vettä Jumalan, Siinain Herran, Jumalan, Israelin Jumalan edessä” (Ps. 68:9). Jumala tuli pelättävyydessään ja armosaan lähelle syntistä ihmistä. Liiton ehdot tehtiin vaikuttavalla tavalla selväksi silloin eläneille ja kaikille tuleville sukupolville.

Ihmisen kulkua hänen tiellään on koko ajan varjostanut Jumalaa ja ihmistä vihannut Paholainen enkeleinen. Saatanan missio on saada koko maailma valtaansa. Nooan aikana hän jo melkein onnistui siinä. Ihmisestä oli tullut Paholaisen luonteen kuva. Vedenpaisumuksen jälkeen Sielunvihollinen jatkoi mieluista työtään; ihmisten pettämistä ja oman luonteensa istuttamista meihin.

Vaikka pelastussuunnitelma tuli merkitsemään tappiota Saatanelle ja riemuvoittoa Kristukselle, vihollinen ei suinkaan lannistunut. Hän jatkoi päättävästi pettämistään, sillä hänen halunsa on pettää niin monta kuin mahdollista. Hän tuntee taivaan ihanuuden ja on-

nen, eikä hän soisi kenellekään ihmiselle sitä autuutta. Edelleen jatkuu sama kavala varjon heittäminen Jumalan lain ja hallinnon ylle.

Usein esitetään kysymys: Jos Jumala on rakkaus, miksi hän sallii ihmiskunnalle monenlaista kärsimystä, epäoikeudenmukaisuutta, luonnonmullistuksia, sotia ja nälänhätää? Kaiken keskellä Saatana itse tekeytyy olemattomaksi, ja voi näin kääntää syyttävän sormensa pois itsestään Jumalaan, vetäytyen näin itse vastuusta kaikkiin onnettomuuksiin ja hämätäkseen näin ihmistä.

Paholaisen pettämiskyvystä kertoo sekin, että hän pystyy kääntämään jopa Jumalan armon palvelemaan syntiä. Hän sanoo Raamatun sanaan vedoten: Laki on naulittu ristille. *Emme ole lain alla vaan armon alla, tai Kristus on lain loppu* jne. Oikea tulkinta näille lauseille on aivan erilainen, kuin miten ne yleensä saarnastuoleista kuullaan selitettävän. Paholaisesta lähtöisin olevat selitykset otetaan mielellään vastaan, koska vihaamme luonnostamme valkeutta, sillä se paljastaa pimeytemme. Ihminen on luonnostaan lavean tien kulkija. Otamme usein mieluummin vastaan valheen kuin totuuden.

Jumalan hallinnon tavoitteena on siirtää ihminen pimeydestä valoon. Lupaus vaimon siemenestä jatkoi täyttymys-

tään. Suunnitelmien suunnitelma jatkui sielunvihollisen voitoista huolimatta. Siksi jatkossa nähdään uusia Paholaisen yrityksiä juuri lunastuksen estämiseksi. Eedenissä ilmoitettuun pelastussuunnitelmaan kätkeytyi ääretöntä viisautta, rakkautta ja armoa: ”*Kuinka ääretön onkaan Jumalan rikkaus, kuinka syvä hänen viisautensa ja tietonsa! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja jäljittämättömät hänen tiensä!*” (Room. 11:33.)

Vedenpaisumuksen jälkeen Jumala kutsui Abrahamin liittoon kanssaan, tehden hänestä itselleen kansan, seurakunnan, jonka nimenä halki Raamatun on Israel. Liiton kansa toteuttaisi Jumalan tahtoa, julistaisi Herran tekoja, valmistaen näin maailman Kristuksen ensimmäiselle tulolle. Miten Paholainen toimi estääkseen Herran suunnitelmat lunastaa ihminen? Vastaus; hän ottaa erikoisesti Israelin hyökkäystensä kohteeksi, eli kansan, jolle opetettaisiin lisää Jumalan lunastussuunnitelmasta.

Raamattu antaa ymmärtää, että jo Egyptissä Israelilla oli vaikeuksia elää sille uskottua jumalanpalveluselämää. Epäjumalia palvelevan kansan vaikutus oli uhka ja kiusaus luopua uskosta yhteen Herraan ja Jumalaan. Egyptissä oli hankala noudattaa säädettyjä uhritoimituksia, koska ne olivat egyptiläisille kauhistus. Israelilaisten uhripalvelus ja sapatin vieto hankaloitettiin.

Myös tieto Jumalasta kaiken Luojana unohdettiin, sillä israelilaiset pakotettiin tekemään työtä myös viikon seitsemäntenä päivänä. ”*Mutta Egyptin kuningas sanoi heille: 'Miksi te, Mooses ja Aaron, tahdotte antaa israelilaisten laiskotella? Menkää tekemään päivätyönne!' Farao jatkoi: 'Sitä kansaa on maassa jo muu-*

tenkin liikaa, ja nyt te tahtoisitte vielä antaa heille vapaapäiviä!’” (2. Moos. 5:4, 5.)

Ensimmäisiä oppitunteja erämaavaelluksen aikana olikin sapatin nostaminen sille kuuluvaan arvoonsa. ”*Silloin hän [Mooses] sanoi heille 'Näin on Herra sanonut: Huomenna on lepopäivä, Herran pyhä sapatti. Leipokaa tänään, mitä haluatte leipoa, ja keittäkää, mitä haluatte keittää, mutta ottakaa talteen kaikki, mikä jää yli, ja säilyttäkää se huomisaamuun.' Ja he säilyttivät sen seuraavaan aamuun saakka, niin kuin Mooses oli käskenyt, eikä se ruvennut haisemaan eikä siihen tullut toukkia. Mooses sanoi: 'Syökää se tänään, sillä tänään on Herran sapatti. Tänään sitä ei löydy maasta. Kuutena päivänä viikossa voitte sitä kerätä, mutta seitsemäntenä päivänä on sapatti, eikä sitä silloin ole.' Vielä seitsemäntenäkin päivänä jotkut kansasta lähtivät sitä keräämään, mutta he eivät löytäneet mitään. Herra sanoi Moosekselle: 'Kuinka kauan te kieltäydytte noudattamasta minun käskyjäni ja lakiani? Muistakaa, että Herra itse on asettanut teille sapatin, ja siksi hän antaa teille kuudentena päivänä kahden päivän ruoan. Pysykää siellä missä olettekin; kenenkään ei pidä seitsemäntenä päivänä lähteä asuinpaikastaan.' – Niin kansa vietti seitsemäntenä päivänä lepopäivää*” (2. Moos. 16:23–30).

Jumala kutsui Mooseksen ylös vuorelle saadakseen antaa Israelille anteeksiannon ja sovinnon mahdollisuuden. Samalla hän kehotti Israelia muistamaan Herran aiemmat teot. ”*Mooses lähti Jumalan luo vuorelle, ja Herra huusi hänelle: 'Näin sinun tulee sanoa israelilaisille, Jaakobin jälkeläisille: Te olette itse nähneet, mitä minä tein egyptiläisille ja kuinka olen kotkan siivin kantanut teitä ja tuonut teidät tänne luokseni. Jos te nyt kuuntelette minua ja pidätte minun liittoni, niin te tulette ole-*

maan kansojen joukossa minun oma kansani. Koko maailma on minun, mutta teistä tulee minun pappisvaltakuntani ja pyhä kansani. Tämä sinun tulee sanoa israelilaisille.' Tultuaan takaisin Mooses kutsui koolle Israelin vanhimmat ja kertoi heille kaiken, mitä Herra oli käskenyt hänen sanoa. Ja koko kansa vastasi yhtenä miehenä: 'Me teemme kaiken, mitä Herra käskää.' Mooses vei kansan vastauksen Herralle" (2. Moos. 19:3–8).

Tuli aika, jolloin Mooses toi kansalle tiedon Herran läsnäolon ilmestymisestä ja Israelin kansan valmistautumisesta kohtaamaan liiton Jumala. Edellisessä luvussa käsitelimme liiton ehdot, jotka Herra juhlallisesti julisti. Kansa oli valmis hyväksymään ja pitämään kaikki ehdot (käskyt). Mutta Saatana etsi jatkuvasti tilaisuutta saada Israel rikkomaan lain ja liiton.

Kiusaajalle avautuikin erinomainen tilaisuus siihen. Muistamme hyvin, mitä tapahtui Mooseksen mentyä vuorelle vastaanottamaan Jumalan omalla sormellaan kahteen kivitauluun kirjoittamat lain sanat. Hän viipyi vuorella 40 päivää. Sinä aikana kansa sortui Aaronin johdolla suureen syntiin. Tehtiin vasikan kuva kansan tuomasta kullasta.

Egyptin muistot kultaantuivat aina uudestaan ihmisten mielissä. Palattiin hetkeksi ajatuksissa takaisin entiseen aikaan, vaikka oli luvattu pitää liiton ehdot. Luvattiinkohan oman voiman tunnossa liikaa, kun sanottiin: "Me teemme kaiken, mitä Herra käskää." Nyt kuitenkin liitto rikottiin. Tämä oli oikeastaan Paholaisen perimmäinen tarkoitus, sillä varmaan hän uskoi, että Jumala hävittäisi koko kansansa sen tottelemattomuuden tähden. Juurihan liitto oli solmittu,

eikä pitänyt olla epätietoisuutta Jumalan tahdosta. Näinkö pian kansa unohti lupauksensa? Eikö Jumalan pitäisi rangaista siitä?

Paholainen toivoi mielessään, että Abrahamille luvattu siunaus peruuntuisi. Vaan näin ei tapahtunut. Päinvastoin! Jumala avasi uuden ulottuvuuden ilmaisemaan lunastustyötään. Jumala kirkasti Israelille taivaassa olevan pyhäkön ja maan päälle pystytettävän pyhäkkötelan merkityksen, niin kuin jatkossa nähdään.

Kiitos Herralle hänen armostaan! Ei Paholainen enkeleineen, eikä kukaan muukaan luotu voinut ymmärtää Jumalan kärsivällisyyden mittaa, oikeuden ja armon syvyyttä. Pyhäkkö tulisi osaltaan sen opettamaan. Raamattu kertoo Mooseksen rukoilleen välittäjänä anteeksiantoa kansan ja Jumalan välillä, ja Herra kuuli Moosesta. Näin siis Mooses toimi esirukoilijana ja välittäjänä esikuvatun Kristusta ja hänen palvelutyötään taivaan temppelissä. Lunastussuunnitelman pääkohta liittyy pyhäkön merkitykseen.

"Sitten Mooses palasi Herran luo ja sanoi: 'Voi, Herra! Tämä kansa on tehnyt suuren synnin! He ovat tehneet itselleen jumalan kullasta. Anna anteeksi heidän syntinsä. Mutta jos et anna, niin pyyhi minun nimeni kirjastasi'" (2. Moos. 32:31, 32). Jumala antoi anteeksi Israelin rikoksen. Moosekselle annettiin tehtäväksi valmistaa uudet kivitaulut (2. Moos. 34:1, 2). Vuorella Mooses sai Herran lain lisäksi toisenkin lain, Mooseksen kirjoittaman lain kirjan Israelin kansaa varten. Se olisi ns. Mooseksen laki eli Israelin kansallinen lakikirja (vertaa s. 100).

Moosekselle annettiin vielä samassa yhteydessä piirustukset ilmestysmajan

eli pyhäkköteltan pystyttämistä varten. Israelin välityksellä Jumalan hallinnon paikkaa taivaassa tultaisiin selvittämään maanpäällisen pyhäkön vertauskuvin. Pyhäkkö taivaassa on paikka, josta käsin Herra hallitsee luomakuntaansa ja toimii tälläkin hetkellä siellä lunastussuunnitelmaansa ohjaten.

Johannekselle näytettiin taivaan temppeli ja liitonarkku. *”Taivaassa avattiin Jumalan temppeli, niin että temppelissä oleva liitonarkku voitiin nähdä. Salamet leimusivat, ukkonen jylisi, maa järähteli ja raemyrsky riehui.”* (Ilm. 11:19.) Lunastuksessa armo ja laki saatetaan sopuointuun keskenään. Psalmien kirjassa sanotaan sattuvasti: *”Armo ja totuus tapaavat toisensa täällä, vanhurskaus ja rauha antavat suuta toisilleen.”* (Ps. 85:11, VKR.) Liitonarkun sisällä olevat lain taulut ja kantena oleva armoistuin henkilöityvät Jeesuksessa. Hänen pyhä elämänsä ja kuolemansa Golgatalla saivat sen aikaan. Jeesus tuli armoistuimeksi ja tieksi taivaaseen Jumalan luo.

Moosekselle annettiin merkittävä käsky; pystyttää siirrettävä pyhäkköteltta eli ilmestysmaja. Hänelle sanottiin: *”Tehtäköön minulle pyhäkkö, niin minä asun teidän keskellänne. Tehkää telttamaja ja kaikki sen varusteet tarkoin sen mallin mukaan, jonka minä sinulle näytän”* (2. Moos. 25:8, 9). Lisäksi sanottiin: *”Pidä huoli siitä, että teet kaiken sen esikuvan mukaan, jonka sait nähdä vuorella”* (2. Moos. 25:40).

Israelille tuli siis aika pystyttää asumus Herralle, jossa hän olisi lähellä kansaansa siinä tehtävien toimitusten välityksellä. Israelilaiset olivatkin omasta puolestaan halukkaat ottamaan Herran keskellensä. He antoivat alttiisti omastaan pyhäkköteltan tarpeisiin, jopa yli

tarpeen. Telttamajan kalusto tehtiin puhtaasta kullasta tai päällystettiin kullalla. Pyhäkköteltta rakennettiin niin, että se voitiin purkaa ja kuljettaa seuraavaan pysähdyspaikkaan.

Pyhäkköteltta, siirrettävä telttamaja, oli kooltaan 15 m pitkä, 5 m leveä ja 5 m korkea. Sen esipihaa ympäröi 50 m pituinen, 25 m levyinen ja 2,5 m korkuinen verhomainen aita pylväiden varassa. Emme puutu tässä kaikkiin pyhäkkötelttan yksityiskohtiin. Niistä kerrotaan esimerkiksi 2. Moos. 25–30 luvuissa.

Siirrettävä pyhäkköteltta saisi Kanaanin maahan saavuttaessa pysyvän rakennuksen muodon. Israelilla oli historiansa aikana telttamajan lisäksi kolme pyhäkköä: Salomonin, Serubbabelin ja Herodeksen temppeli. Tärkeätä on ennen muuta ymmärtää siinä toimitettavien tekojen merkitystä. Silloinen esikuvallinen pyhäkköpalvelu sai uudessa liitossa suuren merkityksen. Heprealaiskirje opettaa todellisen pyhäkköpalvelun taivaassa olevan tärkeä osa lunastustyötä.

”Tulemme nyt asian ytimeen: Meillä on ylipappi, joka on asettunut taivaissa istuimelleen Majesteetin valtaistuimen oikealle puolelle. Hän toimittaa palvelusta taivaan pyhäkössä, todellisessa pyhäkköteltassa, jota ei ole pystyttänyt ihminen vaan Herra itse” (Hepr. 8:1, 2). Koska edellä kerrottu on pääkohta (Hepr. 8:1, VKR) uskossamme Jeesukseen, siksi on tarpeellista tehdä Jeesuksen välitystyö taivaan temppelissä ymmärrettäväksi. Niinpä tutustumme lähemmin maanpäällisessä temppelissä tehtävään pappien välitystyöhön.

Papit palvelivat joka päivä pyhäkkötelttan ensimmäisessä osassa, jota nimitettiin pyhäksi, kun taas ylimmäinen pappi toimitti erityisen temppelin puhdistus-

työn kerran vuodessa osastossa kaksi, joka oli nimeltään kaikkeinpyhin. Ensimmäisessä osassa suoritettiin päivittäiset uhrimenot. Katuva syntinen toi uhrinsa papin eteen. Pitäen kätensä uhrin pään päällä katuva tunnusti syntinsä. Tällä tavoin hänen syntinsä siirrettiin viattoman eläimen päälle ja eläin surmattiin. Verta, joka edusti syntisen menettämää elämää, pappi vei pyhäkköön ja pirskontti sitä esiripun edessä.

Esiripun toisella puolella, eli *kaikkeinpyhimmässä* oleva kallisarvoisesta akasiapuusta tehty ja kullalla päällystetty arkku on mielenkiintoinen yksityiskohta. Arkussa oli Herran laki ja kullalla päällystetty kansi ns. armoistuin. Näin laki ja armo saatettiin sopusointuun keskenään. Pyhäkkö puhdistettiin Suurena sovituspäivänä synneistä, jotka sinne oli siirretty (3. Moos. 16:29).

Kansan puolesta suoritettiin aamu ja ehtoouhrin toimitukset, josta tavasta kristityt ovat ottaneet aamu ja iltarukouksensa. Seitsemäs kuukausi oli vuoden tärkein, ja sen alkamisesta kuulutettiin torven soitoin. Uudessa liitossa ylipappimme Jeesus toimittaa parhailaan taivaan pyhäkön puhdistustyötä ennen hänen toista tulemustaan. Tämän tapahtuman alkuketkistä ja sen merkityksestä on saarnattu monia vuosia (Ilm. 14).

Koska papit päivästä päivään läpi vuoden suorittivat tehtävää, jossa kaikki tunnustetut synnit vietiin veren mukana pyhäkköön, pyhäkkö oli puhdistettava. Jumala käski toimittaa sovituksen kummallekin huoneelle ja alttarille. *”Näin hän toimittakoon menot pyhäkön sisäosan puhdistamiseksi siitä epäpuhtaudesta, jonka israelilaiset ovat sille tuottaneet rikkomuksillaan ja synneil-*

lään. Saman hän tekköön koko pyhäkköteltalle, joka on heidän keskellään tullut epäpuhtaaksi heidän synneistään. Sitten hän astukoon ulos alttarin luo, joka on Herran edessä, ja toimittakoon sen puhdistusmenot. Hän ottakoon sonnin ja pukin verta ja sivelköön sitä alttarin sarviin joka puolelle. Sitten hän pirskonttakoon alttarille verta sormellaan seitsemän kertaa. Näin hän puhdistakoon ja pyhittäköön alttarin israelilaisten syntien tuomasta epäpuhtaudesta” (3. Moos. 16:16, 18, 19).

Pyhäkkö puhdistettiin ylipapin toimesta kerran vuodessa ns. Suurena sovituspäivänä. Tarvittiin kaksi kaurista (pukkia), jotka piti viedä pyhäkköteltan ovelle. *”Sitten hän ottakoon molemmat pukit ja pankoon ne seisomaan Herran eteen pyhäkköteltan oven luo. Hän heittäköön arpaa siitä, kumpi pukeista kuuluu Herralle ja kumpi Asaselille.” Sen pukin, jonka arpa määrää Herralle, Aaron tuokoon esiin ja uhratkoon syntiuhriksi, mutta se pukka, jonka arpa määrää Asaselille, jätettäköön seisomaan elävänä Herran eteen. Sovitettavat synnit pantakoon sen kannettaviksi. Sitten se ajettakoon Asaselin luo autiomaaahan. Ensinkin Aaron tuokoon esiin oman syntiuhrihinnansa ja toimittakoon sovitukset itsensä ja sukunsa puolesta”* (3. Moos. 16:7–11).

Koska vanhan liiton ylipappi oli syntinen ihminen, eikä synnitön niin kuin Jeesus, hänen oli ensin toimitettava sovitukset itselleen ja perheelleen. Uhrattuaan pukin myös kansan syntien sovitukseksi, ylimmäinen pappi meni kaikkeinpyhimpään pukin verta mukanaan ja pirskontti sitä pyhimmässä olevan liitonarkun kannelle, jonka alla oli laki. Näin lain vaatimus sitä rikkoneen kuolemista tyydytettiin, kun uhrin veri, joka kuvasi Jeesuksen verta, pirskotettiin lain

yläpuolella olevalle arkun kannelle, armoistuimelle. Tästä Paavali sanoo seuraavasti. Hän kirjoitti: ”jonka Jumala [Jeesuksen] on asettanut armoistuimeksi” (Room 3:25, VKR).

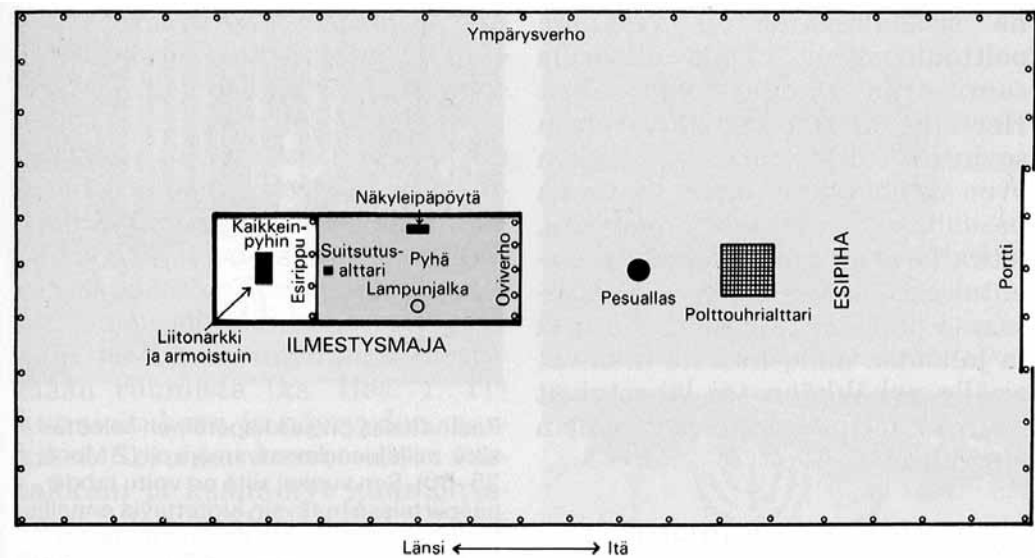
Mitä sitten tapahtui? ”Kun Aaron on saattanut päätökseen pyhäkön, pyhäkköteltan ja alttarin puhdistusmenot, hän tuokoon esiin elävän pukin, asettakoon molemmat käntensä eläimen pään päälle ja tunnustakoon siinä israelilaisten kaikki synnit, kaikki pahat teot ja rikkomukset, joihin israelilaiset ovat syyllistyneet. Näin hän pankoon ne pukin kannettaviksi ja lähettäköön sen sitten tehtävään määrätyn miehen ajamana autiomaahan” (3. Moos. 16:20, 21).

Asaselille kuuluva pukki toimitettiin tehtävään asetetun miehen toimesta erä-

maahan. Tälläkin kohdalla on merkityksensä, joka toteutuu aikojen lopulla, kun Paholainen saa rangaistuksensa. Siihen asiaan palataan kirjan loppupuolella.

Vuonna 1844 Jumalan seurakunta sai tehtävän Jeesukselta ilmoittaa ennustetun Suuren sovituspäivän, ja seurakunnan puhdistuksen ajasta, joka on alkanut Raamatun mukaan v.1844. (Dan. 8:13–14, Ilm. 14:6). Seurakunnan puhdistukseen sisällytettiin tärkeitä opetuksia sovitusta koskevista eri vaiheista. Vaikka syntinsä tunnustava sai ottaa armon vastaan, niin tarvittiin vielä muutakin. Tarvittiin seurakunnan puhdistus sovituspäivänä. Silloinen seurakunta puhdistettiin vertauskuvin.

Suuren sovituspäivän todellista täyty-

Pyhäkköteltan (Ilmestysmaja, VKR) pohjakaava. Suorakulman muotoista temppeelialuetta, jonka suuruus oli 100 x 50 kyynärää, ympäröi pylväiden varaan ripustetusta kankaasta tehty aita. Esipihalle tultiin itäpäässä olevasta portista. Esipihalla olivat vaskinen polttouhrialttari ja vaskinen pesuallas. Itse pyhäkköteltalla oli samoin suorakulmion muotoinen, 30 kyynärää pitkä ja 10 kyynärää leveä. Sen etummainen osa ”pyhä”, jossa papit suorittivat päivittäin temppeelipalvelusta, oli 20 kyynärää pitkä. Sen esineistönä olivat seitsenhaarainen lamppu eteläsivulla, näkyleipäpöytä pohjoissivulla ja suitsutusalttari perällä esiripun edessä. Esirippu erotti ”käikkeinpyhimmän” ”pyhästä”. Sen esineistönä oli ainoastaan liitonarkku, jonka sisällä oli kymmenen käskyn laki ja kantana kahden kultaisen kerubin varjostama armoistuin ja Šekīnā eli Jumalan läsnäolon paikka.

mystä elämme parhaillaan kirjoitusten mukaan. Jeesus ylimmäisenä pappina taivaassa suorittaa nyt lunastustyön viimeistä vaihetta ja on antanut kansalleen tehtävän ilmoittaa maailmalle tästä viimeisestä tuomion (eli pelastuksen) vaiheesta. (ks. Ilm. 14:6).

Suuri sovituspäivä oli omiaan juurruttamaan israelilaisten mieliin Jumalan pyhyttä ja armoa niitä kohtaan, jotka tunnustavat syntinsä ja ottavat vastaan puhdistuksen rikkomuksistaan (3. Moos. 16:30, 31).

Aina, kun olemme synnin kanssa kosketuksissa langetessamme, emme voi välttyä saastumiselta. Siksi syntiä verraankin spitaaliin, joka tarttuu meihin niin helposti. Meidän on vakavasti suh-tauduttava syntiin.

Niinpä Suuren sovituspäivän palvelun aikana piti israelilaisten paastota ja kurittaa itseään. Sinä päivänä ei oltu työssä, vaan päivä oli käytettävä itsensä tutkimiseen nöyrällä mielellä Jumalaa rukoillen (3. Moos. 16:29–33).

Jeesus esittää Jumalan edessä työnsä ansiot, ja Jumala lukee ne uskovan ansioiksi. Herra tekee kaiken työn ja häneen uskova ihminen saa sapatin levon omista töistään! (Hepr. 4:10). Uskovan etuoikeus on soveltaa Jeesuksen ansiot henkilökohtaisesti itselleen.

Sovituspäivä kuvasi taivaan pyhäköpalvelun viimeistä vaihetta ennen armonajan päättymistä maailmassa. Tämän tähden meidän on tärkeää tietää, mikä on Jeesuksen tehtävä tänä aikana. Hänen tehtävänsä meidän pelastuksemme hyväksi ei suinkaan päättynyt ristin kuolemaan, vaan ylösnousemisessa Isän tykö Jeesus meni päättämään lunastustyön. Mistä sen tiedämme? Pyhäkö opettaa juuri tätä.

Jeesuksella on monta pelastukseemme liittyvää tehtävää. Hän on pappi, ylimmäinen pappi, tuomari, välimies, esirukoilija, Uhrilammas ja Herra. Kaikki nämä mainitut tehtävät vievät uskovan ajatukset pyhäkköön, jossa ne toteutuvat saaden täyttymyksensä Kristuksessa. Hän on pyhäkön kunnia, josta kunniasta saa osansa jokainen, joka Kristuksen kanssa astuu sinne.

Tässä mielessä Jeesus on uskovan sielun ankkuri. ”*Se toivo on elämämme ankkuri, luja ja varma. Se ulottuu väliverhon tuolle puolen. Sinne Jeesus meidän edelläkävijänämme meni, kun hän oli tullut ylipapiksi, jonka pappeus on ikuista, Melkisedekin pappeutta*” (Hepr. 6:19, 20).

Ihmisen on sovellettava Jeesuksen sovitusuhrin ansio itseensä henkilökohtaisesti. Jotkut saattavat ajatella, että koska Jeesus kuoli koko maailman syntien vuoksi ja sovitti maailman itsensä kanssa, meidät on jo armahdettu. Suuri sovituspäivä selvittää sen, onko syntinen ihminen todella katunut ja halunnut puhdistusta synneistään.

On siis nähtävä oma synnillisyytensä, murruttava vipittömään katumukseen ja parannukseen. Ymmärrämme hyvin, ettemme pysty tähän ilman Pyhän Hengen toimintaa elämässämme. Usko, katumus ja parannus ovat samalla tavoin lahjoja kuten anteeksianto. Katumuspsalmit 32 ja 51 ovat malleja siitä katumuksen mielestä, jonka Pyhä Henki saa aikaan syntinsä tuntevalle.

Valitettavasti pyhäköstä loistava kirkas valo ja lunastuksen pääkohta on himmentynyt kristikunnassa. Jumala lupasi Danielille antamassaan ennustuksessa pyhäkön nousevan jälleen kunniaan. ”*Niin kauan, että kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua on kulunut; sit-*

ten nousee pyhäkkö taas kunniaan” (Dan. 8:14).

Meidän tarvitsee ymmärtää, että lunnastustyö on kaksivaiheinen siinä mielessä, että se toteutetaan alhaalla maan päällä ja ylhäällä taivaan pyhäkössä. Pyhäkkö nousee todella kunniaan silloin, kun ymmärretään, että Jeesus yksin on syntien anteeksiantaja. Mikään papin tai muun ihmisen synnin päästö ei riitä, vaan häpäisee taivaan pyhäkön.

2300 päivän eli profetaallisen vuoden aika alkoi Raamatun mukaan ajasta jolloin Persian kuningas Artakserkses antoi määräyksen hävitetyt Jerusalemin tempelin uudelleen rakentamisesta (Dan. 9:25). Käsky annettiin syksyllä v. 457 eKr. (Esra 7:11, 12, 15 ja 20).

Vuoden 457 eKr. ollessa lähtökohtana profetialle, niin kaikki Dan. 9:25–27 ennustetut tapahtumat toteutuivat vuodelleen. Danielille annettu aikaennustus paljastaa tarkan ajan, jolloin pyhäkkö nousi kunniaan ja se johtaa vuoteen 1844 jKr. Israelin kansan (seurakunnan) synnit ja yksityisen israelilaisen synnit poistettiin pyhäköstä suurena sovituspäivänä. Tätä tarkoitti silloisen pyhäkön kunniaan saattaminen. Siihen liittyi, niin kuin huomataan, tutkiminen ja oikeuden tuomio, eli kullekin uskovalle julistetaan täysi armahdus.

Seuraavat jakeet paljastavat mitä tapahtuu taivaan pyhäkössä parhaillaan. Danielille ilmoitettiin taivaan pyhäkön kunniaan nouseminen. Hänelle annettiin näky Suuren sovituspäivän kulusta:

”Kun minä sitä katselin, istuimet asetettiin paikoilleen, ja Ikiaikainen istuutui. Hänen pukunsa oli valkea kuin lumi ja hänen hiuksensa ja partansa kuin puhdas villa. Hänen valtaistuimensa oli tulen liekkejä, ja sen pyörät olivat palavaa tulta. Hänen luotaan lähti liikkeelle tulinen virta. Tuhannet ja taas tuhannet palvelivat häntä, miljoonat seisoiivat odottaen hänen edessään. Oikeus asetui istumaan, ja kirjat avattiin” (Dan. 7:9, 10).

Edellä olevat jakeet viittaavat siis oikeudenkäyntiin taivaassa sovituspäivän aikana. *”Yhä minä katselin yöllisiä näkyjä ja näin, miten taivaan pilvien keskellä tuli eräs, näöltään kuin ihminen. (välimies, Jeesus) Hän saapui Ikiaikaisen luo. Hänet saatettiin Ikiaikaisen eteen, —” (Dan. 7:13).*

Huomatkaamme, ettei tässä ole kysymys Kristuksen tulemisesta maan päälle, vaan siitä oikeuden istunnosta, jossa Jeesus (ihmisen näköinen) on puolustamassa omiaan. Paavali profetoi liittyen edellä lukemamme; — *”Näin hän on kertakaikkisesti täyttänyt tehtävänsä, astunut sisään kaikkeinpyhimpään ja hankkinut meille ikiajoiksi lunastuksen” (Hepr. 9:12).*

Jeesus, ylipappina pyhäkössä, jakaa omat ansionsa sovituksiksi jokaiselle katuvalle ja syntinsä tuntevalle. Hän sanoo: *”Joka rikkomuksensa salaa, ei menesty, joka ne tunnustaa ja hylkää, saa armon” (Sananl. 28:13).* Nyt on todella tullut aika pitää päivittäin yhteyttä taivaan pyhäkössä olevaan Välimeheeseen, Jeesukseen Kristukseen. Hänen vallassaan on iankaikkinen kohtalomme.

Ihmisen tie 17

Mooses perille taivaaseen

Noin v. 2595 j.lank./1405 eKr. Juud. 9.

Ensimmäinen vuosi Egyptistä lähdön jälkeen kului opetusta saaden Siinain vuoren juurella. Kansa sai keskelleen pyhäkköteltan matkallaan luvattuun maahan. Sen merkitys oli muistuttaa taivaassa olevan pyhäkön todellisuutta lunastussuunnitelman toteutuksessa, varsinkin sen päätösvaiheissa.

Pilvi- ja tulipatsas olivat johtaneet Israelia päivin ja öin. Niillä oli jatkossa suora yhteys siirrettävään pyhäkkötelttaan. Aina kun kansan tuli lähteä liikkeelle tai leiriytyä, telttamajan yläpuolella oleva pilvi antoi merkin. Liikkeelle lähdön merkiksi kirkkauden pilvi Herran käskystä nousi korkeammalle pyhäkköteltan yläpuolella. Sitten lähdettiin. Mooses lausui arkun kantajien lähtiessä liikkeelle seuraavat sanat: *”Nouse, Herra, hajaantukoot sinun vihollisesi, ja sinun vihamiehesi paetkoot sinua”* (4. Moos. 10:35, VKR).

Liikkeelle lähdettäessä edellä kulkevat papit kantoivat liiton arkkua. Siinä olivat laintaulut, elämän käyttöohjeet. Kansa kulki arkun ja telttamajan kantajien perässä tietyssä järjestyksessä. Kun kirkkauden pilvi pysähtyi, kansa leiriytyi ja Mooses lausui seuraavat sanat: *”Pala-ja, Herra, Israelin heimojen kymmentuhansien tykö”* (4. Moos. 10:36, VKR). Leiriäyttyessä pystytettiin ensimmäiseksi

telttamaja, jonka ympärille tietyn välimatkan päähän saatiin asuinteltat pystytettyä. Siinäkin oli Israelin sukukunnilla oma järjestyksensä. Jumala on järjestyksen Jumala. Kaikkialla leirissä noudatettiin siisteyttä. Näin matka jatkui Siinailta eteenpäin ”käden alla Isän rakkaan.”

Herra oli Mooseksen kautta ilmaissut halunsa asua kansansa keskellä, opettaen sille suuria asioita lunastuksesta. Jumalan läsnäolo muodostui entistä näkyvämmäksi. *”Tehtäköön minulle pyhäkkö, niin minä asun teidän keskellänne”* (2. Moos. 25:8).

Jumalan kansaa tullaan myöhemmin nimittämään pyhäkön kansaksi, koska se julistaa tuomion ajasta, joka on alkanut taivaan temppelin kaikkein pyhimässä. Kansan jumalanpalvelukset keskittyivät tästä lähtien pyhäkkötelttaan, josta vanha kirkkoraamattu käyttää nimitystä ilmestysmaja. Myöhemmin ilmestysmaja sai temppelin muodon. Maanpäällisen pyhäkön tarkoitus oli nimenomaan tehdä tunnetuksi taivaassa olevan pyhäkön todellisuus. Jumalan kansa löytää tänäkin aikana Jeesuksen pyhäköstä. Ilmestysmaja toi uutta valoa lunastuksesta ihmisen tien kulkijalle.

Pyhäkön kaksi osastoa, pappispalvelus niissä ja kalusto, olivat askel syvällisempään synnin, vanhurskauden

ja sovituksen käsittämiseen. Kristuksen seurakunnan tulee ymmärtää näitä Mooseksen ajan esikuvia tänäänkin. Herra on ilmoittanut sanaansa Danielin kirjassa, Kirjeessä heprealaisille ja Ilmestyskirjassa pyhäkön tärkeän merkityksen lunastussuunnitelmassa. Niin kauan kuin lunastustyö on kesken tarvitaan pyhäkkö. Kun lunastetut kerran ovat päässeet uuteen Jerusalemiin, lakkaa pyhäkkö olemasta nykyisessä muodossaan. *”Temppeliä en kaupungissa nähnyt, sillä sen temppelinä on Herra Jumala, Kaikkivaltias, hän ja Karitsa”* (Ilm. 21:22).

Syntiuhrien lisäksi oli monia muitakin uhritoimituksia, jotka liittyivät päivittäiseen toimintaan pyhäkköteltassa. Näin ihmisillä oli kohde, joka palveli heitä niin ilossa kuin surussa. Oli monen nimisiä uhritoimituksia, jotka välittivät israelilaisten senhetkisiä tuntoja. Uhri, joka näissä yhteyksissä annettiin, ei aina ollut eläin. Synti- ja vikauhuriin tarvittiin eläin, sillä veri tuo sovituksen, niin kuin Raamattu todistaa. Israelilaisia opetettiin kiinnittämään jatkuvasti mielensä Herran olinpaikkaan, pyhäkköön. Kaikkiin yksityiskohtiin ylipapin vaatetuksessa tai pyhäkön kalustossa liittyi vertauskuvaa ja kielikuvia sovituksesta. Niissä nähdään Kristuksen kuva, luonne ja tahto.

Anteeksiannon ehtoon kuului se, että papin piti irrottaa syntiuhriin rasva ja polttaa se alttarilla ja että ”käry,” joka siitä nousi, oli suloinen tuoksu Herralle. Jumalan tahtohan on aina, että ihminen todella haluaa päästä eroon, eli irrottautua synnistään. Tätä kuvasi rasvan (synnin kuonan) polttaminen, jonka savu oli ymmärrettävästi hyvältä tuoksuva Jumalalle, joka vihaa syntiä, mutta rakastaa syntistä. Sanoohan sana: *”Joka rikkomuk-*

sensa salaa, ei menesty, joka ne tunnustaa ja hylkää, saa armon” (Sananl. 28:13). On hyödyllistä paneutua kaikkeen ilmestysmajan ympärillä ja sisällä tapahtuvaan toimintaan, koska niihin kaikkiin liittyy hengellistä ja syvällistä opetusta.

Saadakseen vastauksen ajankohtaiseen ongelmaansa israelilaisen tuli menenä uhri mukanaan pyhäkössä olevan ylipapin luo ja esittää asiansa. Kun ylipappi esitti asian Herralle ratkaistavaksi, hänen asuunsa kuuluva rintakilpi ilmaisi Herran tahdon. Rintakilven oikealla ja vasemmalla sivustalla oli kaksi suurta jalokiveä. Niiden nimet olivat Urim ja Tummin. Kun asioita esitettiin Herran ratkaistavaksi, oikeanpuoleisen jalokiven valo ilmaisi Herran suostumusta eli myönteistä vastausta. Jos taas vasemman kiven ympäröi tumma varjo, se tarkoitti Herran vastauksen olevan kielteinen tai hylkäävä.

”Kun siis Aaron astuu pyhäkköön, hän kantakoon oikeutta jakavassa rintakilvessä Jaakobin poikien nimiä sydäntään vasten, jotta Herra aina muistaisi heitä. Pane oikeutta jakavan rintakilven sisään urim ja tummin, ja ne olkoot Aaronin sydämen päällä, kun hän astuu Herran eteen. Näin Aaron kantakoon aina Herran edessä sydäntään vasten kilpeä, jolla hän jakaa israelilaisille oikeutta” (2. Moos. 28:29, 30).

Samantapainen, omaan aikaamme soveltuva periaate käy ilmi Raamatusta. Keskittäessämme ajatuksemme rukouksessa Jeesukseen, ylipappimme taivaassa lähettää vastauksensa Pyhän Hengen äänenä. *”Vaikka Herra suo sinulle vain kaupan leivän ja niukasti vettä, hän, sinun opastajasi, ei enää kätkeydy. Omin silmin sinä saat nähdä hänet. Aina kun olet ek-symässä tieltä, milloin oikeaan, milloin valsempaan, sinä omin korvin kuulet takaasi*

ohjeen: – Tässä on tie, kulkekaa sitä” (Jes. 30:20, 21).

Jumala on luvannut antaa voiman toteuttamaan Hengen ilmoitusta. Paavali kirjoittaa: ”Jumala saa teissä aikaan sen, että tahdotte tehdä ja myös teette niin kuin on hänen hyvä tarkoituksensa” (Fil. 2:13). On hyvä oppia kuulemaan mitä Henki sanoo. Kuningas Saul ei saanut vastausta Urimin eikä Tummimin kautta, eikä muunkaan avulla, koska hän hylkäsi Herran tien. Samoin käy ihmiselle, joka jatkuvasti kieltäytyy kuulemasta Hengen ääntä.

Merkki Jumalan tahdosta tuli esille myös temppelein kaikkeinpyhimmässä. Tämä liittyi ylimmäisen papin kerran vuodessa tapahtuvaan palvelustehtävään, siellä olevan kultaisen liitonarkun edessä. Arkun kultaisen kannen kummallakin sivulla oli kullasta veistetyt kerubit. Niiden kasvot olivat käännettynä liitonarkkia kohti. Kerubien välistä loisti Jumalan läsnäolon kirkas valo Šekīnā. ”Arkun päällä olivat kerubit, kirkkauden enkelit, jotka siivillään varjostivat syntien sovituspaiikkaa” (Hepr. 9:5).

Jumala ilmaisi tahtonsa ylipapille kerubien välityksellä seuraavalla tavalla: Jos oikean puoleisen enkelin ylle lankeisi valo, se merkitsi Herran hyväksyntää. Jos vasemman puoleinen kerubi peittyi varjoon, se tarkoitti Herran kieltävää vastausta.

Israel todella varustettiin kaikin tavoin onnelliseen ja turvalliseen matkaan kohti luvattua maata. Kristus itse oli heidän matkaoppaansa. ”Kaikki he söivät samaa hengellistä ruokaa ja joivat samaa hengellistä juomaa. Hehän joivat siitä hengellisestä kalliosta, joka kulki heidän mukanaan; tämä kallio oli Kristus” (1. Kor. 10:3, 4). ”Eivät he janoa kärsineet, kun hän

vei heidät autiomaahan: veden hän sai vuotamaan kalliosta heille, hän halkaisi kalliota, ja vedet virtasivat” (Jes. 48:21). Eivät he nähneet myöskään nälkää. Mannaa riitti jokaisena päivänä. Tuli aika lähteä Siinailta eteenpäin. Olemme ajassa noin 1500 eKr.

Papit kantoivat arkkua kultatangoissa paikasta toiseen. Siinä on kaunis ja opettava kuva kristityn vaelluksesta ikuista Kanaanin maata kohti. Jumalan armon ja Jumalan tahdon opastamana pääsemme varmasti perille.

Vaikka israelilaisille oli annettu mahdollisuus kulkea voittosaatossa luvattua maata kohti, niin kuinka moni matkaan lähteneistä pääsi perille? Raamatun mukaan vain kaksi, Joosua ja Kaleb. Kuinka suuri olikaan Paholaisen vaikutus kaikista edellä mainituista suojavarustuksista huolimatta. Hän pyrki tuottamaan monin tavoin häpeää Jumalan asialle juuri siellä, missä Jumalan tuntemusta pidetään yllä. Seurakuntana ja yksilöinä olemme alituisessa vaarassa kieltää Herramme ja häväistä Kristuksen asiaa, ellemmme ole valveilla. Samalla tuotamme tappion myös itsellemme.

Herran tiellä kulkemisen ei pitäisi olla taakka vaan etuoikeus. Daavid kehotti: ”Palvelkaa Herraa ilolla, tulkaa hänen kasvojensa eteen riemulla” (Ps. 100:2, VKR). Joosua ja Kaleb ymmärsivät Jumalan suurta rakkautta ja hyvyttä, siksi he rakastivat Jumalaansa. Kalebista sanotaan: ”Vain palvelijallani Kalebilla on toisenlainen henki, ja hän on aina uskollisesti seurannut minua. Siksi minä vien hänet siihen maahan, jossa hän kävi, ja hänen jälkeläisensä saavat ottaa sen omakseen” (4. Moos. 14:24).

Miten kävisi niskureille? ”Yksikään näistä ihmisistä ei pääse perille tuohon maa-

han. He ovat nähneet minun kirkkauteni ja ne suuret teot, jotka tein Egyptissä ja täällä autiomaassa, mutta siitä huolimatta he tottelemattomuudessaan ovat yhä uudestaan koetelleet minun kärsivällisyyttäni. He eivät saa nähdä sitä maata, josta valalla vanhojen annoin lupauksen heidän esi-isilleen. Kukaan niistä, jotka ovat minua halveksineet, ei pääse sinne” (jakeet 22, 23). Kansassa vallitseva henki oli erilainen kuin Joosuan ja Kalebin. Herra sanoo Hesekielin kautta Israelista: ”Minun oikeuteni he ovat pitäneet halpoina ja minun käskyjeni mukaan he eivät ole vaeltaneet” (Hes. 5:6, VKR).

Paavali tunsu Israelin historian tarkkaan kirjoittaessaan: ”Mutta useimmat heistä Jumala hylkäsi, kohtasihan heidät tuho autiomaassa. Näin heistä tuli meille varoittavia esimerkkejä: meidän ei pidä himoita pahaa, niin kuin he tekivät. Alkää ruvetko palvelemaan epäjumalia niin kuin jotkut heistä. Kirjoituksissa kerrotaan: ’He istuivat syömään ja juomaan, ja sitten he nousivat tanssimaan.’ Älkäämme antautuko siveettömyyteen niin kuin jotkut heistä; heitä kuoli yhtenä päivänä kaksikymmentäkolmetuhatta. Meidän ei myöskään tule koetella Herran kärsivällisyyttä, niin kuin jotkut heistä tekivät; he kuolivat käärmeenpuremiin. Älkää liioin nurisko niin kuin jotkut heistä; he saivat surmansa kuolemanenkelen kädestä. Nämä tapahtumat ovat varoittavia esimerkkejä, ja ne on kerrottu ojennukseksi meille, joiden osana on elää lopun aikoja” (1. Kor. 10:5–11).

Viides Mooseksen kirja on nimeltään Deuteronomium, joka tarkoittaa ”lain kertaaminen.” Siinä Mooses kertoo ennen kuolemaansa pitämässään pitkässä jäähyväispuheessa seurakunnan historiaa luomisesta alkaen. Hän korostaa muun muassa Israelin etuoikeutettua

asemaa: ”Katsokaa menneisyyteen, ajatelkaa aikoja, jotka ovat olleet kauan ennen teitä, aina siitä saakka, jolloin Jumala loi ihmisen maan päälle. Onko missään taivaan alla tapahtunut mitään näin suurta, onko mitään tällaista ennen kuultu? Onko mikään muu kansa teidän laillanne kuullut Jumalan puhuvan tulen keskeltä? Ja silti te olette jääneet eloon! Tai onko millään jumalalla ollut rohkeutta tulla ottamaan kokonainen kansa omakseen toisen kansan keskuudesta, kuten Herra, teidän Jumalanne, on tehnyt? Te saitte omin silmin nähdä, kuinka hän kuritti egyptiläisiä, teki ihmeitä ja tunnus- tekoja, soti heitä vastaan ja vei teidät kohotetun kätensä ja pelottavien mainetkojensa voimalla pois Egyptistä. Tämän kaiken te saitte nähdä todistukseksi siitä, että Herra on Jumala ja ettei hänen lisäksi ole ketään toista. Taivaasta hän antoi teidän kuulla äänensä kasvattaakseen teitä, ja maan päällä hän antoi teidän nähdä suuren tulensa, ja te kuulitte hänen sanansa tulen keskeltä. Hän rakasti jo teidän esi-isianne, ja siksi hän valitsi omikseen heidän jälkeläisensä ja vei itse teidät suurella voimallaan pois Egyptistä. Hän lupasi hävittää teitä suuremmat ja mahtavimmat kansat teidän tieltänne antaakseen teille niiden maat, kuten nyt tapahtuu. Teidän tulee siis tietää ja painaa mieleenne, että Herra on Jumala niin taivaassa kuin maan päällä eikä toista Jumalaa ole” (5. Moos. 4:32–39).

Monta lukua käsittävässä Mooseksen puheessa kansaa muistutettiin sen historiasta ja taipumuksesta unohtaa Herran pelastusteot. ”Älkää koskaan unohtako, kuinka te autiomaassa herätitte Herran, Jumalanne, vihan. Egyptistä lähdestänne aina siihen saakka, kun tulitte tänne, te olette niskoitelleet Herraa vastaan” (5. Moos. 9:7).

Korpivaelluksen aikana toistuivat Ju-

malan uskollinen johdatus ja kansan uskoton vaellus. Turmion ja pelastuksen vuorottelu toistui jatkuakseen. Mooses, joka tunsi perusteellisesti kansansa, ennusti seuraavasti: ”Herra hajottaa teidät toisten kansojen sekaan, ja teitä jää vain pieni joukko niiden kansojen keskuuteen, joiden luo Herra teidät ajaa. Siellä te joudutte palvelemaan jumalia, jotka ovat ihmiskänten työtä, puuta ja kiveä, jotka eivät mais- ta eivätkä haista, eivät näe eivätkä kuule. Muiden kansojen seassa te sitten etsitte Her- ra, Jumalanne, ja myös löydätte hänet, kun vain käännytte hänen puoleensa vil- pittömästi ja koko sydämestänne. Kun kaik- ki nämä onnettomuudet kohtaavat teitä, te lopulta hädässänne palaatte Herran, Juma- lanne, luo ja tottelette häntä. Herra, teidän Jumalanne, on laupias Jumala. Hän ei hyl- kää teitä eikä anna teidän tuhoutua. Hän ei unohda valalla vahvistamaansa lupaus- ta, jonka hän antoi esi-isillenne” (5. Moos. 4:27–31).

Mooseksen ennustus on surullinen, mutta toivoa herättävä. Vuonna 722 eKr. pohjoinen Israel, joutui pakkosiirtoon Assyrian valtakunnan eri osiin. Moosek- sen ennustuksessa on nähtävissä ensiksi- kin jakautuneen Israelin (10 sukukun- nan) joutuminen pakkosiirtoon. Ennen jakaantumistaan kahteen osaan Israel oli Samuelin aikana vaihtanut Herran maalliseen kuninkaaseen. Pakkosiirto- laisuudessa toteutuivat profeetta Hoo- sean sanat: ”Minä annoin sinulle kunin- kaan vihassani ja vihassani otin hänet sinulta pois!” (Hoos. 13:11.)

Profeetta Hoosea osoitti sanomansa nimenomaan 10 sukukunnalle. Ennen pohjoisen Israelin joutumista pakko- siirtoon, sen moraalinen tila oli todella huono, muistuttaen Nooan aikaa. Her- ra julisti Hoosean suulla: ”Kuulkaa is-

raelilaiset, mitä Herra sanoo! Herra käy oi- keutta teidän kansanne, sillä tässä maassa ei ole rehellisyyttä eikä uskollisuutta, kukaan ei tunne Jumalaa. Väärät valat ja valheet, murhat, varkaudet ja aviorikokset rehottavat kaikkialla, veriteko seuraa veritekoa” (Hoos. 4:1, 2).

Sen, mistä Mooses varoitti, toteu- tui. Jos Israel olisi ottanut Hoosean sa- nat todesta, se olisi säästynyt rangaistus- tuomiosta, Herran käydessä oikeutta kansansa kanssa. Koska kansa rikkoi tahallaan lain käskyt, niin Herra ran- gaistuksena hajotti ”Efraimin” pakko- siirtolaisuudella. Jumalan antamaan tuomioon Efraimille (10 heimoa) liittyi ajankohtaista ja lopunajallista. Hoosea jatkaa: ”Sen tähden maa muuttuu aavikok- si, kaikki sen asukkaat nääntyvät. Villieläi- met ja taivaan linnut kuolevat, meren kalat katoavat” (4:3). Hoosean julistamat sa- nat paremmasta tulevaisuudesta toteu- tuvat kaikessa laajuudessaan silloin, kun Herra käy oikeutta kaiken maan kanssa. Vertauskuvallinen lupaus koko Israelille kaiken ennalleen saattamisesta toteutuu myös.

Ennen kuin tähän päästään, tarvi- taan uusi liitto, liitto johon kutsutaan kaikkia ihmisiä. Liiton Jumalansa kans- sa solmineet kootaan maailmanlaajui- seen Israel seurakuntaan. Se saa Jeesuk- sen kautta omakseen kaiken menetetyn (Lue Hoos. 2:20–23).

Tähän Israeliin kuuluvat tietenkin myös kadonneet efraimilaiset. Jumala tuntee ja tietää tämän päivän efraimilais- ten asuinpaikat ja pelastaa heidät yksi- tellen. Ehtona heille, niin kuin kaikille ihmisille on tulla uuteen liittoon. Jesa- ja kirjoittaa: ”Sinä päivänä eivät Jaakobin jälkeläiset, jotka ovat päässeet pakoon, nuo Israelista jäljelle jääneet, enää turvaudu sor-

tajaansa. Herralle uskollisina he turvautuvat yksin häneen, Israelin Pyhään. Jäännös palaa takaisin, Jaakobin heimon jäännös kääntyy väkevän Jumalan [Jeesuksen] luo” (Jes. 10:20, 21). Herralta ei jää yksikään kadonneitten israelilaisten heimojen jäsen löytymättä. Ikuisen evankeliumin sanoma etsii heidät. Jäännös kääntyy ja palaa Jumalan luo. Mooseksen ennustus Israelista (Efraim) koskee myös Juudaa. Siihen palataan.

Ajatellaanpa vielä Moosesta ja hänen vaelluksensa päätöstä. Mooses eli rikkaan elämän antautuessaan kaikesta sydämestään Jumalan johtoon ja käyttöön. Mooseksen perintönä olemme saaneet viisi Mooseksen kirjaa ja mahdollisesti myös Jobin kirjan. Emme voisi tietää ihmisen tien alkuvaiheita, ellei Mooses olisi näitä kirjoja kirjoittanut, perimätiedon mukaan Midianin maassa

Viides Mooseksen kirja päättyy Joo-suan siunaamiseen tehtäväänsä, Mooseksen itsensä päästessä ansaitsemaansa lepoon. Neljäkymmentä vuotta hän johti Israelin kansaa ja jätti näin todistuksensa oman uskon vaelluksesta. Vaikka hän ei saavuttanutkaan maallista luvattua Kanaanin maata, hän pääsi ensimmäisenä kuolemasta herätettynä ihmisenä perille taivaaseen. Sehän oli Mooseksen todellinen päämäärä. ”Koska Mooses uskoi, hän aikuiseksi vartuttuaan kieltäytyi esiintymästä faraon tyttären poikana. Hän mieluummin jakoi Jumalan kansan kärsimykset kuin hankki synnistä ohimenevää nautintoa. Hän näet piti Kristuksen osaksi tulevaa

häväästystä suurempana rikkautena kuin koko Egyptin aarteita, sillä hän kiinnitti katseensa tulevaan palkintoon” (Hepr. 11:24–26). Uskonsa vuoksi Mooses on nyt taivaassa (Matt. 17.3).

Mooseksen valinta hylätä se arvostus, jonka hän olisi saavuttanut Egyptin mahdollisena faraona ja suostuminen Jumalan suunnitelmaan, teki hänestä uskon sankarin. Jumala palkitsi sankaruuden ihmeellisellä tavalla. Tänä päivänä Mooses olisi mahdollisesti muumiona British Museumissa, jos olisi valinnut maailman tarjoaman hetkellisen ilon, vaan nyt, koska hän uskoi Jumalaa, hänet palkittiin kuolemattomuudella. Paavali viittaa Mooseksen kuolemaan ja kuolemasta herättämiseen, kun hän kirjoitti kuoleman hallinneen ihmiskuntaa Aadamista Moosekseen (Room. 5:14). Mooses oli ensimmäinen ihminen, jonka Jumala herätti kuoleman unesta ja edustaa näin kaikkia uskossa Jeesukseen kuolleita, jotka Kristus tullessaan herättää kuolemattomuuteen.

Mooseksen uskon rohkeudesta sanotaan sanat: ”Uskonsa tähden Mooses lähti Egyptistä kuninkaan vihaa pelkäämättä ja pysyi lujana, kuten pysyy se joka ikään kuin näkee Näkymättömän” (Hepr. 11:27). Ihmispelko, pelko siitä mitä maailma sanoo, on suurimpia esteitä uskon tielle lähtemiselle. Huomaa mitä Raamattu sanoo: ”Joka ihmisiä pelkää, on pelkonsa vanki, joka luottaa Herraan, on turvassa” (Sananl. 29:25).

Ihmisen tie 18

Täyttyneitä ennustuksia

Israelin historia esitetään Raamatussa mielenkiintoisena jatkokertomuksena. Viisi Mooseksen kirjaa, Joosuan ja Tuomarien kirja, kaksi Samuelin, kaksi Kuningasten kirjaa ja kaksi Aikakirjaa ovat aivan kuin yhden henkilön kirjoittamia. Israelin historia käsittääkin noin puolet Vanhan testamentin 4000 vuoden aikajanasta. Olemme seuranneet Jumalan ja ihmisen yhteistä tietä lunastuksen ja seurakunnan näkökulmasta. Lunastushistorian vaiheet etenevät, ja ovat täynnä Jumalan voimallisia tekoja.

Paratiisiin ajasta lähtien on käyty Hyvän ja Pahan välistä taistelua ihmisestä ja ihmisessä. Jumalan ihmisten seurakunta vie kutsua liittyä sotilaksi Herran armeijaan. Joosuan tehtävänä oli valloittaa maallinen Kanaanin maa ja viedä Herran kansa pitkän erämaassa vaelletun matkan jälkeen asumaan sinne.

Nimi Joosua viittaa Kristukseen, joka vie kerran kansansa perille taivaan maahan. Kristus vahvisti Joosuaa taistelusaan niin, että maan valloitus pääsi hyvään alkuun ”Jerikon lähellä ollessaan Joosua näki eräänä päivänä edessään miehen, jolla oli paljastettu miekka kädessään. Joosua meni miehen luo ja kysyi häneltä: ’Oletko meikäläisiä vai vihollisiamme?’ Mies vastasi: ’En kumpaakaan. Olen Herran sotajoukon päällikkö ja olen juuri saapunut

tänne.’ Silloin Joosua lankesi polvilleen, kumartui maahan saakka ja sanoi: ’Herrani, mitä tahdot minun tekevän?’” (Joos. 5:13, 14.)

Israel joutui käymään sotia matkallaan luvattuun maahan ja sen jälkeenkin, kun se oli saanut sen omakseen. Jumala halusi itse sotia kansansa puolesta. Hän sanoi israelilaisille jo matkan alkuvaiheessa seuraavat sanat: ”Herra sotii teidän puolestanne, olkaa te hiljaa!” Jos Israel olisi aina ollut uskollinen Jumalalle, sen ei olisi tarvinnut tarttua aseisiin. Aina kun Herra soti, tapahtui suuria ihmeitä. Näin oli jo matkan alussa.

”Te kenties ajattelette: ’Nämä kansat ovat meitä suurempia. Kuinka me pystyisimme ne hävittämään?’ Älkää kuitenkaan pelätkö niitä, vaan pitäkää aina mielessänne, mitä Herra, teidän Jumalanne, teki faraolle ja koko Egyptille. Muistakaa egyptiläisten suuret koettelemukset, jotka omin silmin saitte nähdä. Ajatelkaa Herran, Jumalanne, tekemiä ihmeitä ja tunnustekoja, hänen väkevää kättään ja kohotettua käsivarttaan, joiden voimalla hän vei teidät pois Egyptistä. Samalla tavoin kuin egyptiläisille tekee Herra, teidän Jumalanne, kaikille niille kansoille, joita te nyt pelkäätte. Hän lähettää niiden kimppuun myös herhiläisparvia, kunnes kaikki, jotka vielä ovat hengissä ja piileksivät teitä, ovat menehtyneet. Älkää pe-

lätkö, sillä Herra, teidän Jumalanne, suuri ja pelottava Jumala, on teidän keskellänne” (5. Moos. 7:17–21).

On hyvin tärkeää ymmärtää, ettei ollut Jumalan tahto Israelin tai minkään muunkaan kansan kohdalla, että ihminen riistää elämän toiselta ihmiseltä. Edellä mainituista ”Herran sodista” on paljon esimerkkejä Israelin historiassa. Tulee mieleen tuomarien ajoilta Gideon, joka 300 miehen voimalla, ilman aseita, kävi taisteluun pasuuna, soihtu ja ruukku käsissään tuhansia vihollisia vastaan ja voitti heidät (Tuom. 7:1–22).

Mooses rohkaisi kansaansa ennen kuolemaansa: *”Kuulkaa, israelilaiset! Te olette nyt lähdössä Jordanin yli kukistamaan kansoja, jotka ovat teitä suurempia ja mahdavamia ja joiden suurten kaupunkien muurit hipovat taivasta. Siellä asuu, niin kuin tiedätte, anakilaisten monilukuinen ja kookas kansa, josta olette kuulleet sanottavan: ’Kuka voisikaan vastustaa anakilaisia!’ Mutta nyt te saatte nähdä, että Herra, teidän Jumalanne, itse kulkee teidän edellänne polttavana tulena. Hän lannistaa ja kukistaa heidät, niin että voitte lyhyessä ajassa hävittää heidät tieltänne ja tuhota heidät, kuten Herra on teille luvannut”* (5. Moos. 9:1–3).

Jordanin ylitys ja Jerikon valloitus oli jälleen ns. Herran sota. Liitonarkulla, joka oli kansan pyhin ja tärkein aarre, oli tärkeä asema Israelin kansan saavutusta Jordanjoen rannalle. Kun liitonarkua kantavat papit astuivat Jordanin veteen, niin Kristuksen läsnäolon voimasta vedet jakautuivat. Joki pysyi jakautuneena niin kauan, kunnes koko väki pääsi virran yli.

Toinen tapaus liitonarkun siunaavasta läsnäolosta kerrotaan Jerikon valloituksen yhteydessä. Arkkua kantavien

pappien kiertäessä kaupungin ympäri Herran läsnäolo sai ihmeen aikaan. Jerikon jykevät muurit sortuivat ja kaupunki valloitettiin. Luemme lisää Herran sodista. *”Kun te olitte ylittäneet Jordanin ja tulleet Jerikon luo, jerikolaiset taistelivat teitä vastaan, ja samoin amorilaiset, perissiläiset, kanaanilaiset, heettiläiset, girgasilaiset, hivviläiset ja jebusilaiset. Mutta minä olin teidän kansanne ja kukistin heidät kaikki. Minä lähetin teidän edellänne herhiläisparvia, ja ne karkottivat kaksi amorilaiskuningasta teidän tieltänne; teidän miekkanne ja jousenne eivät heitä karkottaneet”* (Joos. 24:11, 12).

Herran sotia ovat ne, joita käydään sellaisen ihmisen sisimmässä, jonka Jeesus tahtoo ottaa hallintaansa. Hävitettäviä kansoja on verrattu ihmisen synnillisiin tapoihin, epäjumaliin ja helmasynteihin. On suurta armoa, kun juomarista tulee raitis, kiroilevasta lempeä, rauhattomasta rauhallinen. Raamattu kehottaa: *”Pyrikikää pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa”* (Hepr. 12:14).

Olemme ristin sotilaita. Paavali kirjeessään efesolaisille kertoo sotavarustuksestamme: *”Vahvistukaa Herrassa, otakaa voimaksenne hänen väkevyytensä. Pukekaa yllenne Jumalan taisteluväri, jotta voisitte pitää puolianne Paholaisen juonia vastaan. Emmehän me taistele ihmisiä vastaan vaan henkivaltoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan. Ottakaa siis yllenne Jumalan taisteluväri, niin että kykenette pahan päivän tulen tekemään vastarintaa ja selviytymään taistelusta pystyssä pysyen. Seiskää lujina! Kiinnittäkää vyöksenne totuus, pukeutukaa vanhurskauden haarniskaan ja sitokaa jalkineiksenne alttius julistaa rauhan evankeliumia. Ottakaa kaikessa suojaksen-*

ne uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa pahan palavat nuolet. Ottakaa myös pelastuksen kypärä, ottakaa Hengen miekka, Jumalan sana” (6:10–17). Jakeessa 18 on voiton salaisuus: ”Tehkää tämä kaikki rukoillen ja anoen. Rukoilkaa joka hetki Hengen antamin voimin. Pysykää valveilla ja rukoilkaa hellittämättä kaikkien pyhien puolesta.”

Jumalan menettely omiensa suhteen sopii kaikille, joita Herra kutsuu: ”Painakaa siis mieleenne, että niin kuin isä kasvatataa lastaan, niin Herra, teidän Jumalanne, kasvattaa teitä” (5. Moos. 8:5). Kasvatuksen tavoitteena on opettaa ihminen tuntemaan Jumala ja ilmentää hänen luonteensa kuvaa. Yhteys Herraan päivittäin tuottaa hedelmän. ”Hengen hedelmää taas ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä. Näitä vastaan ei ole laki” (Gal. 5:22, 23).

Edellä luetussa kohdassa täyttyy ihmisen elämän tarkoitus ja päämäärä. Elämästä tulee elämisen arvoinen, kun Hengen uudesti luova voima tekee työtään ihmisen sydämessä. ”Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, kaikille, jotka uskovat häneen. He eivät ole syntyneet verestä, eivät ruumiin halusta, eivät miehen tahdosta, vaan Jumalasta” (Joh. 1:12, 13).

Päästyään Kanaaniin, israelilaiset viettivät pääsiäisjuhlaa Gilgalissa. Lopultaikin oli päästy Egyptistä omaan maahan Jumalan armon avulla. ”Herra sanoi Joosualle: ”Tänä päivänä minä olen vierittänyt teidän päällänne sen häpeän, että olitte ympärileikkaamattomia niin kuin egyptiläiset.’ Paikka sai nimekseen Gilgal” (Joos. 5:9). Jumala ei jättänyt oppilastaan luokalle. Nyt israelilaiset siirtyivät normaaliin elämänmuotoon. Mannaakaan ei enää satanut taivaasta. Miten Jumalan kansan

historia jatkui Herran soturin kuoleman jälkeen?

Joosuan jälkeinen aika oli Tuomarien kirjan aikaa. Taistelut jatkuivat. ”Joosuan kuoleman jälkeen israelilaiset kysyivät Herralta: ’Minkä heimon on ensimmäisenä lähettävä sotaan kanaanilaisia vastaan?’” (Tuom. 1:1.) Ei ollut tultu vielä rauhan Kanaanin maahan, johon Israel perimiltään on vieläkin matkalla.

Israel eli tuomarien aikana monien paineiden alaisena. Jatkuvat Jumalan tien hylkäämiset saivat aikaan surua, jolloin herättiin rukoilemaan apua Herralta. Usein juuri ulkoiset ja sisäiset vaikeudet saavat ihmisen kääntymään Jumalan puoleen.

Oli myös hengellisiä ongelmia, jotka ilmenivät ihmisten Jumalan palvelemisessa. Tuomarien kirjassa on merkittävät sanat: ”Jokainen teki sitä, mikä hänen omasta mielestään oli oikein” (Tuom. 17:6, VKR). Tuntuuko tutulta ajatellen meidän aikamme monia uskonsuuntia?

Jumala muistutti israelilaisille oikean jumalanpalveluksen välttämättömyyttä. Kun kansa hädän hetkellä kääntyi Herran puoleen, sille lähetettiin apu. Se pääsi aina hetkeksi ahdistuksestaan, mutta joutui jälleen uuteen unohtaessaan Auttajansa. Näin mentiin aina Samuelin aikaan, joka oli pappi, profeetta ja viimeinen tuomari Israelissa.

Samuelin aikana kansalle tuli halu saada itselleen kuningas. ”Siksi Israelin vanhimmat kokoontuivat ja menivät Samuelin luo Ramaan. He sanoivat hänelle: ’Sinusta on tullut vanha, eivätäkä poikasi ole seuranneet sinun jälkiäsi. Anna meille kuningas meitä johtamaan, niinhän muillakin kansoilla on’” (1. Sam. 8:4, 5).

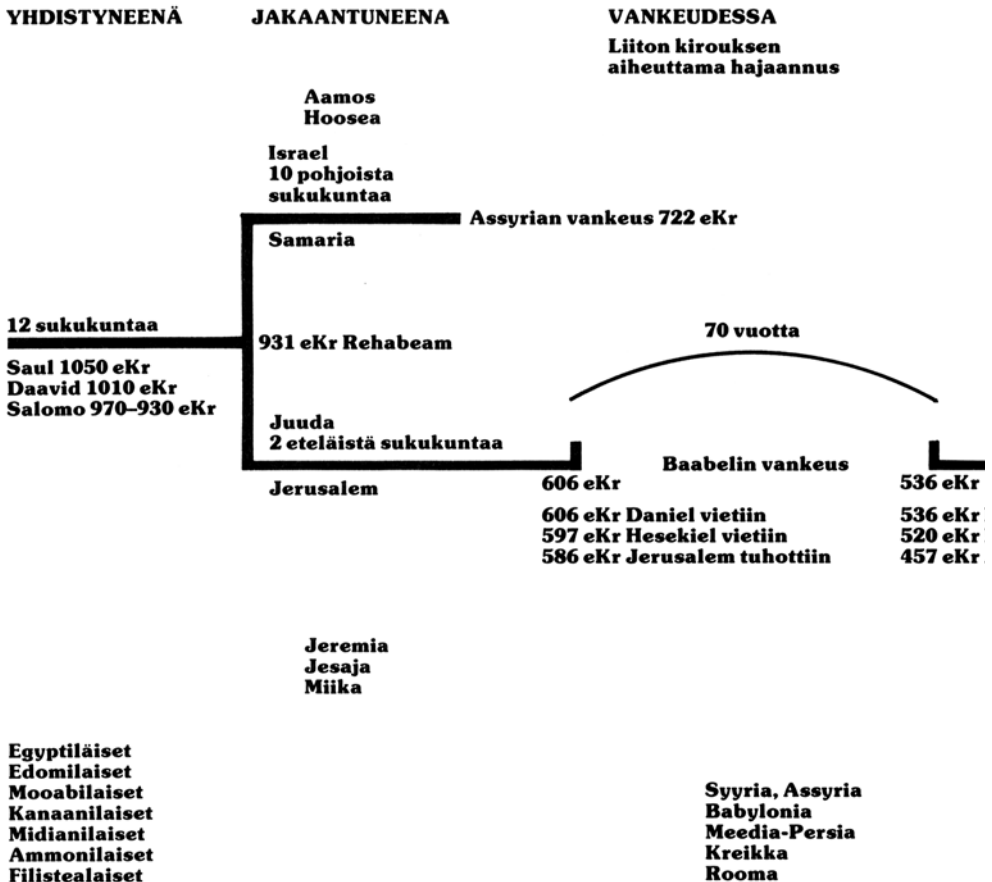
Näytti siltä kuin Israelin vanhimmat eivät olisi arvostaneet Jumalan johta-

juutta. Siitä Herra ja hänen profeettansa Samuel tulivat murheellisiksi. *”Samuel pahastui kovin siitä, että he pyysivät häneltä kuningasta johtajakseen. Hän rukoili Herraa, mutta Herra vastasi hänelle: ”Tee niin kuin he pyytävät. Eivät he ole hylänneet sinua vaan minut, kun eivät enää halua pitää minua kuninkaanaan”* (jakeet 6, 7). Käyttivätkö ihmiset jälleen väärin Jumalan heille suomaa vapaata tahtoaan? Sa-

muel kyllä kertoi kuninkaiden oikeuksista, kuten sotaväki, veronkanto hallinnon ylläpitämiseksi jne, mutta turhaan. Kansa otti mallia pakanakansoilta ja hylkäsi taivaan mallin (1. Sam. 8:11–19). Maallinen valta ja ”kirkko” liittoutuivat keskenään.

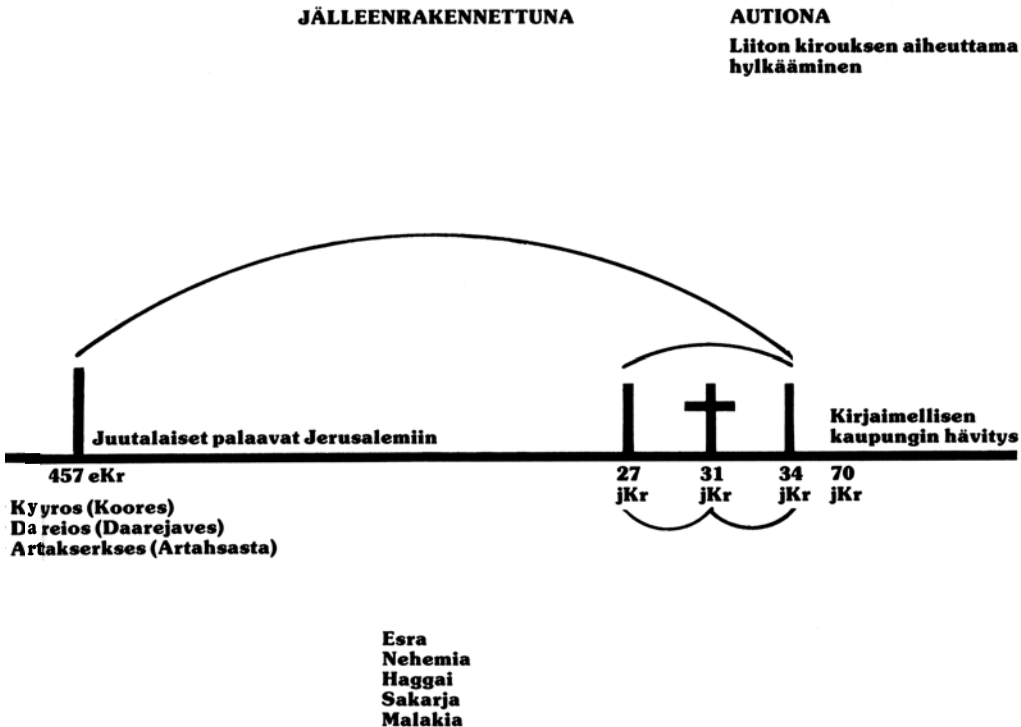
Kuninkaan luonteella oli jatkossa ratkaiseva merkitys Israelin niin aineellisen, henkisen kuin hengellisenkin hy-

Muinaisen Israelin viisi ajanjaksoa

vinvoinnin kannalta. Kuningas edusti siitä lähtien Israelin hallintoa. Pahalla kuninkaalla oli valta tehdä hyvä tyhjäksi, oikeamielisellä hallitsijalla oli valta korjata tilanne maassa. Useimmat Israelin kuninkaista olivat sellaisia, joista sanottiin, että *hän ei ollut otollinen Herralle*. Näin Israel luisui vähitellen alaspäin päätyen lopulta vankeuteen ja pakkosiirtolaisuuteen.

Muuttuneen hallinnon aikaan Jumala rakkaudessaan herätti profettoja, jotka neuvoillaan opastivat kuningasta ja kansaa. Kuninkaat ja profetat olivatkin jatkuvassa yhteydessä keskenään. Näin Jumala jälleen osoitti uskollisuutta rakastamalleen Israelille. Eikä ole syytä unohtaa, että Herran profettojen sanomat ovat kirjoitettu Raamattuun meilekin opetuksiksi. Heidän sanomansa

puhuttelevat ja valaisevat ihmisen tietä aina ajan loppuun saakka.

Israelin eteläinen osa, Juudan kuningaskunta, kesti ensimmäisestä kuninkaasta Saulista, (n.1050 eKr.) sen viimeiseen kuninkaaseen Sidkiaan, (v. 586 eKr.) eli noin 450 vuotta. Näin toteutuivat profeetta Hoosean sanat myös Juudalle: *”Minä annoin sinulle kuninkaan vihassani ja vihassani otin hänet sinulta pois!”* (Hoos. 13:11.) Historiassa seuraa Israelin jakautuminen pohjoiseen ja eteläiseen osaan vuonna 920 eKr.

Juudankin sortumiseen oli syynsä, jonka tähden se joutui Babylonian vankeuteen. Jeremian saaman ilmoituksen mukaan 70 vuoden ajaksi (Jer. 25:11, 29:10). Profeetta Miikan kautta Herra paljastaa Juudalle hienolla tavalla syitä ja seurauksia Babylonin vankeuteen ja palaamiseen sieltä: *”Niin kuin silloin, kun lähditte Egyptistä, niin te saatte vieläkin nähdä ihmeitä. Kaikki kansat näkevät nuo ihmeelliset teot, katselevat niitä voimattomina mahtavuudestaan huolimatta. Kaikki mykistyvät, ja heidän korvansa menevät tukkoon”* (Miika 7:15, 16). Eräs syy Juudan vankeuteen oli, ettei se arvostanut eikä pitänyt mielessä Jumalan suuria tekoja, vaikka pakanakansat ne muistivat.

Jatkossa Herra osoitti tekevänsä Punaisen meren ylitykseen verrattavan teon palauttaessaan juutalaiset Babylonin vankeudesta: *”Jumala, onko sinun vertaistasi! Sinä annat synnit anteeksi ja jätät rankaisematta jäljelle jääneen kansasi rikkomukset. Sinä et pidä vihaa iäti, sinä olet laupias. Sinä armahdat meitä yhä, poljet syntimme jalkojesi alle. Kaikki syntimme sinä heität meren syvyyteen. Sinä osoitat uskollisuutta Jaakobille, hyvyttä Abrahamille. Tämän olet vannoen luvannut isillemme jo muinaisina aikoina”* (Miika 7:18–20).

70-vuoden vankeus Babyloniassa ja palaaminen takaisin omaan maahansa antoivat hengellisen opetuksen juutalaisille. Jumalan Israelin hengellinen näkökyky oli heikkoa. Kansa ei ymmärtänyt arvostaa Jumalan huolenpitoa. Muut kansat huomasivat sen paremmin. Pakkosiirto opetti heitä ymmärtämään Jumalan kasvatusta hengellisessä mielessä. Huomaa, kuinka pakkosiirron yhteydessä exodus, eli Egyptistä lähtö toistuu hengellisesti ymmärrettynä. Miika viittaa Babylonista vapautumista Egyptissä nähtyihin ihmeisiin ja Abrahamille annettuihin lupauksiin. Painopiste on nyt muussa kuin juutalaisten fyysisessä siirtymisessä pakkosiirtoon tai heidän fyysisestä paluustaan 70 vuoden jälkeen.

Jumalan tarkoituksena oli tehdä Babylonin vankeusajasta ikään kuin opintomatka. Se saa hengellisen luonteen. Babyloniin joutumiseen liittyy katumusta ja anteeksi pyytämistä. (Danielin luku 9) Babylonista lähteminen saa armon, anteeksiantamuksen ja unohtamisen luonteen, jota Egyptin sotajoukkojen vajoaminen mereen tuhat vuotta aikaisemmin kuvasi.

Todellisia vihollisia eivät olekaan egyptiläiset tai babylonialaiset tai jokin muu kansa, vaan israelilaisten omat synnit ovat todellinen syy orjuuteen. Eli tässä kuvataan yhtä paljon heidän elämäänsä synnin orjuudessa kuin heidän fyysisistä vankeuttaan jonkin vieraan vallan alaisuudessa. Jumalan kannalta juutalaisten pakkosiirtolaisuus ei ole niinkään poliittinen tai taloudellinen vaan hengellinen. Edellä oleva näkökulma on kirjoitettu kirjaan *Kohtaa Jumala uudestaan ensimmäistä kertaa*, Jon Paulien, Kirjatoimi, 2003.

Babylonin kukistuminen avasi juuta-

laisille mahdollisuuden päästä pois Babelin vankeudesta, vaikkei sitä mahdollisuutta suuremmin arvostettukaan.

Tekstit Ilmestyskirjassa antavat hengellisen kuvan ajasta, jolloin Babylon kukistuu. Jumalan Israel kokee silloin vapautuksen heitä sitovista Babylonin synnin kahleista. Aikamme ”Babylonissa” oleva Herran kansa tulee ymmärtämään juutalaisten kokemuksen olevan heidän kokemuksensa hengellisessä mielessä.

Raamattuun mahtuu paljon toteutuneita ennustuksia. On ennustuksia, hyviä ja pahoja, joiden täyttymystä ei ole vielä nähty. Täyttymättömät ennustukset, joita on enää hyvin vähän jäljellä, koskevat meidän aikaamme. Profetioiden mukaan Kristus puuttuu näkyvällä tavalla maailman historian lopputapahumiin.

Jumala lupaa siunata monella tavalla ihmisen, joka ottaa todesta Herran antamat sanomat profeetoillensa.

– – ”Josafat astui esiin ja sanoi: ”Kuulkaa minua, Juudan kansa ja Jerusalemin asukkaat! Luottakaa Herraan, Jumalaanne, niin kukaan ei teitä voita. Luottakaa hänen profeettojensa sanaan, niin teidän käy hyvin” (2. Aik.20:20).

”Siksi me voimme entistä lujemmin luottaa profeetalliseen sanaan. Ja hyvin teette tekin, jos kiinnitätte katseenne siihen kuin pimeässä loistavaan lamppuun, kunnes päivä sarastaa ja kointähti syttyy teidän sydämesänne” (2. Piet. 1:19).

Ihmiselle on annettu oikeus valita tiensä, joko kulkea se siunattuna tai ju-

malattomana (ks. 5. Moos. 28. luku). Raamatun historia on siunauksien ja kirouksien historiaa.

Monet kansat, jotka ovat olleet keran olemassa, ovat hävinneet maailman kartalta turmeltuneisuutensa vuoksi. Pahlalta näyttää nykyistenkin kansojen tulevaisuus. Kaikille kansoille ja ihmisille annetaan oma etsikkoaikansa.

Danielin kirjan toinen luku sisältää mielenkiintoisen unen maailman neljän suuren valtakuntien synnyistä ja häviämisistä suunnilleen 2500 vuotta eteenpäin Danielin ajasta.

Auttakoon kerrottu lukijaa uskomaan Raamattuun, ja sen kautta saamaan uskon Kaikkietävään elävään Jumalaan. Raamatun profeetallinen ilmoitus on luotettava. Se valaisee ihmiskunnan tien aina Kristuksen toiseen tuloon saakka ja vieläkin pidemmälle.

Herran profeettojen ilmoitus on annettu valaisemaan uskovien tietä kohden Kristuksen ilmestymisen päivää. Jeesus on se kirkas Kointähti, joka loistaa autuaallista toivon valoa kristityn sydämeen.

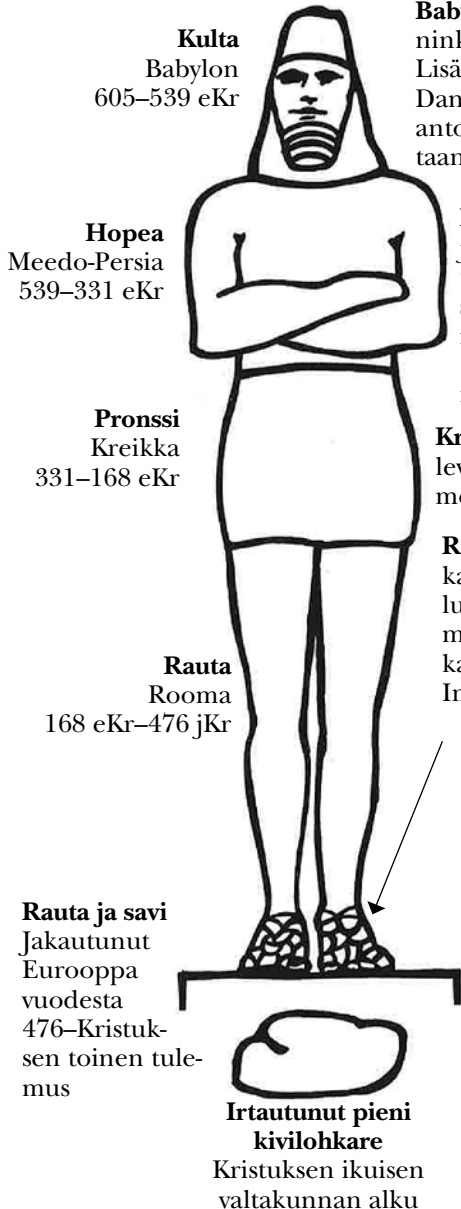
Kaikkietävä Jumala sanoo sanassaan itsestään: ”– – Minä olen Jumala, ei kukaan ole minun vertaiseni. Jo alusta asti olen kertonut kaiken, mikä oli tuleva, jo ammoiden ilmaissut sen, mikä ei ollut tapahtunut vielä. Näin minä sanon, ja päätöksessäni pysyn, kaiken, mitä tahdon, minä toteutan” (Jes. 46: 9,10).

Seuraavalla sivulla on eräs Raamatun merkittävin ennustus historian vahvistamana.

Danielin kirjan toisen luvun neljä suurta maailmanvaltaa

Babylonin mahtava kuningas Nebukadnessar sai unen, joka johti hänet itsensä uskomaan Jumalaan ja hänen jälkeensä tuhannet muut ihmiset. Maalliset kuninkaikat ja valtakunnat ovat nousemisen ja kukistumisen myötä kuljettaneet mukanaan Jumalan missiota hänen valtakuntansa näkyvästä todellisuudesta eräänä päivänä.

On kysytty, miksi sellaisille valtakunnille kuin Babylon, Persia, Kreikka ja Rooma on annettu verrattain suuri merkitys Raamatussa. Syy siihen löytyy ehkä muinaisen Israelin haluttomuudesta edustaa Jumalan asiaa maailmassamme. Edellä mainitut suurvallat kuninkaineen tekivät sen monilla tavoin. Nebukadnessarin merkittävä uni kuvapatsaasta loi näkymät maailman tulevaisuudelle aina Kristuksen toiseen tulemukseen saakka.

Babylon, pää – Babylonian laajassa valtakunnassa kuulutettiin kuninkaan sanoja Israelin Jumalan kunnioittamiseksi (Dan. 2:17). Lisäksi annettiin myöhemmin vielä käsky olla puhumatta pahaa Danielin kolmen ystävän Jumalasta (Dan. 3:29). Nebukadnessar antoi kaiken jälkeen jopa oman todistuksensa uskoon tulemistaan (Dan. 4:31–34).

Persia, rinta – Persian kuningas Kyyrosta Jumala sanoi palvelijakseen tämän päästäessä Israelin omaan maahansa. Kyyroksen tavoin kuningas Artakserkses (Artahsasta) oli Jumalan käytössä. Vuonna 457eKr. hän antoi ratkaisevan käskyn, jonka perusteella Jerusalemin temppeli tulisi valmiiksi rakennetuksi. (Esa 7:11–27). Taivaassa oleva pyhäkkö nousi lopun aikana myös kunniaan (v.1844) Dan:9:25 alku (ks. kaavio s. 194–195).

Kreikka, lanteet – Kreikka loi ulkonaiset puitteet evankeliumin leviämiseksi laajoille alueille. Ei sovi myöskään unohtaa aikamme Raamatun kreikkannosta (LXX).

Rooma, jalat – Rooman aikana toteutui monia tärkeitä ja kauaskantoisia ennustuksia, jotka sinetöivät Raamatun profetioiden luotettavuuden. Rooma oli omalla tavallaan toteuttamassa Jumalan missiota. Jeesuksen syntymä, ristin kuolema ja Jeesuksen kasteeseen liittyvä vuosi 27 olivat tärkeitä tapahtumia Rooman Imperiumin aikana.

Jalkaterät varpaineen – Länsi-Rooman alueelle muodostuivat 10 valtiota (varvasta) ovat: Italia, Itävalta, Sveitsi, Ranska, Saksa, Englanti, Hollanti, Belgia, Espanja ja Portugali. Edellä olevat valtiot täydentävät Jumalan tietämyksen Euroopan kehityksestä ja Rooman jakautumisesta kymmeneen osaan.

Irtautunut pieni kivilohkare – Herran voimasta, ei ihmiskäden, murtautuu Jumalan valtakunta tähän maailmaan pienessä Jeesus-lapsessa. Pienelle Kristuksen seurakunnalle annettiin tehtäväksi valloittaa maailma ikuisella evankeliumilla Pyhän Hengen voiman kautta.

Jeesukselle alamaiset saavat omaksensa tämän planeetan. Heitä kutsutaan Raamatussa kunnioittavasti Korkeimman pyhiksi (Dan. 7:27). He ovat olleet Kristuksen voittamia tässä elämässä ja saavat kerran jakaa hänen voittonsa kirkkauden ja kunnian hedelmiä iankaikkisesti.

Ihmisen tie 19

Kristuksen

ensimmäinen tulemus

Pyöreästi 4000 vuotta j.lank.

Olemme siirtyneet ihmisen tien historiassa sen kolmanteen aikakauteen. Alkuhistoria kesti Abrahamin päiviin, vuoteen 2000 syntiinlankeemuksen jälkeen. Tätä aikaa nimitetään Patriarkaaliseksi aikakaudeksi. Raamatun ”keskiaika” on Jumalan valitseman kansan, Israelin, historiaa. Sitäkin kesti noin 2000 vuotta. Kolmas aika on Raamatun mukaan uuden liiton Israel -seurakunnan eli Jumalan Israelin aikakautta, jota on kestänyt 2000 vuotta.

Uuden liiton Israelin aika alkoi Jeesuksen syntymisellä ihmiseksi ja päättyi Kristuksen toiseen tulemukseen, jonka odotamme pian tapahtuvaksi. Uusi testamentti kertoo Kristuksen seurakunnan, Jumalan Israelin (Gal. 6:16) tulevat vaiheet hyvinkin tarkasti, sen ensimmäisestä vuosisadasta ajanlaskumme viimeiseen päivään.

Kristuksen ensimmäinen tulo ihmiseksi oli ennustettu jo Eedenin paratiisissa (1. Moos. 3:15). Syntiin langennut ihmiskunta odotti Vapahtajan tuloa maailmaan neljä tuhatta vuotta, jona aikana Herra antoi yhä tarkempia ennustuksia tulostansa ja sen merkityksestä. Koko Vanha testamentti on Jeesuksen sanojen mukaan kertomusta hänestä, ihmisen luoja ja lunastajana. Hänen tulonsa maailmaan merkitsi Luojan ja

Vapahtajan tuloa keskellemme ihmisenä ja Immanuelina. Hän avasi uuden historian kärsivälle ihmiskunnalle. Ennen kaikkea hän tuli tekemään ihmisestä uuden luomuksen.

Kirouksien valtaan joutunut ihminen, sekä luomakuntamme saisi Jeesuksen kautta mahdollisuuden astua Jumalan siunausten maailmaan. Jeesus tulisi keskellemme ottamaan kannettavakseen meidän syntimme ja kirouksemme (Jes. 53. luku).

Jeesus syntyi keskelle maailman henkistä, moraalista ja hengellistä pimeyttä. Jumalan ilmoitus oli pimennossa suurelta osaa maailmaa 4000 vuotta, ja osin Israelilaisiltakin 400:n vuoden ajan, ennen kuin alkoi Uuden testamentin aika ja ilmestyi mies erämaasta!

Jumala lähetti Johannes Kastajan valmistaamaan israelilaisia vastaanottamaan kuninkaansa ja todellisen elämän valon. *”Tuli mies, Jumalan lähettäjä, hänen nimensä oli Johannes. Hän tuli todistajaksi, todistamaan valosta, jotta kaikki uskoisivat siihen. Ei hän itse ollut tuo valo, mutta valon todistaja hän oli”* (Joh. 1:6–8). Vääristynyt kuva Jumalasta ja ihmisestä oikaistiin. Profeetta Jesaja kirjoitti: *”Katso, pimeys peittää maan, yön synkkyys kansat. Mutta sinun taivaallesi kohoaa aamunkoi, Herran kirkkaus hohtaa ylläsi”* (Jes. 60:2).

Mikä oli se valo, jonka Jeesuksessa näemme? Sen Jeesus itse esitti työnsä alkupäivinä eräänä sapattina synagogassa. ”Hän avasi kirjakäärön ja löysi sen kohdan, jossa sanotaan: – Herran henki on minun ylänäni, sillä hän on voidellut minut. Hän on lähettänyt minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen ” (Luuk. 4:17, 18).

Jeesus tunsu kirjoitukset ja näki Jesajan kirjasta oman tehtävänsä ohjelmajulistuksen (Jes. 53). Profeetta Danielille, joka eli 500 luvulla eKr. ilmoitettiin vuodelleen aika, jolloin Jeesuksen voitelemisen tehtävänsä tapahtuisi: ”Ja tiedä ja käsitä: siitä ajasta, jolloin tuli se sana, että Jerusalemin on jälleen rakennettava, voideltuun ruhtinaaseen asti, on kuluva seitsemän vuosiviikkoa; ja kuusikymmentäkaksi vuosiviikkoa – – ” (Dan. 9:24, 25, VKR lihavointi lisätty.)

Jeesus voideltiin Pyhällä Hengellä kasteessa tehtävänsä vuonna 27, joten edellä oleva ennustus vie nimenomaan Johannes Kastajan aikaan. Tulemme hetkeen, jolloin Johannes Kastaja näkee edessään Jeesuksen, ja sanoo ympärillään olevalle kansalle: ”Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” (Joh. 1:29.)

Luukas varmistaa historiallisin todistein Danielin aikaennustuksen paikkansa pitävyyden: ”Keisari Tiberiuksen viidentenätoista hallitusvuotena, siihen aikaan kun Pontius Pilatus oli Juudean maaherrana, kun neljännesruhtinaina hallitsivat Galileassa Herodes, Itureassa ja Trakonitiksen maassa hänen veljensä Filippos ja Abilenessa Lysanias ja kun ylipappena olivat Hannas ja Kaifas, tuli Jumalan sana Johannekselle, Sakariaan pojalle, joka eli autiomaassa ” (Luuk. 3:1, 2).

”Paljon kansaa oli kastettu. Kun myös Jeesus oli kastettu, niin taivas aukeni hänen rukoillessaan ja Pyhä Henki laskeutui hänen ylleen näkyvässä muodossa, kyyhkysen kaltaisena. Ja taivaasta kuului ääni: ”Sinä olet minun rakas Poikani.” (Luuk. 3:21, 22.)

Danielin ennustus Jeesuksen tulemisesta tehtävänsä oikealla hetkellä oli Paavalin mielessä hänen kirjoittaessaan Galatian seurakunnalle; ”kun aika oli täyttynyt, Jumala lähetti tänne Poikansa.” – (Gal. 4:4.) Kastevuosi 27 jKr. saadaan, kun vuodesta 457 eKr. jolloin annettiin käsky Jerusalemin jälleen rakentamisesta, lasketaan 483 vuotta eteenpäin päivää / vuosi periaatteen mukaan (katso piirros s. 150, 194–195), lue Dan. 9:24–27.

Jeesuksen todistettu kastevuosi vuonna 27 paljastaa profeettallisen vuoden päivää kohti, salaisuuden. Kaikki ne vuosiluvut ja niihin liittyvät tapahtumat, jotka liittyvät Raamatun kaikkein kauaskantoisimpaan aikaennustukseen, voidaan osoittaa tapahtuneen tarkasti edellä mainitun vuosiluvun (v. 27) perusteella. Vuonna 457 eKr. annettiin käsky temppelin jälleenrakentamiseksi (Esra 7:11–27) ja on täten todistettavasti oikea vuosi pitkän 2300 vuoden aikajanan oikeaksi lähtökohdaksi.

Jeesuksen kaste, eli Ruhtinaan (Kristuksen) voitelemisen ja 2300 iltaa ja aamua ovat yhteydessä toisiinsa. Heramme lähti, saatuaan kasteen, lunastustehtävänsä täynnä jumalallista rakautta. Jeesus tiesi odottaa 30 vuotta vihkimystään tehtävänsä.

Danielin ilmoitus Jeesuksen maanpäällisen elämän vaiheista olivat valona hänen tiellään. Hän ymmärsi tarkalleen oman tehtävänsä aikataulun ja Israelin kansan tulevaisuuden. Jeesus rukoili lak-

kaamatta voimaa suorittaa oman tehtävänsä täyttäminen voitollisesti loppuun saakka.

Jäimme edellisessä luvussa vaiheeseen, jossa Israel oli heikentynyt ratkaisevasti parhaista päivistään. Kymmenen sukukuntaa oli sulautunut Assyriaan pakkosiirron vuoksi, eivätkä juutalaisetkaan ollut itsenäinen kansa, vaan Rooman imperiumin hallinnan alla. Daavidin huone oli sortunut.

Profeetta Aamos eli lähellä aikaa, jolloin Israelin 10 sukukuntaa joutui pakkosiirtoon Assyriaan. Hän kirjoitti Herran lupauksen koko Israelia tarkoittaen: ”Sinä päivänä minä rakennan jälleen Daavidin sortuneen majan. Minä muuraan umpeen sen halkeamat, korjaan sen luhistumat ja saatan sen entiseen loistoonsa” (Aam. 9:11).

Kun vuonna 586 eKr. Daavidin suvun viimeinen kuningas Sidkia joutui jättämään valtaistuimensa Jerusalemissa, antoi Herra lupauksen profeetta Aamokselle uuden kuninkaan nousemisesta jälleen Daavidin valtaistuimelle (Aam. 9:11).

Matteuksen evankeliumin luku yksi kertoo Jeesuksen syntyneen Daavidin sukuun. Apostolien tärkeässä Jerusalemin kokouksessa Pietari lausui näin käyneen. Sortuneen majan (Israelin seurakunnan, 1. Piet. 2:4, 5) pystyttäminen sisältyi Jeesuksen tehtävään. ”Tämä käy yksin sen kanssa, mitä profeetat ovat kirjoituksissa sanoneet: – Sen jälkeen minä palaan ja rakennan jälleen Daavidin sortuneen majan. Raunioista minä taas sen rakennan, minä pystytän sen uudelleen, jotta kaikki muutkin ihmiset etsisivät Herraa, kaikki kansat, jotka olen omakseni ottanut. Näin sanoo Herra. (Ap. t. 15:15–17).

Millä tavalla Jeesus pystytti Daavidin

sortuneen majan? Pappi ja profeetta Sakarias, Johannes Kastajan isä, profetoi Hengen vallassa seuraavasti: ”Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, sillä hän on katsonut kansansa puoleen ja valmistanut sille lunastuksen ja kohottanut meille pelastuksen sarven palvelijansa Daavidin huoneesta” (Luuk. 1:68, 69, VKR).

Lunastus on avainsana Daavidin huoneen pystyttämiseksi uudestaan. Kristuksen ensimmäinen tuleminen sai aikaan tämän. Selvennykseksi vielä; ”Hän [Kristus] antoi itsensä alttiiksi meidän puolestamme lunastaakseen meidät vapaiksi kaikesta vääryydestä ja puhdistaa meidät omaksi kansakseen, joka kaikkiin voimin tekee hyvää” (Tit. 2:14).

Hyvän tekemiseen kuuluu olennaisesti evankeliumin vieminen kaikkeen maailmaan. Näin pystytetään Israelin sortunut maja uudestaan. Evankeliumin vastaanottaneet liitetään elävinä kivinä Jumalan huoneeseen, seurakuntaan. ”Rakentukaa itekin elävinä kivinä hengelliseksi rakennukseksi, pyhäksi papistoksi, toimittaaksenne hengellisiä uhreja, jotka ovat Jumalalle otollisia Jeesuksen Kristuksen tähden” (1. Piet. 2:5).

Huomaatko, mikä on se Kristuksen verellään lunastama kansa? Vastaus on yllättävä. Jeesus lunasti maailmasta itselleen hengellisen kansan. Mikään maallinen valtakunta ei siihen kelpaa, sillä uuden liiton Israel edustaa taivasten valtakuntaa. Se on Kristuksen nimiin otettava seurakunta. Näin ollen Israel laajeni kaikkia kansoja käsittäväksi hengelliseksi huoneeksi, näkyväksi maailmanlaajuiseksi Kristuksen seurakunnaksi. Näinhän Abrahamille annettun siunauksen pitikin toteutua.

Huomaat varmaan, että edellä oleva teksti oikeuttaa myös meidät suoma-

laiset tervetulleeksi Daavidin taivaalliseen kuningaskuntaan. Kristus kutsuu kaikkien maiden ihmisiä liittymään itseensä, oman kuningaskuntansa kansalaisiksi.

Yllättävät ovat sanat kansasta, jonka Jeesus lunasti ”puhdistaa meidät omaksi kansakseen, joka kaikin voimin tekee hyvää.” Kysymme; tekeekö fyysinen Israel tänä aikana kaikin voimin hyvää? Julistaako se evankeliumia. Mitä vastaat? Jumalalla on vain yksi kansa, joka pyrkii tekemään kaikin voimin hyvää, Jeesuksen esimerkkiä noudattaen. Seurakunta saarnaa Jeesuksesta, opettaa ja parantaa.

Tärkein hyvä on hyvän sanoman julistaminen Jeesuksesta, ikuisen evankeliumin tunnetuksi tekeminen siunaukseksi kaikille kansoille. Näinhän Abrahamille annetun siunauksen pitiikin toteutua. Niinpä joudumme väistämättä siihen johtopäätökseen, että Kristuksen pystyttämä seurakunta on kansa, joka on otettu hänen nimiinsä. ”On samantekevää onko ihminen ympärileikattu vai ympärileikkaamaton. Tärkeää on, että hänet on luotu uudeksi. Tulokoon rauha ja laupeus niiden osaksi, jotka vaeltavat tämän ohjeen mukaan, koko Jumalan Israelin osaksi” (Gal. 6:15, 16).

Raamatun ydin, sen perustus ja avain on yksinomaan Jeesus Kristus – ei Israel, eikä seurakuntakaan. Raamattu tähtää ennen muuta Kristuksen tuntemiseen, hänen, joka liittää hänen omansa yhteen. Pyhä Henki ja sana opastavat Kristuksen seurakunnan tuntemiseen. Näin Henki ja Kristuksen seurakunta yhdessä vievät evankeliumin kaikkeen maailmaan.

Uusi testamentti, johon siirrymme, tuo meidät uuteen aikaan, rakentuen kuitenkin Vanhan testamentin perus-

tukselle. Kristuksen ensimmäinen tuleminen tapahtui, *jotta kirjoitukset kävisivät toteen*. Samoin tulee käymään myös Uuden testamentin puolella. Jeesus toteuttaa sen, minkä sana on luvannut. Jeesus kulki ja kulkee ihmisen tien seurakunnassaan alusta loppuun saakka. Sen tähden Jeesus sanoo: ”Minä olen tie” ja ”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo” (Joh. 14:1 ja 8:12).

Aikaamme lasketaan eKr. ja jKr. Sana historia (his story) johtaa ajatuksemme Jeesukseen, sillä hän on koko historian avain, hän on sen alku, keskus ja loppu. Paavali kirjoitti tähän liittyen: ”*Monet kerrot ja monin tavoin Jumala muinoin puhui isillemme profeettojen suulla, mutta näinä viimeisinä aikoina hän on puhunut meille Pojassaan, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi ja jonka välityksellä hän myös on luonut maailmat. Poika on Jumalan sädehtivä kirkkaus, hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea olemassa olevaa sanansa voimalla. Toimitettuaan puhdistuksen synneistä hän on asettunut korkeuksissa istuimelleen Majesteetin oikealle puolelle*” (Hepr. 1:1–3).

Jeesuksen läsnäolo ihmisen tiellä on ollut ilmeistä historiamme alkuhetkistä asti. Ennen Jeesuksen syntymää Herra ilmaisi itsensä Raamatun keskeisissä ihmishahmoissa ja kertomuksissa, kuten Adam, Abraham, Iisak, Joosef, Mooses ja jopa Israel. Jeesuksen sukuluetteloluokkaan mukaan osoittaa Jeesuksen olevan Aadamin poika ja Adam Jumalan. Raamatussa Jeesusta kutsutaan toiseksi Adamiksi. ”*Adam oli esikuva siitä, joka oli tuleva*” (Room. 5:14).

Jeesus syntyi ihmiseksi ja on Raamatun mukaan toinen Adam. Hän syntyi toiseksi ”Adamiksi,” korjatakseen sen

minkä ensimmäinen Aadam rikkoi. Jeesus todisti sen omalla elämällään ja kuolemallaan. *”Sillä niin kuin kaikki ihmiset Aadamista osallisina kuolevat, niin myös kaikki Kristuksesta osallisina tehdään eläviksi”* (1. Kor. 15:22).

Toisena Aadamina Jeesus osoitti täydellistä alamaisuutta Jumalaa kohtaan. Hän oli sellainen Aadam, joksi Jumala ihmisen teki. Jeesus ihmisenä oli täydellisesti luonteensa puolesta Jumalan kuva. Uskomme, että Aadam lankeemuksensa jälkeen otti vastaan uskon kautta elämänsä uuden, toisen Aadam, Jeesuksen. Näin Kristus eli hänesä. Näin Aadam, kuten kaikki uudesti-syntyneet uskovat siirrettiin ja siirretään takaisin Jumalan sukuun. *”Katsokaa, kuinka suurta rakkautta Isä on meille osoittanut: me olemme saaneet Jumalan lapsen nimen, ja hänen lapsiaan me myös olemme. Tästä syystä maailma ei meitä tunne, eihän se tunne häntäkään”* (1. Joh. 3:1).

Abrahamin ja Iisakin elämässä näemme Jeesuksen. Heidän elämänsä kokemuksissa Kristuksen lunastustyö on vahvasti edustettuna. Joosefissa näemme Jeesuksen, joka tienraivaajana tuli maailmaamme. Joosefin tavoin, joka Egyptissä säilytti kansan nälkäkuolemalta, tuli Jeesuskin maailmaamme säilyttääksensä sen elossa. Joosefin lausumat sanat ovat puhuttelevia: *”Mutta Jumala lähetti minut teidän edellänne, jotta te jäisitte eloon ja sukunne säilyisi maan päällä ja monet pelastuisivat. Te ette siis lähettäneet minua tänne, vaan Jumala, ja hän asetti minut faraon neuvonantajaksi, koko hänen valtakuntansa herraksi ja Egyptin maan valtiaaksi”* (1. Moos, 45:7, 8). Huomaat varmasti miten Kristus tulee esiin Joosefin sanoissa ja kohtaloissa. Jeesus tuli maailmaan tien raivaajaksi leivän ja

yltäkylläisyyden maahan, ikuisen Kanaanin maahan.

Jeesuksen ennustettiin olevan uusi Mooses. *”Herra, teidän Jumalanne, antaa veljienne joukosta nousta profeetan, joka on minun kaltaiseni. Häntä teidän tulee kuunnella”* (5. Moos. 18:15).

Pietari ymmärsi ennustuksen saaneen täyttymyksen Jeesuksessa. Hän kirjoitti: *”Mooses on sanonut: ’Herra, teidän Jumalanne, on veljienne joukosta nostava esiin profeetan, minun kaltaiseni. Kuulkaa häntä, tehkää kaikessa niin kuin hän teille sanoo. Jokainen, joka ei tätä profeettaa kuule, poistetaan kansansa parista ja tuhoetaan”* (Ap. t. 3:22, 23).

Kun tutustutaan Raamatun Moosekseen, voidaan löytää paljon yhtymäkohtia hänen ja Jeesuksen välillä. Esimerkiksi Mooseksen, kuten Jeesuksenkin, henki oli uhattuna heidän varhaisessa lapsuudessaan. Molemmat olivat pakolaisia. Mooses oli vuorella neljäkymmentä päivää ja yötä (2. Moos. 24:18), minkä jälkeen hän sai lain taulut. Jeesus paastosi 40 päivää, minkä jälkeen hän nousi vuorelle julistamaan valtakuntansa lain vuorisäärnässään. Mooses oli kansansa vapauttaja Egyptistä, niin myös Jeesus, joka tuli vapahtamaan kansansa heidän synneistään. Herra herätti Mooseksen kuolemasta, samoin Kristus herätettiin Pyhän Hengen toimesta (Room. 8:11).

Jeesus on Israel, kuten hän on uusi Mooses. Hän eli kansansa historian erinäiset vaiheet. Jeesus eli ne täydellisenä ja lankeamattomana. Hän on *Jumalan Israel* – seurakunnan pää, erotuksena valtiollisesta Israelista. Herran profeetta Daniel sanoi Hengen valtaamassa rukouksessaan sanat, jotka tuovat peitetysti esille nimen Jumalan Israel, jota nimeä Paavali käytti seurakunnasta Gal. 6:16.

Daniel rukoili: *”Herra, kuule Herra, kuuntele ja täytä pyyntömme! Auta pian, kunniasi tähden, Jumalani! – ja sinun kansaasi kutsutaan sinun nimelläsi”* (Dan. 9:19). Yllä oleva teksti vahvistaa myös sen, mikä Pietari todisti sanoessaan, että Jeesuksella on hänen nimiinsä otettu kansa (Ap. t 3:23).

Maaailma oli myös poliittisesti Jeesuksen syntymän aikaan sopiva vastaanottamaan hänet. Maaailma oli yhden suuren monarkian, rautaisen Rooman hallinnassa. Näin toteutui myös Danielin kirjan toisen luvun loppujakeissa kerrottu ennustus, jonka mukaan Rooman valtakunta olisi alku Jumalan valtakunnan ilmestymiselle. Jeesus toisti usein sanoja: *”Jumalan valtakunta on tullut lähelle.”*

Tällä Jeesus viittasi itseensä ja Dan. 2:45 kerrottuun ennustukseen kivilohkareesta, josta kasvaisi koko maailman täyttävä vuori, Kristuksen valtakunta. Jeesus syntyi pienenä avuttomana hallitsijana. Hän varttui ”iässä ja armossa” tehtävänsä ja astui 30-vuotiaana kansan keskelle tekemään tunnetuksi valtakuntaansa.

Raamatun uskonto ja viisaus liittyvät toisiinsa, sillä *”– pyhät kirjoitukset – voivat antaa sinulle viisautta, niin että pelastut uskomalla Jeesukseen Kristukseen. Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojenukseksi ja kasvatukseksi Jumalan tahdon mukaiseen elämään. Näin Jumalan ihmisenä tulee täydellinen ja kaikkeen hyvään kykenevä”* (2. Tim. 3:15, 16).

Raamatun sana ja muu Jumalan Hengen synnyttämä kirjoitus, johdattelevat lukijansa Jumalan tuntemiseen. Jumalan tunteminen johtaa puolestaan viisautteen, iankaikkiseen elämään, jota

varten olemmekin syntyneet. Kertomus Itämaan tietäjistä, jotka etsivät vastasyntyntä Vapahtajaa, on peräisin kuolematon lause: *Wice men seek Jesus*. On tosi viisautta etsiä yhteyttä Jeesukseen, koska hänessä on, niin kuin Raamattu sanoo *”kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkeynä”* (Kol. 2:3).

Jumalan ihminen, *”viisas ihminen”* rakastaa etsiä ylhäältä annettavaa viisautta ja noudattaa sitä valoa, jota hänelle annetaan tätä ja tulevaa elämää silmällä pitäen. Vapahtaja on lihaksi tullut sana (Joh. 1:1). Ihmisenä eläen Jeesus raivasi tien, jota kulkien pääsemme Isän luo. Jeesus osoitti elämällään ja kuolemallaan millainen Jumala on. Kuolemansa kautta Vapahtaja voitti kuoleman, niin ettei syntisen ihmisen tarvitse joutua kadotukseen. Elämällä ihmisenä Jeesus antoi esimerkin, jota seuraten ihmiselle annetaan voima vapautua turmeluksen orjuudesta, johon ihmiskunta on vajonnut.

Jeesuksen ensimmäinen tuleminen ja kaikki mitä siihen liittyy, ovat Jumalan ihmistä kohtaan tuntemaan rakkauten ääretön ilmaus. *”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän”* (Joh. 3:16). Tämän valtavan rakkauten kuuluttamiseksi maailmalle on Jeesuksella kansa, jonka hän on ottanut nimiinsä. Jeesus tuli uuden liiton välimieheksi, mikä käytännössä merkitsi uutta pappetta. Uusi liitto vaati synnitönnän ylimmäisen papin, joka suorittaa tällä hetkellä palvelusta taivaan pyhäkösä kansansa hyväksi. Seurakunnalle hän on antanut tehtävän, että se puolestaan suorittaisi sovituksen virkaa maailmassa (1. Piet. 2:9).

”Jeesus tuli heidän luokseen ja puhui

heille näin: 'Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käsenyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kansanne kaikki päivät maailman loppuun asti'" (Matt. 28:18–20). Evankeliumia on julistettu aina Nooan ajoista asti (1. Moos. 4:26).

Mitä evankeliumi on? Eikö sitä, että Jeesuksen täydellinen elämä luetaan Jeesukseen uskovalle ansioksi. Samoin myös Jeesuksen kuolema luetaan hänen uskovan kuolemaksi, eli uskovan ihmisen ei tarvitse kuolla toista kuolemaa, ikuista kuolemaa. Tämä on Raamatun todistus. Tämä on evankeliumia, elämän valoa. Tällaisen valon taivahetti maailmaan Jeesuksessa Kristuksessa.

Evankeliumi pitää sisällään ns "autuaallisen vaihtokaupan," jossa syntinen saa omistaa Jeesuksen ansiot, joihin hänellä ei ole mitään osaa. Vastaavasti Jeesus ottaa omakseen rakkaudessaan syntisen ihmisen rangaistuksen, rangaistuksen, johon hänellä ei ole mitään osallisuutta.

Kansa luuli, niin kuin Jesaja ennusti, että Jeesus kärsi rangaistusta omista teoistaan (Jes. 53:4). Kansalla oli suuremmat ja kunnianhimoisemmat maalliset odotukset Messiaaseen nähden. Jeesus tuli ensisijaisesti Vapahtajaksi, pelastamaan ihmiset synnin orjuuttavasta ikeestä. Tätä valoa he eivät tahtoneet ymmärtää, ja siksi he eivät ottaneet häntä vastaan. Näin pimeys ja epäusko sai valtaansa Israelin. Oli todellakin tullut aika lähettää valo maailmaan, vaikka ei pimeys sitä käsittäisikään.

Saatana yritti kaikkensa saadakseen Jeesuksen luopumaan tehtävästään ihmisen ja seurakunnan lunastamiseksi. Muistamme hyvin, kuinka kasteen jälkeen Henki johti Jeesuksen erämaahan Paholaisen kiusattavaksi. Jeesuksen ollessa heikoimmillaan neljänkymmenen päivän paaston ja janon uuvuttamana, Paholainen näki tilaisuutensa tulleen. Hän tarjosi Jeesukselle helpomman vaihtoehdon ristin ja kärsimyksen sijaan. Jeesus kesti kiusaajan hyökkäykset vetoamalla Jumalan sanaan. Rakkaus ihmistä kohtaan antoi Jeesukselle voimaa. Hän tiesi, että jos hän lankeaisi syntiin, ihmisen lunastus Saatanan vallasta jäisi toteutumatta. Jeesus pyhitti itsensä meidän tähtemme!

Ehkä yksi suurimmista Paholaisen kiusauksista, jolla hän koetti saada Jeesuksen jättämään pelastustyön kesken ilmeni sinä, mitä tapahtui Jeesukselle ennen hänen ristillä kuolemistaan. Koko Jeesuksen kolme ja puoli vuotta kestäneen toimintakauden aikana Paholainen ei voinut oveluudestaan huolimatta murtaa pelastussuunnitelmaa. Oli tultu hetkeen, jolloin Jeesuksen maailmaan tulon päätavoite oli käsillä. Nyt jos koskaan on tehtävä jotain, mielti varmaankin Paholainen enkeleineen.

Herää kysymyksiä: Mikä sai Jeesuksen oman kansan huutamaan "ristiin-naulittakoon, ristiinnaulittakoon" ja siten palkitsemaan Jeesuksen kansan parissa suorittamat hyvät teot? Mikä sai kansan vaatimaan hänen vertaan ja saattamaan hänet pilkan ja häpeän kohteeksi?

Eiköhän pettäjän päämäärä tässä ollut saada Jeesus masennetuksi ja loukatuksi niin syvästi tällaisesta kohtelusta, että hän luopuisi tehtävästään. Näinhän Jeesusta kehoitettiin tekemään se vielä

ristillä riippuessaankin. *”Muuta hän kylä on auttanut, mutta itseään hän ei pysty auttamaan. Onhan hän Israelin kuningas, tulkoon nyt ristiltä alas! Silloin me uskomme häneen. Hän on pannut luottamuksensa Jumalaan – pelastakoon Jumala nyt hänet, jos on häneen mieltynyt! Onhan hän sanonut olevansa Jumalan Poika”* (Matt. 27:42, 43).

Jeesus pysyi vahvana loppuun asti tehtävässään, koska hänellä oli unelma sinusta ja minusta ja koko maailmasta. Kristuksen ensimmäinen tuleminen toi maailmaamme valon. Tähän tärkeään vaiheeseen oli 4000 vuoden aikana uskottu.

Jeesus eli ihmisenä täydellisen elämän ja koki häpeällisen kuoleman, ei vain Aadamin, vaan kaikkien maailman asukkaiden puolesta. Onko Jeesus meille meidän elämämme ja kuolemamme historia? Hän syntyi maailmaan ollakseen sitä jokaiselle ihmiselle. Tämän toteutuminen tarkoittaa toisin sanoen sitä, että Jeesuksen tullessa toisen kerran, voi jokainen häneen uskova ottaa vastaan omaksensa seuraavat Raamatun sanat; *”kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa”* (Kol.3:4).

Jeesuksen ensimmäiselle tulolle maailmaan on monia ulottuvuuksia. Tärkeimmän niistä tietää kohta koko maailma – *”ettei kukaan joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.”* Jeesus kohtasi Saatanan kasvoista kasvoihin tullessaan vapauttamaan ihmisen synnin ja Paholaisen vallan alta. Jeesus tuli taistelemaan maan päälle ihmisen puolesta tätä voimakkaampaa vastaan. Jeesus

tuli täyttämään hänen tulolleen laaditun suunnitelman Raamatussa.

Herramme syntyi ennustettuun aikaan ja paikkaan. Aloitti työnsä oikeana hetkenä v. 27. Kuoli ennustettuna vuonna 31. Nousi kolmantena päivänä haudasta kirjoitusten mukaan Isän valtaistuimen oikealle puolelle. Ylimmäisenä pappina Jeesus kirjoitusten mukaan astui vuonna 1844 pyhäkön kaikkeen pyhimpään. Siellä Herran miljoonien enkeleiden edessä, uskovalle julistetaan oikeus saada vastaanottaa Jumalan ikuinen valtakunta omakseen. *” – sarven minä näin sotivan – kunnes Ikiaikainen saapui ja Korkeimman pyhät saivat oikeutensa ja tuli hetki, jolloin pyhät ottivat haltuunsa vallan. Kuninkuus ja valta ja valtakuntien mahti kaiken taivaan alla annetaan Korkeimman pyhien kansalle. Sen kansan valtakunta on ikuinen valtakunta, ja kaikki vallat palvelevat ja tottelevat sitä.”* (Dan. 7:21, 22, 27).

Kristuksen ja Saatanan välisessä taistelussa on perimmältään kysymys siitä, kummalla on oikeus hallita maailmaamme ja sen asukkaita. Paholainen taistelee vääryyden aseina oikeuksistaan hallita meitä ihmisiä ja jopa Jeesusta. Taivaan oikeussaleissa (pyhäkkö) ratkaistaan Iki-aikaisen johdolla – todistajien läsnä ollessa, kummalle kuuluu valta ja kunnia, ja keille uskonsa tunnustavilla on oikeus Kristuksen valtakunnan omistamiseen. Oikeus ratkaisee asian mm. Ilm. 5:11–14 perusteella. *”ja he sanoivat suurella äänellä: ”Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen.”*

Ihmisen tie 20

Kristuksen seurakunnan asema, luonne ja tehtävä

Seurakunnan historian alku osoittaa sen muodostuneen Abrahamin uskon omaavista (Room. 4:16) Jumalan lapsista (Gal. 3:29). Uuden liiton seurakunta muodostuu kahdentoista apostolin hengellisistä jälkeläisistä ja Jeesuksen uskon omaavista (Ilm. 14:12, VKR).

Kristus ja seurakunta täyttävät Danielin kirjassa kerrotun kuningas Nebugadnessarin unen kuvapatsaasta. Kielikuva pienestä kivistä, joka kasvaa koko maailman täyttäväksi vuoreksi, on kuva Kristuksen tulevasta valtakunnasta.

Sanoma Jeesuksesta ja hänen valtakunnastaan oli vietävä koko maailmaan. Evankeliumi yhdistää uskovat yhdeksi kansaksi, jota Raamattu nimittää Jumalan Israeliksi.

Herran seurakunta on tavallaan ollut aina olemassa. Sana seurakunta on käännetty kreikkalaisesta sanasta "eklesia," joka merkitsee "ulos kutsuttu" tai "koolle kutsuttu". Samoin hepreankielinen seurakuntaa tarkoittava sana "gahal" merkitsee "kokoontunut joukko."

Vanha testamentti esittää seurakunnan kokoontuneena ja järjestäytyneenä Jumalan perheenä. Jo patriarkkojen ko-

deissa aikojen alussa Jumalan tahto oli, että Aadam, Nooa, Abraham ym. uskonisät kutsuisivat perheensä yhteen. "Isien" tehtävään kuului rakentaa syntiuhrialtari, jossa he perheen pappeina suorittivat uhrimenoja aamuin ja illoin. Näitä pieniä perhekuntia voi nimittää pieniksi seurakunniksi. Abrahamille, Babylonista uloskutsutulle luvattiin, että hänen pienestä perhekunnastaan kasvaisi vähitellen hengellinen kansa (seurakunta), joka olisi siunaukseksi kaikille kansoille tehtävässään.

Jeesus tuli laajentamaan Israel-seurakunnan käsittämään kaikkien kansojen uskovat. Tämä oli ja on mahdollista ainoastaan Kristuksessa ja hänen seurajillensa annetun lähetystehtävän kautta. Näin Abrahamille annettu siunaus on ymmärrettävä. Israel oli pitänyt itseään kokonaan valittuna kansana ymmärtämättä, että valinta perustuukin armoon, ja että armoon pääsee vain uskon kautta. Jeesus tuli kutsumaan kaikkia häneen uskovia armoliittoonsa seurakunnassaan.

Opetuslapsille annettiin tehtävä saarnata evankeliumi kaikille luoduille. Uskomalla Jeesukseen, totiseen viinipuu-

hun, he liittyvät hänen ruumiiseensa, eli seurakuntaansa kasteen kautta. ”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu.” (Mark. 16:16, VKR.) Jeesus Messiaana ja Lunastajana yhdistää itseensä häneen uskovat. Lisäksi Paavalin sanat: ”Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa” (Gal. 3:28, VKR).

”Pietari rupesi puhumaan. Hän sanoi: ’Nyt minä todella käsitän, ettei Jumala erottele ihmisiä. Hän hyväksyy jokaisen, joka pelkää häntä ja noudattaa hänen tahtoaansa, kuului tämä mihin kansaan tahansa’” (Ap.t. 10: 34, 35). Pietarille, niin kuin muillekin apostoleille, kirkastui lunastussuunnitelma kaikessa laajuudessaan Jeesuksen kuoleman jälkeen. Mooses esitti mielenkiintoiset sanansa joita Pietari lainasi: ”Mooses on sanonut: ’Herra, teidän Jumalanne, on veljienne joukosta nostava esiin profeetan, minun kaltaiseni. Kuulkaa häntä, tehkää kaikessa niin kuin hän teille sanoo. Jokainen, joka ei tätä profeettaa kuule, poistetaan kansansa parista ja tuhotaan’” (Ap. t. 3:22, 23). Jeesuksella on tämän luetun mukaan oma kansa, uusi Israel-seurakunta. Se on häneen uskovien seurakunta, hengellinen kansa.

Jeesus sanoi tarkoittaen itseään: ”Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita” (Matt. 16:18, VKR). Seurakunnan tuli olla laajeneva, ja tulisi kerran täyttämään (perimään) koko maailman. Pyhän Hengen ja seurakunnan tehtävänä on nimenomaan saada asukkaat tulevaan Kristuksen valtakuntaan.

Raamatun mukaan Uuden testamentin seurakunta liittyy läheisesti Israelin vanhaan uskonyhteisöön. ”Ovathan he israelilaisia, jotka Jumala on ottanut lapsik-

seen ja joille hän on antanut kirkkautensa. Heidän kanssaan hän on tehnyt liitot, heille hän on antanut lain, jumalanpalveluksen ja lupaukset. Heidän ovat kantaisät, heistä on Kristus ihmisenä lähtöisin, hän, joka on kaiken yläpuolella, ikuisesti ylistetty Jumala, aamen.” (Room. 9:4, 5.)

Edellä oleva kohta kertoo niistä yhteneväisyyksistä, jotka liittävät Vanhan ja Uuden testamentin seurakunnan yhteen Jeesuksessa Kristuksessa. Meidät liitetään oksina totiseen viinipuuhun, Kristukseen. Hänen oma kansansa muodostuu sekä kääntyneistä juutalaisista, että kääntyneistä pakanoista, jotka uskovat Jeesukseen. ”On samantekevää, onko ihminen ympärileikattu vai ympärileikkamaton. Tärkeää on, että hänet on luotu uudeksi. Tulkoon rauha ja laupeus niiden osaksi, jotka vaeltavat tämän ohjeen mukaan, koko Jumalan Israelin osaksi!” (Gal. 6:15, 16.)

Yhdistämällä juutalaiset ja muut uskovat saadaan koko Israel kootuksi ja pelastetuksi. Kreikkalainen alkutekstin sana ”huutoo” tarkoittaa ”tällä tavoin” koko Israel pelastuu.

Raamatussa käytetään myös nimeä ”tosi Israel” (Room. 9:6) tai ”oikea juutalainen” uskovista (Room. 2:28, 29). Meidän tulee tehdä ero Israelin ja Israelin välillä. ”Eivät kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin” (Room. 9:6).

Jeesus joutui sanomaan aikanaan Israelille, joka ei uskonut häneen, eikä halunnut viedä evankeliumia eteenpäin: ”Tämän takia minä sanon teille, että Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä” (Matt. 21:43). Jeesus toistaa tämän saman totuuden uudelleen sanoessaan: ”Teidän huoneenne on jäävä hyljättyksi” (Matt. 23:38, VKR). Uusi testamentti ei

Jeesuksen sanojen mukaan lupaa luonnollisen Israelin kansalle sen enempää kuin muillekaan kansoille.

Joku saattaa kysyä miten sitten toteutuu lupaus Daavidille ja hänen suvulleen ikuisesta valtaistuimesta, tai miten käy lupaus Israelille, joka tulisi olemaan Jumalan kansa ikuisesti? Lupaus Daavidin ikuisesta hallitsijasuvusta on kirjoitettu 2. Sam. 7:12: *”Kun päiväsi ovat päättyneet ja sinä lepääät isiesi luona, minä asetan hallitsemaan sinusta polveutuvan suvun ja vakiinnutan sen kuninkuuden.”* Profeetta Naatan ilmoitti Daavidille Jumalan suunnitelman siitä, mitä tapahtuisi tämän kuoleman jälkeen. Kysymys ei ollut Salomosta vaan Daavidin pojasta, joka on Kristus.

Sukuluettelo Matteuksen evankeliumin ensimmäisessä luvussa ilmoittaa Jeesuksen suvun kantaisät lihan mukaan. He ovat kaikki kuolleet eivätkä hallitse tänä päivänä. Siksi meidän on ymmärrettävä Daavidille annettu lupaus ”paavalimaisesti,” eli Uuden testamentin pohjalta. Tällöin hallitseminen viittaa Jumalan omilleen antamaan tulevaisuuden kuvaan. He ovat Jumalasta polveutuva suku ja kansa.

Matteus kirjoitti Jeesuksen sukuluettelon kahdessa merkityksessä, ihmisellisessä ja jumalallisessa. Lopullinen jumalallinen sukuluettelo on kirjoitettu taivaassa olevaan Elämänkirjaan, sillä siinä ovat Jumalan ”synnyttämät” aina Adamista viimeiseen pelastetun nimeen.

Jumalan perheväkeen Herra kutsuu jokaista. Paavali sanoo sen näin: *”Koska me siis olemme Jumalan sukua, meidän ei pidä luulla, että jumaluus olisi samankaltainen kuin kulta, hopea tai kivi, kuin ihmisen mielikuvituksen ja taidon luomus. Tällaista tietämättömyyttä Jumala on pit-*

kään sietänyt, mutta nyt sen aika on ohi: hän vaatii kaikkia ihmisiä kaikkialla tekemään parannuksen” (Ap. t. 17:29, 30). Teksti osoitti, että Jumalan kansaan, taivaalliseen sukuun, kuuluvat kaikki parannuksen tehneet, Jumalan tuntevat ihmiset.

Älkäämme me kristityt olko erottamassa sitä, minkä Jeesus on tullut yhdistämään. Älkäämme rakentako muuria Israelin ja muiden kansojen välille. Molemmille kuuluu samalla tavalla pelastus Jeesuksessa Kristuksessa. Kaikki olemme pakanoita ilman Jeesusta tai kristittyjä eli valittuja, jos uskomme Jeesukseen.

Siihen tulevaisuuden kuvaan, jolloin taivaallinen suku hallitsee maailmaa, Daavidin pojan ollessa kuninkaana, viittaa jo Vanhan testamentin Daniel: *”Kuninkuus ja valta ja valtakuntien mahti kaiken taivaan alla annetaan Korkeimman pyhien kansalle. Sen kansan valtakunta on ikuinen valtakunta, ja kaikki vallat palvelevat ja tottelevat sitä”* (Dan. 7:27).

Raamatun opetuksen mukaista on, että Jumalalla on aina ollut vain yksi kansa, Israel, joka on Jumalan kansan nimi kautta koko Raamatun. Hengellisessä mielessä on kaksi Israelia; eli tosi Israel ja vale Israel *”Oikea juutalainen on se, joka on juutalainen sisimmässään, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus, jota ei saa aikaan laki, vaan Henki”* (Room. 2:29). Samaa voidaan sanoa myös kristityistä. Heidät jaetaan kahteen joukkoon; kristityt ja nimikristityt.

Luetaan vielä vakuudeksi: *”Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, Jumalan oma kansa, määrätty julistamaan hänen suuria tekojaan, joka teidät on pimeydestä kutsunut ihmeelliseen valoonsa. Ennen te ette olleet kansa, mutta nyt te olette Jumalan kansa. Ennen te olit-*

te armoa vailla, mutta nyt on Jumala teidät armahtanut.” (1. Piet. 2:9, 10.) Ihmiset jaetaan pelastuksen kannalta kahteen luokkaan, valitut ja pakanat, tai – pyhät ja jumalattomat.

Kirkon historia todistaa, että me kristityt olemme luopuneet Raamatun juutalaisille antamista totuuksista hylätessämme ”isien” uskon. Sana sanoo: *”Ovathan he israelilaisia, jotka Jumala on ottanut lapsikseen ja joille hän on antanut kirkkautensa. Heidän kanssaan hän on tehnyt liitot, heille hän on antanut lain, jumalanpalveluksen ja lupaukset. Heidän ovat kantaisät, heistä on Kristus ihmisenä lähtöisin, hän, joka on kaiken yläpuolella, ikuisesti ylistetty Jumala, aamen.”* (Room. 9:4, 5.)

Juutalaiset pelastuvat samalla tavalla kuin muutkin ihmiset, ja me pelastumme samalla tavoin kuin juutalaiset. Paavali esittää sen mielenkiintoisella tavalla Room. 11:25, 26: *”Veljet, jotta ette olisi oman viisautenne varassa, teidän tulee tuntea tämä salaisuus: paatumus, joka on kohdannut osaa Israelin kansasta, kestää siihen asti kun muista kansoista koottava määrä on tullut täyteen. Sen tapahduttua koko Israel on pelastuva.”*

Tausta tälle viimeiselle ajatukselle koko Israelin pelastumisesta on selvä, vaikka se tuntuu todella olevan salaisuus. Alkutekstin sana ”huutoo” (Room. 11:26), ilmaisee ajatuksen ”niin sitten” eli ”tällä tavoin” koko Israel pelastuu. Jotta koko Israel voisi pelastua, ei suinkaan tarkoita sitä, niin kuin yleisesti ymmärretään, että tulisi aika, jolloin luonnollinen Israel kokonaisuudessaan kääntyisi ajan lopussa. Koko, tai kaikki Israel, koostuu ihmisistä, jotka Herra on pelastanut kaikista kansoista yksi kerrallaan. Jes. 27:12, VKR: *”Sinä päivänä Herra karistaa hedelmät maahan, Eufrat*

-virrasta aina Egyptin puroon asti, ja teidät, te israelilaiset, poimitaan talteen yksitellen.” Tämä koskee koko maailmaa hengellisesti ymmärrettynä.

Kun etsimme Raamatun selitystä ”koko Israel” sanaparille, on syytä jälleen tukeutua ensi kerran sääntöön. Nähdäkseni sanapari koko Israel löytyy Joosuan kirjasta, jossa sitä käytetään seuraavasti: *”Koko Israel, niin muukalaiset kuin syntyperäiset israelilaisetkin, kaikki kansan vanhimmat, päällysmiehet ja tuomarit seisoivat arkun molemmin puolin niiden leeviläisten edessä, joiden tehtävänä oli kantaa liitonarkkua –”* (Joos. 8:33). Näin oli jo Vanhan testamentin aikana.

Pelastus on kaikille ihmisille avoin, Paavalia ja profeetta Joelia lainaten: *”Onhan kirjoitettu: Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu”* (Room. 10:13). Vain ne, jotka kääntyvät hartaassa rukouksessa Jumalan puoleen, pelastetaan. Vain ne, jotka ottavat vaarin pelastukseen kutsuvasta Herran äänestä sisimmässään, saavat voiman tulla Jumalan lapsiksi (ks. Joh. 1:12).

Pietari tarvitsi opetuksen, joka auttoi hänet ymmärtämään, miten Jumala näki Israelin ja pakanat (lue Ap.t. 10. luku). Niinpä hän ensimmäisten joukossa tajusi Jumalan suunnitelman kaikkien kansojen ja kaikkien ihmisten saattamiseksi yhdenvertaisiksi Jumalan edessä. Ymmärrettyään tämän jumalallisen päätöksen Pietari lausui: – *”Nyt minä todella käsitän, ettei Jumala erottele ihmisiä. Hän hyväksyy jokaisen, joka pelkää häntä ja noudattaa hänen tahtoaan, kuuluu tämä mihin kansaan tahansa”* (Ap .t. 10:34, 35).

Niin kuin huomataan, koko Israel käsitteenä ei tarkoita pelkästään syntyperäisiä juutalaisia, vaan kaikkia heihin liittyneitä uudestisyntyneitä ihmisiä, oli-

vatpa he mistä kansallisuudesta hyvänsä. Uudessa liitossa Jumalan valtakunnan evankeliumi kokoaa nuotan tavoin kaikenlaisia kaloja, jotka sitten Jumala maailman lopussa erottelee toinen toisistaan (vert. Matt. 13:45–50). Apostoli Pietari jatkaa samaa teemaa jakaessaan ihmiset kahteen joukkoon; valittuihin ja pakanoihin (1. Piet. 1:1, 2:12).

Kristus sulkee pois kansalaisuudestaan ne jotka hylkäävät hänet. (Ap. t. 3:23.) Mielestäni meitä kehoitetaan hylkäämään sanonta me pakanakristityt, jolla perinteisesti tarkoitetaan ei-juutalaisia ja ymmärtämään, että juutalaisetkin itsekin ovat ”pakanaita” ollessaan ulkopuolella Kristuksen, ulkopuolella uuden liiton. Tällaiset juutalaiset olivat apostoli Jaakobille vain hänen heimolaisiaan, ei valittuja. Valittuja ovat he, jotka ovat uudestisyntyneitä, he ovat uskon veljiä ja sisaria keskenään (Jaak. 1:1, 2).

Rakkauden apostoli Johannes kirjoitti kirjeensä muutama vuosikymmen jälkeen Paavalin (noin vuonna 100). Kristillinen seurakunta oli vakiinnuttanut asemansa. Silloin ei enää eletty epä tietoisuuden ja murroksen aikakautta Jumalan pelastussuunnitelman uudessa vaiheessa. Kristityt elivät tuolloin yhden uskon, eli Jeesuksen Kristuksen uskon, aikaa. Kun luet Johanneksen kirjeitä Raamatusta niin huomaat, ettei hän enää jaa ihmisiä juutalaisiin ja pakanoihin, vaan uudestisyntyneisiin ja maailmanmielisiin, rakastaviin ja lähimmäistä vihaaviin.

Evankeliumeissa Herra itse jakaa ihmiset kahteen luokkaan; lampaisiin ja vuohiin, kaidan ja leveän tien kulkijoihin, viisaisiin ja tyhmiin, käskyjen noudattajiin ja laittomuuden (vääryyden) tekijöihin jne. Jeesus esittää Ilmestyskir-

jassa, että seurakunta koostuu tosi juutalaisista, vaikka he olisivat muista kansoista. Eräistä syntyperäisistä juutalaisista Jeesus antoi seuraavanlaisen todistuksen: ”Minä tiedän, miten sinua [Kristuksen seurakuntaa] herjaavat nuo, jotka sanovat itseään juutalaisiksi vaikka eivät ole – Saatanan synagogaa he ovat!” (Ilm. 2:9.)

Jeesus käyttää tosi uskovista peitenimeä tosi juutalainen. Hän, seurakuntansa pää, hyväksyy yhteyteensä vain sellaisen israelilaisen, joka uskoo häneen. Kristus liittää omaan kansaansa kaikki ihmiset, jotka häntä tottelevat (Room. 2:2, 29; 9:6; Gal. 3:28, 29; 1. Piet. 2:9; Fil. 3:3).

Vaikka Jumalan kansa on hajallaan tällä hetkellä, kuten Jaakobin sukukunnat, niin se Jeesuksen sanojen mukaan kootaan yhdeksi laumaksi, jonka paimen hän on. Parhaillaan on tämä Vapahtajan näky toteutumassa. Exodus on alkanut! Jumala kokoaa tänä aikana omansa yhteen Hengellä täytetyn seurakuntansa kautta. Tällä tavoin kaikki uskovat kaikista kansoista, heimoista ja kielistä valmistuvat vastaanottamaan Kristuksen, hänen saapuessaan.

Seurakunnan luonteeseen ja asemaan liittyviä nimiä on annettu Raamatussa monia. Ne ovat kielikuvia, joista kaikista voi päätellä kuinka monitahoinen tehtävä Herran kansalla on maailmassa. Daavidin sortunut maja pystytettiin Jeesuksessa ja hänen seurakunnassaan. Siitä tuli Jumalan huone ja temppeli (1. Kor. 3:17 ja 1. Piet.2:5). Jeesus sanoi itseltään, että hän pystyttää temppelin kolmessa päivässä ja että hän on enemmän kuin temppeli. Tällä Jeesus viittasi asemaansa seurakunnassa. Hän on sen perustaja, kirkkaus ja valo. Jeesus on aina läsnä Henkensä kautta siellä, missä hä-

nen seurakuntansa kokoontuu. Juutalaisille Jeesus sanoi: ”*Teidän temppelinne on jäävä asujaansa vaille*” (Matt. 23:38).

Kristuksen seurakunta on yksi perhe ja yksi kansa, vaikka he olisivat syntyperältään mitä kansaa hyvänsä (Ef. 2:16–22). Huomaa myös, että Jeesus liitti koko rakennuksen, vanhan ja uuden liiton seurakunnan, yhdeksi asumukseksi. Jeesus sai tämän kaiken aikaan ristillä.

Vielä jokin kielikuva seurakunnasta: Puhdas vaimo, morsian, totuuden pylväs, jäännös, Israel. Kristuksen seurakunta on ”paljon vartija” evankelioidessaan maailmaa. Kristus todellakin samastuu seurakuntaansa. Hän rakastaa seurakuntaansa hellästi ja kärsivällisesti. Herralla on vain yksi kansa, yksi morsian ja yksi vaimo, joka on hänen silmäteränsä. Tällä seurakunnalla on ”*yksi Herra, yksi usko ja yksi kaste*” (Ef. 4:5). Sen jäsenet tietävät kuka on Herra, mikä on oikea usko ja kaste, ja he ovat tietoisesti valinneet Jeesuksen seuraamisen kaikessa.

Kristuksen seurakunnan tehtävänä on olla Raamatun salaisuuksien paljastaja. Herra toimii avoimella tavalla. Jeesus sanoo: ” – – *te olette saaneet oppia tuntemaan taivasten valtakunnan salaisuudet* – – ” (Matt. 13:11). Seurakunnan tehtävänä on julistaa Raamatun julkiset salaisuudet. Ne tulevat julkisiksi vasta sitten, kun ne ymmärretään. Tie ymmärtämiseen avautuu silloin, kun oma tahto ja tekeminen alistetaan uskossa Jumalan tahtoon (ks. Joh. 7:17).

Raamatun salaisuuksia ovat mm. taivasten valtakunnan salaisuus, Kristuksen valtakunta, kuolemattomuuden salaisuus, salaisuus Israelista, salaisuus seurakunnasta ja evankeliumin salaisuus. Jumalan salaisuudet ovat ihmeelliset,

niiden käsittämiseen on aikaa ikuisuus. Herralla on halu saada ihmiset ymmärtämään ennen kaikkea pelastukseen liittyvät ”salaisuudet.” Raamattu ilmoittaa langenneen seurakunnan ja Babylonin salaisuuden ”*tuon pedon ja tuon naisen salaisuuden*” (Ilm. 17:5, 7).

Kristus on Raamatun suurin salaisuus. Raamatulliset totuudet ja salaisuudet selittyvät parhaiten lunastustyön ja Golgatan ristin valossa. Seurakunta on asetettu saarnaamaan puhdasta evankeliumia, tuomaan julki selkeää Raamatun oppia ja paljastamaan laittomuuden salaisuutta synnin voittamiseksi. Jeesuksen kuolema Golgatalla asetti vastakkain Jumalan luonteen ja Paholaisen, Jumalan lain luonteen ja synnin lain luonteen. Jumalan salaisuus ja laittomuuden salaisuus paljastettiin ristillä. Kristuksen kuolema paljasti Saatanan murhaajaksi ja valehtelijaksi, ja Jumalan armolliseksi ja oikeamieliseksi.

Sielunvihollinen on taitava pettäjä. Siksipä kysymmekin: Mitä tarkoittaa laittomuuden salaisuus? Mitä tarkoittaa se, kun Saatana valkeuden enkelinä toimii maailmassa? Eikö ainakin sitä, että hän osaa naamioitua uskonnolliseen kaa-puun. Paholainen puhuu edustajiensa kautta suuria raamatullisia totuuksia, mutta niihin sanoihin on aina kätketty petosta mukaan. Hän saattaa tehdä jopa parantamis- tai muita ihmeitä.

Saatanalla on oman näköisensä jumalanpalveluksen muoto. Hänellä on oma kolminaisuus: Lohikäärme, peto ja väärä profeetta. Eli tarkennettuna kolminaisuuden muodostavat; Paholainen, meripeto eli paavillinen kirkkovaltio ja maapeto eli Amerikka ja muut langenneet protestanttiset kirkkovaltiot (Ilm. 16:13).

Hurmahenkisyys on vastine Pyhälle Hengelle. Taivaallisen uuden Jerusalemin sijaan on maallinen Jerusalem tai Babylon, ”suuri kaupunki.” Jumalan Israelin sijaan on maallinen Israel. Kristuksen sijaan on antikristus, joka jäljittelee Messiaan tulemusta (2. Tess. 2:9). Silloin hän tekee Jeesuksen tavalla parantamisihmeitä. Maailma on silloin haltioissaan. Luullaan tuhatvuotisen rauhahan valtakunnan olevan käsillä.

Vielä yksi ajatus seurakunnan olemuksesta: Puhutaan näkyvästä ja näkymättömästä seurakunnasta. Raamattu osoittaa näkyvän seurakunnan olevan palvelusta varten organisoitu Jumalan seurakunta. Se täyttää Kristuksen antamaa lähetystehtävää hänen esimerkkinsä mukaan; saarnaten, opettaen ja parantaen (Luuk. 4:18, 19). Näkyvä seurakunta on Kristuksen ruumis, tuoden esille maailmassa hänen kirkkauttaan ja opetustaan.

Näkymätön seurakunta on universaalinen ja muodostuu kaikista Jumalan omista kaikissa seurakunnissa kaikkialla maailmassa. He ovat seuranneet Pyhältä Hengeltä samaansa valoa kuulumatta kuitenkaan Herran näkyvään seurakuntaan. On ihmisiä, joilla ei ole ollut tilaisuutta kuulla omilla korvillaan Raamatun totuutta Jumalasta ja pelastuksesta Jeesuksessa. Kuitenkin he ovat kuulleet Pyhän Hengen äänen sisimmässään ja luonnostaan toimineet Jumalan tahdon mukaan, kuuluen näin Herran näkymättömään seurakuntaan.

”Pakanakansatkin, joilla ei ole lakia, saattavat luonnostaan tehdä, mitä laki vaatii. Silloin pakanat, vaikkei heillä lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimus on kirjoitettu heidän sydämeensä. Siitä todistaa heidän omatun-

tonsakin, kun heidän ajatuksensa syyttävät tai myös puolustavat heitä” (Room. 2:14, 15).

Nykyään ajatellaan yleisesti, ettei tarvita ”totuuksia,” riittää kun kerrotaan Jumalan rakkaudesta ja armosta. Jeesus vetosi kuitenkin kirjoituksiin ja niissä oleviin totuuksiin, sillä ne ovat osa häntä itseään. On tunnettava totuudet sellaisina, kuin ne ovat Jeesuksessa Kristuksessa, koska niihin sisältyy jumalallista viisautta ja rakkautta. Tämän ymmärtää totuutta rakastava ihminen.

Paavali toteaa, että pelastus tulee juutalaisilta. Se on tässä yhteydessä tärkeä huomio. Muinaisella Israelilla oli tärkeä rooli Herran lunastussuunnitelmassa. Paavali mainitsee mielenkiintoisia liittymäkohtia Vanhan testamentin ja Uuden testamentin Israel-seurakunnan välillä. Näitä ovat Roomalaiskirjeen yhdeksännessä luvussa mainitut: *”ovat israelilaisia: heidän on lapsuus ja kirkkaus ja liitot ja lain antaminen ja jumalanpalvelus ja lupaukset; heidän ovat isät,”* ja sitten hän lisää tärkeimmän *”heistä on Kristus lihan puolesta, hän, joka on yli kaiken, Jumala, ylistetty iankaikkisesti, aamen!”* (Room. 9:4, 5, VKR.)

Kunpa israelilaiset olisivatkin pitäneet tämän kaiken ja Jeesuksen. Mutta hylätessään Kristuksen he hylkäsivät paljon muutakin. Jatkon me tiedämme. Tie pelastukseen on kuitenkin turvattu juutalaiselle edelleenkin. Kiitos Herralle, joka ei hylkää ketään luoksensa tulevaa.

Uuden testamentin Israel kiittää Vanhan testamentin Israelia. Raamattu on juutalaisten kirjoittama, siitä olemme kiitoksen velkaa heille. Parasta kiittolisuuden osoitusta heille ovat hartaat rukoukset heidän puolestaan. Jumala

rakastaa jokaista juutalaista. Jeesus kuoli heidän puolestaan. Ei voi olla suurempaa rakkautta. Hän ei hylkää yhtään juutalaista, joka hänen luokseen tulee.

Miten me kristityt voimme kunnioittaa juutalaisia heidän panoksestaan pelastuksemme hyväksi? Vastaus on ehkä yllättävä. Kunnioitamme heitä uskoessamme niihin totuuksiin, joita he tallensivat Raamattuun. Kiitämme Jumalaa Israelin kansasta.

Ilm.12 luvussa on kuvaus Jeesuksen syntymisestä ihmiseksi, kristillisen seurakunnan syntyhistoriasta, sekä Paholaisen yrityksestä hävittää Kristuksen seurakunta. Muistan hetken ajasta nuorena poikana (13 v.), kun luin Raamatusta, edellä mainitusta luvusta jakeet 1–5 ensimmäistä kertaa. Tapahtui jotain ihmeellistä. Käsitykseni mukaan Pyhä Henki selitti tekstiä tavalla, joka automaattisesti johti minut ymmärtämään jakeiden liittyvän joulun ajan tapahtumiin. Innoissani kerroin tästä heti äidileni.

Mitä Pyhä Henki selittää tänä päivänä minulle Ilm.12 luvusta ja vähän muistakin samaan aiheeseen liittyvissä Raamatun teksteissä? Seuraavassa jotain siitä: Jeesus kertoo kielikuvin seurakuntansa Israelin suuntaviivat ja kehityksen. Hän paljasti Ilmestyskirjassa joitakin totuuksia omasta kansastaan. Israel puolestaan tulisi kokemaan muutoksen. Sen jäännös kokisi uskon Jeesukseen ja liittyisi Kristuksen perustamaan kristilliseen seurakuntaan. Suurempi osa Israelia opettajineen hylkäisi Kristuksen. ”Jäännös-Israel” saisi nimen Jumalan Israel”

(Gal. 6:16). Kristuksen hylännyt Israel sitä vastoin kantaisi nimeä; Israelin valtio. Tällainen juuri on Israelin tilanne tänä aikana ja tulee olemaan loppuun saakka.

Kun kristityt erkanivat juutalaisista 300–400 -luvulla, he luopuivat useista Raamatun ilmoittamista ikuisista totuuksista. Tilalle on tullut pakanallisia käsityksiä ja oppeja. Meidän kristittyjen suuri ongelmamme on se, että luopuessamme esimerkiksi sapatista, mekin saimme peitteen silmillemme. Juutalaiselta peite otetaan pois silmiltä, kun hän uskoo Kristuksen olevan hänen Vapahtajansa ja Kuninkaansa. Kristityltä otetaan peite pois, kun hän uskoo Jeesukseen ja pitää hänen käskynsä sellaisena kuin Raamattu ne ilmoittaa (Ilm. 14:12).

Emme siis ole juutalaisia kummempia. Jumala kärsi Israelia 2000 vuotta ja antoi sille etsikkoajan. Valitettavasti Israel ei tuntenut etsikkoajansa. Mitenkähän pitkän armon- ja etsikkoajan hän meille itseämme kristityiksi kutsuille antaa?

Koska kristittyjen ja juutalaisten asema on tänään sekava, niin Jumalalla on sanassaan sanoma kaikkia ihmisiä varten. Sanoman noudattaminen korjaa edellä esitetyn tilanteen. Käydessämme eteenpäin ihmisen tietä, meitä vastaan tulee Herran valmistama ratkaisu kaikkeen nykyiseen sekaannukseen maailmassa. Jeesus hoitaa asian. Pietari kertoo ajasta ”– jolloin kaikki pannaan kohdalleen –” (Ap. t. 3:21). Saakoon Vapahtaja olla jo tänään kaiken kohdalleen asettaja omassa elämässämme.

Ihmisen tie 21

Israel ja (uusi) liitto

Jumala on aina ollut liiton Jumala. Lupaus liitosta oli olemassa jo ennen syntiinlankeemusta. ”*Jo ennen maailman luomista hän on valinnut meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia Kristuksesta osallisina*” (Ef. 1:4). Eikä Jumala ole vain valinnut, vaan jopa määrännyt edeltäpäin ihmisen yhteyteensä; ”*Rakkautessaan hän näki hyväksi jo edeltä määrätä meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen tähden*” (Ef. 1:5).

Jumalan tekemä liitto luotujensa hyväksi aikojen alussa sisälsi lunastussuunnitelman. Jumala itse valalla vannoen tuli liittonsa takaajaksi kaikkien luotujen saattamiseksi yhteyteensä Jeesuksen kautta. Tähän Jumala antaisi mahdollisuuden antamalla uskon Jeesukseen sitä haluaville.

Ristillä Jeesus täytti lupauksensa olla syntiin langenneen luodun takuumiehenä pelastukseen. Varmaankin Paholaisenkin kohdalla tarjottiin mahdollisuus palata enkeleineen pelastukseen, mutta he eivät nöyryyneet tottelemaan Herran rakastavaa ”määräystä” ottaa vastaan anteeksiäntö ja pelastus vääryydestä. Vapaa tahto antaa mahdollisuuden uskovallekin totella tai olla tottelematta Herran laatimaa lunastussuunnitelmaa. Tämän edellä sanotun suunnitelman Herra esitti Aadamille ja Eevalle.

Aadamille ilmoitettu lupaus liitosta

uudistettiin Abrahamille annetussa siunauksessa. Raamattu korostaa erityisesti Abrahamin uskollisuutta lupauksen ehdoille. ”*Abraham uskoi Herran lupaukseen ja Herra katsoi hänet vanhurskaaksi*” (1. Moos. 15:6, VKR). Hän oli ennen kutsumistaan epäjumalien palvoja (Joos. 24:2). Abrahamin usko oli laadullisesti sellaista, että hänet nimitettiin kaikkien uskovien isäksi (Room. 4:11). Siksipä Raamattu sanoo, että todellisia Abrahamin jälkeläisiä ovat ne, joilla on sama usko (Gal. 3:7). (1. Moos. 17:1, 26:5.) Abrahamin usko perustui Jeesuksen uskoon, jollaisen uskon Jumala lahjoittaa kaikille nimiinsä otetuille.

Israelin historia Raamatussa on Israelin kansan ja Jumalan välillä solmitun liiton historiaa. Herra teki ehdollisen laki- ja armoliiton kansansa kanssa Siinailla. ”*Jos te nyt kuuntelette minua ja pidätte minun liittoni, niin te tulette olemaan kansojen joukossa minun oma kansani. Koko maailma on minun*” (2. Moos. 19:5, 8). Ja koko kansa vastasi yhtenä miehenä: ”*Me teemme mitä Herra käskää.*” Mooses vei kansan vastauksen Herralle.

Lupauksestaan huolimatta kansa oli uskoton Jumalalle ja rikkoi liiton, mutta Jumalan armo, ei rangaistus, tuli väliin. Israel tarvitsi kansana lunastussuunnitelman väliin tuloa. Tuli aika lähettää Jeesus, jonka tuleminen maailmaan perustui Jumalan ikuiseen liittoon ja lu-

paukseen. Tarvittiin ikuisen liiton välimies ja sen takaaja, Jeesus Kristus. Hän on liittonsa välimies ja sen takaaja, ei ihminen. ”Tästä näemme, kuinka paljon vahvempi on se liitto, jonka takaajana Jeesus on” (Hepr. 7:22).

Koska Jumala ei rakasta vain Israelia vaan kaikkia kansoja, on Jeesus annettu vakuudeksi liitosta Jumalan ja kaikkien ihmisten välillä. Rauha Jumalan kanssa on jatkuvaa liiton uudistamista ja syventämistä, sekä anteeksi saamista ja parannuksen tekemistä Jumalan armon voimaan turvaten. Tällä tavoin ihminen riippuu kiinni liitossa Jumalansa kanssa (5. Moos. 30:20).

Kristuksen kuolema sai aikaan sovinnon Jumalan ja maailman välillä. Tarvittiin uusi liitto rikkomuksen tähden. ”Jos ensimmäinen liitto olisi ollut rikkumaton, ei sen sijalle olisi tarvittu toista” (Hepr. 8:7). Jeesus tuli kansansa pariin, joka oli edelleen armoliitossa ja etsikkoajassa. Israel kantoi edelleen perintönä ”isiltä” saamaansa tehtävää olla pappiskansa ja ”minun todistajan”.

Israelille tarjottiin vielä kansana mahdollisuus ottaa Jeesus vastaan Messiaan ja Vapahtajanaan ja ottaa vaarin etsikkoajastaan. Jos se olisi sen tehnyt, niin Israelin olisi käynyt hyvin (Jer. 18:7–10). Herran hyvät lupaukset israelilaisille kansana olisivat toteutuneet.

Jeesuksen ensimmäinen tuleminen oli päätetty ja suunniteltu jo ennen Israelin kansan epäonnistumista liitossaan, joka oli sille eräänlainen syntiinlankeemus. Vain Herra armossaan Jeesuksessa Kristuksessa pystyi tilanteen jatkossa korjaamaan ja hoitamaan. Tässä työssä ei ihmisen teoilla ole sijaa. Ikuinen liitto vahvistettiin ristillä (Dan. 9:27; Luuk. 22:20; Room. 15:8; Hepr. 9:11–22).

Ennen kuolemaansa Jeesus tehtiin Ihmisen Pojaksi eli ihmiseksi, toiseksi Aadamiksi. Näyttää siltä kuin samankaltaista tapahtui myös Israelin kohdalla. Ennen kuolemaansa Jeesus tehtiin Jumalan Israeliksi, hän eli Israelin historian. Jeesus yksin täytti täydellisesti liiton ja lupauksen ehdot, niin kansansa kuin sinun ja minunkin puolesta.

Jesaja ennusti Jeesuksen ensimmäisen tulemisen kaksi merkitystä luvussa 53. Hän tuli olemaan synnin sovittaja ja kansansa häpeän poistaja. Millä tavalla? Vastaus on Jes. 54. luvun otsikossa ”**hylätty vaimo saa armon.**” Edellä sanottu selittää sen, miten Herra ottaa nimiinsä langenneen kansansa. Herrasta tulee uudessa liitossa oman kansansa lunastaja sekä ”aviomies” (jae 5). Heillä on yhteinen nimi, eli hylätystä kansasta tulee Jumalan Israel.

Huomaa, että tämä sama mahdollisuus koskee jokaista ihmistä. Niinpä jaikkeessa kolme Herra sanoo miten seurakunnan käy: ”Sinä laajenet oikealle ja leviät vasemmalle, sinun jälkeläisesi ottavat omaksensa kansat – –.” Tämä on hengellistä tekstiä ja sen selitys on siksi hengellistä. Jos luet Jes. 53, 54 ja 57:16–19, tulkiten ne Uuden testamentin valossa, niin sinun on helppo ymmärtää Jesajan saaneen uusitamentillista valoa Jeesuksen ensimmäisen tulemisen merkityksestä maailmalle.

Pettäjän tärkein päämäärä oli vaikeuttaa Jeesuksen tehtävää ja saada Israel kansana hylkäämään Kristus. Siinä hän onnistui. Raamattu toteaa yksikantaan: ”Hän tuli omaan maailmaansa, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan” (Joh. 1:11). Saatana, joka aikojen alussa hylkäsi Kristuksen, sai ensimmäisen ihmisparin hylkäämään Luojansa ja niin

kävi Israelinkin, joka hylkäsi kansana kunninkansa.

Israelin etsikkoaika oli käymässä vähiin. Jeesus näki sen. Hän tunsu Danielin kirjan. Tämä kirja ilmoittaa mielenkiintoisen 2300 vuotta koskevan aikajanana, johon sisältyy tärkeitä pelastushistoriallisia virstanpylväitä. Huomatkaamme miten tarkkaan Raamattu esittää Jeesuksen tehtävän ja liiton historiaa: ” – *Seitsemänkymmentä vuosiviikkoa on määrätty kansallesi ja pyhälle kaupungillesi. Sitten jumalattomuus päättyy, synnistä tulee loppu, pahat teot sovitetaan, ikuinen oikeudenmukaisuus saatetaan voimaan, näky ja profetia sineillä vahvistetaan ja kaikkeinpyhin voidellaan. Sinun tulee tietää ja ymmärtää: Siitä ajasta, jolloin se sana lähti liikkeelle, Jerusalemin entiselleen palauttamista ja rakentamista koskevan sanan lausumisesta, on voidellun hallitsijan tulon seitsemän vuosiviikkoa. Ja kuusikymmentäkaksi vuosiviikkoa rakennetaan kaupunkia ennalleen, toreineen ja vallihautoineen. Mutta vaikeat ajat tulevat. – – Hän on tekevä liiton raskaaksi monille yhden vuosiviikon ajaksi, ja puoleksi sitä viikkoa [keskellä vuosiviikkoa] hän on lakkauttava teuras- ja ruokauhrin” (Dan. 9:24, 25, 27). Jeesus kuoli ennustuksen mukaan vuonna 31 jKr.*

Edellä olevat kolme jaetta summaavat Jeesuksen kastevuoden, liiton vahvistamisen ajan ja Israelin etsikkoajan päättymisen ajankohdan, sekä uuden liiton Israel-seurakunnan laajentumisen kaikkeen maailmaan vuodesta 34 jKr (ks. piirros s. 150).

Jeesus sai kasteen Jordanissa, ”kun aika oli täyttynyt”, vuonna 27. Jeesus luki varmaankin moneen kertaan Jesajan ja Danielin kirjan tekstit, jotka kertoivat hänen tehtävänsä suuntaviivat tarkasti. Jumala tunnusti Kristuksen voidelluksi

ruhtinaaksi kasteessa saamansa Pyhän Hengen todistuksen kautta. Tämän jälkeen Kristus aloitti työnsä uuden liiton ruhtinaana. Ennustuksessa ovat sanat: ”*Hän on tekevä liiton raskaaksi monille yhden vuosiviikon ajaksi, ja puoleksi sitä viikkoa hän on lakkauttava teuras- ja ruokauhrin” (Dan. 9:27). Mitä se merkitsi?*

Jotkut virheelliset raamatunkäännökset ovat vaikeuttaneet joittenkin tekstisanojen ymmärtämistä. Esimerkiksi sanat tehdä liitto ”raskaaksi” on käännetty useimmissa käännöksissä paremmalla sanalla ”vahvistaa” liitto. Kristus vahvisti uuden liiton kansansa ja ikuisen liiton ihmisen kanssa elämällä ja kuolemallaan. Yhden vuosiviikon (7 vuoden) puolessa välissä, v. 30–31, Jeesus kuolemallaan lakkautti teuras- ja ruokauhrin. Sen merkinä oli temppelein esiripun repeäminen ylhäältä alas saakka. Monet Danielin kirjan tulkitsijat siirtävät edellä mainitun seitsemän vuoden ajan tarkoitettavan viimeisen ahdistuksen aikaa maailman lopussa (mm. katolinen Francisco Ribera 1600-luvulla). Tämän tulkinnan Raamattu kumoaa.

Liiton vahvistaminen liittyy sanoihin, jotka Herra lausui ehtoollisessa: ”*Aterian jälkeen hän samalla tavoin otti maljan ja sanoi: ”Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka vuodatetaan teidän puolestanne” (Luuk. 22:20). Jeesus avasi (uudessa) liitossaan kansansa kanssa pelastuksen portin ensin juutalaisille, sillä ensimmäinen kristillinen seurakunta koostui pääasiallisesti juutalaisista. Liitto (ikuinen) vahvistettiin ehtoollisasetuksen jälkeisenä päivänä, pitkäperjantaina. Se oli Jeesukselle ”raskas” päivä.*

Ilmaus ”*hän on lakkauttava teuras- ja ruokauhrin”* viittaa täydelliseen ja riittävään uhriin, jonka Jeesus antoi Golgatal-

la maailman syntien edestä. Jeesuksen kuollessa profeetallisen viikon puolessa välissä, eli kolme ja puoli vuotta voitelemisensa jälkeen, esikuvat täyttyivät. Näkymätön käsi repäisi temppelin esiripun halki ylhäältä alas saakka. *”Sillä hetkellä temppelin väliverho repesi kahtia, ylhäältä alas asti. Maa vavahteli, kalliot halkeilivat”* (Matt. 27: 51). Vuoden 31 jälkeen ei maallisen temppelin uhreilla ollut enää merkitystä. Juutalaisille annettu etsikko-aika jatkui vuoteen 34 jKr. jolloin aika 490 vuotta umpeutui (ks. s. 150).

Vaikka juutalaiset kansana sinetöivät luopumuksensa vuonna 34, Jumala ei hylännyt heitä. Juutalainen voi ottaa Jeesuksen vastaan tänäänkin. Evanke-liumin ilosanoma leviäisi ensin Israelis-sa ja sitten kaikkiin muihin kansoihin. Ikuinen liitto sulkee sisäänsä jokaisen ihmisen kaikista kielistä, heimoista ja kansoista.

Israelin etsikkoajan, vuoden 34 jäl-keen, taistelu hyvän ja pahan välillä maailmassa keskittyy maailmanlaajuisen Kristuksen seurakunnan vaiheisiin, eikä enää Israelin valtion ympärille. Pyhä Henki ja seurakunta kutsuvat ihmisi-ä yksilöinä liittoon Jumalan kanssa ja kiinnittämään uskon katseen maallisesta Jerusalemissa ja pyhäköstä taivaalli-seen Jerusalemiin ja pyhäkköön. Mien-lenkiinnon kohde on *”Jumalan Israel”* eli Kristuksen seurakunta, eikä fyysinen Israelin valtio Lähi-idässä. Uutta Israelin aikaa ei enää luvata, sillä Jeesus sanoi: *”teidän temppelinne on jäävä asujaan-sa vaille”* (Matt. 23:38).

On tärkeää tietää Israelin kansan asema vuoden 34 jKr. Jumalan suunnitel-missa, muutoin harhaannumme odot-tamaan ja uskomaan sellaista, mikä ei koskaan toteudu. Raamattu todistaa

selvästi, ettei Israelin kansan asema ole sen kummoisempi nykyään kuin mui-denkaan kansojen. Herra rakastaa yhtä paljon niin kreikkalaista kuin juutalais-ta. Kaikki kansat ovat yhtä rakkaita Ju-malalle. Hänen silmäteränsä on Abra-hamin uskon omistava kansa: *”Jumalan sana ei ole voinut raueta tyhjiin. Eivät kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin, eivätkä kaikki Abrahamin jälkeläiset ole oikeita Abrahamin lapsia. Onhan sanottu: ’Vain Iisa-kin jälkeläisiä sanotaan sinun lapsiksesi.’ Tämä tarkoittaa, etteivät Jumalan lapsia ole luonnolliset jälkeläiset vaan että jälkeläisiksi luetaan lupauksen voimasta syntyneet lapset. Lupaus kuului näin: ’Ensi vuonna samaan aikaan palaan sinun luoksesi, ja sil-loin Saaralla on poika’”* (Room. 9:6–9).

Uuden testamentin seurakunta toteuttaa Jumalan tekemän liiton Abra-hamin kanssa hänen jälkeläisistään. Israel oli kuitenkin haluton kansana tekemään kutsumustyötänsä. Näin toteutui se sana jonka Jeesus ilmaisi juutalaisille johto-miehille vertauksessa perheen isännäs-tä, joka istutti viinitarhan ja viinitarhu-reista (Matt. 21:33–46).

Israelin kieltäytyessä tuottamasta hel-delmää, ja lopulta hylätessään ja sur-matessaan perheen isännän Pojan, he huomaamattaan tulivat lausuneensa Jee-sukselle oman tuomionsa ja ennustuk-sen uusista viinitarhureista.

Muistakaamme aina Jeesuksen enna-koivat sanat Israelin johtomiehille: *”Tei-dän huoneenne on jäävä hyljätyksi”* (Matt. 23:38). Viimeinen ennustus, johon sit-ten päättyikin Israelin kansallinen his-toria Raamatussa, oli Jeesuksen ennus-tama temppelin ja Jerusalemin hävitys.

Apostoli Johannes ei enää pohdi Paa-valin tavoin juutalaisuuden merkitystä uuden liiton seurakunnassa. Johannes

näkee kristityt yhtenä perheenä ja kaikki ihmiset yhtä arvokkaina ja yhtä rakastettavina. Kansana Israel on Jeesuksen ennustamien sanojen mukaan samassa asemassa muiden kansojen kanssa suhteessa pelastukseen tai kadotukseen (Ap.t. 10:34, 35).

Sen minkä Herra aikoi tehdä maailmassa Israelin välityksellä, hän lopulta suorittaa seurakuntansa, uuden hengellisen Israelin kautta. Perheen isäntä on vuokrannut viinitarhan toisille viinitarhureille, kansalle joka pitää liiton ja antaa viinitarhurille hedelmät ajallaan.

On myös hyvä huomioida Matt. 12:25–32, jossa nähdään, minkä anteek-siantamattoman synnin Israelin hallitusmiehet tekivät Pyhää Henkeä vastaan. He kielsivät tahallaan kaikki todisteet Jeesuksen jumaluudesta väittäessään hänen tehneen ihmeensä Belsebulin avulla. Pilkka Pyhää Henkeä vastaan johtaa pimeyteen.

Jeesus itki kansansa kohtaloa Danielin kirjan ilmoittaman sanan perusteella. Hänelle, joka tunsu Raamattunsa, ei tietenkään tullut yllätyksenä Israelin katumattomuus. Mutta Jeesus tiesi myöskin lääkkeen Israelin sortuneen majan uudelleen pystyttämiseksi. Hän tuli keskellemme olemaan Immanuel (Jumala meidän kanssamme). Jeesus on uuden liiton Israelin pelastus. Uuden liiton seurakunta tulisi jatkuvasti olemaan Jumalan silmäterä, hänen kansansa. Jeesus lupasi: ”Minä olen teidän [seurakunnan] kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti” (Matt. 28:20).

Seurakunnan ”perustuksena ovat apostolit ja profeetat” (Ef. 2:20). Se on ”määrätty julistamaan hänen suuria tekojaan, joka teidät on pimeydestä kutsunut ihmeelliseen valoosa” (1. Piet. 2:9). Sanoma

Jeesuksen elämästä, ristillä kuolemisen ta puolestamme ja ylösnousemuksesta ovat suuren ja rakastavan Jumalan antama evankeliumia, jonka todistajia taivas seuraa herkeämättä. Heitä kutsutaan Jumalan *kansaksi* ja hänen *rakkaakseen* (Room. 9:25).

Raamattu jakaa Israelin tosi ja vale-Israeliin. Lukiessamme Israelin vaiheita kuningas Salomonin aikana, tulee kuvaan mukaan Vanhan testamentin kaksi Israelia. Nimittäin Salomonin jälkeen puhjenneessa kapinassa Jerobeam valittiin Israelin kansan 10 heimon kuninkaaksi. Daavidin suvun kuningas hallitsi Jerusalemissa vain kahta sukukuntaa (1. Kun. 12:1–24).

Jerobeamin johdolla syntynyt kuningaskunta sai nimen Israel. Tosiasiassa sitä pitäisi nimittää vale-Israeliksi, koska sillä oli Jumalasta luopuneena väärä jumalanpalvelus, johon kuuluivat ihmisten määrämät pyhäpäivät (1. Kun. 12:28–33). Lisäksi silloinen valtiojohtoinen pohjoinen Israel (eli Efraim, Hoos. 12:1) sekoitti jumalanpalvelukseensa aineksia pakanuudesta (1. Kun. 16:29–33).

Uuden liiton pohjalta voidaan huomata Israelin olevan meidänkin aikana jakautunut oikeaan ja väärään Israeliin, eli tosi ja vale-Israeliin hengellistä kieltä käyttäen (Room. 2:28, 29). Kun meitä monesti kehoitetaan siunaamaan Israelia, että itsekkin tulisimme siunatuiksi, niin on tärkeää kysyä, kumpaa Israelia Jumala haluaa erityisesti siunattavan?

Onko meidän siunattava uuden liiton maailmanlaajuista Jumalan Israel-seurakuntaa vai Israelin valtiota? On selvää, että Kristuksen näkyvä seurakunta on Jumalan silmäterä uudessa liitossa, sillä sehän on Kristuksen palvelijia ihmisten

pelastajana julistaessaan evankeliumia ja Jumalan tuntemusta.

On tässä yhteydessä myös tärkeätä huomata Raamatun sanat: *”Jeremia, älä rukoile tämän kansan puolesta. Älä astu eteeni anoen ja rukoillen näiden ihmisten puolesta, sillä minä en kuuntele heitä, kun he huutavat minua avukseen onnettomuutensa hetkellä.”* Kysymyksessä oli rukoileminen Juudaan ja Jerusalemin puolesta. Kolme kertaa Herra kieltää profeetta Jeremiaa rukoilemasta Jerusalemin ja kansansa puolesta (Jer. 7:16, 11:14, 14:11). Tuntuu peräti oudolta edellä esitetyt Jumalan sanat.

Voisiko tämä kieltö liittyä myös tähän päivään? Tutki asiaa ennakkoluuttomasti, niin tulet huomaamaan mistä on kysymys.

Tärkeintä on siunata kaikkia ihmisiä ja kansoja, että tulisimme itsekkin siunatuiksi: *”Älkää vastatko pahaan pahalla älkääkään herjaukseen herjauksella, vaan päinvastoin siunatkaa. Siihen teidät on kutsuttukin, jotta perisitte siunauksen”* (1. Piet. 3:9). Tällaiseen siunaamiseen kehotti Jeesus Matt. 5:44.

Jeesuksen tekemään liittoon tulee lisää valoa ehtoollisasetuksessa. Jeesus ottaa ehtoollisen aikana maljan, jossa on käymätöntä viinirypälemehua ja sanoo: *”Tämä on minun vereni, liiton veri, joka kaikkien puolesta vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi”* (Matt. 26:28). Liitto on kaikkia ihmisiä koskeva.

Liitosta ”oikean” Israelin kanssa tuli kestävä, ja sen julistaminen annettiin Jumalan Israel -seurakunnalle. Sitä paitsi Sakariaan sanat vahvistavat edellä sanottu: *”Ylistetty olkoon Herra, Israelin Jumala! Armossaan hän on katsonut kansansa puoleen – –. Hän on nyt osoittanut laupeutensa, uskollisuutensa isiämme kohtaan.*

Hän on pitänyt mielessään pyhän liiton, valan, jonka hän isällemme Abrahamille vannoi” (Luuk. 1:68, 72, 73).

Abrahamin kanssa vannottu liitto on sama kuin oli Aadamille ja Eevalle ilmoitettu liitto aikojen alussa. Jeesus tuli seurakuntansa kanssa tehdyn liiton päämieheksi, niin kuin Heprealaiskirjessä todetaan. Hän tarjoaa sen perusteella sovintoa ja sovintusta jokaisen ihmisen kanssa. Evankeliumi on sopusoinnussa liiton kanssa, ja se koski ja koskee kaikkia ihmisiä maailmassa.

Kaikki olemme luonnoltamme Jumalan vihollisia ja syntisiä. Tarvitsemme liiton Jumalan kanssa. Kristittyinäkin olemme vajavaisia ja liiton rikkoojia, joten tarvitsemme uutta liittoa päivittäin. *”Anna meille velkamme anteeksi”* (Matt. 6:12). Päivittäin joudumme rukoilemaan edellä olevaa rukousta. Näin pitäydymme Kristuksen hankkimassa sovituksessa ja liitossa.

Ennen poistumistaan maan päältä Jeesus paljasti huolenpitonsa rakastamilleen seuraajilleen. Hän ilmoitti apostoleille lähettävänsä voiman korkeudesta heidän todistustyöhönsä. Helluntain tapahtuma sai aikaan muutoksen Jeesuksen opetuslapsissa. Heistä tuli rohkeita ja ulospäin suuntautuvia apostoleja, jollaisena voidaan myös Saulus tarsolaista pitää. Hekin kuuluivat ensiksi siihen israelilaisten suureen enemmistöön, joka ei heti suostunut hylkäämään *”rikkomuksen tähden vanhaksi käynnyttä liittoa,”* vaan apostolit ottivat vastaan Jeesuksen henkilökohtaisen kutsun seurata Jumalan suunnitelmaa. Heistä tuli tosi israelilaisia ja silloisen maailmanlaajuisen Jumalan Israel -seurakunnan jäseniä.

Uuden liiton näkyvä Israel-seurakunta on sitoutunut liiton ehtoihin Kristuk-

sen armoon luottaen. Liittoon sisältyy ikuisen evankeliumin julistaminen kaikille kansoille ja kielille (Matt. 28:19 ja Ilm. 14:6). Opetus kuuliaisuuden tärkeydestä Jumalan kaikille käskyille, opetus uskosta Jeesukseen ja Jeesuksen uskon seuraamisesta. *”Tässä on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon”* (Ilm. 14:12, VKR). Jeesuksen usko, on se ainoa usko joka riittää Jumalan edessä, ja joka luetaan Jeesukseen uskovan hyväksi tuomiolla.

Jeesuksen uskon omistaminen tarkoittaa myös sitä, että ihminen tulkitsee Raamattua samalla tavalla kuin Jeesus, koskien vaikkapa Jumalan kirjoittamaa lakia tai seurakuntaa ja Israelia. Ensiksi, mitä Jeesus opetti seurakunnan tehtävästä? Jeesuksen opetus Ilmestyskirjan 14. luvun mukaan edellyttää Jumalan kansalta seuraavaa: Jumalan kansa pitää kaikki käskyt ja noudattaa neljättä käskyä lepopäiväkäskynään. Jumalan antama käskyjärjestys on pidettävä pyhänä

Lopun ajan Kristuksen seurakunta on uskollinen tehtävässään. Se on ainoa kristillinen kirkko maailmassa, joka julistaa tälle ajalle annettua armon sanomaa sellaisena, kuin se on esitettyä Ilmestyskirjassa. Seurakunnan tehtävä on muurata umpeen niitä halkeamia, jotka on tehty taivaan perustuslakiin, ja joka on Herran antama suojamuuri onneksemme. (ks. Jes. 58:12).

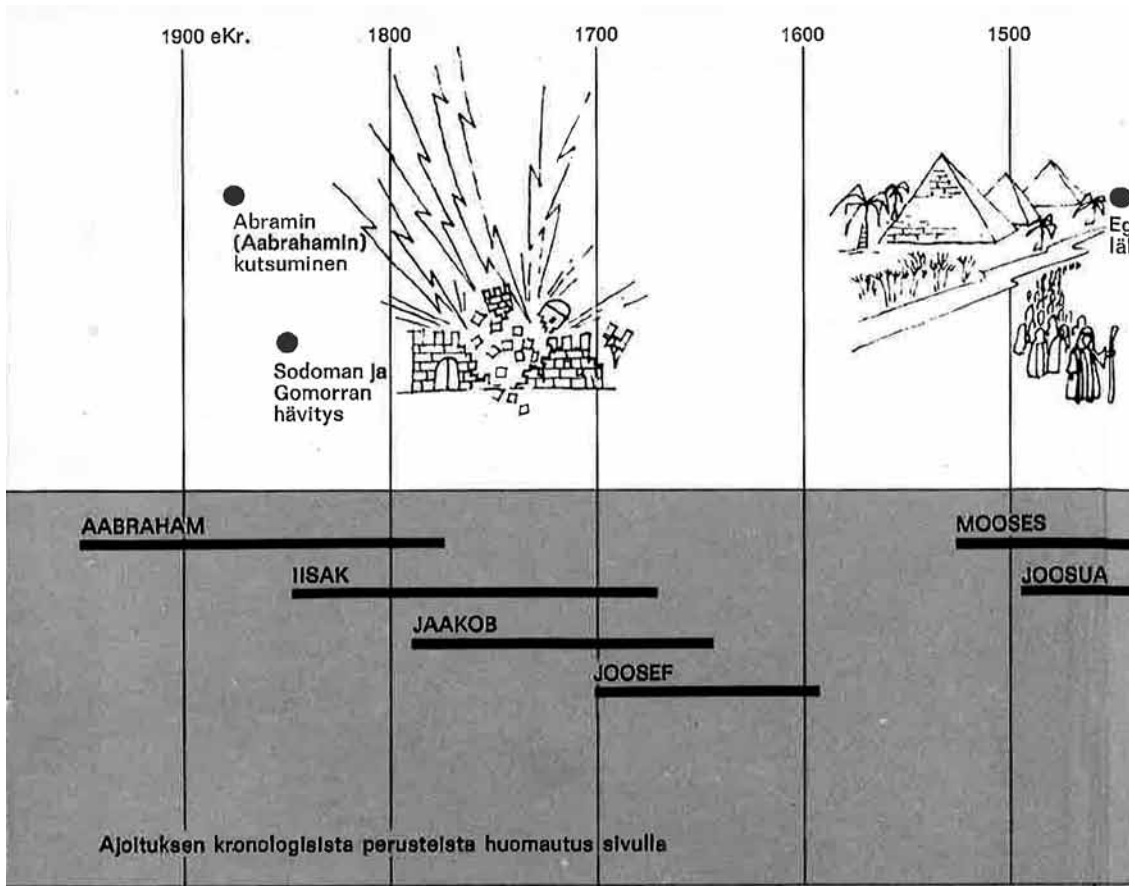
Neljäs käsky on unohdettu monella tavalla. Siksipä sen laatija, Kaikkietävä ja kaikki näkevä Jumala on lisännyt sanan; *”muista”* pyhittää lepopäivä. On peräti Majesteettirikos lähteä muutta-

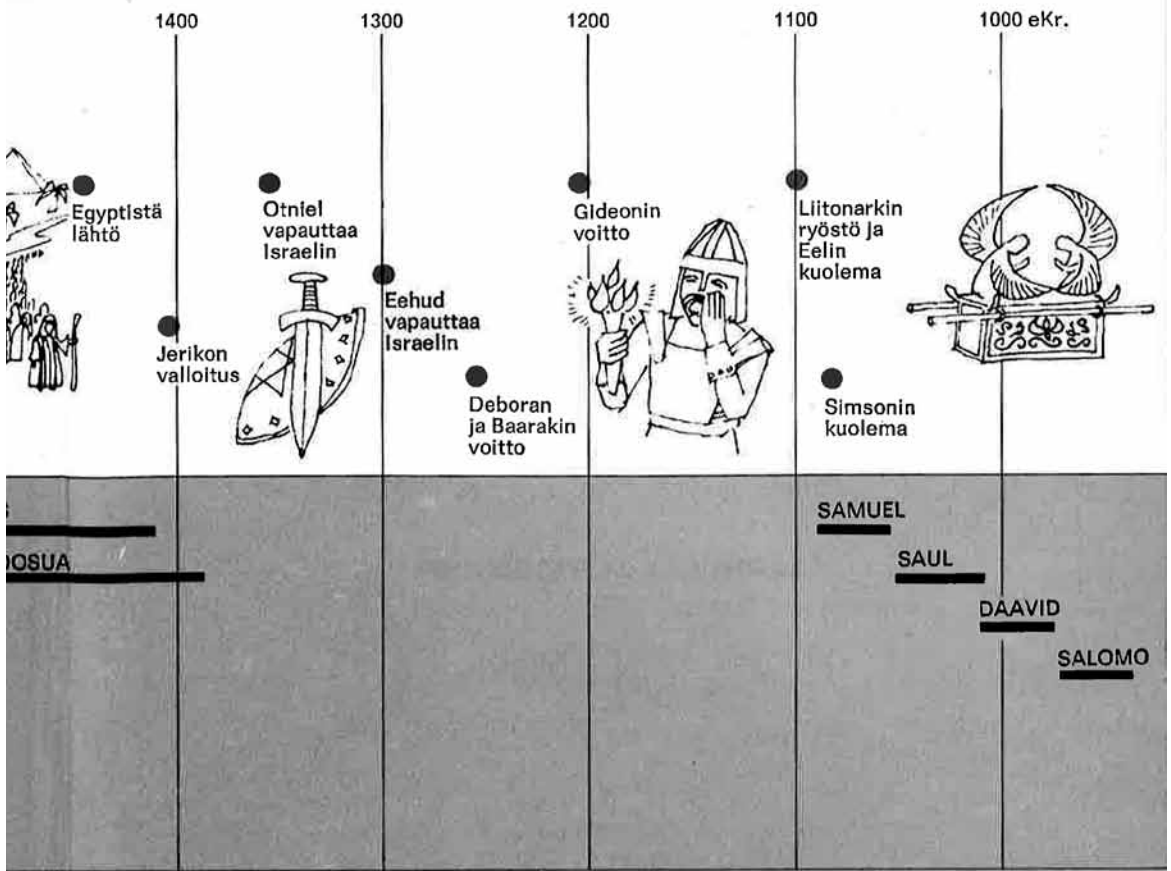
maan Jumalan käskyjärjestystä; poistamaan toinen käsky ja jopa unohtamaan neljäs käsky, joka ilmoittaa lainlaatijan arvon ja hallintoalueen. Kuinka mikään kirkkokunta, joka hyväksyy tällaisen menettelyn, voi kutsua itseään Kristuksen seurakunnaksi. Sanoohan Herra sanansa *”Katso, totuutta sinä tahdot salatuim-paan saakka, ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden”* (Ps. 51:8). *”Sinä olet antanut säädöksesi tarkoin noudatettaviksi”* (Ps.119:4).

Mitä Jeesus opetti Israelin valtion tulevaisuudesta? Jeesus opetti, että Israelin uskonnollinen eliitti tulisi hylkäämään hänet uskomalla lunastussuunnitelman eri tavalla, kuin mitä Jeesus siitä opetti. Siksipä Jeesuksen piti sanoa paljon puhuvat sanansa; *”Kuulkaa siis; teidän temppeleinne on jäävä asujaansa vaille.”* Huomaa, Jumala ei hylännyt Israelia, mutta hylkäsi heidän jumalanpalveluksensa turhaksi.

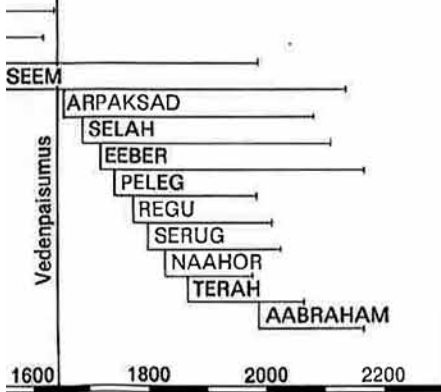
Jeesus opetti myös, että hän rakasti jakaantuneen Israelin molempia heimoja yhtäläisellä rakkaudella. Molemmat kokivat lankeemuksen, josta he eivät tule kansana koskaan nousemaan. Israel ja Juuda kansana hylkäsivät kuninkaansa.

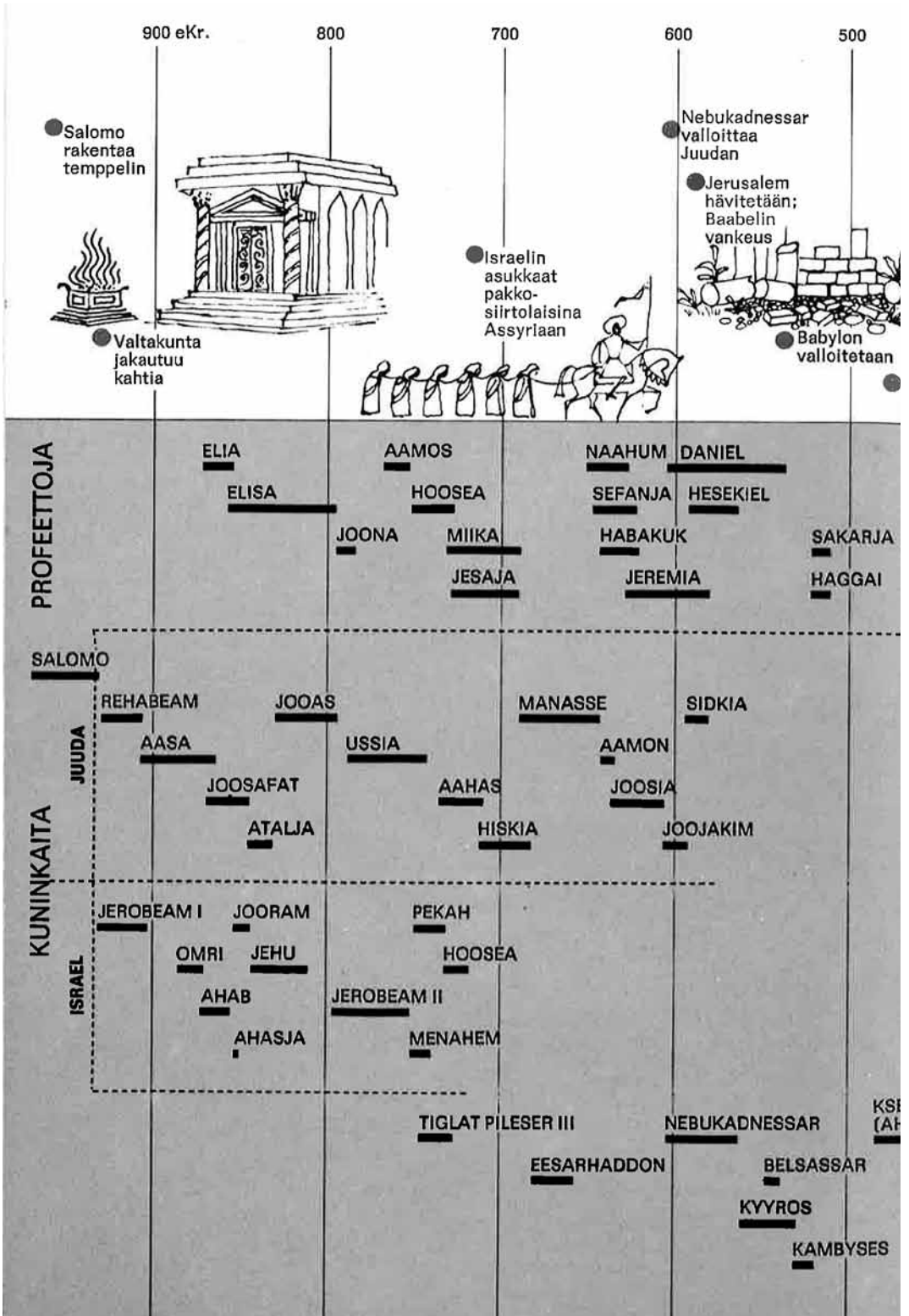
Jotkut kristityt opettavat jopa sellaista, että juutalaiset tulevat rakentamaan Temppelein uudestaan ja uhraamaan eläimiä siellä. Jos näin tapahtuu, eikö tällainen menettely loisi varjon Jeesuksen kertakaikkisen uhrin riittävydestä? (Hepr. 10:10, 12.) Eikö edellä mainittu olisi lopullinen todistus siitä, ettei Israel kansana voi olla Jeesuksen kansa vähätellessään hänen kertakaikkista uhriaan syntiemme tähden?

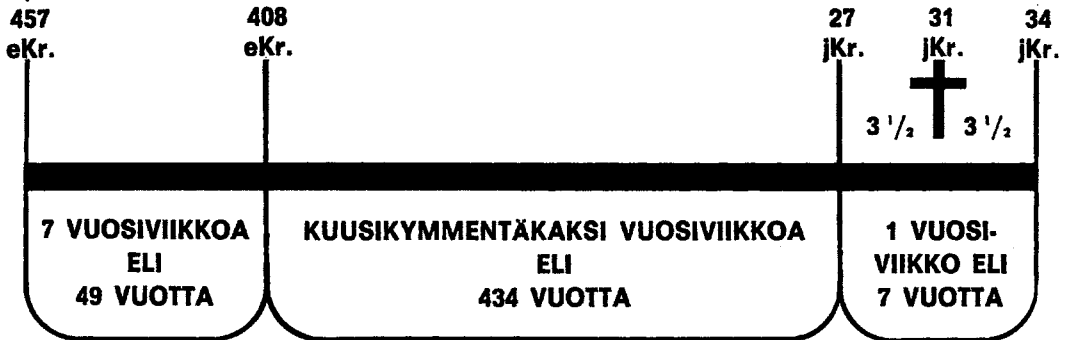
Raamatun-historiallinen aika-asteikko

**»SEITSEMÄNKYMMENTÄ VIIKKOA ON SÄÄDETTY SINUN KANSALLESII»
490 VUOTTA**

Dan. 9:24-27 pohjalta piirretty profeetallinen kaavio ilmaisee Israelille annettuun 490:n vuoden etsikkoaikaan liittyviä vuosilukuja vuodesta 457 eKr. vuoteen 34 jKr., sekä Kristuksen maanpäällisen toiminta-aikaan liittyviä tapahtumia. Jeesus suri Juudan kansan sokeutta, kun se ei tuntenut etsikkoaikaansa (Luuk. 19:44). Hänellä oli mielessään Danielille ilmoitettu Israelin etsikkoaika kertoessaan juutalaisille johtomiehille vertauksen viinitarhan vuokraajista (Matt. 21:33–46). Jeesuksen kysyessä juutalaisilta isännän reaktiota vuokraajien kieltäytyessä tuottamasta hedelmästä ja surmatessaan isännän Pojan, he tulivat huomaamaan lausuneeksi Jeesukselle oman tuomionsa, ennustuksen uusista viinitarhureista, eli uudesta Israelista (jaa 41).

Se mitä Herra aikoi tehdä muinaisen Israelin kautta, sen hän suorittaa sanan mukaan itsensä kautta. Jeesus on todellinen Jumalan Israel. Seurakunta ei korvaa Israelia, Kristus korvaa sen. Jeesus on tullut uudeksi ja eläväksi tieksi seurakunnalle ja maailmalle verensä ja lunastustyönsä perusteella (Hepr. 10:19,20). Uudeksi ja eläväksi tieksi Herra tulee myös ihmiselle, joka kääntyy pahoilta teiltään. Vain Kristukseen liitetty kansa voi antaa viinitarhurille hedelmät ajallaan. Ihmisenä elänyt Jumalan Israel, Jeesus, voi pitää liiton lupaukset ja on niiden täyttymys. Jeesus on uusi Adam, uusi Mooses ja uusi Israel. Aadamın lankeemus, kuten Israelinkin, (Room. 11:11) koitui pelastukseksi Jeesuksen kautta kaikille ihmisille ja kansoille. Siksi jokainen ihmisen tien kulkija on tervetullut kuulumaan Jumalan kansaan, jos niin tahtoo.

On myös hyvä huomioida Matt. 12:22–32, jossa kerrotaan minkä anteeksi antamattoman synnin muinainen Israel hengellisten johtajiensa kautta teki. Väittäessään Jeesuksen tehneen ihmeensä Belsebulin avulla ja kieltäessään tahallaan todisteet Jeesuksen jumaluudesta, Israel syyllistyi lopulta anteeksiantamattomaan syntiin, pilkkaan Pyhää Henkeä vastaan. Näin täytti Jumalan sana: *Näin sanoo Herra Sebaot: "Niin kuin tämä saviastia särjetään, niin ettei sitä enää voida korjata, niin minä särjen tämän kansan ja tämän kaupungin. – –"* (Jer. 19:11). Suuri Savenvalaja oli yrittänyt muovata Israelia yhä uudestaan ja uudestaan. Synti Pyhää Henkeä vastaan teki fyysisestä Israelista korjauskelvottoman.

Israelille ennustettu 490 vuoden armonaika päättyi vuoteen 34. Eli samana vuonna jolloin Stefanos kivitettiin ja evankeliumia alettiin julistaa kaikille kansoille.

Ihmisen tie 22

Uuden liiton Israel -seurakunnan historia

Vuodesta 34 jKr – Kristuksen näkyvään valtakuntaan

Jumalan liitto muinaisen Israelin kanssa oli Raamatun mukaan suunniteltu kestävänsä vain *aikansa* (Hebr. 8:13). Edellä sanottu tarkoittaa sitä, että vaikka Juuda olisikin ymmärtänyt ottaa vaarin etsikkoajastaan, niin uusi liitto Israelin kanssa olisi siitä huolimatta astunut voimaan. Jos juutalaiset johtomiehet olisivat hyväksyneet Jeesuksen opetuksen uudesta liitosta, niin he olisivat ymmärtäneet sen miksi hän syntyi maailmaan oman kansansa pariin.

Paavalin, Pietarin ja muiden apostolien tapaan juutalaisille olisi kirkastunut oma asemansa suhteessa muihin kansoihin. Se kuitenkin edellytti sitä, että Israelin kansan olisi pitänyt luopua nationalistisesta haaveilustaan, ja olla edelleen Herran pappiskansa.

Israel oli haluton sopeutumaan lunastussuunnitelmaan, joka palvelisi kaikkien ihmisten ikuista pelastusta. Vaikka kansa oli syntyperältään Abrahamin sementtä, niin sitä se ei ollut uskon puolesta. Ts. Jeesuksen vastaanottavat ovat valittuja ja Jeesuksen hyljänneet sydämetään pakanoita (Ap. t. 7:51). Pietari ja Paavali ymmärsivät tämän vasta Jeesuksen kuoleman jälkeen. Luonnollinen Israel ei siis Uudessa testamentissa ole enää Jumalan kansa. Tämä kunnia

on suotu toisenlaiselle kokonaisuudelle. (Ks. Matt. 21:43.)

Jeesus syntyi maailmaan kuollakseen koko maailman puolesta. Kun aika täytyi, ja Kristus antoi henkensä, niin samalla hetkellä temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas maan järjessä. Tämä oli merkinä siitä, että tie liittoon Jumalan kanssa on avoin kaikille ihmisille.

Lunastussuunnitelma on tarkoitettu siunaamaan kaikkea luomakuntaa ja kaikkia maailmoita (Ilm. 12:12). Aina kun Raamattu puhuu liitosta, niin liittojen perimmäisenä perustana on Jumalan tekemä Iankaikkinen liitto aikojen alussa.

Raamatun Vanha Testamentti käsittää 4000 vuotta pituisen ajan, josta Israel-seurakunnan historiaa on vähän yli 2000 vuotta. Jatkamme nyt ihmisen tietä uuden liiton seurakunnan kanssa sen ensimmäisestä vuosisadasta aivan loppuun Jeesuksen todistuksen mukaan.

Evankeliumit kertovat Jeesuksen lupauksesta olla seurakuntansa kanssa maailman loppuun saakka. Noustuaan taivaaseen Herra ilmestyi opetuslapsi Johannekselle, että tämä välittäisi Jeesuksen todistuksen seurakunnalleen. Ilmestyskirja on kallis perintö ja testamentti

seurakunnalle Jeesukselta. Siinä vahvistetaan ja todeksi näytetään, että Jeesus on totisesti kansansa keskellä päivästä toiseen, vuosituhannesta toiseen ja vielä kolmanteenkin, ikuisesti.

Jeesus sanoi Ilmestyskirjan kirjoittajalle: ”Kirjoita kirjaan mitä näet ––” (Ilm. 1:11). Näin on käynytkin. Ilmestyskirjassa Jeesus on keskellämme tänäkin armon vuonna. Koska näin on, siksi Jeesus kehottaa ja suosittelee tutustumaan testamenttiinsa. Jeesus lupaa erityisen siunauksen ihmisille, jotka haluavat lukea, kuulla ja seurata sen tuomaa valoa tielänsä. Ilmestyskirjan johdannossa ovat huomionarvoiset sanat: ”*Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle näyttääkseen palvelijoilleen, mitä pian on tapahtuva. Jumala lähetti enkelinsä ja ilmoitti kaiken tämän palvelijalleen Johannekselle, joka nyt omalla todistuksellaan vahvistaa Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen, kaiken minkä on nähnyt. Autuas se, joka tämän toisille lukee, autuaat ne, jotka kuulevat nämä ennussanat ja ottavat varteen sen, mitä tähän kirjaan on kirjoitettu, sillä hetki on lähellä*” (Ilm. 1: 1–3).

Historian kirjat vahvistavat todeksi Jeesuksen todistuksen seurakunnalleen ja maailmalle. Ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus antoi Jumalalta saamansa ilmestyksen enkelille välitettäväksi sen edelleen apostoli Johannekselle. Hän puolestaan välitti sen saman seurakunnille. Seurakunnan tehtävänä on välittää se kaikille kansoille. Johannes on tavallaan Uuden testamentin Mooses. Hänelle annettiin tieto omasta ajastaan ajan alkuun. Johannekselle vastaavasti annettiin tieto hänen omasta ajastaan ajan loppuun, aina ikuisuuteen asti.

Raamatussa alku ja loppu liittyvät yhteen. Ihmisen tie alkoi paratiisista ja

päätyy uudistettuun paratiisiin. Edelleen, ihmisen tie alkoi luomisesta ja päättyy synnin aikakauden loputtua uudesti luomiseen. Kaikki palautetaan ennalleen. Iankaikkinen ilo ja rauha toteutuvat. Voitto synnistä ja kuolemasta tulee olemaan täydellinen.

Tässä kohden on hyvä ja tarpeellista tietää, niin kuin monet tietävätkin, että Ilmestyskirjaa tulkitaan monella eri tavalla. Yhden tulkinnan mukaan Ilmestyskirja rajoittuu Johanneksen aikaan, tai vain Rooman keisareiden ensimmäisinä vuosisatoina toimeenpanemiin kristittyjen vainon aikoihin. Tällainen tulkintatapa mitätöi Ilmestyskirjan profeetallisen merkityksen sanat: ”*mitä pian on tapahtuva*” (Ilm. 1;1). Kysymys on siis pian tapahtuvasta profetiasta.

Futuristisen tulkinnan mukaan Ilmestyskirjan näyt täytyvät vasta viimeisen ahdingon aikana juuri ennen Kristuksen toista tulemusta. Tällaisen tulkinnan esitti katolinen Francisco Ribera 1600-luvulla. Tämän tulkinnan tarkoituksena oli kumota uskonpuhdistajien historiallinen tulkinta. Tämä siksi, koska haluttiin torjua Lutherin ja muiden uskonpuhdistajien opetuksia, joissa Ilmestyskirjan ennustuksia sovellettiin paavikuntaan. Valitettavasti 1800-luvulla tämä futuristinen, uskonpuhdistajille vieras tulkinta, sai sijaa monien protestanttisten liikkeiden keskuudessa ja on nykyään yleisesti hyväksytty.

Jeesus kiinnittää huomionsa siihen, miten Ilmestyskirjan sanat välittyvät maailmalle. Hänen varoittavat sanansa väärästä selityksestä ovat kirjoitettuina Ilm. 22:18, 19. Jeesus peräänkuuluttaa rehellistä tulkintaa lisäämättä mitään tai jättämistä pois mitään Ilmestyskirjan sanomista. Siksi Jeesus on luvannut an-

taa lopunajan seurakunnalle profetian hengen lahjan (Ilm. 19:10, VKR), ettei hänen todistustaan vääristeltäisi.

Maailman on oikeus saada kuulla seurakunnalta missä mennään, ja mikä on ajankohtainen sanoma Jeesukselta tälle ajalle. Herralla on lopun edellä seurakunta, jolla on Johannes Kastajan tehtävä ja profeetta Elian hengessä julistettu sanoma tälle ajalle.

Historia toistaa itseänsä. Juutalaiset opettajat salasivat aikanaan Danielin kirjan ennustukset Israelin lankeemuksesta (Dan. 9:24). Kristikunta vastaavasti haluaa unohtaa Raamatun ennustuksen kirkon lankeemukseen johtavista seurauksista, jotka vaikuttavat aina ajan loppuun saakka.

Ilmestyskirjan tarkoitus ja merkitys jää suurelta osin hämäräksi, jos hylätään sen historiallinen tulkintaperiaate, koska se juuri paljastaa sen, minkä Jeesus halusi ilmoittaa. *”Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle näyttääkseen palvelijoilleen, mitä pian on tapahtuva. Jumala lähetti enkelinsä ja ilmoitti kaiken tämän palvelijalleen Johannekselle”* (Ilm. 1:1).

Kristus ilmoitti kristikunnan vaiheet sen ensimmäisestä vuosisadasta ajan loppuun. Historia vahvistaa Jeesuksen todistuksen paikkansa pitäväksi tähän päivään mennessä. Voimme olla varmat, että loppukin menee täytäntöön, sillä tavoin kuin Ilmestyskirja sen meille kertoo. Seurakunta on paljon *vartija*. (Jes. 21:11, 12). Sille on uskottu tietoa menneisyydestä, nykyisyydestä sekä tulevaisuudesta, niin kuin se on ilmoitettu Raamatussa. Seurakunnan pää, Jeesus, on nähnyt hyväksi kuvata hänen ja Saatanan välisen taistelun, joka päättyy suureen finaaliin, Kristuksen ja hänen

seurakuntansa täydelliseen riemuvoittoon.

Seurakunnan päänä Kristus samastuu kansaansa. Herralla on vain yksi kansa, joka on hänen silmäteränsä (5. Moos. 32:10). Kaikki se, minkä Jeesus ilmoittaa Ilmestyskirjassa, on osoitettu ensisijaisesti hänen seurakunnalleen, jonka välityksellä Jeesus toimii hyvän ja pahan välisessä taistelussa. Seurakunnan tulee kuulla *”mitä Henki sanoo seurakunnille”* eri aikausina (Ilm. 3:22).

Pyhä Henki, joka tulevat ilmoittaa, sanoo sen monia kielikuvia käyttäen Raamatussa, sillä ne osaltaan suojasivat ja varjelivat seurakuntaa. Vain Kristukselle uskollinen seurakunta saattoi ymmärtää Raamatun kielikuvia oikein. Näin totuuden ajankohtaista sanaa voitiin paljastaa hienolla tavalla, ikään kuin vertauskuvin. Niinhän Jeesuskin teki. Hän esitti ajankohtaista totuutta vertauksin.

Ilmestyskirja pohjautuu tietenkin Vanhassa testamentissa Israelille annettuihin lupauksiin, sillä ne täyttyvät uuden liiton Israelille. Jeesus lähetti oman matkaan Pyhän Hengen voimassa. Jatkamme Ilmestyskirjassa kuvattua ihmisen tien kulkua Uuden testamentin seitsemän seurakunnan parissa. Jeesuksen todistus opastaa seurakuntaa, joka on pantu paljon vartijaksi evankelioimistyössään.

Efesos

Ilm. 2:1–7 (v. 34–100 jKr.)
Kirje Efesoksen seurakunnalle kertoo alkuseurakunnan ajasta ensimmäisenä vuosisatana ja sille ajalle luonteenomaisesta seurakunnan hengellisestä tilasta. Efesoksen kaupungissa julistettiin ensimmäistä kertaa evankeliumia Paavalin toimesta noin vuonna 53. Seurakunta

koki silloin ensirakkauden aikaa. Rakkauden apostoli Johanneksen kerrotaan johtaneen Efesoksen seurakuntaa sen jälkeen, kun kristityt joutuivat hajaantumaaan Jerusalemissa.

Pyhä Henki oli alkuseurakunnan voimana ja sai aikaan intoa evankeliumin levitystyöhön. Rakkautta ja ilman toivoa vailla oleville ihmisille koitti uusi aika. Hengen vaikuttama rakkaus totuuteen teki Efesoksen seurakunnan valppaaksi, niin ettei mikään totuudenvastainen oppi saisi jalansijaa seurakunnassa. Seurakunnan ensimmäinen vuosisata on tietystä mielessä ollut sen voittoisinta aikaa. Evankeliumin sanoma levisi ensimmäisenä vuosisatana seurakunnan toimesta lähes kaikkialle sen aikaiseen tunnettuun maailmaan.

Johannekselle näytettiin hänen aikansa voittoisa seurakunta, jonka kautta toteutui profeetta Sakarjan Vanhassa testamentissa ilmoitettu ennustus: *”Herra Sebaot pitää huolta laumastaan, Juudan heimosta, ja tekee siitä itselleen uljaan sotaratsun”* (Sak. 10:3, loppuosa).

Efesoksen seurakunnassa tapahtui kuitenkin muutosta huonompaan suuntaan, josta Jeesus ja Paavali olivat varoitaneet. *”Ja kun laittomuus lisääntyy, monien rakkaus kylmenee”* (Matt. 24:12). Ja *”Minä tiedän, että lähtöni jälkeen teidän joukkoonne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä”* (Ap. t. 20:29).

Jeesus antaa Ilmestyskirjassa seurakunnan tietoon tapoja ja kohteita, joihin Paholainen hyökkäyksissään kiinnittäisi erikoista huomiota. Niinpä merkille pantavaa onkin huomata Paholaisen hyökkäävän petollisella tavallaan heti Jumalan kymmentä käskyä vastaan. Tästhän on perimmältään kysymys taistelussa hyvän ja pahan välillä. Vainot

koettelevat merkittävällä tavalla uskoa Jeesukseen ja kuuliaisuutta Herran tahdolle. Paholainen sai aikaan sekaannusta juuri edellä esitetystä ns. nikolaiittojen kautta. Nämä väittivät, että ihminen on vapaa Jumalan käskyjen noudattamisesta.

Nikolaiitit olivat harhaopettajia ja saivat aikaan moraalittomuutta ja laittomuutta. Jeesus kehui seurakuntaansa valveilla olemisesta. *”Siinä teet kuitenkin oikein, että inhoat nikolaiittojen tekoja, joita minäkin inhoan”* (Ilm. 2:6). Seurakunnan pää oli kuitenkin huolestunut kaikkein tärkeimmästä, rakkauden hiipumisesta. *”Mutta sitä en sinussa hyväksy, että olet luopunut ensi ajan rakkaudesta.”* (jae 4.)

Herran Henki, joksi myös Pyhää Henkeä voidaan kutsua, tuli murheelliseksi. Hellästi Jeesus lähettämänsä sanan kautta kehottaa seurakuntaansa: *”Muista siis, mistä olet langennut, käänny ja palaa tekemään ensi ajan tekoja. Ellet tee parannusta, minä tulen luoksesi ja siirrän lamppusi paikaltaan”* (jae 5).

Herran perustaman seurakunnan tehtävä on nimenomaan kertoa Jumalan rakkaudesta, mutta olla samalla totuuden pylväs. Paavali aikanaan painotti juuri samaa: *”Jos tuloni kuitenkin viivästyy, saat tästä tietää, miten on käyttäydyttävä Jumalan temppelissä, elävän Jumalan seurakunnassa, joka on totuuden pylväs ja perustus”* (1. Tim. 3:15).

Ehkä Jeesuksen tulon viipyminen sai joittenkin mielestä aikaan sen, ettei todistus Jeesuksesta ollut enää vakuuttavaa. Tästä Jeesus varoitti seurakuntaansa. Valon, jonka Jeesus sytytti maailmaan, tuli palaa kirkkaana. Totisen todistajan varoitus toteutui valitettavasti Efesoksessa, sillä vuodesta 1308 jKr. turkkilaiset

ottivat siellä hallinnon. Efesoksesta tuli muslimivaltainen kaupunki. Kristinuskon valo himmeni Vähä-Aasian alueella.

Miten on sinun ja minun kristittyinä oleminen? Vieläkö rakastamme Jumalaa ja hänen sanaansa yhtä palavasti nyt kuin silloin, kun uskoon tulimme? Huomatkaamme Jeesuksen antama kehotus seurakuntansa jäsenille silloin ja kuinka hyvin se sopii myös viimeisen ajan uskoville: ”*Jolla on korvat, se kuulee, mitä Henki sanoo seurakunnille. Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan puutarhasa*” (Ilm. 2:7).

Jumala on kutsunut omansa taistelijoikseen ja innoittaa heitä monilla lupauksillaan taistelemaan valtava päämäärä silmiensä edessä. Evanke-liointityö oli voimissaan ensimmäisellä vuosisadalla, mutta löytyi myös valheapostoleja (Ilm. 2:2), joita Herra ei ollut lähettänyt. On tänäkin aikana monenlaisia innokkaita sanan selittäjiä ja profeettoja, joita Herra ei ole lähettänyt (vertaa Jer. 23:21). Kannattaa tarkistaa Raamatusta onko kuultu opetus puhdasta sanaa, vai onko Sanan selittäjä saanut oppinsa käärmeeltä.

Johannekselle annettu tehtävä kirjoittaa hänen aikansa seitsemälle Aasian seurakunnalle on tarkoitettu kaikille uskoille kaikkina aikoina. Tätä vahvistavat Johanneksen ajan lähekkäin olevien paikallisseurakuntien saamat hyvinkin poikkeavat sanomat. Historia osoittaa, että nämä seitsemän seurakuntaa edustavat toisiaan seuraavia ajanjaksoja kristikunnan historiassa. Niinpä esimerkiksi nähdään, että Efesoksen seurakunnan aika edustaa vuosia 34–100 jKr.

Smyrna

Ilm. 2:8–11 (n. v. 100–313)

Nimi Smyrna käännettynä viittaa mirhaan, hyväntuoksuiseen hajuaineeseen, jota käytettiin mm. palsamoitujen ruumiiden voiteluun. Historia todistaa, kuinka tuona aikana oli suuria kristittyjen vainoja. Smyrna oli marttyyri-seurakunta, jolle Jeesus esittäytyy sattuvasti saman kohtalon kokeneena. ”*Smyrnan seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo ensimmäinen ja viimeinen, hän, joka oli kuollut mutta heräsi eloon'*” (Ilm. 2:8). Monet Rooman keisarit vainosivat ja surmasivat kristittyjä. Jakeessa kymmenen viitataan kymmeneen profeetalliseen päivään, jolloin vainot olivat hui-pussaan.

Profeetallinen päivä Raamatussa on yksi vuosi (4. Moos. 14:34 ja Hes. 4:6), eli kymmenen päivää merkitsee kymmentä vuotta. Vuosina 303–313 Diocletianus ja hänen seuraajansa Galerius panivat toimeksi kymmenen vuotta kestäneen kristittyjen vainon. Se oli historian mukaan Rooman keisarikunnan ankarin uskovien vainon aika. Mikä todistus Raamatun luotettavuudesta ja jumalallisuudesta tämä ennustus olikaan!

Kehotus olla uskollinen Jumalalle on ajankohtainen kaikkina aikoina, sillä olemme joka aika vaarassa monin tavoin luopua elävästä uskosta. Raamattu toteaa: ”*Mutta vainon kohteeksi joutuvat kaikki ne, jotka haluavat elää hurskaasti Kristuksen Jeesuksen omina.*” (2. Tim. 3:12). Sielunvihollinen virittelee jatkuvasti ansojaan Jeesuksen seuraajien tielle.

Mielenkiintoista on huomata Ilm. 2:9 olevat sanat: ”*Minä tiedän, miten sinua herjaavat nuo, jotka sanovat itseään juutalaisiksi, vaikka eivät ole – Saatanan synagogaa he ovat!*” Näinhän Jeesus sanoi jo

maan päällä ollessaan juutalaisille, jotka uskoivat olevansa Abrahamin lapsia, mutta jotka todellisuudessa eivät sitä olleet. Niinpä Jeesus joutui sanomaan jo silloin totuuden Jeesuksen hylänneistä fariseuksista: *”Te olette lähtöisin Saatanasta. Hän on teidän isänne ja hänen halunsa te tahdotte tyydyttää”* (Joh. 8:44).

Paavali kirjoittaa: *”Ja jos te kerran olette Kristuksen omia, te olette Abrahamin jälkeläisiä ja saatte periä sen, mikä hänelle oli luvattu”* (Gal. 3:29). Samoin: *”Oikea juutalainen ei ole se, joka on juutalainen ulkonaisesti, eikä oikea ympärileikkaus ole se, joka on ulkonaisesti näkyvänä ruumiissa. Oikea juutalainen on se, joka on juutalainen sisimmässään, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus, jota ei saa aikaan laki, vaan Henki. Tällainen juutalainen saa kiitoksen Jumalalta, ei ihmisiltä”* (Room. 2:28, 29).

Mitä näistä jakeista tulisi päätellä? Hengellinen Israel on Jumalan Israel. Edellä olevassa tekstissä Paavali vahvistaa opetuksensa yhdestä Jumalan seurakunnasta ja kansasta: Eli todellinen kristitty on todellinen juutalainen ja todellinen juutalainen on todellinen kristitty.

Palkkioksi uskollisuudesta, Smyrnan uskoville luvataan pelastus toiselta kuolemalta (jae 11.) Raamatussa ensimmäistä kuolemaa verrataan unitilaan, josta kaikki herätetään aikojen lopussa. Toisesta kuolemasta ei enää kukaan herää. Jeesuksen lunastama ihminen välttyy tältä kuolemalta pyrkiessään Jumalan armon varassa palvelemaan Jumalaa eikä syntiä. Synnin palkka on ikuinen ero Jumalasta ja toinen kuolema. *”Synnin palkka on kuolema, [toinen kuolema] mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.”* (Room. 6:23.)

Pergamon

Ilm. 2:12–17 (v. 313–538 jKr.)

Herran seurakunta joutuu yhä suurempiin ja monimuotoisimpiin ponnistuksiin maailman muuttuessa huonompaan suuntaan. Se merkitsee taistelun kovenemista. Tämän vuoksi lupauksia voittopalkinnosta lisätään kerta kerran jälkeen. Seurakunnille lähetetyissä kirjeissä huomataan, kuinka tarkkaan Jeesus tietää seurakuntansa ja yksityisen uskovan elämän tilanteet ja hengelliset tarpeet. Aasian seitsemälle seurakunnalle Jeesus esittelee ensin itsensä, sitten hän antaa tunnustusta ja ilmoittaa vaa-roista. Lopuksi tulee lupaus tai useampi voittajille. Merkille pantavaa on, että voittajille annetut lupaukset moninkertaistuvat loppua kohden.

Sana *”joka voittaa”* on preesensissä, mikä merkitsee sitä, että sinut ja minut kutsutaan mukaan olemaan voittaja Jumalan armosta. Mitä tiukemman otteen pahuus saa ympärillämme ja itsessämme, sitä suuremmalla armon voimalla Jeesus haluaa kohdata seurakuntaa ja lastansa. Tällainen Jeesuksen armo ja rakkauden määrä saa aikaan kasvua vastarakkautena. Pergamonin seurakunnan uskollisille annetaan kolme lupaus: kätettyä mannaa, valkoinen kivi ja uusi nimi.

Pergamonin seurakunnalle Jeesus esiintyy kaksiteräisen miekan haltijana, eli Jumalan sanana. Maailma luotiin sanalla. Raamatun sanaa verrataan kaksiteräiseen miekkaan. Jeesus taisteli erämaassa Paholaista vastaan sanalla. Seurakunnan taistelu vihollistaan vastaan voitetaan vain sanan avulla. Tosin Pergamon seurakunnan tuli ymmärtää, että Kristus ei hyväksy totuudesta luopumista seurakunnan sisäpuolellakaan.

Sanan miekka on terävä kumpaankin suuntaan.

Pergamonin aikakausi kirkon historiassa liittyy osittain keisari Konstantinus Suuren ajan tapahtumiin. Hän lopetti vainot v. 313 kääntyen itsekin nimellisesti kristinuskon kannattajaksi ja julisti sen koko valtakuntansa ainoaksi uskonnoksi. Näennäisestä kristinuskon voitosta huolimatta kirkko koki haaksirikon. Kirkkoon tulvi massoittain sydämeltään kääntymättömiä pakanoita, ja näin pakanuus ja kristinusko sekoittuivat keskenään.

Kristuksen seurakunta oli vaarassa langeta hengelliseen haureuteen eli uskottomuuteen Kristukselle (Jes.54:6). Pergamonin seurakuntaa varoitettiin sellaisista jäsenistä, jotka hyväksyivät Bileamin opin. Bileam sai Israelin seurakunnan lankeamaan haureuteen ja liitosuhteeseen epäjumalia palvelevien kanssa (4. Moos. 25. ja 31. luku).

Käytännössä monet nykyäänkin olemassa olevat harhaopit saivat alkunsa vuosien 313–538 ajanjaksolla. Harhaoppien hyväksyminen elämään on uskottomuutta eli hengellistä haureutta. ”*Sinun tekosi estävät sinua palaamasta Jumalan luo. Sinussa on huoruuden henki, sinä et tunne Herraa*” (Hoos: 5:4).

Näennäisestä menestyksestä huolimatta koettiin suuri haaksirikko suhtees-

sa jumalanpalvelukseen. Kristinuskon virallistaminen koitui sille suuremmaksi vaaraksi kuin vainot konsanaan. Valtio alkoi valvoa kirkon oppia ja elämää. Se merkitsi sitä, että kirkon oppi vaihteli sen mukaan, mikä oli kunkin keisarin mielen mukaista. Valtio houkutteli muutenkin Jumalalle uskollisia noina aikoina puolelleen tarjoten uskoville korkeita virkoja palkaksi. Pergamonin ajanjakso päättyi vuoteen 538, jolloin paaviksi korotettu Rooman piispa sai käytännössä poliittisen hallintovallan lisäksi kirkon pään aseman.

Kirkon lankeemus oli ennustettu (Dan. 7: 25). Pimeä keskiaika oli kirkon syvintä luopumuksen aikaa. Sen seurauksista ei olla vielä kukaan toivuttu. Niinpä Ilmestyskirja kertoo uudesta pimeästä ajasta, jolla yritetään tuhota ne, jotka ovat kuuliaisia kaikille Jumalan käskyille (Ilm. 12:17).

Tärkeätä on tietää se, että todellinen kristillinen seurakunta muodostuu kunakin aikana Kristukselle uskollisista. Luopumuksenkin keskellä on mahdollista pysyä uskollisena Jeesukselle. Uskollinen jäännös on aina ollut olemassa ”*Samoin on nykyisenäkin aikana olemassa jäännös, jonka Jumala on armossaan valinnut*” (Room. 11:5).

Lupaukset seitsemälle seurakunnalle

Efesos v. 34–100	<ul style="list-style-type: none"> • Oikeus syödä elämän puusta
Smyrna v. 100–313	<ul style="list-style-type: none"> • Voitonseppäle • Pelastus toisesta kuolemasta
Pergamon v. 313–538	<ul style="list-style-type: none"> • Kätetty manna • Valkoinen kivi • Uusi nimi
Tyatira v. 538–1517	<ul style="list-style-type: none"> • Valta hallita kansoja • Rautainen sauva (valtikka) • Kristuksen valta, lupa lyödä pirstaleiksi • Aamutähti
Sardes v. 1517–1798	<ul style="list-style-type: none"> • Lupa käyskennellä Kristuksen seurassa • Jumalan antamat valkeat vaatteet • Nimi elämän kirjassa • Jeesus tunnustaa omakseen Isän edessä • Jeesus tunnustaa omakseen enkelien edessä
Filadelfia v. 1798–1844	<ul style="list-style-type: none"> • Pelastus koetuksen hetkestä • Paikka pylväänä Jumalan temppelissä • Pysyvä paikka temppelissä • Jumalan nimi kirjoitettuna heihin • Jumalan kaupungin nimi kirjoitettuna heihin • Jeesuksen oma uusi nimi kirjoitettuna heihin
Laodikea v. 1844–	<ul style="list-style-type: none"> • Oikeus istua Jeesuksen kanssa hänen valtaistuimellaan

Jeesus tietää seurakuntansa vaiheet

Raatun viimeinen kirja on erityisesti meidän aikaamme varten. Jeesus ei turhaan suosittelle Ilmestyskirjan kuulemista, lukemista ja siihen uskomista. ”Autuas se, joka tämän toisille lukee, autuaat ne, jotka kuulevat nämä ennussanat ja ottavat varteen sen, mitä tähän kirjaan on kirjoitettu, sillä hetki on lähellä” (Ilm.1:3).

Seurakunnan tie ensimmäisestä vuosisadasta aina ajan loppuun saakka on avattuna Ilmestyskirjassa. Sen toinen ja kolmas luku avaavat Jumalan Israel-seurakunnan tiekarttaa. Kenenkään ei tarvitse olla tietämätön Herran kansasta lopunkaan aikana. Efesoksen, Smyrnan ja Pergamonin, kolmen ensimmäisen seurakunnan aikakausi näytti todeksi sen, kuinka Paholainen tulisi vaikeuttamaan uuden liiton seurakunnan matkaa kohti ikuista Kaanaan maata. Kristuksen seurakunnan vaellus ei olisi sen kummempaa kuin Israelin vaellus heidän aikanaan. Alkuseurakunta koki myös hajaannusta, sillä heidän joukkoonsa ”luikerteli” uudestisyntymättömiä opettajia, jotka antoivat väärän todistuksen Herran tahdosta.

Matteuksen evankeliumin 13. luku kertoo Jeesuksen vertauksen vehnästä ja rikkaviljasta. Siinä Jeesus esittää mistä

kaikki johtuu: ”Työmiehet menivät silloin isäntänsä luo ja sanoivat hänelle: ’Herra, etkö sinä kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen on tullut rikkaviljaa?’ Isäntä sanoi heille: ’Se on vihamieheni työtä’” (Matt. 13:27, 28). Paholainen kohdistaa vihansa Jeesuksen ystäviin.

Myös Paavali kirjoitti tästä: ”Teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka julistavat totuudenvastaisia oppeja vetääkseen opetuslapset mukaansa” (Ap. t. 20:30). Ilmestyskirjassa Jeesus paljastaakin Paholaisen aikeet ja tavat, joilla tämä hyökkää seurakuntaa vastaan sen pyrkiessä uskollisesti seuraamaan Herransa tahtoa. ”Lohikäärmeen raivo yltyi, ja se lähti sotimaan naisen muita lapsia vastaan, niitä, jotka ovat uskollisia Jumalan käskyille ja Jeesuksen todistukselle” (Ilm. 12:17).

Merkille pantavaa tässä on se, että Paholaisen salakavalat hyökkäykset lopun aikana kohdistuvat erikoisesti Kristuksen seurakuntaa vastaan. Onko Paholainen unohtanut kohteensa, kun väitetään hänen vihaavan juutalaisia? Ei suinkaan! Huomaa seuraavassa miten Paholainen on sotinut seurakuntaa vastaan tähän mennessä:

1. Pakanallisen Rooman ja juutalaisten vainot vuodesta 34 seurakuntaa kohtaan ensimmäisinä vuosisatoina, oli

kohtalokas päätepiste juutalaisten etsikkoajalle. (v. 1844 – toinen adventti)

2. Nikolaiittain taholta haluttiin kitkeä pois kuuliaisuus Jumalan tahdolle. Opetettiin, että ruumis palveli syntiä ja henki oli korkeampien voimien hallinnassa. Ruumis on vapaa tekemään syntiä nikolaiittojen opin mukaan. Raamattu sitä vastoin julistaa, että uskovan ihmisen ruumis ja henki ja sielu ovat pyhä kokonaisuus: *”Ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli”* (1. Kor. 6:19; Mark. 12:30).

3. Kolmas eksytys koskee juutalaisten asemaa uudessa liitossa. Raamatun opetuksen mukaan ”oikea” juutalainen on sydämeltään kääntynyt Jeesuksen seuraaja.

4. Seurakuntaan ilmaantui Bileamin opin kannattajia, eli yritettiin soluttaa pakanallisia tapoja seurakuntaan. Bileam sai aikanaan epäjumalia palvovat ja Israelin liittymään yhteen, mistä oli tuhoisat seuraukset (4. Moos. 25. luku). Vihollinen sovelsi tätä samaa keinoa kristilliseen seurakuntaan vuoden 314 jälkeen. Keisari Konstantinus lakkautti vainot tuona vuotena ja julisti kristinuskon Rooman imperiumin valtauskonoksi. Näin tapahtui pakanoiden ja kristittyjen yhteensulautuminen.

5. Kirkko ja valtio yhdistyivät.

6. Maailman suosion tavoittelemisen vainojen lakattua oli suurena vaarana monelle, mikä vuorostaan johti Jumalan siirtämiseen pois ykköspaikalta ja uskon haaksirikkoutumiseen. Näemme siis, että vihamies kylvi tähän mennessä jo kuusi erilaista rikkaviljaa.

Tyatira

Ilm. 2:18–29 (v. 538–1517)

Seuraavaksi on vuorossa Tyatiran seura-

kunta, joka joutui uuden eksytyksen ja koetuksen kohteeksi. Syntyi nimittäin katolinen kirkkovaltio. Historia kertoo, että kun goottilaiset heimot kukistivat keisarivallan valloittaessaan Länsi-Rooman vuonna 476 jKr. ja pakottaessaan keisarit luopumaan kruunustaan, Länsi-Rooman johtavaksi persoonaksi nousi Rooman piispa. Hänen valtansa nousi nopeasti noina aikoina. Keisari Justinianus antoi vuonna 533 määräyksen, jolla Rooman piispa korotettiin kirkon pääksi ja eriuskoisten rankaisijaksi. Näin toteutui ennustus pienestä sarvesta (Dan. 8:9, 10), eli ennustus antikristuksesta, joka oli seitsemäs suuri eksytys seurakunnan historiassa.

Tästä Jumalan kansaa vastaan sotivasta vallasta ennustettiin: *”Uhmaten hän puhuu Korkeinta vastaan, tuhoaa Korkeimman pyhiä ja pyrkii muuttamaan juhla-ajat ja lain. Korkeimman pyhät annetaan hänen armoilleen ajaksi, kahdeksi ajaksi ja puoleksi ajaksi”* (Dan. 7:25). Paavien valtakausi kestäisi ennustuksen mukaan 1260 vuotta, mikä toteutuikin vuosina 538–1798 jKr. Tultiin pimeään keskiaikaan. Laskeetaan, että jopa yli 50 miljoonaa kristittyä kuoli marttyyrina tuona aikana. Vainooja oli kristillinen kirkko. Jälleen uusi eksytyksen muoto seurakunnan historiasa.

Daniel jatkaa kuvaten Rooman syntyä ja Paavikunnan alkua: *”Ja vielä minä näin yöllisessä näyssäni, että oli neljäs eläin, pelottava, kauhistuttava ja hyvin väkevä. Sillä oli suuret rautaiset hampaat, ja se söi ja ruhjoi kaiken ja tallasi tähteet jalkoihinsa. Se oli erilainen kuin aikaisemmat eläimet, ja sillä oli kymmenen sarvea. Minä katseilin niitä sarvia ja näin, että niiden väliin kasvoi vielä pieni sarvi, ja entisistä sarvista kolme irtosi sen tieltä. Ja katso, sillä sarvella*

oli silmät, ihmisen silmien kaltaiset, ja suu, joka puhui suuria sanoja” (Dan. 7:7, 8).

Tätä edellä esiteltyä antikristillistä valtaa Raamattu esittelee nimellä pieni sarvi. Uudessa testamentissa hänet esitellään merestä nousseena petona ja nimellä ensimmäinen peto. Johannes kertoo, että ”meripeto” on nouseva uudesta valtaan aivan ajan lopulla (ks Ilm. 13:1, 11 ja 12). Paavikunnan tulemisesta kertoi myös Paavali (2. Tess. 2:7).

Jeesuksen sanoma Tyatiralle kertoo naisesta nimeltä Isebel. ”Mutta sitä en sinussa hyväksy, että suvaitset tuota naista, tuota Isebeliä, joka sanoo itseään profetaksi ja johtaa opetuksellaan minun palvelijotani harhaan, harjoittamaan siveettömyyttä ja syömään epäjumalille uhrattua lihaa” (Ilm. 2:20).

Isebel toi Israeliin Baalin palvonnan, joka puolestaan kuvaa myös sattuvasti keskiajan kirkon luopumuksen tilaa. Silloin kristinusko ja pakanuus liittoutuivat keskenään, samoin kuin kirkko ja valtio (Ahab ja Isebel, 1. Kun. 16:30–32). Ilmestyskirja kuvaa luopiokirkkoa pedon selässä istuvana porttona (Ilm. 17. luku).

Luopiokirkon mystisiä oppeja Jeesus nimittää ’Saatanan salaisuuksiksi’ ”Mutta teille muille tyatiralaisille, jotka ette seuraa tuota oppia ettekä ole vihkiytyneet Saatanan salaisuuksiin, niin kuin sanonta kuuluu, teille minä sanon: Mitään uutta taakkaa en pane teidän kannettavaksenne” (Ilm. 2:24). Tällaisia Saatanan salaisuuksia (syvyysä, VKR) saattaisivat olla vaikkapa oppi paavin erehtymättömydestä, rippi, pyhimysten palvonta, aneet ja katolinen messu.

Tyatiran seurakunnan usko, kärsivällisyys, kestävyys ja rakkaus Jumalaan sai tunnustusta Jeesukselta. ”Minä tiedän si-

nun tekosi, sinun rakkautesi ja uskosi, palvelumielesi ja kestävyytesi. Viime aikoina olet tehnyt vielä enemmän kuin alussa teit” (Ilm. 2:19). Herran uskolliset palvelijat eivät sortuneet viettelysten eivätkä vainojenkaan keskellä palvelemaan syntiä ja Paholaista. Heidän katseensa kiinnitetään Herran paluuseen, josta toivosta taisteleva seurakunta on ammentanut voimaa kaikkina aikoina ”Pitäkää kiinni siitä mitä teillä on, kunnes minä tulen ” (Ilm. 2:25).

Sardes

Ilm. 3:1–6 (v. 1517–1798)

”Sardeksen seurakunnan enkelille kirjoita: ”Näin sanoo hän, jolla on Jumalan seitsemän henkeä ja seitsemän tähteä: ”Minä tiedän sinun tekosi. Sinä olet elävien kirjoissa, mutta sinä olet kuollut” (Ilm. 1:3).

Sardeksen, viidennen Vähän-Aasian seurakunnan aika tuo meidät Lutherin ja protestantismin aikaan. Historia tuntee Sardeksen kaupunkina, jota hallitsi rikas Kroisos. Kaupunki tunnettiin myös suuresta hautausmaasta, joka omalla tavallaan kuvasi protestantismin tulevaisuutta. Jeesus sanoi Sardeksen seurakunnalle: ”Minä tiedän sinun tekosi. Sinä olet elävien kirjoissa, mutta sinä olet kuollut ” (Ilm. 3:1).

Uskonpuhdistustyö lamaantui hetkellisesti melko nopeasti. Synnä oli hengellisyden kuoleminen, kun tilalle tuli opillisten tunnustuskirjojen kirjoittaminen. Hengellisyden, joka on seurakunnan suojamuuri, sijaan tulivat muotoopit. Toisin sanoen uskontunnustus tuli hengellisyyttä tärkeämmäksi. 1500-luvulla muodostui eri kirkkokuntia, joilla kullakin oli oma uskon käsitys. Jeesus sanoi tuosta ajasta: ”Sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut” (Ilm. 3:1, VKR).

Sardeksen seurakunnasta tuli nimi-kristillisyyden vertauskuva. Muodollinen ja teoreettinen usko, joka ilmenee vain suun tunnustuksena, on kuollutta uskoa. Uskonpuhdistusta, jonka Luther työtovereineen aloitti Jumalan voimassa, seurasi edellä kuvattu vaihe. Jumalan tarkoitus oli johtaa kirkko lankeemuksesta takaisin puhtaaseen evankeliumiin ja oppiin. Sen sijaan, että olisi kuljettu valosta valoon, syntyi uusia toinen toistaan vastaan kinastelevia kirkkokuntia.

Niinpä voidaan sanoa, että viimeinen uskonpuhdistus jäi odottamaan itseensä, kunnes heräisi seurakunta, joka pitää sisällään kaikki protestanteille ilmoitetut Raamatun totuudet. Oikein ja hengellisesti ymmärtäen näin sen tulisikin olla, ja onkin jopa siinä määrin, että loppujen lopuksi vain Raamatun nimeämä seurakunta, Jumalan Israel jää jäljelle. Selvää on sekin, että Herralla on yksi uskollinen, ”nykyisen totuuden” omistava seurakunta. Sitä kutsutaan Raamatussa nimellä Jumalan Israel (Gal. 6:16).

Pyhän Hengen tahto on johtaa ihminen kaikkeen totuuteen, yhteen ja samaan seurakuntaan (Ef. 4:3, 4), *yhteen toivoon, yhteen uskoon, yhteen kasteeseen. Kristus ei ole jaettu* (lue Ef. 4:1–6).

Puhuttelevia ovat Jeesuksen sanat uskonpuhdistusajan seurakunnalle. *”Herää ja vahvista sitä, mikä vielä on jäljellä, sitä, mikä jo oli kuolemaisillaan. Olen havainnut, että tekosi eivät täytä minun Jumalani vaatimusta. Muista, kuinka kuulit sanan ja otit sen vastaan, tarkkaa sitä ja tee parannus. Ellet ole hereillä, minä tulen kuin varas, yllätän sinut hetkellä, jota et aavista”* (Ilm. 3:2, 3).

Unohdettujen Raamatun totuuksien palauttaminen seurakuntaan reformaa-

tion myötä ei tullut suoritetuksi. Syy siihen silloin ja on vielä tänäkin aikana se, ettei tahdota minkään uuden opin johtaa pidemmälle kuin mihin kunkin seurakunnan perustajat ovat päässeet. Elävä usko sen sijaan saa aikaan kasvua Kristuksen luonteen kaltaisuuteen (2. Piet. 1:5–8), sekä kasvua Jeesuksen opin ja totuuksien ymmärtämisessä, sitä mukaan kuin Pyhän Henki saa ohjata (Joh. 16:13, 14). Evankeliumi, joka ei johda elämän uudistukseen, on väärää evankeliumia.

Sardeksen seurakunnassa oli kuitenkin niitä, jotka säilyttivät puhtaan evankeliumin. Heistä seurakunnan pää, Jeesus Kristus, sanoo: *”Muutamia sinulla sentään on Sardeksessa, jotka eivät ole tahranneet vaatteitaan. He saavat käyskennellä minun seurassani valkeissa vaatteissa, he ovat sen arvoisia.”* (Ilm. 3:4.)

Uskonpuhdistus lähti liikkeelle uskon kautta vanhurskauttamisen sanomasta. Uskova puetaan Kristuksen vanhurskauden valkoiseen pukuun, jolla tarkoitetaan tahratonta luonnetta. *”Ja hänen annettiin pukeutua liinavaatteeseen, hohtavaan ja puhtaaseen: se liina on pyhien vanhurskautus.”* (Ilm. 19:8, VKR.) Kysymys tässä on Jeesuksen vanhurskaudesta, joka annetaan lahjana ja luetaan uskovan omaisuudeksi, eli puhutaan luetusta vanhurskaudesta. Vanhurskautettu ihminen elää todeksi sen mihin hänet on puettu.

Koska Jumalan lapsen elämä on epätäydellistä, hän elää aina hänelle luetun Kristuksen vanhurskauden varassa. Epätäydelliselle kristitylle Herra lukee vanhurskaudeksi hänen pyrkimyksensä elää täydellisesti kuuliaisena Herralle. Sen tähden Raamattu sanoo: *”Ottakaamme opiksemme, pyrkikäämme tuntemaan Her-*

ra! Hän tulee, se on varmaa kuin aamun koitto. Hän tulee kuin sade, kuin keväsade, joka kastelee maan” (Hoos. 6:3). Jokainen lankeemus johtaa ristin juureen ja sitä kautta anteeksiantoon ja parannuksen tekoon.

On helppoa sortua ajatukseen ihmisen synnillisyydestä ja kyvyttömyydestä elää Jumalan tahdon mukaista elämää, koska sellainenhan ihminen on. Mutta se ei ole kaikki. Voimme helposti jäädä kristillisessä vaelluksessa kypsymätömiksi, jos luulemme pelastuvamme synneissämme. Marian pojasta tuli synnistä vapauttaja. ”Hän synnyttää pojan, ja sinun tulee antaa pojalle nimeksi Jeesus, sillä hän pelastaa kansansa sen synneistä” (Matt. 1:21).

Tästä seuraa, ettei Jeesuksen seuraaja hyväksy syntiä elämässään, vaan taistelee sitä vastaan Jumalan antaman armon ja voiman avulla. ”Joka voittaa”, sanoi Jeesus kirjeissään omilleen. Jeesus itse taisteli ja voitti. ”Sen, joka voittaa, minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittoni jälkeen asettunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen” (Ilm. 3:21).

Herätystä ja uskonpuhdistusta tarvitaan koko elämän ajan. Tarvitaan luetu vanhurskaus (Jumalalle kelpaaminen hänen Poikansa kautta), ja tarvitaan elämän ojentautumista Kristuksen elämän mukaan. ”Sen opetuksen mukaan teidän tulee hylätä entinen elämäntapanne ja vanha minänne, joka on petollisten himojensa vuoksi tuhon oma. Teidän tulee uudistua mieleltänne ja hengeltänne ja pukea ylleen uusi ihminen, joka on luotu sellaiseksi kuin Jumala tahtoo, elämään oikeuden ja totuuden mukaista, pyhää elämää” (Ef. 4:22–24).

Sanat ”pyhää elämää,” viittaa pyhityk-

seen. Mitä Raamattu sanoo pyhityksestä? ”Tavoitelkaa rauhaa kaikkien kanssa ja pyrkikää pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa” (Hepr. 12:14). Oikea pyhittyminen kestää koko eliniän. Sanotaan, ettei ihmisen tarvitse muuta kuin uskoa, niin siunaus on hänen. Mutta mitä sanoo Jumalan sana? ”Veljet, mitä hyötyä siitä on, jos joku sanoo uskovansa mutta häneltä puuttuvat teot? Ei kai usko silloin voi pelastaa häntä?” (Jaak. 2:14.) Tosi uskon perustuksena ovat Raamatun lupaukset ja säädökset eli ehdot.

On eräänlaista röyhkeyttä vaatia osakseen taivaan suosiota myöntymättä ehtoihin, joilla armo annetaan. ”Joka sanoo tuntevansa hänet mutta ei pidä hänen käskyjään, on valehtelija, eikä totuus ole hänessä. Mutta joka noudattaa hänen sanaansa, hänessä Jumalan rakkaus on todella saavuttanut päämääränsä. Tästä me tiedämme olevamme hänen yhteydessään” (1. Joh. 2:4, 5).

Filadelfia

Ilm. 3:7–13 (v. 1798–1844)

Filadelfian seurakuntaa ei nuhdella mistään. Kristus esiintyy seurakunnalle Daavidin avainten haltijana. ”Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: ’Näin sanoo Pyhä ja Tosi, Daavidin avaimen haltija, hän, jonka avaamaa ovea ei kukaan sulje, hän, jonka sulkemaa ovea ei kukaan avaa’” (Ilm. 3:7). Herra on valinnut seurakuntansa omistamaan taivaan valtakunnan avaimet. ”Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet. Minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä sinä vapautat maan päällä, se on myös taivaissa vapautettu” (Matt. 16:19). Seurakunta jakaa Jumalan valtuuttamana tietoa siitä, miten päästään Kristuksen perustamaan valtakuntaan, Herran saapuessa näkyvänä kuninkaana.

Nimi Filadelfia merkitsee veljesrakkautta. Näimme, että Sardeksen aikakauden protestanttisissa kirkkokunnissa oli riitoja aina vihamielisyyksiin saakka. Kun siirrymme aikaan 1798–1844, tapahtuu käänne. Filadelfian ajanjakso oli suuren heräämisen aikaa protestanttien keskuudessa. Seurakunnan nimi kuvasi hyvin tuota aikaa, jolloin rakkauden henki vaikutti vastuuta lähimmäisistä. Lähetyshenki ja Raamatun uskonto sai aikaan lähimmäisestä välittämistä. Lähetysseuroja perustettiin ja lähetysaarnajia matkusti kaukaisiin maihin viemään evankeliumin sanomaa niissä asuville. Herra *avasi* ovia monella tavalla.

Veljesrakkauden myötä syntyi Raamattuherätys. Raamattu nousi kunniaan. Vanha ja Uusi testamentti, jotka ovat todistettavasti ne kaksi todistajaa jotka olivat puettuna ”säkipukuun” (Ilm. 11). Todistajat nostettiin peräti taivaaseen (Ilm. 11:12). Raamattua alettiin kääntää urakalla uusille kielille. ”Raamattuherätys” johti edelleen siihen, että 1800-luvun alkupuolella heräsi kiinnostus Raamatun profeetalliseen sanaan. Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan profetioita tutkittiin hartaasti.

Näytti siltä, kuin Sardeksen nukkuvalle seurakunnalle Jeesuksen tulo merkitsisi uhkaa, ellei se tekisi parannusta. Filadelfian seurakunnalle sitä vastoin Jeesuksen pikaisen tulon odotus toi lohdutuksen. Kristuksen toisen tulon odotus kasvoi noina aikoina eri kirkkokunnissa. Luterilaisen kirkon palava Jeesuksen tulon odottaja ja saarnamies Abraham Achrenius tutki innokkaasti Raamatun profetioita odottaen hartaasti Ilmestyskirjan 14. luvun ilmoittaman herätysliikkeen syntymistä. Varsinkin 1800-luvun alussa syntyi

yhteinen adventtiherätys. Amerikkaan vainoa paenneet monet kristityt ja Euroopan uskovat kuuluivat julistusta pian palaavasta Vapahtajasta. Mutta miten kävikään?

Huuto: ”*Ylkä tulee*” vaimeni, koska oli erehdytty antamaan päivämäärä Kristuksen tulolle maailmaan. Tulkittiin väärin pyhäkkönäky, joka koski 2300 iltaa ja aamua. Monet Jeesuksen tuloon valmistautuneet masentuivat, luopuen jopa kokonaan uskostaan. Veljesseurakunta palasi entisiin asemiinsa. Herätys laantui ja uni valtasi morsiusneidot. (Ks. vertaus kymmenestä morsiusneidosta Matt. 25. luku, joka sattuvasti kuvaa juuri tuota edellä kerrottua seurakunnan aikaa.)

Danielin ennustama vuosi 1844 lähenti, tehden tilaa Raamatun ilmoittamalle ja Achreniuksenkin odottamalle herätysliikkeelle. Oli nimittäin uskovia, jotka eivät jääneet erehdykseensä, vaan rukoillen ja paastoten he löysivät oikean tulkinnan taivaallista pyhäkköä koskevaan ennustukseen. Heille *avattiin* ovi (Ilm. 3:7). Oli tultu aikaan, jolloin viimeinen seurakunta sai astua sisään sille avatusta ovesta.

Laodikea

(v. 1844–toinen adventti)

Seitsemäs seurakunta vie päätökseen seurakunnille annetun monimuotoisen tehtävän Jumalan ja ihmisten palvelijana. Tulemme siis omaan aikaamme, jossa meille avataan näkymiä vuodesta 1844 aina ajan loppuun. Tänä aikana seurakunnan tehtävä saa täyttymyksensä. Jeesus saapuu korjaamaan sadon. Elämme suurten valmistavien tapahtumien aikaa, niin maan päällä kuin taivaassa. Olenko valmis vastaanottamaan Kristuksen, kun hän saapuu noutamaan seurakuntan-

sa? Tunnenko hänet ja Kristuksen seurakunnan? Edellä esitettyihin tärkeisiin kysymyksiin on syytä paneutua ja vastata.

Raamatun mukaan; *Kristus ja hänen seurakunta ovat suuri salaisuus* (Ef. 5:32). Vanhan Testamentin seurakunnalle Herran antama nimi Israel, on itsessään suuri salaisuus (1.Moos.32:29). Nimi Israel on Jumalan antama kansalleen ja merkitsee käännettynä Jumala taistelee. Nimellä on hengellinen tausta ja seurakuntaan liittyen nimi on salaisuus. Siitä tosiasista Paavali kirjoitti seuraavasti: ” – ja joivat siitä hengellisestä kalliosta, joka kulki heidän mukanaan; tämä kallio oli Kristus” (1. Kor. 10:4). Näyttää siltä, että Paavali piti erämaa-seurakuntaa jollakin tavalla esikuvallisena uuden liiton seurakunnalle. Sana kallio viittaa Kristus-kallioon ja seurakuntaan. (Ks. Matt. 16:18).

Israel kulki telttamaja ja Kristus seuranaan koko sen historiansa ajan. Tällä haluttiin osoittaa, kuinka Herran hoitava ja uskollinen läsnäolo seurasi Israelin matkaa tuolloin.

Jeesuksen antama lähetyskäsky Uuden testamentin seurakunnalle pitää sisällään lupauksen; olla kansansa keskellä aina maailman loppuun saakka. Seuraavassa näkökulmia siitä, kuinka Jeesuksen lupaus on toteutunut tähän mennessä ja miten se täyttyy tulevaisuudessa.

Ensiksikin Herramme lähetti Pyhän Hengen edustamaan Jeesusta hänen poismenonsa jälkeen – tukemaan seurakuntaa sen opetus ja evankelioimistehtävässään. (huom. Jumala taistelee kanssamme). Tämä puolestaan tarkoittaa Jumalan Israel-seurakunnan laajentumista hengellisessä mielessä yhdeksi maailmanlaajuiseksi perheeksi. Jotain siitä kertoo Ef. 2:19–22).

Em. jakeet kertovat Jeesuksen opetuslapsista, joista Pyhän Hengen voiman kautta tulee (luonteensa) puolesta tosi israelilaisia (vrt. Joh. 1:47). Heistä tuli uskonsa puolesta Abrahamin perillisiä. *Tietäkää siis, että todellisia Abrahamin jälkeläisiä ovat ne, joilla on usko* (Gal. 3:7),

”Jumalan sana ei ole voinut raueta tyhjiin. Eivät kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin, eivätkä kaikki Abrahamin jälkeläiset ole oikeita Abrahamin lapsia. Onhan sanottu: ”Vain Iisakin jälkeläisiä sanotaan sinun lapsiksesi.

Tämä tarkoittaa, etteivät Jumalan lapsia ole luonnolliset jälkeläiset vaan että jälkeläisiksi luetaan lupauksen voimasta syntyneet lapset” (Room. 9:6–8). Eikö tässäkin ole sitä Kristuksen ja seurakunnan suurta salaisuutta, jota ei ymmärretä?

Jumala herätti kirjoitusten mukaan Jumalan Israel-seurakunnan olemaan lopun ajan Elia sanomansa puolesta ja luonteensa puolesta tosi Israel. Koska kaikki uskovat ovat Abrahamin uskon ja kuuliaisuuden perillisiä, heille annettiin taivaan pyhäköstä, seurakunnan päältä, Jeesukselta, lopullinen vetoisuus valmistua ottamaan kolmen enkelin sanoma omakseen. (Huom. Jumalan seurakunta on edelleen Pyhäkön kansaa).

Taivaan pyhäköstä saadun kolmen enkelin sanoman päämääränä on yhdistää kaikki seurakunnat yhdeksi kansaksi. Näin kootaan kaikki maailmanlaajuisen Jumalan Israel, että olisi yksi lauma ja yksi paimen ennen Herramme tuloa. Eikö tässäkin ole sitä Kristuksen ja seurakunnan suurta salaisuutta, jota ei ymmärretä?

Tämä johtaa kolmanteen salaisuuteen, sillä ihmettelyn aihe on se, kun voidaan sanoa, että maailmanlaajuisen

seitsemännen päivän adventistien seurakunta on maailmanlaajuinen Jumalan Israel - seurakunta. Eikö tässäkin ole sitä Kristuksen ja seurakunnan suurta salaisuutta, jota ei ymmärretä?

Voidaan hyvin huomata miksi Seitsemännen päivän Adventtiseurakunnan peitenimi on Jumalan Israel-seurakunta, sillä seurakuntamme identiteetti on yhteneväinen seuraavien Raamatun sanojen kanssa: *”Ovathan he [ja me] tosi israelilaisia, jotka Jumala on ottanut lapsikseen ja joille hän on antanut kirkkautensa. Heidän kanssaan hän on tehnyt liitot, heille hän on antanut lain, jumalanpalveluksen ja lupaukset. Heidän ovat kantaisät, heistä on Kristus ihmisenä lähtöisin, hän, joka on kaiken yläpuolella, ikuisesti ylistetty Jumala, aamen!”* (Room.9:4–5).

Tämä ”uskontunnustus” sopii minunkin lukea päivittäin. Vahvistukseksi edellätodetulle seuraava Raamatun sana: *”Oikea juutalainen on se, joka on juutalainen sisimmässään, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus, jota ei saa aikaan laki, vaan Henki. Tällainen juutalainen saa kiitoksen Jumalalta, ei ihmisiltä”* (Room. 2:29).

Edellä olevien Raamatun sanojen pohjalta totean, että jokainen Jeesukseen uskova ja hänen uskonsa omistava on Jumalan Israel-seurakunnan jäsen. Hän voi sisimmässään tuntea olevansa Jumalan Israel-seurakuntaan kuuluva tosi juutalainen ja tosi kristitty yhdessä. Tämä koskee kaikkia Jeesukseen uskovia (Fil. 3:3)

Ei tarvitse muuttaa Israelin maahan ollakseen Jumalan Israel-seurakunnan jäsen. Kun tajusin itsekin kuuluvani sii-

hen, niin koin sinä hetkenä rakkauden väreitä israelilaisia kohtaan, mutta ennen muuta Herran maailmanlaajuista Jumalan Israel- seurakuntaa kohtaan. Rukoilen sen puolesta joka päivä, sillä onhan se todellinen Herran kansa, johon sinäkin voit liittyä, vastaanottamalla uskon kautta Kristus-Messian sydämeesi.

Hyväksyessäni Raamatun totuuden Israelista, silloin kaikki se mistä koko Raamattu kertoo, tulee minulle paljon elävemmäksi ja läheisemmäksi. Uskonveljet ovat Raamatun kirjoittaneet Pyhän Hengen valtaamina jokaiselle ihmiselle, oppaaksi ikuisen elämään. Raamatun jokainen kirja on korvaamaton.

Meille Laodikean seurakunnan aikaa eläville Kristus sanoo: *”Minä seison ovella ja kolkutan”* (Ilm. 3:20). Valmistautukaamme kohtaamaan Herra, hän on jo ovellamme! Jumalan valtakunta on murtautumassa esiin. Avatkaamme mieleemme vastaanottamaan jo nyt Vapahtaja omaan maailmaamme. Rakastukaamme häneen. Hän tarjoaa silmävoidetta nähdäksemme tarpeemme, ja elävän uskon kultaa rikkaudeksemme. Ilm. 3:18.

Herra on avaava oven pelastuksen arkkiin kaikissa kirkkokunnissa kilvoitteleville lapsilleen, jotka haluavat ottaa todesta Jeesuksen todistuksen tälle ajalle.

Seitsemäs seurakunta julistaa sanoman, joka lupaa voittajille valtavan tulevaisuuden: *”Sen, joka voittaa, minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittoni jälkeen asettunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen”* (Ilm. 3:21).

Ihmisen tie 24

Avattujen sinettien 1–4 paljastamaa

Ilmestyskirja ja Danielin kirja ovat sisarkirjat, joiden sanomat Kristus avaa lopun ajan seurakunnalleen omana todistuksenaan. Johannekselle tuli erittäin tärkeäksi tietää, mitä kirjakäärö, joka oli valtaistuimella istuvan kädessä (Ilm. 5:1), sisälsi. Niinpä jae neljä kertoo: *”Minä itkin katkerasti, kun ei löytynyt ketään, joka olisi ollut arvollinen avaaman kirjan tai katsomaan siihen.”* Seuraavassa jakeessa Johannesta lohdutetaan: *”Älä itke. Juudan heimon leijona, Daavidin juuriverso, on saanut voiton! Hän avaa kirjan ja murtaa kaikki seitsemän sinettiä.”*

Kristuksen voitto Paholaisesta Golgatalla on avain, joka murtaa sinetit ja avaa ihmisen ymmärryksen käsittämään Jumalan salaisuuksia. Johannekselle tuli tärkeäksi tietää Ilmestyskirjan sinettien merkitys lunastustyön kannalta. Niinpä voidaan todeta, että kaikki Raamatun totuudet saavat selityksensä ristin ja lunastustyön valossa. Suuri taistelu Kristuksen ja Saatanan välillä on todellista tälläkin hetkellä. Jeesus itse on antanut siitä todistuksensa siinä pienessä kirjakäärössä, joka avataan Ilmestyskirjassa ymmärrettäväksi. Mistä kirjakääröstä voisi olla kysymys?

Sinettien avaamiset paljastavat osaltaan ihmisen tien edeltä ilmoitettuja nä-

köaloja, Raamatun lopunajallisia profetallisia ilmoituksia ja pienen kirjakäärön salaisuuden. Usein tässä yhteydessä ajatellaan perustellulla tavalla Danielin kirjan olevan se pieni kirja, jonka sanoma avattiin ymmärrettäväksi. Danielille sanottiin, että hänen kirjoittamansa kirjan sanomat pysyvät lukittuina, mutta lukot (sinetit) avataan lopun aikana. *”Mutta sinä, Daniel, pidä nämä asiat salassa ja sulje tämä kirja sinetillä lopun aikaan saakka. Monet harhailevat, mutta tieto lisääntyy”* (Dan. 12:4).

Edellisessä luvussa Filadelfian seurakunnan aikaa käsiteltäessä todettiin, että kiinnostus Raamatun profetioihin heräsi voimakkaana 1800-luvulla. Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan salaisuuksia päästiin ymmärtämään paremmin.

Sinettien antamat näkymät esitetään Raamatussa mielenkiintoisin kielikuvin. Siihen on luonnollinen selitys. Jumala näki hyväksi käyttää sanassaan kuvakieltä, jonka merkityksen Raamattu paljastaa *”ymmärtäväisille”*, mutta kätkee sen vihamieliseltä maailmalta. *”Hän sanoi: ’Mene, Daniel. Totisesti, nämä asiat ovat salattut ja sinetöidyt lopun hetkeen saakka. Monet seulotaan, sulatetaan ja puhdistetaan, mutta jumalattomat elävät jumalattomina, eikä kukaan jumalattomista ole tätä ymmär-*

tävä. *Mutta viisaat ymmärtävät*” (Dan. 12:9, 10).

Ilmestyskirjan sinetit avataan, ja sinetien takana olevat sanomat paljastavat taistelevan seurakunnan vaiheet. Teurastetun Jumalan Karitsan voittoa Saatanasta juhlietaan nyt jo taivaassa, vaikka taistelua käydään vielä maailmassa. Koko maailman kohtalon tie paljastuu sinetien avaamisen myötä. Jumalan kunnia ja Karitsan voitto pahan vallasta on oleva täydellinen. *”Valtaistuimen, olentojen ja vanhinten ympärillä näin suuren joukon enkeleitä ja kuulin heidän äänensä. Heitä oli lukemattomia, kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta ja tuhat kertaa tuhat, ja he lausuiivat kovalla äänellä: – Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan valan, rikkauden, viisauden ja voiman, kunnian, kirkkauden ja ylistyksen*” (Ilm. 5:11, 12).

Maailmankaikkeus seuraa kiinnostuneena sitä suurta näytelmää, draamaa, joka alkoi taivaassa ja jatkuu meidän maailmassamme vielä toistaiseksi. Jokainen Kristuksen puolelle siirtynyt ihminen saa taivaassa aikaan suuren riemun, sillä tällaisen ihmisen puolesta Karitsa ei ole turhaan kuollut. Avatut sinetit paljastavat Kristuksen seurakunnan historiaa uudelta näkökulmalta katsottuna.

Ilmestyskirjan kuvakieli antaa ymmärtää, että seitsemässä sinetissä ovat kysymyksessä samat historialliset aikajaksot kuin kirjeissä seitsemälle seurakunnalle, (Ilmestyskirjan toinen ja kolmas luku). Sinettejäkin, jotka Karitsa avaa on seitsemän. Näin mennään Kristuksen seurakunnan vaiheet läpi ensimmäisestä vuosisadasta aina ajan loppuun uudesta näkökulmasta, lähinnä lähetystyön kannalta katsottuna.

Niinpä ensimmäinen sinetti kertaa al-

kuseurakunnan historian uudessa valossa. Sen se tekee ympäröivän maailman olosuhteista käsin. Seurakuntakirjeet sitä vastoin tuovat esille seurakuntien hengellisiä asenteita ja sisäisiä kokemuksia Jumalan palvelemisessa koetusten keskellä.

Neljää ensimmäistä sinettiä avattaessa, esille ilmestyy neljä eriväristä hevosta aikajärjestyksessä, toinen toisensa perään ratsastajansa kanssa. Ratsujen väri on heijastus muutoksista, jotka seuraavat toinen toistaan syy-yhteydessä seurakunnan lähetystehtävään ja olosuhteista maailmassa. Ne luovat ulkoisia ja sisäisiä vaikutuksia Kristuksen seurakuntaan.

Ensimmäinen sinetti

”Minä näin, kuinka Karitsa avasi ensimmäisen seitsemästä sinetistä, ja kuulin yhden neljästä olennosta sanovan ukkosen tavoin jylisevällä äänellä: ’Tule!’ Ja siinä samassa näin valkoisen hevosen, ja sillä, joka istui hevosen selässä, oli jousi. Hänelle annettiin seppäle, ja seppelöitynä voittajana hän lähetti uusia voittoja kohti” (Ilm. 6:1, 2). Ensimmäinen sinetti kertoo Uuden liiton ensimmäisen seurakunnan astumisesta tehtäväänsä valkoisen hevosen ja sen selässä istuvan olennon muodossa.

Profeetta Sakarja aikanaan ennusti seurakunnan, ja sille annetun evankeliumin voittokulkua maailmassa. *”Herra Sebaot pitää huolta laumastaan, Juudan heimosta, ja tekee siitä itselleen uljaan sotaratsun*” (Sak. 10:3). Juudan heimolle annettu näky toteutuukin Kristuksen ja hänen seurakuntansa kautta. Evankeliumin sanoma levisi ensimmäisenä vuosisatana lähes kaikkialle sen aikaiseen tunnettuun maailmaan. Valkoinen hevonen kuvasi silloisen seurakunnan omistamaa evankeliumin puhtautta.

Kun ensimmäinen sinetti avataan, lähtee ratsastaja liikkeelle valkean hevosen selässä. Ratsastajalle annettiin joussi ja nuolet, jotka viittaavat sotaan ja sanan nuoliin. Voitto oli jo varma. Jeesus oli voittanut Saatanan ristillä ja sanonut, että valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman koko maailmalle (Matt. 24:14). On helppo huomata, kuinka ensimmäinen kristillinen seurakunta lähti liikkeelle puhtaana ja voittoisana valloittamaan maailmaa evankeliumin sanomalla.

Ratsu liitetään Juudan heimoon. *”Herra Sebaot pitää huolen laumastansa, Juudan heimosta, ja asettaa sen ikäänkuin kunniaratsuksensa sodassa”* (Sak. 10:3, VKR). Jeesus Kristus Juudan heimosta pystytti seurakunnan. Sana kertoo: *”Sen jälkeen minä palajan ja pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan; minä korjaan sen repeämät ja nostan sen jälleen pystyyn, että jäljelle jääneet ihmiset etsisivät Herraa, ynnä pakanat, jotka ovat minun nimiini otetut”* (Ap. t. 15:16, 17, VKR).

Sanoma on selvä ja viittaa Jeesuksen lähetyksäskyyn ja Pyhän Hengen vuodatukseen. Jumalan Israel-seurakunta laajenee yli kaikkien luokka- ja kansallisuusrajojen, Uusi testamentti kuvaa Kristuksen ruumiin jäseniä *”oikeiksi juutalaisiksi”* *”Oikea juutalainen ei ole se, joka on juutalainen ulkonaisesti, eikä oikea ympärileikkaus ole se, joka on ulkonaisesti näkyvänä ruumiissa. Oikea juutalainen on se, joka on juutalainen sisimmässään, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus, jota ei saa aikaan laki, vaan Henki. Tällainen juutalainen saa kiitoksen Jumalalta, ei ihmisiltä”* *”Jumalan sana ei ole voinut raueta tyhjiin. Eivät kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin, eivätkä kaikki Abrahamin jälkeläiset ole oi-*

keita Abrahamin lapsia. Onhan sanottu: ”Vain Iisakin jälkeläisiä sanotaan sinun lapsiksesi.” Tämä tarkoittaa, etteivät Jumalan lapsia ole luonnolliset jälkeläiset vaan että jälkeläisiksi luetaan lupauksen voimasta syntyneet lapset” (Room. 2:28, 29; 9:6–8). Herra pystytti Daavidin sortuneen majan ja teki Uuden liiton Israelista uljaan sotaratsun. Puhdas evankeliumin sanoma levisi ensimmäisenä vuosisatana lähes kaikkialle sen aikaiseen tunnettuun maailmaan.

Toinen sinetti

”Kun Karitsa avasi toisen sinetin, kuulin toisen olennon sanovan: ’Tule!’ Nyt tuli esiin toinen, tulipunainen hevonen. Sille, joka istui hevosen selässä, annettiin valta riistää rauha maan päältä ja panna ihmiset tappamaan toisiaan. Hänelle annettiin iso miekka” (Ilm. 6:3, 4). Vaikka Kristuksen seurakunta lähti uljaasti matkaan valkealla hevosella, sen historia kulkee moniväristen hevosten kautta voittoon. Seuraavat sinetit kertovat tästä lisää. Välillä hyvinkin alennustilassa oleva Kristuksen seurakunta on aina ollut olemassa.

Punainen väri symboloi syntiä: *”Tulkaa, selvittäkäämme miten asia on, sanoo Herra. – Vaikka teidän syntinne ovat veripunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi. Vaikka ne ovat purppuranpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin puhdas villa”* (Jes. 1:18).

Hevosen tulipunainen väri kuvaa tässä yhteydessä verenvuodatusta ja sotia varsinkin uskovia vastaan. Suuri miekka ratsastajalla kuvaa myöskin hengellistä sotaa, jossa seurakunta käyttää Jumalan sanan miekkaa, joka ratsastajalla on kädessään. *”Jumalan sana on elävä ja väkevä. Se on terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka, se iskee syvään ja viiltää halki sielun ja hengen, nivelet ja luiden yti-*

met, se paljastaa sisimmät aikeemme ja ajatuksemme” (Hepr. 4:12).

Toisen hevosen punainen väri kuvaa sitä veristä vainoa ja hävitystä, johon kristillinen seurakunta joutui heti voittojensa jälkeen Rooman toimesta. Kristityt joutuivat pakenemaan yksinäisiin paikkoihin tai katakombeihin kirkon toimesta. Uskovat annettiin nälkäisten leijonien raadeltaviksi areenoilla, joissa ihmiset tyydyttivät hirvittäviä halujaan ja murhanhimoaan.

Ratsastajalla oli valta ottaa rauha pois maasta. *”Sille, joka istui hevosen selässä, annettiin valta riistää rauha maan päältä.”* (Ilm. 6:4.) Maailma sotii Jumalan sanaa vastaan. Sana saa aikaan taistelua syntiä rakastavassa ihmismielessä, sillä se puhuttelee ja kehottaa parannukseen. Siksi Jeesus sanoo: *”Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan maan päälle rauhaa. En minä ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan”* (Matt. 10:34). Ihminen saa rauhan ottaessaan evankeliumin sanoman todesta.

Valkoinen hevonen kuljetti evankeliumin sanomaa ja Jumalan sanaa koko silloiseen tunnettuun maailmaan. Jeesuksen mentyä kirkkauteen sielunvihollinen ei voinut muuta kuin ryhtyä sotiin seurakuntaa vastaan. Hän käytti pakanallisia keisareita hävittämään uskovat maan päältä.

Toisen hevosen punainen väri sopi kuvaamaan toisen seurakunnan, Smyrnan, marttyyriaikaa, jolloin uskovien veri virtasi. Marttyyrien veri ei virranut ainoastaan keisareiden toimesta vaan myös kirkon toimesta, joka käytti valtiovallan miekkaa uskovien hävittämisessä. Paavillinen inkvisitiolaitos oli noina aikoina käytössä. Punainen hevonen on liikkeellä tänäkin aikana. Laskelmien

mukaan on peräti kuutisenkymmentä valtiota, joissa vainotaan kristittyjä.

Rauha on vaikea säilyttää maailmassa synnin tähden. Kuinka monet ovatkaan kadottaneet rauhan elämästään hylätessään Jumalan sanan tai Herran kutsun. Jumala ei rakkaudessaan hylkää ihmistä, vaikka salliikin ongelmien kohdata poispoikenneen. *”Jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa”* sanoo sana (Hepr. 12:6).

On Jumalan armoa, jos vaikeudet saavat aikaan Jumalan puoleen kääntymisiä. Katastrofit ovat herättäneet monia näkemään sisäisen rauhan tarpeellisuuden. Näin Herra sai aikoinaan palauteksi Israelinkin luopumuksien teiltä takaisin. (Lue 3. Moos. 26. luku.) *”Jos ette kuuntele minua ettekä noudata kaikkia näitä säädöksiä – – Minä käännyin teitä vastaan, niin että viholliset lyövät teidät taistelussa. Teidän vihamiehenne hallitsevat teitä, ja lopulta te pakenette silloinkin, kun kukaan ei aja teitä takaa”* (3. Moos. 26:14, 17).

Jos ei seurata rauhan evankeliumia, rakkauden ja oikeudenmukaisuuden toteutumista tietyissä päätöksissä, joudutaan monenlaisiin ongelmiin. Nykyinen maailmantilanne herättää ihmiskuntaa miettimään, missä on menty vikaan. Olenko ehkä itsekin joutunut tuuliajolle. Huomaa seuraavat kaksi Raamatun tekstiä: *”Herra katsoo taivaasta ihmislapsiin nähöksensä, onko ketään ymmärtävääistä, ketään, joka etsii Jumalaa.”* ja *”Suuri rauha on niillä, jotka rakastavat sinun [Herran] lakiasi”* (Ps. 14:2 ja 119:165, VKR).

Kolmas sinetti

”Kun Karitsa avasi kolmannen sinetin, kuulin kolmannen olennon sanovan: ’Tule!’ Sii-

nä samassa näin mustan hevosen, ja sillä, joka istui hevosen selässä, oli kädessään vaaka. Minä kuulin äänen, joka tuntui tulevan noiden neljän olennon keskeltä, ja se sanoi: 'Mitta vehnää denaarilla, ohraa kolme mitta. Öljyyn ja viiniin älä koske' (Ilm. 6:5, 6).

Kun esiin astuu kolmas hevonen, niin ratsu on musta ja ratsastajalla on vaaka kädessään. Vaaka liittyy Raamatun kielikuvana oleellisesti nälänhätään. ”*Herra sanoi minulle: 'Ihminen, minä ehdytän jerusalemilaisilta leivän saannin. He joutuivat punnitsemaan leipänsä ja syömään sen ahdistuksen vallassa. Vettä he saavat vain määrämitan, ja he juovat sen pelko sydämessä'*” (Hes. 4:16). Jeesus hengellistää leivän edustamaan Jumalan sanaa. ”*On kirjoitettu: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta'*” (Matt. 4:4).

Omalle laumalleen Jeesus osoitti sanaan, että seurakunta julistaisi puhdasta evankeliumia uskollisesti. Musta väri hevosessa kertoo siitä pimeydestä mikä uhkasi maailmaa Raamatun sanan puutteen tähden. Punaisen ratsun jälkeen tulikin näyttämölle musta hevonen, joka toi tullessaan nälänhädän, niin aineellisen kuin hengellisenkin.

Meillä on vielä tarjolla Jumalan sanaa. Se puhuttelee vielä. Mutta se ei tee sitä loputtomasti. Edellä kerrottu sanan nälkä toteutuu silloin, kun evankeliumin sana on kylvetty kaikkeen maailmaan ja kaikille on annettu mahdollisuus ottaa evankeliumi vastaan iankaikkiseksi elämäksi. Sen jälkeen armon ovet sulkeutuvat. Ihmiset, jotka ovat ottaneet puhtaan evankeliumin vastaan ja saaneet elävää ravintoa ovat voimissaan ahdistusten aikana.

Toisin on niiden, jotka eivät ole elä-

neet Jumalan sanasta. Pyhä Henki ei kutsu enää ihmistä. Hänen vetoomuksensa on torjuttu monta kertaa. Tällaisesta pimeydestä ja sanan kuulemisen nälästä ennusti Aamos. ”*Koittaa aika – sanoo Herra Jumala – jolloin minä lähetän maahan nälän. En leivän nälkää, en veden janoa, vaan Herran sanan kuulemisen nälän. Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään; he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä*” (Aam. 8:11, 12).

Kuinka sattuvat sanat nämä ovatkaan meidän ajastamme, jolloin pakolaiset etsivät turvaa ja leipää. Nykyään etsitään ruokaa ja paetaan sotia, mutta Aamos kertoo ajasta jolloin hyvän elintason maista, kristityistäkin maista, lähdetään etsimään Jumalan sanaa. Silloin etsitään elävää vettä ja elämän sanaa kaikkialta. Etsitään sanaa, joka tyydyttäisi sielun nälän ja poistaisi kadotuksen pelon. Pyhän Hengen koskettava läsnäolo sanaa luetaessa on silloin kuitenkin kadonnut.

Neljäs sinetti

Kun Karitsa avasi neljännen sinetin, kuulin neljännen olennon sanovan: 'Tule!' Siinä samassa näin tuhkanharmaan hevosen. Se, joka istui hevosen selässä, oli nimeltään Kuolema, ja sen jäljessä tuli Tuonela. Ratsastajille annettiin valta neljänteen osaan maata, ne saivat tappaa miekalla, nälällä ja rutolla ja jättää loput villipetojen kynsiin” (Ilm. 6:7, 8).

Neljäs sinetti kuvaa todellakin sitä tilaa, joka vallitsi keskiajalla kristikunnassa vuosina 538–1517. Kirkko oli alennustilassa liittoutuessaan valtion kanssa vainoamaan Jeesuksen omia monin keinoin. Kirkosta tuli kuoleman eikä elämän palvelija. Tuolloin kristikunta saavutti pohjanoteerauksen. Tuhkanharmaa hevonen, kalman värinen rat-

su, astui näyttämölle. Kuolema ja Tuonela ovat tässä erisniminä kirjoitettu isoilla alkukirjaimilla. Tuonela (kreikaksi hades) tarkoittaa paikkaa, johon kuolleet kootaan, eli hautaa.

Tuhkanharmaa hevonen laukkaa tänäkin aikana maailmanlaajuisesti. Jumalan lapsille maailman vihamielisyys on todellisuutta aina ajan loppuun saakka. Miljoonat ihmiset ovat kohdanneet väkivaltaisen lopun uskonsa tähden. Ei turhaan Raamattu kuvaa valtakuntia ja valtoja vertauskuvallisella nimellä *peto*. Varsinkin Danielin kirja ja Ilmestyskirja antavat em. nimen Jumalan kansaa vainoaville valloille.

Nämä seurakuntaa vainoavat valtat saattavat olla myös kristilliseen kaapuun pukeutuneina, kuten historia todistaa. Sielunvihollinen hyökkää Jumalalle uskollisia vastaan erinäisin harhaopein, koska niiden kautta saadaan uskovat tekemään syntiä ja niiden kautta kuva Jumalan luonteesta vääristetään. Nämä uskonnon nimissä toimivat pedot

pukeutuvat lammasten vaatteisiin Jeesuksen ennustuksen mukaan. ”*Varokaa vääriä profeettoja. He tulevat luoksenne lampaiden vaatteissa, mutta sisältä he ovat raatelevia susia*” (Matt. 7:15).

Synninsairas maailma kuolee ”ruttoon” puhtaan ja raittiin evankeliumin puutteessa. Tie parantavan lähteen äärelle löytyy Jeesuksessa. Mitä kauemmaksi loittonemme hänestä, joka on Sana, sitä mustemmaksi sielunmaisemamme muuttuu. Kuolema ja Tuonela ovat Jeesuksen vallan alla, vaikka ne vielä niitivät satoaan, mutta Jeesus tekee Kuolemasta ja Tuonelasta lopun. *Minä olin kuollut, mutta nyt minä elän, elän aina ja ikuisesti. Minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet*” (Ilm. 1:18).

”*Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema: tulinen järvi*” (Ilm. 20:14). Kun vihollisista viimeinen, Tuonela ja Kuolema, saa loppunsa, niin sen jälkeen ei kuolemaa enää ole olemassa. Tulinen järvin on tarpeeton, sillä se on tehnyt tehtävänsä.

Ihmisen tie 25

Sinettien 5–7 paljastamaa

Viides sinetti

Ilm. 6:9–11

”Kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli tapettu Jumalan sanan ja oman todistuksensa tähden. Ne huusivat kovalla äänellä: ’Kuinka kauan kestää, Valtias, sinä Pyhä ja Tosi, ennen kuin lausut tuomiosi ja kostat meidän veremme maan asukkaille?’ Silloin niille kullekin annettiin valkea vaate ja niitä kehoitettiin odottamaan rauhassa vielä vähän aikaa, kunnes niitä ja niiden veljiä, niiden lailla surmattuja Jumalan palvelijoita, olisi täysi määrä.”

Kun viides sinetti avataan, esiin nousee kysymys; missä viipyy oikeus? Viides sinetti paljastaa oikeamielisen Jumalan toimenpiteitä hankkia oikeutta syyttömille, joiden veri vuoti marttyyrien vuosisatoina keskiajalla ja kaikkina aikoina. Syyttömän veri huusi oikeutta silloin, kun Kain surmasi veljensä Abelin, josta tuli uskonsa tähden ensimmäinen marttyyri. Kainille sanottiin. *”Etkö kuule, kuinka veljesi veri huutaa minulle maasta?”* (1. Moos. 4:10.)

Kautta aikojen ovat ihmiset huokailleet sitä, että paha saa toimia ilman rangaistusta. Viides sinetti vakuuttaa, ettei näin ole, vaikka taivas antaakin vääryyden mennä tiettyyn pisteeseen. Sen jäl-

keen kaikki selvitetään. Ei Herra tuhonnut Paholaistakaan heti, eikä ole sitä tehnyt vieläkään. Amorilaisille annettiin neljäsataa vuotta armonaikaa, ennen kuin israelilaiset ottivat heidän maansa haltuunsa (1. Moos, 14:16). Noan aikalaisten syntimitta tuli täyteen noin vuonna 1656 jlk. Meille lopunajan ihmisille armonaika jatkuu, kunnes pelastettujen luku on täysi.

Marttyyrien veri on ollut siemen, joka lisäsi uskovien määrää. Viattomien veri sai murhaajien korvat kuulemaan koston ääntä. Itse kristityt eivät huutaneet kostoja, vaan veri huusi sitä. Muistamme mitä Stefanus sanoi murhaajiensa kuullen: *”Herra, älä vaadi heitä tilille tästä synnistä!”* (Ap. t. 7:60.) Stefanus halusi ennen kaikkea murhaajiensa pelastumista ikuiseen elämään.

Johanneksen näyssä marttyyrien veri huutaa Jumalalle maasta alttarin juurelta, jonne veri vuoti. Uhritoimituksen yhteydessä uhrin veri kaadettiin maahan (3. Moos. 4:7). Marttyyrit olivat ikään kuin uhratut Jumalalle. Vainoojien sokeus voi olla niin täydellistä, että he kristittyjä surmatessaan luulevat tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle (Joh. 16:2).

Uskonpuhdistaja Jan Hussin tiedetään sanoneen 1400-luvun alkuvuosina

ollessaan tuomittuna polttoroviolla ”voi pyhä yksinkertaisuus” nähdessään ”uskovan” vanhuksen kantavan risukimppua rovioon. Naisen mielen sokeus säälisti uskonpuhdistajaa.

Viides sinetti avataan raamatullisella kuvakielellä, kuten edellisetkin sinetit. Taivaassa ei ole mitään uhrialtaria. Jumalan kertakaikkinen uhrilamma uhrettiin maan päällä, Golgatalla.

Viides sinetti tuo esille sen tosiasian, että Jumalan lapset eivät ole säästäneet henkeään, vaan ovat ”uhranneet” elämänsä Jumalalle uskonsa tähden (Room. 12:1). (Hepr. 11:35 loppuosa). Näitä uskon sankareita kehoitettiin odottamaan rauhassa, kunnes marttyyrien määrä täytyisi. Marttyyrit, jotka kerettiläisinä ja harhaoppisina surmattiin, saivat kuvainnollisesti valkean vaatteen ylleen. Jumalan silmissä he olivat sekä syyttömiä että puhdasoppisia uskossaan Jeesukseen. Uskovia ymmärretään monesti väärin. Paavaliakin nimitettiin lahkolaiseksi (Ap. t. 24:14).

Kuudes sinetti

Ilm. 6:12–17

”Minä näin, kuinka Karitsa avasi kuudennen sinetin. Maa järkkyy ja vavahteli, aurinko pimeni mustaksi kuin suruvaate, ja kuu muuttui kauttaaltaan verenpunaiseksi. Taivaan tähdet putosivat maahan, niin kuin viikunat varisevat puusta myrskyn sitä ravistelllessa” (Ilm. 6:12–13).

Jeesus ennusti maan päällä ollessaan tulevasta Jerusalemin hävityksestä, mutta myös erikoisesta vainonajasta, jonka päättymisen merkkinä tapahtuisi järkkymistä luonnossa ja taivaankappaleissa. Luonnossa tapahtuvat ilmiöt olisivat osavastaus pimeään keskiajan, viidennen sinetin aikakauden marttyyreiden kysy-

mykseen; ”– – *kuinka kauan kestää, Valtiias, sinä Pyhä ja Tosi, ennen kuin lausut tuomiosi ja kostat meidän veremme maan asukkaille?*” (Ilm. 6:10.)

Jumalan osavastaus annettiin luonnon kautta. Sen Jeesus kertoi jo maan päällä ollessaan? *”Mutta kohta noiden päivien ahdingon jälkeen aurinko pimenee eikä kuu anna valoaan. Tähdet putoavat taivaalta ja taivaiden voimat järkkyvät.”* (Matt. 24:29.) Tämän saman ennustuksen Jeesus toisti (Ilm. 6:12, 13).

Huomaa sanat: *”Mutta kohta noiden päivien ahdingon jälkeen.”* Mistä päivästä on kysymys? Jeesus viittaa tässä Danielin ennustamaan suuren ahdingon aikaan, sen aiheuttajaan ja ahdingon kesto-aikaan: *”Uhmaten hän puhuu Korkeinta vastaan, tuhoaa Korkeimman pyhiä, – – Korkeimman pyhät annetaan hänen armoilleen ajaksi, kahdeksi ajaksi ja puoleksi ajaksi”* (Dan. 7:25). Raamattu viittaa seitsemän kertaa edellä kerrottuun aikaan. Esimerkkinä (Dan. 7:8, 25 ja sen rinnakkaisteksti Ilm. 13:5). Tällöin se viittaa aina paavikunnan, eli pienen sarven (Antikristuksen) hallinta-aikaan pimeänä keskiaikana.

Vainon aika olisi 1260 profetaalista päivää, mikä tarkoittaa päivä vuodeksi muutettuna 1260 vuotta. 42 kuukautta merkitsee saman pituista aikaa. Tuo ahdistuksen aika, josta tässä on kysymys, tarkoittaa epäilemättä keskiajan vainon aikaa Kristuksen seurakunnalle. Paavin valtakausi alkoi v. 538 ja päättyi v. 1798, eli tullaan juuri tähän tärkeään aikaprofetiaan 1260 vuotta.

Jeesuksen ilmoittamat merkit tämän ahdingon päättymisestä alkoivat näkyä kuudennen sinetin avaamisen yhteydessä.

Vuonna 1755 tapahtui Lissabonin

maanjärjestys, joka oli yksi suurimmista mitatuista, yhdeksän Richterin asteikolla. Sen vaikutus järjestytti Eurooppaa, Afrikkaa ja Pohjois-Amerikkaa, kattaen yhteensä 10 miljoonan neliökilometrin alueen. Pelkästään Lissabonissa kuoli n. 60 000 ihmistä. Lissabonin maanjärjestys tuntui Ruotsissa ja Suomessa asti. Vesi nousi järjestyksen vaikutuksesta mm. Aurajoessa ja Kymijoessa pari metriä.

19.5.1780 oli merkittävä ylikuonollinen auringon ja kuun pimennys. Taivaankappaleiden (auringon ja kuun) asema ei edellyttänyt niiden pimenemistä. Sakea pimeys synkensi osan Englantia ja Yhdysvaltojen koillisosaa. Pimeys kesti yöhön. Yöllä kuu tuli esiin veripunaisena, pelottavan värisenä.

Sitten marraskuussa 1833 koettiin ihmeellinen meteorisade, joka oli voimakkein aikakirjoissa tunnetuista tähtisateista, ja se käsitti miltei koko Pohjois-Amerikan mantereen.

Nämä kolme tapahtumaa eivät vain kirjaimellisesti täyttäneet profetiaa, vaan ne tapahtuivat täsmälleen ennustetussa järjestyksessä. Saako tämä sinut innostumaan ja ihmettelemään Raamatun luotettavuutta? Ainakin se sai ihmiset, jotka kokivat tämän, uskomaan, että oli tultu lopun aikaan.

Nämä tapahtumat vievät meidänkin ajatuksemme aikamme suuriin luonnonmullistuksiin. Elämme parhaillaan Ilmestyskirjan kuudennen luvun jakeiden 13 ja 14 välistä aikaa. Odotamme kuudennen sinetin loppuosan toteutumista. Se toteutuu yhtä varmasti kuin kuudennen sinetin alkupuolikin luonnonmullistuksineen. Loppuosa kuuluu: ”*Taivas hävisi näkyvistä kuin kirja, joka kääritään kokoon, ja kaikki vuoret ja saaret siirtyivät paikaltaan.*

Maan kuninkaat, ylimykset ja sotajoukkojen johtajat, rikkaat ja mahtavat miehet ja kaikki muut, niin orjat kuin vapaat, piiloutuivat luoliin ja vuorten rotkoihin ja huusivat vuorille ja kallioille. ’Kaatukaa päällemme, kätkekää meidät valtaistuimella istuvan katseelta ja Karitsan vihalta! Heidän vihan sa suuri päivä on tullut – kuka voi sen kestää?’” (Ilm. 6:14–17.)

Taivaan avautuminen kirjakäärön tavoin on kuudennen sinetin kohdalta vielä toteutumatta. Herran tulemuksen päivä yllättää useimmat valmistumattomina, mutta valmistumiseen annetaan mahdollisuus kaikille. Kuudennen sinetin loppuosa kiinnittää huomiomme valmistautumiseen Herran päivää varten, koska se on oleva käänteentekevä hetki ihmisen tiellä. Se on vapautuksen päivä, mutta samalla kohtalokkain päivä niille, jotka eivät tunne Luojaansa. Herrää luonnollisesti kysymys: mistä tietää olevansa valmis kohtaamaan Herran, jos hän saapuisi vaikkapa tänään? Tähän ihmisen tärkeimpään kysymykseen tuo vastauksen Ilmestyskirjan seitsemäs luku.

”Tämän jälkeen näin neljä enkeliä, jotka seisivat maan neljällä kulmalla ja pidättelivät maan neljää tuulta, ettei mikään niistä puhaltaisi yli maan ja meren eikä vasten ainoatakaan puuta. Ja vielä näin yhden enkelin, joka nousi idästä kantaen elävän Jumalan sinettiä. Hän huusi kovalla äänellä noille neljälle enkelille, joille oli annettu valta hävittää maata ja merta: ’Älkää hävittäkö maata, älkää merta älkääkään puuta, ennen kuin olemme painaneet sinetin meidän Jumalamme palvelijoiden otsaan. (Ilm. 7:1–3).

Jeesus rakkaudessaan kehottaa, ja pystyy valmistamaan jokaisen, joka tahtoo, kohdata hänet iloiten ja turvallisesti mielin (Aam. 4:12). Samalla tavoin

kuin Israel valmistettiin veren merkillä kohtaamaan Herran enkeli ennen lähtöään Egyptistä, samoin Jumalan sinetti on se merkki hänen palvelijoitten otsissa, joka varjelee heidät kuolemalta Jeesuksen tullessa.

Herra suojaasi israelilaisten esikoiset pääsiäisyönä kuolemalta, koska heidän kodissaan oli veren merkki (2. Moos. 12:22, 23). Lopun aikana Jumalan omilla on Golgatalla vuodatetun veren merkin suoja ikuista kuolemaa vastaan, mutta Jumala varustaa omansa toisellakin merkillä suojaamaan heidät vitsauksilta Kristuksen vihan aikana. Herra painaa ennen tuota päivää Jumalan sinetin palvelijoittensa otsiin. Tässä ei tarkoiteta Pyhän Hengen sinettiä (Ef. 4:30), sillä se on kautta pelastushistorian oleva taakuuna yhteydestä Jumalaan.

Pyhä Henki ja seurakunta yhdessä etsivät Jumalaa rakastavia ottamaan vastaan Jumalan sinetin, jonka hän painaa heidän otsiinsa. Tämä merkki on suoja vitsauksia ja kuolemaa vastaan lopun ajan ahdingossa, mutta sen puuttuminen koituu kadotukseksi. *”Niille sanottiin, etteivät ne saa vahingoittaa kedon ruohoa eivätkä mitään muutakaan vihantaa eivätkä yhtään puuta, vaan ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ole otsassaan Jumalan sinettiä”* (Ilm. 9:4).

Herra haluaa sinun ja minun ymmärtävän, kuinka tärkeää on omistaa henkilökohtaisesti Jumalan sinetti. Luontokin on mukana tässä tärkeässä vaiheessa. Taivas pidättelee vielä toistaiseksi täydellisen tuhon voimien purkaantumisen. Planeetallemme annetaan lisäaikaa siihen asti, kunnes saadaan sinetöimistyö valmiiksi.

Enkeleillä on totisesti paljon tekemistä estääkseen esimerkiksi atomivoima-

laiden räjähtämiset tai vaikkapa maailmanlaajuisen sodan puhkeamisen. Tämä varjelus siksi, ettei kukaan jäisi suojaattomaksi silloin, kun padot murtuvat. Herra ei tule jättämään ketään häntä rakastavaa tietämättömäksi siitä, mikä on elävän Jumalan sinetti, joka painetaan Jumalan palvelijoiden otsiin. Vain he varjeltuvat vitsauksilta ja kuolemalta Kristuksen tullessa toisen kerran.

Tämä suojaava merkki liittyy siihen sanaan, jonka Jeesus ilmaisi sanoissaan aikansa uskonnollisille kuulijoille: *”Miksi te sanotte minulle: ’Herra, Herra’, mutta ette tee mitä minä sanon?”* (Luuk. 6:46.) Jeesus tarkentaa Ilmestyskirjassa, mistä Jumalan sinetissä on kyse, miltä se suoja ja minkä se paljastaa.

Seitsemäs sinetti

Ilm. 8:1, 2

”Kun Karitsa avasi seitsemännen sinetin, taivaassa syntyi hiljaisuus, ja sitä kesti puolen tunnin verran.” (Ilm.8:1.)

Elämme parhaillaan kuudennen sinetin loppuosan täyttymyksen odotuksessa. Kristuksen toinen tulemus on ovela. Seitsemäs sinetti on kuvausta taivaan tyhjentyä Kristuksen tullessa. Sanoihan Jeesus, että *”Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkelien kanssa”* (Matt. 25:31). Taivas on hiljaa Jeesuksen tullessa ehkä kahdestakin syystä. Ensimmäinen siitä syystä, että Herralla on mukanaan kaikki hänen enkelinsä ja toiseksi, koska Herran tuleminen tuottaa kuoleman jumalattomille. *”Mutta Herran päivä on tuleva niinkuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat”* (2. Piet. 3:10, VKR). Herran tulemus on surullinen tapahtuma Jeesuksen hyljänneille. Taivas

murehtii.” – *Katso hän tulee pilvissä! Kaikki ihmiset näkevät hänet, nekin, jotka hänet lävistivät, ja hänen tullessaan vaikeroivat maailman kaikki kansat. Näin on käyvä! Aamen*” (Ilm. 1:7).

Meidän on aihetta olettaa Kristuksen tuominneiden olevan paikalla näkemässä kauhukseen sen, mistä Sakarias ennusti Sak. 12:10, ja minkä Jeesus puki sanoiksi lausueessaan surmaajilleen; *”vastedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä”* (Matt. 26:64). Kysymys on erikoisylösnousemisesta, johon Danielkin viittaa (Dan. 12:2).

Taivas, jossa on jatkuva soitto ja ylitys, hiljeni varmaan silloin, kun ensimmäinen ihmispari karkotettiin paratiisista, tai Jeesuksen riippuessa ristillä ja huutaessa: *”Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut?”* (Matt. 27:46.)

Seitsemäs sinetti liittyy läheisesti kuudennen sinetin loppusanoihin: *”Heidän vihansa suuri päivä on tullut – kuka voi sen kestää?”* (Ilm. 6:17.) Mitä seuraa kuudennen sinetin auettua? *”Silloin taivaalle ilmestyy Ihmisen Pojan merkki. Kaikki maan sukukunnat puhkeavat valituksiin, kun näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suuressa voimassaan ja kirkkaudessaan. Suuren torven soidessa hän lähettää enkelinsä jäljelle ilmansuunnalle kokoamaan kaikkialta, maan kaikista ääristä ne, jotka hän on valinnut”* (Matt. 24:30, 31). Elävät pyhät kirkastetaan ylösnousseitten pyhien kanssa. *”Meidät, jotka olemme vielä elossa ja täällä jäljellä, temmataan sitten yhdessä heidän kanssaan pilvissä yläilmoihin Herraa vastaan. Näin saamme olla aina Herran kanssa”* (1. Tess. 4:17).

Kun seitsemäs sinetti murretaan, täytyy Jeesuksen lupaus: *”Älköön sydämen-*

ne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta huonetta – enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuin-sijan. Minä menen valmistamaan teille sijaa mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni, jotta saisitte olla siellä missä minä olen” (Joh. 14:1–3).

Mikä on taivaskodista pois jäävien kohtalo? Heidän kohtalonsa on palaminen, josta Pietari kirjoitti. Heidät herätetään toisessa ylösnousemuksessa tuhannen vuoden kuluttua (Ilm 20:5). Jeesus on tehnyt kaikkensa varmistaakseen kaikkien ihmisten heräämisen voitajien ylösnousemuksessa, – ensimmäisessä ylösnousemuksessa.

Raamattu nimittää ensimmäistä ylösnousemusta elämän ylösnousemukseksi, toista tuomion ylösnousemukseksi. *”Autuaita ja pyhiä ovat ne, jotka pääsevät osallisiksi ensimmäisestä ylösnousemuksesta!”* (Ilm. 20:6.)

Kristuksen toisessa tulemuksessa käy Herran sotajoukkojen ylienkeleli Mikael (Kristuksen peitenimi Raamatussa) taisteluun ristin sotilaiden puolesta, Saatanan johtamaa kapinallista maailmaamme vastaan (Dan. 12:1, Juud. 9). Tämä tapahtuu Harmageddonin taistelussa ennen tuhatvuotisen aikakauden alkua (Ilm. 16:16). Herra on käyttänyt ja käyttää Harmageddoninkin taistelussa aseinaan luonnossa olevia voimia, joilla hän rankaisee ja kukistaa jumalattomat (Job. 38:22, 23; Ps. 148:8; Jer. 50:25).

Harmageddonin taistelu käy tosi lyhyeksi, koska Kristuksen tulemisen kirkkaus on surmaava 2. Tess. 2:8 mukaan kaikki ne elossa olevat ihmiset, jotka ovat hylänneet pelastuksen. Jeesus vie omansa turvaan Isän kotiin. Niin elossa olevat kuin haudoissa olevat Herran

omat nousevat yhdessä yläilmoihin Jeesusta vastaan.

Harmageddonin sotaan liittyy oleellisesti ristin sotilaiden vähäinen ja symbolinen lukumäärä 144 000 (Ilm. 7:4), ja vastaavasi Paholaisen sotilaiden symbolinen lukumäärä (joskin paljon suurempi) 20 miljoonaa (Ilm. 9:16). Miksi nämä lukumäärät ovat yllättävän pieniä? Herran profeetta vastaa: ”*Maa muuttuu saastaiseksi jalkojen alla, sillä sen asukkaat ovat hylänneet lain, rikkoneet käskyt, tehneet tyhjäksi ikuisen liiton. Siksi kirous syö maan, sen asukkaat saavat maksaa teoistaan. Siksi maan asukkaat käyvät vähiin, vain muutama harva jää jäljelle ihmisen suvusta*” (Jes. 24:5, 6).

Neljäs sinetti mainitsee ruton, jollainen näinä päivinä riehuva Korona-pandemia on. Se tappaa miljoonia ympäri maapalloa. Suomeen se rantautui maaliskuussa v. 2020.

”*Näin käy maailman kansoille: niistä jää jäljelle sen verran kuin jää oliiveja puuhun, jota sadonkorjaaja ravistelee, sen verran kuin voi löytää rypäleitä, kun viininkorjuu on ohi*” (Jes. 24:13). On selvää, että

yhä enenevät sodat, maanjäristykset, nälkähädät, sairaudet ja vitsaukset johtavat maailmamme suureen ahdinkoon. *Siksi maan asukkaat käyvät vähiin, vain muutama harva jää jäljelle ihmisen suvusta.*

Seitsemännen sinetin avaamisen aika on siis merkittävin kaikista sineteistä, sillä se vie täytäntöön lunastussuunnitelman Herran omien kohdalla. He perivät kuolemattomuuden, ikuisen elämän, jonka tulisi olla kaikkien ihmisten tien päämäärä. ”*Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän*” (Joh. 3:16), ja ” – – kaikki me muutamme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa. *Pasuuna soi, ja kuolleet herätetään katoamattomina ja me muut muutamme. Tämän katoavan on näet pukeuduttava katoamattomuuteen ja kuolevaisen kuolemattomuuteen*” (1. Kor. 15:51–53). Seitsemänten sinettiin liittyy seitsemän torvea, jotka antavat merkisöittonsa kuulua. Seuraavaksi paneudutaan niihin.

Seitsemän torven äänet

Torvet ovat kolmas seitosenosainen näkysarja Ilmestyskirjassa. Ensiksi lähetettiin kirjeet seitsemälle seurakunnalle. Ne paljastivat seurakuntien sisäistä tilaa ja rakkautta Kristusta kohtaan historian eri aikoina. Myöskin Saatanan hyökkäykset seurakuntaa vastaan Jeesus paljastaa. Siinä onkin Ilmestyskirjan seurakuntakirjeiden tärkeä merkitys, kun Pettäjän kavalat suunnitelmat tuodaan päivänvaloon. Jeesus tarjosi ja tarjoaa edelleenkin apuaan neuvomalla, varoittamalla ja rohkaisemalla tilanteen mukaan. Seurakuntakirjeet paljastivat Saatanan houkutukset hylätä Jumala ja Kristuksen antama jalo tehtävä.

Toinen seitosenosainen sarja, seitsemän sinettiä avaamisineen, ovat tärkeää tietoa Jeesukselta seurakunnalle. Jeesus vakuuttaa niiden kautta kaiken olevan Jumalan hallinnassa, ja että Herra tekee lopun synnistä ja kärsimyksistä ajallaan. Sinettien avautuminen paljasti tärkeän rukousvastauksen seurakunnan hartaisiin rukouksiin 1800 luvulla.

Päädyimme edellisessä luvussa seitsemännän sinetin avaamiseen. Viimeisen sinetin avaaminen sai aikaan hiljaisuuden taivaassa, mutta siihen sisältyi myös seitsemälle enkelille annettavat

torvet, joihin enkelit vuorollaan puhalsivat oman merkkiäänensä:

”Minä näin, kuinka niille seitsemälle enkelille, jotka seisovat Jumalan edessä, annettiin seitsemän torvea. Vielä tuli yksi enkeli, joka asettui alttarin ääreen kädessään kultainen suitsutusastia. Hänelle annettiin paljon suitsuketta, jotta hän valtaistuimen edessä olevalla kultaisella alttarilla liittäisi suitsutusuhrin kaikkien pyhien rukouksiin. Niin nousi suitsutuksen savu enkelin kädessä Jumalan eteen yhdessä pyhiltä tulevien rukousten kanssa” (Ilm. 8:2–4). Pyhien rukousten merkitys oli tässäkin tärkeätä huomata. Herra taivaassa toimii yhteistyössä maan päällä olevan seurakuntansa kanssa.

Seitsemän torvea kuvaavat monin tavoin lunastuksen historian kulkuun vaikuttavia tekijöitä. Herra hallitsee meidän maailmaamme taivaallisesta temppelistä käsin. Henkensä kautta Herra opettaa kylvämisen ja leikkaamisen lakia – mitä kylvetään, sitä leikataan. Jumala on myös kautta historian yhdistänyt rangaistuksissaan armon ja oikeudenmukaisuuden. Rangaistuksiin sisältyy aina kutsu armoon ja parannukseen. *”Palatkaa vääriltä teiltänne ja lakatkaa tekemästä paha!”* (Sak. 1:4.) Viisas otta koon opiksi. Tuomion torvet ovatkin

ohjanneet monia parannukseen ja otamaan paikkansa Kristuksen joukoissa. Paholaisen joukot valtaavat alaa maailmassamme, mutta Jumalan valtakunta kutsuu ristin sotilaat taistelemaan sen uskon puolesta, joka voittaa maailman ”Kaikki, mikä on syntyisin Jumalasta, voittaa maailman. Ja tämä on se voitto, tämä on maailman voittanut: meidän uskomme” (1. Joh. 5:4).

Ensimmäinen torvi

Ilm. 8:6–7

Ensimmäinen enkeli puhalsi torveensa. Silloin tuli rakeita ja tulenlieskoja ja niiden seassa verta, ja ne iskivät maahan. Kolmannes maasta paloi, kolmannes puista paloi, ja samoin paloi kaikki vihanta ruoho.

Minun työssäni on mittana oikeus ja luotilankana vanhurskaus. Mutta rakeet hakaavat petteävän turvapaikan ja tulva vie piilopaikan mennessään (Jes. 28:17).

Torvet kuuluttavat erinäisiä rangaistuksia. Lopullinen ja kaiken kattava rangaistus aikamme ”Babylonille”, (huomaa Raamatun kuvakieli) on kerrottu Ilm. 18:10, 11, 19 ja 24: ”He seisovat loitolla, kauhuissaan siitä, miten häntä piinataan. He sanovat: – Voi sinua, suuri kaupunki! Voi sinua, Babylon, mahtava kaupunki: hetkessä tuli sinun tuomiosi. ’Maailman kauppamiehet itkevät ja surevat häntä, sillä enää ei kukaan osta heidän tavaroitaan.’ – He ripottivat hiekkaa hiuksiinsa ja huusivat itkien ja valittaen: – Voi suurta kaupunkia, jonka vauraudesta rikastuivat kaikki merenkulkijat! Se on hetkessä tuhoutunut. – Sinun käsiäsi tahrasi profettojen ja pyhien veri, maailman kaikkien murhattujen veri.”

Vanhurskas Jumala ohjaa niin näkyväisiä kuin näkymättömiäkin valtoja todisteiden perusteella. Jokainen voi pää-

tellä, mistä johtui Jerusalemin hävitys, tai miksi Herra otti varjelevan kätensä pois liittokansansa yltä? Eiköhän siksi, koska Israel luopui liitostaan Jumalansa kanssa. Kuitenkin uskollista jäännöstä varjeltiin Jerusalemin asukkaiden hirtävältä kohtalolta ”Silloin on kaikkien Juudeassa asuvien paettava vuorille. Niiden, jotka ovat kaupungissa, on lähdettävä sieltä, eikä maaseudulla olevien pidä tulla kaupunkiin” (Luuk.21:21).

Rooman mahtava valtakunta koki Jumalan lähettämiä tuomioita. Raamatun tutkijat näkevät neljän ensimmäisen torven kuuluttavan Rooman imperiumin läntisen osan rangaistusta. On sanottu: ”Vanhurskaus on kansalle kunniaksi, mutta synti on kansakuntien häpeä” (Sana. 14:34). Monenlaiset onnettomuudet niin maalla, merellä kuin ilmassakin, ovat loppujen lopuksi synnin seurauksia. Siksi ei voi sulkea pois synnin seurauksia myöskään talouden ja henkisen maailman saralta. Sitä mitä kylvetään sitä niitetään niin hyvässä kuin pahassa Maailma on pahan vallassa sanoo Raamattu.

Rooman eräs merkittävästä synneistä oli kristinuskon ja pakanuuden yhdistäminen. Luopiokristillisyys syrjäytti aidon uskon, vaikka näyttikin siltä kuin kristinuskoksi olisi saanut merkittävän menestyksen. Keisari Konstantinus Suuri antoi muodollisesti kasta itsensä kristityksi ja julisti kristinuskon valtakuntansa uskonoksi ja käytti myös pakkoa sen toimeenpanossa.

Tuomiot kohtasivat Länsi-Roomaa kansainvaelluksina. Barbaariheimot lähtivät liikkeelle kolmannella vuosisadalla. Ensimmäisten joukossa olivat gootit. Rakeet, tuli ja veri kuvasivat kuoleman pelkoa, joka oli tästä seurauksena. Tuomiot kertoivat kuitenkin myös siitä, että

armo oli läsnä. Eli kaksi kolmasosaa säästyti rangaistukselta. ”*Kolmannes maasta paloi, kolmannes puista paloi, – –.*”

Toinen torvi

”*Toinen enkeli puhalsi torveensa. Silloin syöksyi mereen jokin, mikä oli suuri kuin vuori ja liekehti tulta. Kolmannes merestä muuttui vereksi, kolmannes meressä eläviä eläimistä kuoli ja kolmannes laivoista tuhoutui*” (Ilm. 8:8, 9).

Uuden liiton seurakunnalle on annettu tehtäväksi puhalttaa sotatorviin selvä ääni. ”*Jos sotatorvesta lähtee epäselvä ääni, kuka valmistautuu taisteluun?*” (1. Kor. 14:8.) Se edellyttää Raamatun sanan ja profeetallisen ajankulun kuulluttamista selvin sanoin. ”*näin sanoo Herra.*” Ihmiskunta elää maailman historian tärkeätä ratkaisuvaihetta, tuomion ja pelastuksen. Herran ilmoittama sanoma kutsuu kaikkia ratkaisun paikalle, vastaamaan ikuisesta kohtalostaan ja ottamaan vastaan Herran antama pelastus. Olenko itse armon saaneena valmis olemaan Herran joukoissa välittämässä tietoa ajastamme eteenpäin?

Toinen merkkisoihto ilmoitti palavan vuoren heittämisestä mereen. Tässä on samanlaista kuvausta, jota Jeremia käytti Babylonista. ”*Kuitenkin minä kosten Babylonille ja kaikille Kaldean asukkaille sen pahan, mitä he ovat tehneet Siionille. Sinä, Siion, saat sen nähdä, sanoo Herra. Nyt minä käyn sinun kimppuusi, Babylon, sinä hävityksen vuori, josta tuho vyöryy koko maailmaan, sanoo Herra. Minä ojennan käteni sinua kohti ja sysään sinut alas korkeudesta, teen sinusta tuhkakasan*” (Jer. 51:24, 25). Juutalaiset yhdistivät Rooman imperiumin Babyloniin, joka Rooman tavoin sortii Jumalan kansaa.

Torvet tuovat julki Saatanan vaiku-

tuksia maapallon historiaan sen jälkeen, kun hänet syöstiin alas taivaasta. Sodassaan Kristuksen seurakuntaa vastaan, näkymätön Paholainen käyttää näkyväisiä palvelijoitaan, kuten Babyloniaa ja Roomaa aseinaan. Juutalaiset nimittivät Roomaa myöhemmän ajan Babyloniaksi. Babylon liittyy osana sitä sanomaa, jonka Herran seurakunta saa julistettavaksi: ”– – *Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon, tuo portto, joka iljetyksillään on vieteltyt kaikki kansat juomaan vihan viiniä* (Ilm. 14:8). ”– – *hänen syntiensä röykkiö ulottuu jo taivaaseen saakka – –*” (Ilm:18:5).

Vuosi 2021 jää historiaan maailmanlaajuisen Korona-pandemian muodossa, joka mielestäni on annettu varoitukseksi koko maailmalle sen tulevaisuudesta. Lue Ilm. 18. luku ja huomaa siinä esitetyt Raamatun neuvot ja varoitukset nimenomaan uskoville. Luku kehottaa langenneissa kirkkokunnissa olevia uskovia, jotka ovat sitoutuneet Babylonin synteihin ja vääriin oppeihin, lähtemään siitä ulos. Heidät, jotka tottelevat tätä tekstin varoitusta, varjellaan vielä pahemmilta vitsauksilta (jae 4). Uskon taistelussa Jumalan ihmiset kukistavat Babylonin sydäimestään. Kysymyksessä on hengellinen sodankäynti uskovien kohdalla. Jumala on iankaikisessa rakkaudessaan pysäyttännyt koko maailmamme Korona-pandemiaa käyttäen?

Kolmas torvi

Ilm. 8:10–11

”*Kolmas enkeli puhalsi torveensa. Silloin putosi taivaalta suuri, soihtuna palava tähti, ja maahan pudotessaan se täytti kolmannes virroista ja vesien lähteistä. Tähten nimi oli Koiruoho. Kolmannes vesistä muuttui karvaaksi kuin koiruoho, ja monet ihmi-*

set kuolivat vedestä, koska se oli tullut myrkylliseksi” (Ilm. 8:10, 11).

Ilmestyskirjan näkysarjat etenevät kronologisesti kohti pelastushistorian täyttymystä. Merkkisoiot ilmaisevat uuden vaiheen profetallisina näkyinä. Ensimmäinen merkkisoihto toi esiin rangaistukset juutalaiskristittyjen vainoojille. Jerusalemin ja temppelin hävitys oli raskas isku juutalaisille. Jeesus itki Jerusalemin kohtaloa. Toinen merkkisoihto toi vuorostaan esille Rooman kukistumisen Jerusalemin jälkeen. Kielikuvin tuotiin esiin Rooman mahdin, niin taloudellinen kuin yhteiskunnallinen tuho.

Kolmas merkkisoihto liittyy seurakuntaa ajatellen vakavimpaan ennustukseen. Lunastuksen historia on historia Kristusta ja hänen seurakuntaansa vastaan tehdyistä totuuden vihollisen hyökkäyksistä. Kysymys on hengellisestä taistelusta, jossa Saatana yrittää saada seurakunnan luopumaan puhtaasta evankeliumista ja Raamatun totuudesta. Niinpä kolmannessa merkkisoihtossa maininnat putoavasta tähdestä ja Koiruohosta viittaavat juuri hengelliseen puoleen.

Seuraava lainaus on kirjasta Ilmestyskirja, kaikkien aikojen suurin draama s. 92 (Olavi Rouhe, Kirjatoimi 1998). ”Kolmas torveen puhallus ennusti kristillisessä kirkossa tapahtuvan luopumuksen Rooman häviön jälkeen. Putoava tähti kuvasi Rooman kirkon hengellistä johtoa, joka luopuisi Kristuksesta ja totuudesta.”

Yli tuhat vuotta evankeliumi oli kristikunnalta paljolti kadoksissa. Makeasta Herran antamasta ruoasta ja juomasta oli tullut karvasta. Mitään pelastavaa, iloa ja varmuutta tuovaa, elävää Raama-

tun sanaa ei kuultu. Jeesuksen uskosta luopuminen oli monien kohdalla siitä seurauksena. Koiruohon myrkyttämä vesi kuvasi harhaopettajien vaikutusta.

Mooses vertasi epäjumalanpalvelusta koiruohon ”Älköön siis teidän joukosanne olko ainoatakaan miestä tai naista, sukua tai sukukuntaa, jonka sydän tänä päivänä kääntyisi pois Herrasta, meidän Jumalastamme, mennäkseen palvelemaan niiden kansojen jumalia; älköön teidän keskuudessanne olko juurta, josta kasvaa koiruohoa ja marunaa” (5. Moos. 29:18, VKR).

Jeremia esittää kohtalokkaita kysymyksiä: ”Minkä vuoksi maa on hävitetty, miksi se on kuin palanut autiomaata, jossa kukaan ei kulje? Kuka on niin viisas, että tämän käsittäisi? Onko ketään, jolle Herra on sen ilmoittanut ja joka voisi sen selittää?” (Jer. 9:12) ja jatkaa: ”Minä syötän heille karvasta koiruohoa ja juotan heille myrkyllistä vettä” (Jer. 9:14).

Viidennellä vuosisadalla Roomaa ja Eurooppaa kohtasi jälleen uusi rangaistus. Läntinen Rooman valtakunta joutui nöyrytymään hunnien lähtiessä liikkeelle. Palava tähti, joka putosi alas virtoihin ja vesiin, kuvaa sattuvasti hunnien johtajaa Attilaa, joka parin vuoden aikana valloitti suuret osat Eurooppaa. Attilan sotaretki armeijoittensa kanssa kulki historian mukaan vesistörikkaiden seutujen halki. Niinhän kolmas merkkisoihto sen ilmoitti.

Neljäs torvi

Ilm. 8:12–13

”Neljäs enkeli puhalsi torveensa. Silloin kolmannes auringosta, kolmannes kuusta ja kolmannes tähdistä sammui, niin että ne pimenivät kolmannoksen. Päivä menetti kolmannoksen valostaan, ja samoin synkkeni yö. Silloin näin kotkan, joka lensi korkeal-

la taivaan laella ja huusi kovalla äänellä: 'Voi! Voi! Voi niitä, jotka asuvat maan päällä! Vielä tulevat torvet soimaan, vielä puhalttaa torveensa kolme enkeliä'

Neljäs torvi kuuluttaa hengellisen pimeyden edelleen tihenemistä kristillisessä maailmassa. Uskonpuhdistus toi mukanaan valistuksen ajan myönteiset, mutta myös kielteiset puolensa. Koska Raamattu unohdettiin kaiken muun valatessa alaa, niin iankaikkisen evankeliumin kirkkaus jäi ja jää edelleen monien ”ismien” varjoon.

Raamatun ulkopuolelta tulevat filosofiat tuntuvat yhä houkuttelevimmilta. Tiedon nimellä kulkevaa valhetietoa (kehitysoppia) alettiin uskoa ja uskotaan edelleen, siksi Paavali kehottaakin nuorta Timoteusta: *”Pidä tallessa, Timoteus, se mikä on uskottu sinun haltuusi! Torju jumalattomat tyhjät puheet ja vastaväitteet, joita tiedon nimellä kulkeva valhetieto keksii”* (1. Tim. 6:20). Läntisen maapallon järkeisopit ja itäisen mystiikka synnyttävät yhä enemmän erilaisia uskonkuntia.

Neljä ensimmäistä torvea ohjaavat lukijansa kansainvaellusten pyörteisiin Länsi-Rooman alueella. Niiden näkökulmana olivat monien barbaariheimojen valloitusretket, joiden kautta Herra rankaisi pakannallista läntistä Rooman laajaa valtakuntaa sen rikkomuksista. Viides torvi johdattaa historian kirjat osoittamaan Itä-Roomaan kohdistuvaa rangaistusta. Tällä kertaa rankaisijana toimi Muhammedin seuraajat, joita nimitetään ottomaaneiksi 1300–1400 luvulla.

Tähtien sammuminen nähdään Rooman viimeisen keisarin (aurinko) konsulaatin ja senaatin (kuun ja tähtien) eli Rooman valtakunnan romahduk-

senä. Rooma oli aikanaan aiheuttanut kristikunnalle pimennyksen kajoamalla Jumalan lakiin. Nyt tuli niittämisen aika. Länsi-Rooman keisarikunnan valot sammutettiin v. 553. Kuudennella vuosisadalla herulit viimein kukistivat viimeisen keisarin valtaistuimelta ja tekivät lopun Länsi-Rooman maineikkaasta herruudesta. Myös Rooman paavikirkon 1260 vuoden valtakausi sai kuolinhaavan *”Minä näin, että yksi pedon päistä oli saanut surmaniskun mutta haava oli parantunut. Koko maailma ihmetteli petoa ja lähti seuraamaan sitä”* (Ilm. 13:3). Paavi joutui vankeuteen 1798. *”Jos kuka vankeuteen vie, niin hän itse vankeuteen joutuu”* (Ilm. 13:10, VKR).

Ennen seuraavia merkkiääniä annetaan ymmärtää niiden äänten olevan voi-huudon arvoisia, koska vielä huonompaan suuntaan ollaan jatkossa menossa. *”Silloin näin kotkan, joka lensi korkealla taivaan laella ja huusi kovalla äänellä: 'Voi! Voi! Voi niitä, jotka asuvat maan päällä! Vielä tulevat torvet soimaan, vielä puhalttaa torveensa kolme enkeliä'”* (Ilm. 8:13).

Jeesuksen ilmoittama Ranskan vallankumous (1789–1799), juuri ennen uskonpuhdistusta, on yksi hyvä esimerkki siitä, mitä tapahtuu, kun pelkästään ihmisjärjen annetaan hallita kansaa (Ilm. 11:7–13). Raamatun ennustamat kolme ja puoli profeetallista päivää, eli vajaat neljä vuotta Raamattu oli kielletty kirja. Jae 13 vertaa Ranskan suurta vallankumousta tuhoa tuottavaan maanjäristykseen. Seuraukset olivatkin monin tavoin järjestyttäviä lain ja järjestyksen, uskonnon, perhe-elämän, yhteiskunnan ja kirkon kannalta.

Elämme uuspakanuuden aikaa. Erikoisen poikkeuksellinen aikamme on

siinä, että jotkut kristityn nimeä kantavat eivät tunnusta Jumalaa luojana, eivätkä Raamatun sanan ehdottomuutta. Usko ilman Jumalaa on yhä enemmän valtaamassa alaa. Kun rakkaus totuuteen puuttuu, uskotaan mieluummin valhe. Kolme viimeistä merkkisitoa vievätkin siksi ihmiskunnan pimeyden ruhtinaan ja valheen isän voimien irti pääsemisen aikaan.

Raamatun profetiat kirkastuvat Jeesuksen Kristuksen tuntevalle. Tunne siis profeetallinen sana, niin saat valon! Tunne Raamattusi, niin pääset turvalisesti perille ja varjellut pelastukseen! ”Siksi me voimme entistä lujemmin luottaa profeetalliseen sanaan. Ja hyvin teette tekin, jos kiinnitätte katseenne siihen kuin pimeässä loistavaan lamppuun, kunnes päivä sarastaa ja kointähti syttyy teidän sydämessänne” (2. Piet. 1:19).

Viides torvi

Ilm. 9:1–12

”Ja viides enkeli puhalsi torveensa. Silloin minä näin, että taivaasta oli pudonnut tähti. Sille oli annettu syvyyden kaivon avain” (Ilm. 9:1). Jeesus näki aikanaan sielunsa silmin, kuinka Saatana syöstiin alas taivaasta maan päälle hänen saadessaan voiton Paholaisesta Golgatalla. ”Nyt tämä maailma on tuomiolla, nyt tämän maailman ruhtinas syöstään vallasta” (Joh. 12:31). Paholaisen päämaja on siis syvyys, meidän planeettamme, josta hänen välikappaleensa nousevat. Maata kuvataan Raamatussa sanalla syvyys. ”Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä” (1. Moos. 1:2, VKR).

Viides merkkisito kertoo siitä savusta, joka pimittää Jumalan sanan valon: ”Savusta levisi maan päälle heinäsiirkkoja,

ja niille annettiin sama valta kuin on skorpionieilla maan päällä. Niille sanottiin, etteivät ne saa vahingoittaa kedon ruohoa eivätkä mitään muutakaan vihantaa eivätkä yhtään puuta, vaan ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ole otsassaan Jumalan sinettiä.” (Ilm. 9:3, 4). Herra ilmaisee kuvakielellä heinäsiirkkojen, jotka eivät yleensä hyökkää ihmisten kimppuun, olevan rangaistus niille, joilla ei ole Jumalan sinettiä. Tottelemattomuus Jumalan käskyille johtaa pimeyteen ja demonihenkien valtaan.

Heinäsiirkoilla oli kuninkaana jakeen 9:1 mukaan Apollyon. Nimi käännettynä merkitsee ”tuhoaja,” joka viittaa selvästi Paholaiseen. Tuhoajan päämaja on tämä maailma, jota hän hallitsee rautaisella ja tappavalla otteellaan. Saatana on mieltynyt sotiin, koska niissä saadaan ihmisiä tuhansittain siirtymään valmistumattomina ajan rajan toiselle puolelle.

Raamatun tutkijat ymmärsivät viidennen ja kuudennen merkkisitoon ilmoitettavan Muhammedin (570–632) ja islamin synnyn ja leviämisen 600-luvulta tähän päivään saakka. Neljä ensimmäistä torvea ohjaavat lukijansa kansainvaellusten pyörteisiin ja Länsi-Rooman alueella. Niiden näkökulmana olivat monien barbaariheimojen valloitusretket, joiden kautta Herra rankaisi pakannallista Läntistä Rooman laajaa valtakuntaa sen rikkomuksista.

Viides torvi johdattaa historian kirjat osoittamaan Itä-Roomaan kohdistuvaa rangaistusta. Tällä kertaa rankaisijana toimi Muhammedin seuraajat, joita nimitetään ottomaaneiksi 1300–1400-luvulla.

Torvien äänet muinaisessa Israelissa olivat merkkisitoja kansalle niin rauhan kuin sodan aikoina. Ilmestys-

kirjan merkkiäännet ovat tarkoitettut uuden liiton Jumalan Israelille, eli seurakunnalle, joka välittää sen edelleen koko maailmalle. Seurakunta käy hengellistä taistelua ei niinkään ihmisiä vastaan, vaan tässä maailmassa olevia pahan voimia ja henkivaltoja vastaan. ”*Pukekaa yllenne Jumalan taisteluvarustus, jotta voisitte pitää puolianne Paholaisen juonia vastaan*” Emmehän me taistele ihmisiä vastaan vaan henkivaltoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan” (Ef. 6:11, 12).

Raamatun puhdas, ikuinen evankeliumi ja kuuliaisuus Herran sanalle varjee uskomasta harhaoppeja. Sielunvihollinen haluaa ennen muuta tuhota puhtaan ja pelastavan uskon Jeesukseen. Muhammedin seuraajat, ottomaanit vaivasivat ja olivat Itä-Rooman rankaisijoina sen rikkomuksista. Vuonna 1449 keisari Diakoses tunnusti ottomaanien herruuden.

Muhamettilaisuus sai nopeasti jalansijaa arabiheimoissa ja jatkoi leviämistään länteen ja Pohjois-Afrikan kautta Eurooppaan. Ensin Espanjaan ja sieltä edelleen Ranskaan. Tämä uusi uskonto (622 jKr.) pitää sisällään juutalaisuutta, kristinuskkoa ja pakanuutta. Onkin selvää, että islamin uskonnollinen vaikutus on kiistaton tänäkin päivänä.

Torvet tuovat seurakuntakirjeiden ja sinettien lisäksi kolmannen näkökulman suuressa taistelussa Kristuksen ja Saatanan välillä. Niiden näkökulma on yleismaailmallinen, maailman kansojen liikkeitä ja sotia kuvaileva. Kansainvaellukset ovat Johannekselle jo edeltä kerrottua, ja historian kirjojen vahvistamia. Torvilla on myös aina hengellinen, seurakuntaa koskeva sanoma, jonka Pyhä

Henki ilmoittaa seurakunnalleen.

Viidennettä merkkiääntä voidaan kuulla tänäkin aikana. Lähestymme Ilmestyskirjan lukuja 13 ja 14, joissa Herra ilmaisee selvästi mistä lopun ajan viimeisessä taistelussa on perimmältään on kysymys. Tämän taistelun merkkiäännet voimistuvat huippuunsa pian. Jeesus Kristus sanookin totuutta etsivälle ihmiselle ja seurakunnalle: ”*Jolla on korvat, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo.*”

Kuudes torvi

Ilm. 9:13–21

”*Loput ihmiset, ne jotka eivät kuolleet näihin vitsauksiin, eivät kuitenkaan lakanneet palvomasta kättensä töitä. He kumarsivat yhä pahoja henkiä ja kullasta, hopeasta, pronssista, kivistä ja puusta tekemiään jumalankuvia, jotka eivät voi nähdä, eivät kuulla eivätkä kävellä. He eivät kääntyneet, he eivät luopuneet murhatöistään eivätkä taioistaan, eivät siveettömästä elämästä eivätkä varastamisesta*” (Ilm. 9:20–21).

Elämme parhaillaan Raamatun ilmoittamaa kuudennen torvensoiton aikaa. Mahdollisesti pian ihmiskunnan historiassa tulee aika, jolloin ei enää voida tehdä parannusta, kääntymystä eikä mielenmuutosta. Olemme silloin tulleet peruuttamattomasti seuraavan todellisuuden äärelle: ”*Jumalaton eläköön yhä jumalattomasti, saastainen rypeköön saastassaan, vanhurskas harjoittakoon vanhurskautta ja pyhä edetköön pyhyiden tiellä*” (Ilm. 22:11).

Mistä on kysymys? Kysymys on armon ajan päättymisestä. Silloin toteutuu kuudennen torven varoitussanoma etsikkoajan päättymisestä Niin kuin huomasimme, niin torvivitsaukset olivat vielä armolla sekoitetut, kääntymisiäkin sopi vielä tehdä, mutta näin ei voi tapahtua

seitsemän viimeisen vitsauksen langes-
 tessa maan päällä. ”— *Ja kuudes enkeli
 puhalsi — tuli ääni, joka sanoi kuuden-
 nelle torveaan soittaneelle enkelille: ”Pääs-
 tä irti ne neljä enkeliä, jotka ovat kahleissa
 suuren Eufratvirran rannalla.” Niin pääs-
 tettiin irti nämä neljä enkeliä, jotka olivat
 valmiina tätä tuntia, päästettiin irti nämä
 neljä enkeliä, jotka olivat valmiina — —*”
 (Ilm. 9:13–14).

Neljä enkeliä eivät enää pidätelleet
 sodan eivätkä hävityksen voimia edellä
 kerrotusta syystä. Saatamme kysyä, mil-
 loin ihmiskunnan historiassa murhat,
 talousrikollisuus ja siveettömyys olisivat
 olleet niin yleisiä kuin tänä aikana? Te-
 kojen julmuus ja raakuus näyttävät jat-
 kuvasti kasvavan. Tiedotusvälineet kerto-
 vat viikosta toiseen yksityisten ihmisten,
 ja kansojen väkivaltaisista teoista ja mur-
 hista. Uhreina ovat kaikenikäiset lapsista
 vanhuksiin. Kuudenteen merkkisoiittoon
 liittyy demonien aikaansaama julma raa-
 kuuden ja tappamisen henki. Näemme
 parhaillaan raakojen terroristiryhmittymien
 käsittämätöntä julmuutta.

Surullisen järkyttävää on todeta ih-
 misten paatuneisuus ja rakkaus synnin
 palvelemiseen lopun aikana. Ihmisistä
 sanotaan mm. seuraavaa: ”— *He ku-
 marsivat yhä pahoja henkiä*” — *He eivät
 kääntyneet, he eivät luopuneet murhatöis-
 tään eivätkä taioistaan, eivät siveettömästä
 elämästä eivätkä varastamisesta.*” Mielen-
 kiintoiset ovat myöskin sanat: ”*He eivät
 luopuneet taioistaan.*” Aikamme liittyy
 eräällä tavalla myös tekstin tähän koh-
 taan. Raamatun tutkijat selittävät, että
 alkutekstin sana ”taiat” on käännetty sa-
 nasta (farmakeia), joka merkitsee myös
 myrkyn sekoitusta. Aikamme ihmiset tie-
 dostavat hyvinkin myrkkujensä elämää
 turmelevan käytön (huumeet, nikotiini,

alkoholi ym), mutta parannusta ei teh-
 dä. Parannuksen teko nimikristittyjen-
 kin kohdalla jää tekemättä, vaikka tie-
 detään Jumalan tahto.

Kuudenteen merkkiääneseen liittyy
 myös tarkalleen toteutunut aikaennus-
 tus koskien Ottomaanien herruutta. Täl-
 le herruudelle annettiin ennustuksessa
 määräaika: vuosi, kuukausi, päivä ja tun-
 ti eli hetki (9:15). Muistamme, että yksi
 profeetallinen päivä vastaa yhtä kirjai-
 mellista vuotta jne. Kun nämä profee-
 talliset aikamääreet ynnätään, saadaan
 391 vuotta ja 15 päivää.

Tämä edellä kerrottu ennustus on
 hämmästyttävä esimerkki Raamatun
 luotettavuudesta. Historia todistaa
 ottomaanien herruuden ajan olleen v.
 1449–1840. Niinpä Josiah Litch niminen
 Ilmestyskirjan ja Danielin kirjan tuntija
 tuona aikana osasi laskea edellä maini-
 tun aikaprofetian perusteella, milloin
 sulttaaneiden valtakausi päättyisi.

Historian mukaan yksi turkkilainen
 heimo oli kääntynyt muhamettilaisuus-
 teen. Tämän heimon kuuluisa johtaja
 oli Osman. He hyökkäsivät Itä-Rooman
 kimppuun ja sen historia päättyi 1453.

Taistelu totuuden ja valheen välillä
 tulee räikeästi esille kehitysopin salai-
 lun muodossa. On tieteellisesti todet-
 tu valheelliseksi tiedemiesten väite, että
 dinosaurukset kuolivat 60–65 miljoona
 vuotta sitten. Tämä tiedettä järkyttä-
 vä uutinen tuli hiljattain esille, mutta
 pienin kirjaimin. Jossakin tiedelehdessä
 oli kirjoitus, että dinosauruksen luis-
 ta löydettiin verisuonia. Mitä se merkit-
 see?

Elämme valheen maailmassa. To-
 tuutta salataan niin tieteen kuin uskon-
 nonkin voimalla Taistelu kiihtyy siinä
 määrin, että menestyäkseen työssään,

ollakseen hyväksyttävä järjeltään, on melkein pakko myöntyä valheeseen.

Verisuonet eivät voi tieteen mukaan säilyä olemassaolossaan kuin korkeintaan viisi tai kuusituhatta vuotta. Miksi tästä merkittävästä uutisesta ei ole tehty suurta numeroa? Miksi lehdissä ei nähdä kissan korkuisin otsikoin petosta jota tiedon nimellä kulkeva valhetieto opettaa maailman synnystä? ”*Tieten tahtoen he unohtavat, että jo aikojen alussa olivat olemassa taivaat ja maa, jotka Jumalan sana vedestä ja vedellä loi ja jotka se piti koossa*” (2. Piet. 3:5).

Monet papitkin saarnaavat tahallaan, täysin tietoisina, muunnettua totuutta. Rakastakaamme raitista ja puhdasta totuutta, sillä muutoin jäämme Uuden Jerusalemin ulkopuolelle: Teksti kuuluu: ”*Ulkopuolelle jäävät koirat ja noidat, irstailijat, murhaajat ja epäjumalien palvelijat ja kaikki, jotka rakastavat valhetta ja noudattavat sitä*” (Ilm. 22:15).

Seitsemäs torvi

Ilm. 11:15–19

”*Kun tulee päivä, jolloin seitsemäs enkeli kohottaa torvensa ja puhalttaa, on Jumalan salattu suunnitelma viety päätökseen, sen mukaisesti kuin hän on palvelijoilleen profeetoille ilmoittanut*” (Ilm. 10:7).

Luku seitsemän on Raamatussa erikoinen täyttymyksen ja loppuun saate-tun työn luku (esimerkiksi luominen Vanhassa testamentissa). Ilmestyskirja sisällyttää ihmiskunnan kristillisen aikakauden kolmeen seitsenlukaiseen ajanjaksoon. Seitsemäs jakso on päätös ja huippu, vieden kosmisen taistelun hyvän ja pahan välillä päätökseen. Näin on myös merkkisoihtojen ja vitsausten kohdalla.

Ero kuuden aiemman merkkisoihton

kohdalla verrattuna seitsemänteen on se, että ennen sen puhaltamista taivaassa, maan päällä ja seurakunnassa on tapahtuttava valmistavia toimenpiteitä. Ei yksikään uskova ihminen voi kestää tuona aikana valmistautumatta siihen. Herra saa sen aikaan jokaisen palvelijansa kohdalla. Varmaan silloin viimeistään tulemme tietämään ja ymmärtämään lunastuksen monimuotoisuutta. Sen salaisuudessa riittää ihmettelemistä ikuisesti.

Kolmen enkelin sanomat valmistavat pelastusta kaipaavan Herran tulemuksen päivää varten. Ratkaisevin merkki ja ehto Kristuksen toiselle tulemukselle on edellä mainittujen sanomien vieminen kaikkien maan asukkaiden tietoon (Ilm. 14:6–12), jonka jälkeen tulee loppu.

Ennen kuin seitsemäs enkeli puhalttaa viimeisen äänen torveensa, on Jumala armossaan antanut mahdollisuuden kaikille ihmisille ottaa vastaan pelastus Jeesuksessa. Siis Herra itse haluaa valmistaa juuri sinut ja minut ottamaan hänet vastaan iloiten ja rauhassa lähettämänsä sanoman kautta.

Viimeisen ajan ihminen tulee kuulemaan ajallensa päivitetyn ikuisen evankeliumin sanoman. Suhtautuminen siihen määrää kohtalomme. Mikä suuri riemun päivä se onkaan ihmiselle, joka on antanut elämänsä ja tahtonsa Jumalan hallintaan jo tänään. ”*Seitsemäs enkeli puhalsi torveensa. Taivaassa kajahti monien äänten huuto: – Koko maailman kuninkuus on nyt tullut meidän Herrallemme ja hänen Voidellulleen. Hän on hallitseva aina ja ikuisesti*” (Ilm. 11:15).

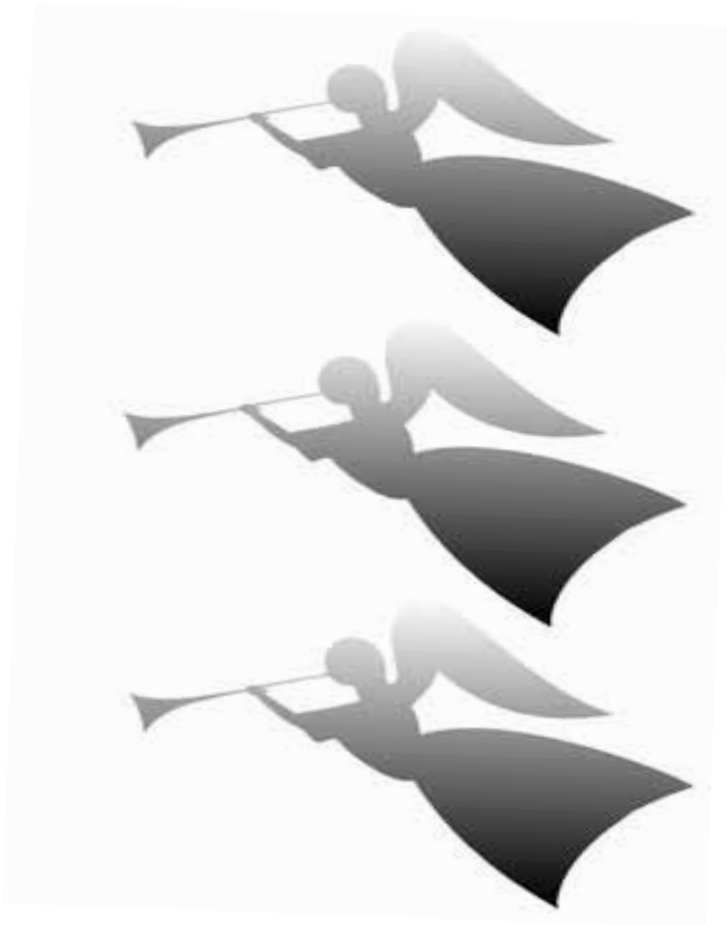
Uskossa kuolleet kuulevat seitsemännen torven äänen hautoihinsa ”*yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa. Pasuuna soi, ja kuolleet herätetään*”

katoamattomina ja me muutumme” (1. Kor. 15:52). Eloissa olevat lapsensa, Herra yhdessä kuolleista nousseiden kanssa, muuttaa kuolemattomiksi.

Silmiemme edessä on parhailaankin täyttymässä viimeiset ennustukset. Aika rientää päätökseen. Kristuksen saapessa avataan verho näkyvän ja näkymättömän maailman väliltä. Nyt tarvitaan

vielä uskoa Raamattuun ja Jeesukseen.

Uskon Jumala antaa ihmiselle, joka sitä rukoillen tahtoo. Usko tai epäusko, kumman valitsemme? Kohta usko vaihtuu näkemiseksi. Kristus kutsuu jokaista omistamaan uskon kautta hänen perustamansa rauhan valtakunnan jo nyt. Se tulee olemaan ikuisen ilon ja onnen maailmanlaajuinen valtakunta.

Ihmisen tie 27

Ratkaisun aika

Tulemme nyt ihmisen tien vaiheissa aikaan, jossa Kristuksen ja Saatanan välinen taistelu saavuttaa ratkaisun kaikilla elämän osa-alueilla. Elämme Ilmestyskirjan sanoman huipputa, sillä luvut 13 ja 14 vievät seurakunnan ja sitä vastaan sotivan maailman ratkaisun aikaan.

Parhaillaan ihmiskuntaa valmistetaan kohtaamaan Jeesus Kristus, hänen saapuessaan kaikessa kirkkaudessaan ja kunniassaan takaisin. Kohtaammeko hänet rakkaana Lunastajanamme, vai pelottavana tuomarina? Ratkaisevaa on se, miten suhtaudumme juuri tätä aikaa varten annettuun kolmen enkelin sanomaan, jonka Kristuksen seurakunta välittää kaikkialle maailmaan.

Uskolliset Herran palvelijat johdetaan ymmärtämään, mitä merkitsee todellinen Jumalan palveleminen. Jokainen ihminen joutuu ratkaisun paikalle, antaako tälle ajalle julistettavan ikuisen evankeliumin johtaa hänet uskoon ja kuuliaisuuteen suhteessa Jumalaan ja hänen sanaansa.

Sanoma vedenpaisumuksesta oli Nooan ajan kuulijoille vetoamus uskoa evankeliumi, mennä arkkiin ja pelastua hukkumiselta. Julistus oli globaalinen ja kesti 120 vuotta. Sen jälkeen jokainen ihminen tiesi, mistä on kysymys. Kuulijat johdettiin ratkaisun paikalle.

Usko Jumalan pelastavaan rakkau-

teen edellytti pelastuksen sanoman kuulemistä, ymmärtämistä ja noudattamista. Kuultuaan Nooan aikaisen julistuksen ihminen valitsi, joko uskoa se, ja astua arkkiin, tai torjua epäuskossaan Herran armokutsu. Usko on aina valinta. Nooan sanoman hylännyt ihminen torjui Kristuksen kutsun pelastukseen. Pyhän Hengen äänelle ummistettiin korvat. ”*Kärsihän Kristuskin ainutkertaisen kuoleman syntien tähden, syytön syyllisten puolesta, johdattaakseen teidät Jumalan luo. Hänen ruumiinsa surmattiin, mutta hengessä [Pyhä Henki] hänet tehtiin eläväksi. Ja niin hän myös meni ja saarnasi vankeudessa oleville hengille, [ihmisille] jotka muinoin eivät totelleet Jumalaa, kun hän Nooan päivinä kärsivällisesti odotti sen ajan, kun arkkia rakennettiin. Vain muutama ihminen, kaikkiaan kahdeksan, pelastui arkissa veden kantamana*” (1. Piet. 3:18–20). Jeesus ja Pyhä Henki toimivat yhdessä Nooan aikana. Sanoma oli evankeliumin ja lain julistusta maailmalle. Nooan aikana julistettu ajankohtainen varoitussanoma esikuvasi Ihmisen Pojan tulemisen edeltävää aikaa. ”*Niin kuin oli Nooan päivinä, niin on Ihmisen Pojan päivinä oleva*” (Luuk. 17:26).

Toinen ajankohtainen evankeliumia koskeva maailmanlaajuinen julistus alkoi Jeesuksen lähetyskäskystä. Tuon ajan erityinen ja ajankohtainen painotus oli sanoma ylösnoussesta Kristuk-

sesta. Apostolit kehottivat ihmisiä omalla aikanaan ottamaan vastaan sanoman Pelastajasta, ylönousseesta Vapahtajasta. Siihen sisältyi todellakin ajankohtaisuutta, niin kuin sisältyi Nooankin sanomaan. Evankeliumin julistus tavoitti nopeasti sen aikaisen tunnetun maailman.

Julistus kutsui parannukseen: ”Tästä laista tietämättömyyttä Jumala on pitkään sietänyt, mutta nyt sen aika on ohi: hän vaatii kaikkia ihmisiä kaikkialla tekemään parannuksen” (Ap. t. 17: 30). Nooan ajan, apostolien ajan ja meidän aikamme perustava sanoma on eräältä osalta sama: On tehtävä parannus, uskottava evankeliumi ja valmistauduttava kohtaamaan Herran päivä.

Ilmestyskirjan 14. luvun kolme erillistä sanomaa ovat siis tavallaan kolmas maailmanlaajuinen parannussanoma. Kysymyksessä on kehotus palaamaan puhtaaseen ja alkuperäiseen apostoliseen uskoon ja käytäntöön. Pimeänä keskiaikana kristinusko ja pakanaus sekoittuivat keskenään. Kristittyjen ja juutalaisten erottautuminen toisistaan 300 – 400 luvulla oli kohtalokasta. Tuolloin kristityt yleisesti hylkäsivät Raamatun isien uskon.

Todelliselle uskonpuhdistukselle annetaan mahdollisuus ennen Kristuksen toista tulemusta. Kolmen enkelin sanoma, ikuinen evankeliumi, sisältää opetuksen synneistä parantumiseen. Vapahtajalle annettiin nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään (Matt. 1.21). Herra on Vapahtaja! Kysymys on ihmisen kasvusta ja luonteen muutoksesta. Tätä merkitsee puhdas evankeliumi. Opetus, jossa unohdetaan oleellisin, kuuliaisuus laille ja evankeliumille, on väärää Jumalan edessä.

Herran palvelijat eri kirkkokunnista johdettiin kuulemaan Raamatun viimeistä niin sanottua kolmen enkelin sanomaa jo 1800 luvun jälkipuoliskolla.

Herra lähetti enkelinsä (seurakuntansa) liikkeelle, vaikka sitä ei vielä tiedostetakaan yleisesti. Mutta aika muuttuu, Elia astuu pian esiin kaikkialla nähtävällä tavalla: ”Kuulkaa! Ennen kuin tulee Herran päivä, suuri ja pelottava, minä lähetän teille profeetta Elian. Hän kääntää isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet isien puoleen. Silloin en tuomitse maata perikatoon, kun tulen ” (Mal.3:23,24).

Elian henki (Pyhä Henki) oli läsnä kuvainnollisesti myös Johannes Kastajan sanomassa, kun Johannes valmisti tietä Kristuksen ensimmäiselle tulolle. Johannes Kastajasta sanotaan: ”Hän kulkee Herran edelläkävijänä Elian hengessä ja voimassa, hän kääntää isien sydämet lasten puoleen ja ohjaa tottelemattomat ajattelemaan hurskaiden tavoin, näin valmistukseen kansan Herran tuloa varten” (Luuk. 1:17).

Pyhässä Hengessä esitettävä viimeinen herätys- ja parannussanoma on kirjoitettu kokonaisuudessaan Ilm. 14:6–13. Kirjoitetun ja saarnatun sanan vaikutuksesta Herralla on seurakunta; ”niitä, jotka noudattavat Jumalan käskyjä ja uskovat Jeesukseen” (Ilm. 14:12), eli Herralla on seurakunta; ”jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon” (VKR). Jeesuksen näkyvä seurakunta on hänen pyhittämänsä ja kutsumansa. Sen jäsenet ovat Kristuksen vanhurskauttamia, koska heillä on Jeesuksen usko.

Saatana on aina pyrkinyt saamaan seurakunnan luopumaan jumalallisen liiton ehdoista. Hän onnistui siinä Aadam ja Eevan kohdalla, samoin Israelin ja lopulta myös kirkon kohdalla. Apos-

tolisen seurakunnan jälkeen kirkko lähti luopumuksen tielle. Se johti niin pitkälle, että kirkko luopui kuuliaisuudesta Jumalan käskyille ja Jeesuksen uskolle. Lopun aikana Kristuksen seurakunta julistaa Elian sanomaa: ” *Kuinka kauan te horjutte puolelta toiselle? Jos Herra on Jumala, seurakkaa häntä, jos taas Baal, seurakkaa sitten häntä!*” (1. Kun. 18:21.)

Syy seurakuntien uudistustyön lamaantumiseen 1800-luvun puolivälissä johtui osittain siitä, että tulkittiin väärin Danielin kirjan 2300 iltaa ja aamua koskeva profetia (Dan. 8:13, 14). Jumala vastasi niille uskoville, jotka rukoillen etsivät syytä erehdykseen. Heille valkeni Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan sanoma taivaallisesta pyhäköstä ja siellä tehtävästä valmistustyöstä Jeesuksen toista tulemistä varten. Luonnollista on, että juuri nämä uranuurtajat, jotka rukoillen ja paastoten löysivät tälle ajalle ilmoitettavat totuudet, kutsuttiin niiden julistajiksi.

Joukko laajeni järjestäytyneeksi seurakunnaksi 1863. Seurakunta tunnetaan kansainvälisesti nimellä The Seventh-day Adventist Church. Seitsemännen päivän adventistien seurakunta. Maassamme se tunnetaan nimellä Suomen Adventtikirkko. Raamatussa seurakunnan nimi on Jumalan Israel (Gal. 6:16). Maailmanlaajuisen Adventiseurakunnan peitenimi on maailmanlaajuinen Jumalan Israel. Herran siunaamana olemme maailman laajimmin levinyt protestanttinen kirkkokunta.

Maailma tarvitsi ne ”kolme sanomaa” viedäkseen päätökseen kesken jääneen uskonpuhdistustyön. Raamatussa tällaisen seurakunnan syntymisen ajankohta ja tehtävä oli ilmoitettu (Ilm. 14). Seitsemännen päivän Adventiseurakunta

on jatkumo edellisten aikojen Kristuksen seurakunnasta, sen tuodessa ajankohtaista sanaa Herralta lopun aikana. Seitsemännen päivän Adventiseurakunta antaa kasvot ja näkyvän muodon Jumalan Israel -seurakunnalle.

Kristityt rukoilevat parhailaankin herätystä. Jumala antaa vastauksen lupauksensa mukaan pian. Vastaus saattaa yllättää rukoilijat. On Jumalan lähettämä oikea herätys ja sielunvihollisen lähettämä eksyttävä herätys. Vihollinen kätkeytyy uskonnollisuuden kaapuun, lammasten vaatteisiin ja valon enkeliksi (Jeesukseksi) tekeytyen. Jopa aistimmekin harhauttavat ihmiset uskomaan valheen totuudeksi.

Jumalan antama viimeinen herätys-sanoma avaa salaisuuksia, jotka paljastavat Saatanan valheet ja suunnitelmat. Siksi vihollinen ei haluaisi kenenkään kuulevan sitä. Kuitenkin maailma on saanut kuulla Ilmestyskirjan 14. luvun sanomat yli 170 vuotta. Enkelit kuuluttavat nykyistä totuutta maailmassa alueella, joka kattaa yli 90 prosenttia kaikista kansoista. Avatkaamme nyt tuon tärkeän kolmiosaisen sanoman ensimmäinen sanoma.

Ensimmäisen enkelin sanoma

Ilm. 14:6, 7

”Minä näin taas uuden enkelin, joka lensi korkealla taivaan laella. Hänen tehtävänään oli julistaa ikuinen evankeliumi maan asukkaille, kaikille kansoille, heimoille, kielille ja maille. Hän kuulutti kovalla äänellä: ’Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia – hänen tuomionsa aika on tullut! Kumartakaa häntä, joka on luonut taivaan, maan ja meren ja vesien lähteet.

Ensimmäisen enkelin sanoma käsittelee kolme osaa jotka ovat; a evankeliumi,

b laki ja c pyhäkkö. Sanapari iankaikkinen evankeliumi on yhtä kuin iankaikkisen Jumalan aivoituksissa tehty lunastussuunnitelma. Ikuinen evankeliumi tehdään tunnetuksi kaikessa luomakunnassa. Se tulee olemaan ikuisen ihmetyksen ja tutkimisen kohde. Arvet Jeesuksen kirkastetussa olemuksessa ovat iäti kaikkien luotujen nähtävinä.

Evankeliumi

Ikuinen

Ilm 14:6.

Ensimmäisen enkelin (angelos = sanansaattaja) sanoma on kolminkertainen. Sanoman kärkenä on evankeliumi. Ihmisen ainoa toivo on siinä, että hänet hyväksytään Jumalalle kelpaavaksi Jeesuksen Kristuksen ansion tähden. Tätä totuutta seurakunnan tulee pitää aina esillä julistuksessaan.

Jokainen elävään uskoon tullut on todella kiitollinen ihmiselle, joka on ollut auttamassa häntä elämän tielle. Herran palvelijana olen kiittänyt ja siunannut omaa äitiäni, joka vei minut varhaisnuoruudessani hengellisiin tilaisuuksiin. Olen kiittänyt hänestä, joka Herran sanansaattajana ja palvelijana heitti pelastuksen renkaan minunkin ulottuvilleni.

Evankeliumin julistukseen liittyy kiinteästi usko ja kuuliaisuus. Evankeliumi kuuluu ikuiseen liittoon Jumalan ja hänen luotujensa välillä, ja on ehdollinen. Sitä ei voida modernisoida, vaikka siihen näytetään pyrittävän maailmasamme. Siksi Raamattu sanoo kaikkien aikojen sukupolvien nuorille ja vanhemmille: ”Älä siirrä ikivanhaa rajaa, jonka esi-isäsi ovat asettaneet” (San. 22:28). Ensimmäinen sanoma liittää lain ja evankeliumin toisiinsa. Niinpä Raamattu sa-

nookin; ”Armo ja totuus tapaavat täällä toisensa, vanhurskaus ja rauha antavat suuta toisilleen” (Ps. 85:11, VKR).

Evankeliumi ja laki kuuluvat yhteen. Jeesus itse on evankeliumi. Hän on täynnä armoa ja totuutta, ja sellaisia ovat hänen lapsensakin. ”Ylistys hänelle, joka pystyy voimallaan vahvistamaan teitä, niin kuin ilmoittaa evankeliumi, jota minä julistan, sanoma Jeesuksesta Kristuksesta, se paljastettu salaisuus, joka on ikiajoista saakka ollut kätkeytynä! Nyt se on saatettu julki ja annettu ikuisen Jumalan käskystä profetallisissa kirjoituksissa tiedoksi kaikille kansoille, jotta ne johdettaisiin uskoon ja kuuliaisuuteen” (Room. 16:25, 26). Ikuinen evankeliumi on todellakin ilosanoma Jeesuksesta ja hänen käskyistään.

Evankeliumia puolustaessaan jotkut hylkäävät Vanhan testamentin kirjoitukset. Vaikka Jeesus sanoi; ”– – *nehän juuri todistavat minusta*” (Joh. 5:39). Hylkäämällä sen, he itse asiassa hylkäävät myös Uuden testamentin, koska ne molemmat ovat erottamaton kokonaisuus. Laki on ikään kuin juuri ja evankeliumi on siitä versova, iloa ja tuoksua tuottama kukkanen, tai hyvältä maistuva hedelmä.

Laki

Pelätäkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia

Ilm. 12:6

Mitä on Herran pelko ja Jumalan rakastaminen? Raamattu vastaa: ”Tässä on lopputulos kaikesta, mitä nyt on kuultu: pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä. Tämä koskee jokaista ihmistä. Jumala vaatii tuomiolle kaikista salatuistakin teoista, niin hyvistä kuin pahoista” (Saarn. 12:13, 14).

”Viisautta on Herran pelko, ymmärrystä se, että karttaa paha” (Job 28:28).

”Herran pelko on viisauden alku, vii-

sas se, joka hänen tahtonsa täyttää” (Ps. 111:10).

”Sitähän Jumalan rakastaminen on, että pidämme hänen käskynsä, eivätkä ne ole raskaita noudattaa” (1. Joh. 5:3).

Mitä on Jumalan kunnioittaminen? ”Kumartakaa häntä, joka on luonut taivaan, maan ja meren ja vesien lähteet” (Vrt. 2. Moos. 20:11). Sanoma Luojan kumartamisesta tuli juuri samaan aikaan, kun evoluutio-opin keksijä Darwin eli ja kirjoitti kirjan ”Lajien synty” v. 1860. Uskomalla luomiseen ihminen tiedostaa Jumalan suuruuden Luojana ja oman pienuutensa hänen edessään.

Ensimmäinen enkeli kiinnitti huomion luomisen muistopäivän unohtamiseen ja yhdisti neljännen käskyn iankaikkiseen evankeliumiin. Neljäs käsky Raamatussa onkin evankelisin kaikista käskyistä. Siinä korotetaan Herran tekoja ja niissä lepäämistä. Sapatti on luomisen ja lunastuksen muistoksi säädetty. ”Kunnialliset ja korkeat ovat hänen työnsä, ja hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti. Hän on säätänyt ihmeellisten tekojensa muiston; armollinen ja laupias on Herra” (Ps. 111:3, 4, VKR).

Paholainen ymmärtää Herran lain ja lepopäiväkäskyn merkityksen paremmin kuin ihmiset konsanaan, siksi hän on hyökännyt viikon seitsemännen päivän viettoa vastaan lankeemuksesta asti. Hän sai sen muutettua, tehden sunnuntaista oman kunnioitettavan päivänsä. Tästä on kysymys viimeisessä taistelussa.

Laki itsessään ilman Kristusta, on kova ja ankara. Se on voimaton muuttamaan ihmisiä kuuliaisiksi Jumalan käskyille. Siinä ei ole mitään anteeksi antavaa tai lunastavaa voimaa. Siitä huolimatta Jeesuksen elämä ja kuolema ristillä korotti lain arvon ja merkityksen; se

tehtiin ”suureksi ja ihanaksi” (Jes. 42:21, VKR).

Pyhäkkö

Hänen tuomionsa aika on tullut!

Ilm.14:7

Taivaan pyhäköstä, enkelien (sanansaattajien) kautta lähetetty kolmiosainen sanoma ilmoittaa ensiksikin alkavasta (alkaneesta 1844) uskovien tutkivasta tuomiosta, ja Suuren sovituspäivän tapahtumasta taivaassa, jossa Elämänkirjaan kirjoitettujen lopullisesta palkasta on kysymys.

Toiseksi, annetaan varoitus Babylonin/maailman yllättävästä häviöstä. Kolmanneksi, kuuliaisuudesta iankaikkisen evankeliumin sanomalle on kysymys. Tällöin Kristuksen seurakunta lopun aikana julistaa sen, mitä Israelin seurakunnalle opetettiin aikanaan erämaassa vuosittain. Jumalan Israel on edelleenkin pyhäkön kansaa. Pyhäköstä uskovalle lopullisesti julistetaan oikeus saada vastaanottaa Kristuksen ikuinen valtakunta omakseen (Dan. 7:22).

Pelastava usko Jeesukseen vaikuttaa sellaista tahtomista ja tekemistä, minkä Pyhä Henki saa aikaan, ja jonka Herra hyväksyy. Näin huomataan kuinka Isä, Poika ja Pyhä Henki yhdessä tekevät työtänsä jokaisen tosi uskovan kohdalla.

Jumalan seurakuntaa voidaan vieläkin nimittää pyhäkön kansaksi, koska sille on annettu tehtävä taivaan pyhäköstä käsin. Dan. 9:25–27 on ihmeellinen profeetallinen ennustus Kristuksen ensimmäisen tulemisen tarkoituksesta, Jeesuksen täyttäessä lunastustyönsä ennustetut maanpäälliset tehtävät.

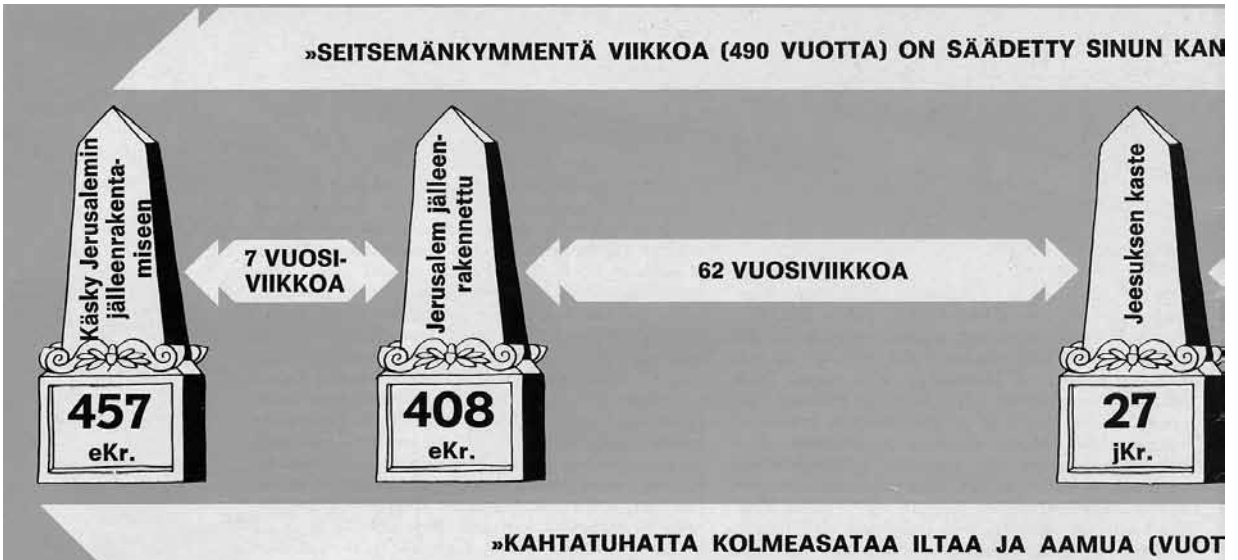
Ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus suorittaa taivaan pyhäkössä lunastuksen loppuvaiheisiin liittyvät toimenpi-

teet koskien Elämänkirjassa Jeesuksen nimeä tunnustavien palkkaa, jonka hän antaa tullessaan. Pyhäkkö nousee kunniaan, puhdistetaan ja saatetaan oikeuteensa mikä merkitsee sitä, että Jumalan hallinto osoitetaan oikeaksi kaiken luomakunnan edessä. Hänen armonsa ja pyhyytensä on täydellisen rakkaudellista ja oikeamielistä. Tätä puolta pyhäkkö tekee tunnetuksi taivaassa ja seurakuntaan päällä. Kristus on ennen kaikkea pyhähkön keskus ja kunnia. Pyhähkön kal-

leudet ovat Jeesuksen verellä lunastetut, joita Jeesus puolustaa. Taivas pitää heitä kullan arvoisina, sillä heidät on pelastettu maailmasta kalleimmasta hinnasta mitä voidaan kuvitella.

Paavali kiinnittää lukijansa huomion lunastustyön taivaassa suoritettavaan osaan, Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen: *”Kristus ei mennytkään ihmiskäsin tehtyyn pyhäkköön, joka on vain todellisen pyhähkön kuva, vaan itse taivaaseen ollakseen nyt Jumalan edessä puhumassa meidän puo-*

2300 päivän salaisuus Danielin yhdeksännessä luvussa (Luuk. 3:1, 21, 22)

Pyhäkkö taivaassa on paikka, josta käsin Herra ohjaa lunastustyön eri vaiheet alusta loppuun. Pyhähkön merkitys vuodesta 1844 korostui ja nousi kunniaan, koska silloin taivaassa alkoi ns. tutkiva tuomio. Se tarkoittaa sitä, että Aadamista lähtien, jokaisen tunnustavan kristityn ja Karitsan Elämänkirjaan kirjoitetun nimi tuodaan esille, jotta nähtäisiin todistettavasti, että onko elämä ollut uskontunnustuksen mukainen.

Joku saattaa ihmetellä, miksi elämän kirja täytyy tutkia nimi nimeltä? Yksi tärkeä syy siihen on, erään Jeesuksen vertauksen mukaan nähdä se, että onko kaikilla kutsutuilla Jumalan antama hääpuku yllään. Jeesus taivaassa rukoilee uskoviensa puolesta tälläkin hetkellä, että niin monen nimi kuin mahdollista säilyisi elämänkirjassa. Hän varoittaa myös vaarasta Ilm. 3:5:ssä, jonka mukaan uskovan nimi voidaan poistaa elämänkirjasta jostakin syystä. Tekstissä on selvä viittaus siihen, ettei kerran pelastunut ole aina pelastettu. Hääpukua ei jostakin syystä ole arvostettu.

Ihmisellä on uskovanakin edelleen vapaa tahto, niin kuin oli aikojen alussa. Sanonta

lestämme” (Hepr. 9:24). Lunastussuunnitelman loppuvaiheissa, ennen Jeesuksen toista tulemistä, alkoi aika, joka liittyy 2300 iltaa ja aamua koskevaan profetiaan. Tuon ajan päättymisen vie uskovien tutkinta-aikaan, joka alkoi kirjoitusten mukaan vuonna 1844 syksyllä, ja päättyy vitsauksiin ja Herran paluuseen. Elämme toistaiseksi kallista armon aikaa.

Apostoli Pietari ymmärsi, mistä parhailtaan on kysymys hänen kirjoittaessaan: ”On tullut tuomion aika, ja tuo-

mio alkaa Jumalan huoneesta. Mutta jos se alkaa meistä, mikä onkaan niiden loppu, jotka eivät taivu uskomaan Jumalan evankeliumia?” (1. Piet. 4:17.)

Jos Pietari kirjoittaisi edellä sanotun tekstin tänä aikana, hän tekisi sen jokseenkin tähän tapaan: ”Elämme parhaillaan ajassa jolloin kaikki Aadamista lähtien Jumalaan uskovat ja häntä tunnustavat ihmiset tutkitaan. Tämä ns. tutkiva tuomio ja Suuri sovituspäivä alkoi taivaassa kirjoitusten mukaan vuon-

kertoo Jeesuksen kasteen tapahtuneen historian mukaan vuonna 27.)

”kerran pelastettu aina pelastettu” ei pidä vielä paikkansa. Oikeus asettui istumaan ja kirjat avattiin siksi, että nähtäisiin onko usko Jeesukseen kantanut hedelmää. Jeesus ei puolusta vääryyttä uskovassa, vaan ainoastaan totuutta rakastavaa ja sitä noudattavaa. Jos uskovalla on taivaan tilikirjoissa sovittamattomia vääryyksiä, ei Jeesus voi tunnustaa häntä Jumalan ja enkeleiden edessä omakseen. Raamattu kehottaa uskovia tästä syystä valvomaan ja rukoilemaan. Meitä kehoitetaan myös tutkimaan itseämme, olemmeko todella uskossa ja rakastammeko kaikkia ihmisiä ja Jumalaa yli kaiken.

Miten on luonteemme laita? Hallitsee meitä ylpeyden, itserakkauten, saituuden tai maailman rakkauden henki, vai sen sijaan Pyhä Henki ja sen hedelmä; rakkaus, ilo, rauha jne. (Gal. 5:22, 23). Taivaan tilikirjat osoittavat kumpi on meitä hallinnut, lihan mieli vai Hengen mieli. Ihmisen uskon laatu, tai sanoisimmeko luonteen laatu punnitaan (vert. Dan. 5:27). Jumala ei voi ottaa taivaaseen syntiä rakastavaa ja sitä palvelevaa, olipa hänen uskontunnustuksensa mikä hyvänsä.

na 1844. Jokaisen Jeesusta tunnustavan kristityn pelastus vahvistetaan taivaan pyhäkössä.

On tultu siis Danielille ilmoitettuun aikaan ja Pietarin sekä Paavalin viittamaan aikaan.

Raamattu puhuu kahdesta erillisestä oikeudenkäynnistä, uskovien ja uskotomien. Ensimmäinen tapahtuu ennen Kristuksen toista tulemusta. Daniel sai nähdä näyssään välähdyksen uskovien oikeudenkäynnistä: *”Kun minä sitä katselin, istuimet asetettiin paikoilleen, ja Ikiaikainen istuutui. Hänen pukunsa oli valkea kuin lumi ja hänen hiuksensa ja partansa kuin puhdas villa. Hänen valtaistuimensa oli tulen liekkejä, ja sen pyörät olivat palavaa tulta. Hänen luotaan lähti liikkeelle tulinen virta. Tuhannet ja taas tuhannet palvelivat häntä, miljoonat seisovat odottaen hänen edessään. Oikeus asettui istumaan, ja kirjat avattiin. – – Minä näin yöllisessä näyssä, ja katso, taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen; ja hän saapui Vanhaikäisen tykö, ja hänet saatettiin tämän eteen.”* (Dan. 7:9, 10, 13).

Näitä edellä kirjoitettuja Raamatun sanoja lukevien tutkijoiden huomio kiinnitettiin 1800-luvulla siihen, minkä Johannes näki: *”Taivaassa avattiin Jumalan temppeli, niin että temppelissä oleva liitonarkku voitiin nähdä”* (Ilm. 11:19). Johannes näki liitonarkun. Liitonarkussa olivat 10 käskyn laintaulut. Taivaallinen oikeus tarvitsee lakikirjaa. Tästä on kysymys Kristusta tunnustavien tutkivan tuomion, eli Suuren sovituspäivän oikeudenkäynnissä. Pyhäkkö ja laki nousevat kunniaan ja arvoonsa.

Apostoli Jaakob kirjoitti tästä seuraavasti: *”Vapauden lain mukaan teidät tuomi-*

taan; pitäkää se mielessänne, mitä puhutte tai teettekin” (Jaak. 2:12).

Kristus on ennen kaikkea pyhäkön keskus ja kunnia. Tälläkin hetkellä Vapahtaja toimii hyväksemme kaikkeinpyhimmässä ylimmäisenä pappina, puolustajanamme ja vanhurskauttajanamme. Mutta Kristus on myös oikeamielinen tuomari ja joutuu estämään joiltakin pääsyn suureen hääjuhlaan. Jeesuksen esittämä vertaus kuninkaan pojan häistä on: *”Kun kuningas tuli sisään katsomaan juhlavieraitaan, hän näki siellä miehen, jolla ei ollut hääpukua. Hän kysyi tältä: ’Ystäväni, kuinka saatoit tulla tänne ilman häävaatteita?’ Mies ei saanut sanaa suustaan”* (Matt. 22:11, 12). Surullista on, ettei Jeesuksella ole mitään sanottavaa joidenkin uskovien hyväksi.

Nyt on vielä armon aika ja Jeesus kehottaa ja Jumala puolestaan rohkaisee luottamaan hänen uudestiluovaan voimaansa. – *”Tulkaa, selvittäkäämme miten asia on, sanoo Herra. – Vaikka teidän syntinne ovat verenpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi. Vaikka ne ovat purppuranpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin puhdas villa”* (Jes. 1:18).

Jeesus haluaa rohkaista lastaan käymään oikeutta hänen kanssaan, sillä *”Isä itse ei tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomiovallan Pojalle”* (Joh. 5:22). *”Minun käteni on kaikki nämä tehnyt, ja niin ovat kaikki nämä syntyneet, sanoo Herra. Mutta minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä”* (Jes. 66:2). Kristitty, joka omistaa aran mielen ja nöyrän sydämen Herran sanan edessä, voi olla varma Jeesuksen lupaamasta puhdistuksesta tuomiolla.

Ihmisen tie 28

Ehdoton antautuminen Herralle

Toisen enkelin sanoma

Ilm. 14:8

”Hänen jäljessään tuli toinen enkeli, joka kuulutti: ’Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon, tuo portto, joka iljetyksillään on vietellyt kaikki kansat juomaan viiniä.

Babylon on ollut ihmisen tien alkuajoista saakka olemassa. Babylonissa tapahtui kielten sekoitus, joten hengellisessä kuvakielessä Babylonista tuli uskonnollisen luopumuksen ja sekoituksen symboli. *”Hän huusi kovalla äänellä: ’Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon! Siitä on tullut pahojen henkien tyyssija ja kaikkien saastaisten henkien ja kaikkien saastaisten ja inhottavien lintujen pesäpaikka”* (Ilm. 18:2).

Kolmiosaisen sanoman toinen sanoma paljastaa, että Babylon on jo kukistunut Jumalan suunnitelmissa, vaikka uskonnollinen maailma onkin edelleen humaltunut sen harhaoppien juovuttavasta viinistä. *”Babylon oli kultamalja Herran kädessä, se juovutti koko maailman. Kansat joivat sen viiniä ja suistuivat pois tolaltaan”* (Jer. 51:7). Ei ole siis sattumaa, että Raamatun alkulehdillä kertomus Babylonista ja Abrahamista ovat peräkkäin.

Seurakunnasta käytetään sanaa *eklesia*, joka käännettynä tarkoittaa pois

tai ulos kutsuttu. Tästä Abraham on ensimmäisenä esimerkkinä jokaiselle uskovalle. Babylon on siis Jumalaa ja hänen kansaansa vastustavien uskonnollisten ja maallisten voimien juovuttava sekoitus. Historia osoittaa maailman olevan täynnä mitä ihmeellisimpiä uskontoja Babylonin vaikutuksesta. Nähdään myös, miten kristillinen seurakuntakin on pirstaloitunut monen nimisiin kirkkokuntiin. Herran seurakuntakin on aina ollut vaarassa suistua pois Jumalan yhteydestä.

Lopun ajan myllerryksissä vain todella Jeesukseen uskova, kokosydämissä Jumalaa rakastava, Pyhän Hengen opettama ja johdossa oleva kristitty pystyy erottamaan totuuden ja valheen toisistaan. Hänet johdetaan erottautumaan Babylonin eksyttävistä opeista.

Babylon pyrkii hienovaraisesti tai pakolla saamaan ihmiset ylpeydessään ja itseriittoisuudessaan luopumaan uskosta Raamatun sanaan ja jopa kapinaan Luojansa vastaan.

Herra lähetti seurakunnille 1800-luvun loppupuolella yhteisen kolmiosaisen sanoman. Ensimmäiseen osaan tuosta kolmiosaisesta sanomasta suhtauduttiin torjuvasti. Ei jatkettu enenevän valon tiellä. Herra on sietänyt kärsivällisesti mei-

tä kristittyjä. Jumala antoi omilleen mahdollisuuden uskonpuhdistuksen myötä yhdistyä yhdeksi seurakunnaksi. Paluuta apostolisen seurakunnan oppiin ja käytäntöihin ei tapahtunut. Jeesuksen enustama aika yhdestä laumasta ja yhdestä Paimenesta ei toteutunut vielä.

Muinainen Israel-seurakunta kutsuttiin lähtemään ulos Egyptistä, jotta se voisi viettää Herran sapattia. Niinpä lopun ajan uuden liiton Israel kutsutaan samasta syystä lähtemään ulos Babylonista, jotta se välttyisi Babylonin synneistä ja sen rangaistuksilta (ks. Ilm. 14:8). Seuraavassa luetellaan joitakin pakanallisia ja muita harhaoppeja, joihin ”uskonnollinen” Babylon on langennut ja jonka humalluttavaa viiniä se tarjoaa maailmalle:

- opetus, jonka mukaan kristityn ei tarvitse noudattaa kaikkia kymmentä käskyä
- opetus sunnuntain pyhydestä
- opetus Kristuksen salaisesta tulemuksesta
- oppi loppumattomasta piinasta
- oppi sielun luontaisesta kuolematomuudesta
- epäraamatullinen opetus kasteesta ja epäraamatullinen kastekäytäntö
- Jeesuksen sanojen vastainen oppi fyysisen Israelin asemasta Jumalan edessä uuden liiton aikana; ”*teidän huoneenne on jäävä hyljätiksi*” (Luuk. 13:35, VKR).

Lopun aikana vääryys sekoittuu totuuteen tavalla, jonka vain totuutta (Jeesusta) rakastava pystyy erottamaan toisistaan. Edellä esitetyt harhaopit antavat väärän kuvan Jumalan luonteesta ja Jeesuksen uskosta. Pyhän Hengen johdossa oleva ihminen kutsutaan erottautumaan Babylonin synneistä. Herran

kansan exodus maailman loppuaikoina on Abrahanin uskon kaltainen hengellinen kokemus.

Kolmannen enkelin sanoma

”Näiden kahden jäljessä tuli vielä kolmas enkeli, joka kuulutti kovalla äänellä: ’Se joka kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa ottaansa tai käteensä sen merkin, joutuu yhtä lailla juomaan Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu Jumalan vihan maljaan. Häntä kidutetaan tulessa ja rikin katkussa pyhien enkelien ja Karitsan edessä. Tulesta, joka ihmisiä kiduttaa, nousee savu aina ja iankaikkisesti. Heillä ei ole päivän, ei yön lepoa – ei niillä, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa, eikä kenelläkään, joka ottaa pedon nimen merkikseen. Tässä kysytään pyhiltä kestävyyttä, niiltä jotka noudattavat Jumalan käskyjä ja uskovat Jeesukseen” (pitävät Jeesuksen uskon (14:9–12, VKR). (Selitystä edellä luettuun rangaistukseen sivulla 229)

Ilm. 14. luvun kolmen enkelin sanoman päämääränä on uskonpuhdistus, eli miten Babylon kukistetaan. Merkille pantavaa ovat sanat; ”*pitävät Jeesuksen uskon.*” Kolmen enkelin sanoma tuo esille uskon kautta vanhurskauden. Oma usko ei riitä Jumalan edessä, eikä oma kuuliaisuus. Yksin Jeesuksen usko riittää Pyhän Jumalan edessä. Vain usko Jeesukseen ja hänen uskonsa riittävyys kantaa ja vie perille. Siksi Jeesukseen uskovan pyrkimys kuuliaisuuteen onkin Jeesuksen kuuliaisuutta ja luetaan vanhurskaudeksemme.

Kolmas enkeli tarkoittaa ehdoton kuuliaisuuttamme suhteessa Raamatun neljänteen käskyyn, sapattikäskyyn, joka Jumalan varoituksesta huolimatta on unohdettu ja rikottu. Tosin, rikkomalla yhtä käskyä vastaan ollaan syyppi-

tä kaikkien käskyjen rikkomiseen (ks. Jaak. 2:10).

Uskonpuhdistus jää kesken, ellei uskovissa tapahdu sitä muutosta, josta Jesaja ennusti: *”Sinun jälkeläisesi rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, sinä kohotat perusmuurit, muinaisten polvien laskemat; ja sinun nimesi on oleva: ’halkeamain umpeenmuuraaja’ ja ’teitten korjaaja maan asuttamiseksi.’ Jos sinä pidätät jalkasi sapatia rikkomasta, niin ettet toimita omia asioitasi minun pyhäpäivänäni, vaan kutsut sapatin ilopäiväksi, Herran pyhäpäivän kunnioitettavaksi ja kunnioitat sitä, niin ettet toimita omia toimiasi, et aja omia asioitasi etkä puhu joutavia, silloin on ilosi oleva Herrassa, ja minä kuljetan sinut maan kukkuloitten ylitse, ja minä annan sinun nauttia isäsi Jaakobin perintöosaa. Sillä Herran suu on puhunut”* (Jes. 58:12–14, VKR).

Herra kutsuu ihmistä ehjään liittosuhteeseen kanssaan. *”Myös sapatini minä annoin heille, jotta se olisi merkinä liittostamme ja muistuttaisi heitä siitä, että minä, Herra, olen pyhittänyt heidät omaksi kansakseni”* (Hes. 20:12).

Jumala tekee viimeisen maailmanlaajuisen sanomansa kautta sapatista selvän koetinkiven rakkaudesta ja uskollisuudesta Jumalan tekemää liittoa kohtaan. Tavallaan sapatia voi verrata ensimmäisen ihmisparin rakkaus- ja kuuliaisuus-suhteen kokeeseen Eedenissä.

Ilm. 14:10 varoittaa pedon kumartamisen ja sen merkin ottamisen kohtalokkaista seurauksista. Kuka tai mikä on peto? Mikä on pedon merkki ja miten se otetaan otsaan ja käteen? Miten selvitään voittajana, kun meitä koetellaan tällä tavalla? Näihin kysymyksiin löytyy vastaus Raamatusta.

Tunnistanko ensiksikin ”pedon,” josta kolmas enkeli varoittaa? Danielin

7. luku ja Ilmestyskirjan 13. luku antavat vastauksen edellä olevaan kysymykseen. Peto tunnetaan mm. sen hallintoajasta ja siitä ”kuvasta” jonka se valmisti, ja joka ilmoitettiin Danielille. Tälle nimenomaiselle pedolle annettiin hallintoaika, joten emme voi erehtyä pedosta (Dan. 7:25 ja Ilm. 13:5).

Kun Daniel näkee järjestyksessä maailman neljä tulevaa super valtakuntaa, hänen huomionsa kiinnitetään viidenteen, Roomasta nousseeseen antikristilliseen valtaan. Se on *”erilainen kuin edelliset,”* toteaa Raamattu (Dan 7:24).

Katolisen kirkkovaltion valtakausi kesti mainitut 1260 profeetallista päivää, eli vuotta. Kysymyksessä oleva petovalta nousi kymmeneen osaan jakautuneen Rooman valtakunnan keskeltä. Näin Danielille ilmoitettiin Vatikaanin valtion syntyminen.

Raamatussa on seitsemän kertaa mainittu tuon erikoisen vallan hallinta-aika ja silloin katseemme kiinnittyy aina paavillisen Rooman aikaan. Raamattu ja historia todistavat selvästi, että paavikunta oli se valta (peto), joka vainosi toisin ajattelevia kristittyjä 1260 vuoden ajan: *”tuhoaa Korkeimman pyhiä”* (Dan. 7:25). Tuo ajanjakso alkoi 538 jKr keisari Justinianuksen toimesta. Hän antoi paaville vallan olla kaikkien kristittyjen päänä ja rangaista polttoroviolla tottelemattomia kerettiläisinä. Aika päättyi 1798, jolloin Napoleonin sotapäällikkö Berthier otti paavin vangiksi. Raamattu ennustaa kuolinhaavasta (surmanisku), jonka paavivalta sai joutuessaan vankeuteen ja jatkaa: *”– mutta haava oli parantunut. Koko maailma ihmetteli petoa ja lähti seuraamaan sitä”* (Ilm. 13:3).

Pedon kuva, mikä se on? Vaikka peto elää tällä hetkellä jonkinlaisessa pimen-

nossa, sen vaikutus on maailmanlaajainen tänäänkin. Hallintoaikanaan paavillinen Rooma valmisti kuvan, jota kristitty maailma on kumartanut siitä saakka. Mikä se kuva on ja mistä se on merkki? Raamattu vastaa: ”*Hän puhuu sanoja Korkeinta vastaan, – – pyrkii muuttamaan ajat ja lain*” (Dan. 7:25, VKR).

Peto onnistui pyrkimyksessään muuttaa aikaan viittaavan käskyn. Jumalan iankaikkisesti pysyvässä laissa ainoaan aikaan viittaava käsky on neljännen käskyn seitsemäs päivä. Sen paavillinen Rooma muutti sunnuntaille, viikon ensimmäiselle päivälle, josta tuli pedon vallan symboli, pedon kuva ja pedon merkki.

Historia kertoo muutoksen tapahtuneen 7.3.321 jKr, jolloin Rooman keisari Konstantinus laati sunnuntailain. Rooman piispa Sylvester muutti vuonna 325 ns. apostolisella arvovallalla viikon ensimmäisen päivän nimen ”*Herran päiväksi*” ja Laodikean kirkolliskokous määräsi v. 364 jKr. ettei kristittyjen tule levätä lauantaina vaan tehdä silloin työtä. Katolinen kirkko pitää sunnuntaiasetusta merkinä vallastaan. Katolisen kirkon tunnustuskirjoissa on selvästi mainittu seuraavasti; ”*Vastoin Jumalan sapattikäskyä protestantit viettävät sunnuntaita ja näin ottavat itseensä merkin paavin ylivallasta.*” Juuri tästä kolmas enkeli varoittaa.

Jumalan vallan merkki on sapattikäskyssä, joka sijaitsee lain ytimessä. Siinä on ilmaistu Jumalan nimi ja hallintoalue. ”*Muista pyhittää lepopäivä. – – Silälä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on, mutta seitsemännen päivän hän lepäsi. Sen vuoksi Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen*” (2. Moos. 20:8, 11). ”*Kumartakaa*

häntä, joka on luonut taivaan, maan ja meren ja vesien lähteet” (Ilm. 14:7).

Vaikka protestantit nousivat vastustamaan katolilaisuutta, he jäivät sen valtaan. Rooman kirkon vallan merkiksi tekemää kuvaa, sunnuntaita, kunnioitetaan tietoisesti ja tietämättä. Asiaan tulee pian korjaus. Kolmas sanoma ilmoittaa selvästi, mistä on kysymys. Kapinallisen maailman taistelu sapattia vastaan sunnuntain puolesta tulee jakamaan ihmiskunnan Herran palvelijoihin ja pääpettäjän palvelijoihin.

Pedon saama kuolinisku paranee täyttä vauhtia. ”*Minä näin, että yksi pedon päistä oli saanut surmaniskun mutta haava oli parantunut. Koko maailma ihmetteli petoa ja lähti seuraamaan sitä, ja kaikki kumarsivat lohikäärmettä, joka oli antanut pedolle sellaisen vallan. He kumarsivat myös petoa ja sanoivat: – Kuka on pedon vertainen, kuka pystyy taistelemaan sitä vastaan?*” (Ilm. 13:3, 4.) Paavin edesottamuksia tullaan seuraamaan enenevässä määrin mediassa.

Kristillisenä aikakautena ihmisen onnen suuri vihollinen on siis hyökännyt erityisesti toista ja neljättä käskyä vastaan. Sapatin muistokin on pyyhitty pois kalenteriuudistuksen myötä. Paholainen on tälläkin tavoin tehnyt itsensä tämän maailman ruhtinaaksi. Paholainen käyttää meripetoa ja maapetoa välikappaleenaan pönkittääkseen valtaansa (Ilmestyskirjan luku 13).

Kumartaessaan petoa ja sen kuvaa, ihminen tosiasiaa kumartaa Paholaisita. Valintamme tätä taustaa vasten ratkaisee kumman palvelija olen, Kristuksen vaiko hänen vastustajansa. Sapatin viettoa tullaankin, jopa kirkon ja viranomaisten toimesta, pitämään tottelemattomuuden merkinä ja rangaistavana te-

kona yhteiskuntaa vastaan. Ihmiskunta elää maailmanhistorian tärkeätä ratkaisuvaihetta; tuomion ja pelastuksen. Raamatun ilmoittama sanoma tälle ajalle vie kaikki ihmiset ratkaisun paikalle ottamaan vastaan, tai hylkäämään Herran antama pelastuksen merkki, eli Jumalan sinetti.

Sielunvihollinen on ennakoanut lopun ajan poistamalla katekismuksesta toisen käskyn ja siirtämällä sapatin sunnuntaille. Toinen käsky kieltää kumartamasta mitään kuvaa (VKR) ja sunnuntai on sellainen (Ilm. 14:9). Miten otetaan pedon merkki otsaan ja käteen?

Pedon merkin ottaminen otsaan ja käteen selvitetään Raamatussa sitä vastaavalla kielikuvalla. Muistakaamme ensikerran sääntö Raamatussa; aina kun jokin asia tai käsite esiintyy ensimmäistä kertaa, niin sen opetus tai käytäntö selvittää myöhempää vastaavanlaista asia-yhteyttä tai aihetta.

Kun on kysymys merkin ottamisesta otsaan ja käteen (Ilm. 14:9), kannattaa etsiä Raamatusta jokin aikaisemmin kirjoitettu vastaava teksti. Tällainen teksti löytyy 5. Moos. 6:6–8: ”*Pidä aina mielessäsi nämä käskyt, jotka minä sinulle tänään annan. Teroita niitä alinomaa lastesi mieleen ja puhu niistä, olitpa kotona tai matkalla, makuulla tai jalkeilla. Sido ne merkiksi käteesi ja pidä niitä tunnuksena otsallasi.*”

Nyt meidän on helppo ymmärtää ensikerran säännön perusteella mitä on merkin ottaminen otsaan ja käteen. Jos tietoisesti (otsa) olemme kuuliaisista Paholaiselle ja toimimme (käsi) Jumalan tahdon vastaisesti otamme Paholaisen vallan merkin otsaamme ja käteemme. Näin siis kumarretaan petoa ja sen kuvaa. Jumalan sinetti (sapatti) on merk-

kinä kuuliaisuudesta ja liitosta Herralle. Näin neljännen käskyn, kuten kaikkien muidenkin käskyjen kohdalla. Neljäs käsky saa korostetun aseman, sillä Herralla on tehnyt siitä liiton merkin koetuksiksi uskollisuudesta Luojaamme kohtaan.

Sunnuntaiasetusta ei ehkä korosteta niinkään uskonnolliselta, vaan ennemminkin yhteiskunnalliselta kannalta. Perhearvot, levon merkitys, työelämän pelisäännöt ym. hyödylliset, tähän elämään liittyvät arvot, asetetaan perusteeksi sunnuntain pitämiselle.

Tilanne maailmassa johtaa Raamatun mukaan siihen, ettei niitä suvaita, jotka kieltäytyvät kumartamasta petoa ja sen kuvaa, ja ottamasta sen merkkiä otsaansa ja käteensä. ”*Se (maapeto) pakottaa kaikki, pienet ja suuret, rikkaat ja köyhät, vapaat ja orjat, ottamaan oikeaan käteensä tai otsaansa merkin*” (Ilm. 13:16).

Tämä merestä noussut peto (paavinvalta), saa avuksi toisen maasta nousevan pedon. ”*Ja minä näin toisen pedon nousevan maasta, ja sillä oli kaksi sarvea niinkuin karitsan sarvet, ja se puhui niin kuin lohikäärme. Ja se käyttää kaikkea ensimmäisen pedon valtaa sen nähden ja saattaa maan ja siinä asuvaliset kumartamaan ensimmäistä petoa, sitä jonka kuolinhaava parani*” (Ilm 13:11, 12, VKR). Paranevista lisäsi toinen, maasta noussut peto. Mistä on kysymys?

Olemme nähneet Amerikan nousun johtavaksi maailmanvallaksi Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen. Joku onkin sanonut, että Amerikka ei merkitse kaikkea, mutta ilman Amerikkaa ei myöskään mikään onnistu. Amerikka tunnetaan vapauden maaksi. Jumala on siunannut eniten Amerikan Yhdysvaltoja.

Karitsansarvisen pedon luonne muuttuu. Amerikan Yhdysvaltojen perustuslain tiedetään sisältävän kaksi tärkeää perustavaa laatua olevaa periaatetta. Ne ovat tasa-arvo ja uskonnonvapaus. Ilmestyskirja osoittaa Amerikan Yhdysvaltojen muuttuvan.

Maapeto yhdessä paavikunnan kanssa saavat aikaan julman suunnitelman, jolla tuetaan sunnuntain viettämistä. ”*Se on saanut vallan antaa pedon kuvalle hengen, niin että kuva jopa kykenee puhumaan, ja se on myös saanut vallan tappaa kaikki, jotka eivät kumarru pedon kuvaa*” (Ilm. 13:15). On selvää, että uskovien pienen vähemmistön ei sallita kapinoida koko maailman hyväksymiä rauhaa ja turvallisuutta tukevia pelisääntöjä vastaan.

Herra varjeli aikanaan ihmeellisellä tavalla hänelle uskolliset palvelijansa heidän koettelemuksissaan, koskien kuvan kumartamista. Hän on antanut kertomukset Danielista leijonien luolassa ja hänen kolmen ystävänsä pelastumisen tulisesta uunista rohkaisuksi uskollisuuteen kuoleman uhatessa. Todennäköisesti lopun ajan viimeisessä koetuksessa tulee käymään ennakkokuvauksen mukaan.

Kristuksen tämän ajan näkyvä maailmanlaajuinen seurakunta, on saanut tehtäväksi julistaa kolmen enkelin sanoman kaikkia osia vuodesta 1863 lähtien. Uskonnollinen kehitys maailmassa on vahvistanut ja vahvistaa yhä näyttävämmän sen, mitä julistamme. Sanoma on profeetallinen. Jeesus on antanut seurakunnalleen profetian hengen lahjan eli Jeesuksen todistuksen (Ilm. 12:17 ja 19:10).

Jeesus käyttää edelleenkin profeetallista julistustapaa, niin kuin hän teki ollessaan maan päällä. Hän sanoi: ”*Minä sanon tämän teille jo nyt, ennen kuin ennus-*

tus toteutuu, jotta sen toteutuessa uskoisitte, että minä olen se joka olen” (Joh. 13:19). Usko Jeesukseen ottaa vastaan jo nyt hänen lähettämänsä ilmoituksen, onhan kaiken aikaisemman toteutuminen merkki siitä, että loppukin toteutuu.

Kenenkään ei tarvitse olla epä tietoinen Kristuksen tunnustamasta seurakunnasta. Totuutta rakastava uskova johdetaan sekoituksesta yhteen ja ainoaan uskoon, Jeesuksen uskoon. Jeesus haluaa sinunkin liittyvän seuraajakseen työnsä päättäjien joukossa ja ottamaan Kristus vastaan omana Herranasi ja Vahtaajanasi.

Yksi tärkeimmistä hengellisen elämän ylläpitäjistä on seurakuntayhteys, johon liitytään oman uskon ja tunnustuksen perusteella kasteen kautta. Elämme uskonnollisen hajaannuksen ajassa. Jeesus halusi ilmaista selvästi sanassaan, mistä hänen seurakuntansa voidaan tuntea meidän aikanamme. Otan esille niistä joitakin:

- Lopun ajan seurakunnan tulee olla Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan profeetallisen sanan ilmoittaja viimeisenä aikana. Seurakunnalle annetaan avuksi Jeesuksen todistus eli profetian henki tähän työhön (Ilm. 19:10). Elän hengessä maailman laajuinen seurakunta valmistaa ihmiskunnan Herran toiselle tulolle (Matt. 17:11).
- Tehtävässään maailman laajuisena Herran seurakuntana, sen kuuluu julistaa viimeistä lopunajallista kolmiosaista parannussanomaa ja iankaikkista evankeliumia kaikille luoduille (Ilm. 14:6–12).
- Apostolisen uskon, opetuksen ja käytännön palauttajana Jumalan kansa vie uskonpuhdistuksen pää-

tökseen (Tit. 2:14; Ilm. 14:6). Sen seurakunta tekee saatuaan Jeesuksen lupaaman Pyhän Hengen erikoisen voiman (Ilm. 18:1–4).

- Oikean seurakunnan tuntomerkkinä on arvostaa profeettallisen sanan ja Jumalan käskyjen noudattamista. Jumalan seurakunnan mottona ovat aina olleet sanat: ”*Py-sykää laissa ja todistuksessa!*” *Elleivät he näin sano, ei heillä aamunkoittoa ole*” (Jes. 8:20, VKR).
- Opettaa, että pelastus saadaan armosta Jeesuksen Kristuksen kautta ja otetaan vastaan uskossa Jeesukseen Kristukseen (Joh. 3:16).
- Opettaa Raamatun mukaisesti, että seurakunnan yleisnimi Raamatussa Abrahamista lähtien on Israel ja uudessa liitossa Jumalan Israel erotuksena valtiollisesta Israelista (Gal. 6:16). Jumalan seurakuntaa vastustavaa valtaa nimitetään Raamatussa alusta alkaen Babyloniksi, joka yhdistää ennen Kristuksen tulemista, kaikki kansat taisteluun Jumalan kansaa vastaan (Ilm. 13). Katso lisää s. 198.

Jeesus yhdistää totisena viinipuuna Jumalan kansan kokonaisuudessaan itseensä. Jos seurakunta on uskollinen ja kuuliainen lupaukselleen, kunnioittaa Herraa, Israelin Jumalaa, niin ei mikään voima voi sitä kaataa. Raamattua tunteva ja sen opetusta rakastava löytää Kristuksen oikean seurakunnan, mutta Jumalaa vastustava ei ymmärrä Babylonin, Lohikäärmeen, pedon, eikä väärän profeetan salaisuutta.

Jeesus liittää opetuslapsensa toimimaan elävinä kivinä (Ef. 2:18–21) seurakuntansa rakentamiseksi ja valtakuntansa tulemisen jouduttamiseksi maan

päälle. Siihen voimme käyttää kaikki kykymme, jotka Jumala on lapselleen antanut. Saamme antaa Jumalalle kiitosuhriksi fyysiset kykymme, voimamme ja koko olemuksemme. Jumala antaa neuvon ja viisauden sanassaan hoitaa kaikin tavoin terveyttämme.

Herra neuvoo ihmistä, joka etsii oikeata suhdetta Luojaansa: ”– *Sinulle, ihminen, on ilmoitettu, mikä on hyvää. Vain tätä Herra sinulta odottaa: tee sitä mikä on oikein, osoita rakkautta ja hyvyyttä ja vaela valvoen, Jumalaasi kuunnellen*” (Miika 6:8).

Suhde Jumalaan on kohdallaan silloin, kun ihminen nöyrytyy Jumalan tahtoon. Roomalaiskirjeessä Paavali totesi, että evankeliumin julistuksen päämääränä on ihmisen johdattaminen uskoon ja kuuliaisuuteen. Armo voi jäädä turhaksi, jos se jää puolitiehen. Paavalin kohdalla Jumalan armo ei ollut turha: ”*Mutta -Jumalan armosta minä olen se mikä olen, eikä hänen armonsakaan minua kohtaan ole mennyt hukkaan. Olen tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä, en tosin minä itse, vaan Jumalan armo, joka on ollut voimani*” (1. Kor. 15:10).

Jos vain anteeksianto otetaan vastaan ja hylätään Jumalan armon kasvattava vaikutus, ei ole ymmärretty armon suuruutta. Raamattu sanoo: ”*Jumalan armo on näet ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille, ja se kasvattaa meitä hylkäämään jumalattomuuden ja maailmalliset himot ja elämään hillitysti, oikeamielisesti ja Jumalaa kunnioittaen tässä maailmassa*” (Tit. 2:11, 12).

Vain kokonaisvaltainen evankeliumin ja armon vastaanottaminen tekee ihmisestä Jumalan todellisen lapsen. ”Gol-gatan veressä voima on,” todetaan eräässä hengellisessä laulussa. Raamat-

tu opettaa uskovan ihmisen täydellisen antautumisen (kuuliaisuuden) Jumalalle jäävän pyrkimyksen tasolle, ja siksi tarvitaan Herran täysi armo. Täysi armo on sellaisen uskovan osa, joka lepää Jumalan kasvattavan armon varassa, ja luottaa Kristuksen pyhitävään vanhurskauteen hänenkin kohdallaan.

Raamattu käyttää Jumalan armon kasvattavasta voimasta nimeä pyhitys. Se on välttämätöntä pelastuaksemme. *”Tavoitelkaa rauhaa kaikkien kanssa ja pyrkikää pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa”* (Hepr. 12:14). Kun ihminen pyrkii täyden armon omistamiseen, hänelle avataan tie Isän sydämellemme Jeesuksen lunastustyön kautta. Pyhän Hengen vaikuttava voima saa aikaan tahottomista ja tekemistä Herran tahdon mukaan. *”Jumala saa teissä aikaan sen, että tahdotte tehdä ja myös teette niin kuin on hänen hyvä tarkoituksensa”* (Fil. 2:13).

Alkulankeemuksen jälkeen ihminen on ollut voimaton vastustamaan Paholaista, siksi hän tarvitsee ulkopuoleltaan voiman voittamaan perityt ja hankitut taipumukset pahaan. Ihmisestä tuli lankemuksen kautta Saatanan vanki ja on luonnostaan taipuvainen tottelemaan hänen tahtoaan. Ainoastaan silloin kun Kristus asuu uskon kautta ihmisessä, vaikuttaen tahtomisen ja tekemisen, ihmisellä on voima kohdata ja vastustaa suurta vihollistaan.

Kristus ihmisessä on ainoa, joka voi vastustaa Paholaisen valtaa. Tämä on erittäin tärkeä totuus, joka jokaisen tulee ymmärtää Paavalin tavoin hänen kirjoittaessaan; *”ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa –”* (Gal. 2:20 alku). Jumalan täysi armo on Jeesuksessa, hän mahdollistaa anteeksiannon ja vapauden synnin orjuudesta. Tätä on

puhdas evankeliumi: *”Hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä”* (Matt. 1:21, VKR). Herra pelastaa meidät synneistämme ei synneissämme.

Pyhä Henki ja Jumalan sana tekee ihmisestä uuden luomuksen. Kuitenkin uudestisyntymisen jälkeenkin meissä on vielä lihan mieli, joka sotii jatkuvasti meissä asuvaa Hengen mieltä vastaan. Maailma, lihan mieli ja Paholainen eivät jätä rauhaan ketään Jumalan palvelijaa. Päinvastoin, vasta silloin ne juuri ryhtyvätkin tositoimiin estääkseen uskovaa saamasta selville, kuinka suuri on se armo, joka on häntä kohdannut. Herran oma kokee päivittäin sen uskon voiman, joka voittaa maailman, koska Kristus on uskovan puolella. Jumalan ihminen taistelee voitettua vihollista vastaan.

Sen jälkeen, kun ihminen lankesi tottelemattomuuteen, on käyty taistelua Jumalan laista, joka saavuttaa huippunsa lopun aikana. Jumala ei jätä ketään epätietoiseksi asemastaan Jumalan silmissä, ja hän on nähnyt hyväksi tänä viimeisenä aikana paljastaa, olemmeko todella aidosti kuuliaisimpia hänelle vai emmekö.

Ihminen, joka tahtoo pelastua, valmistetaan kohtamaan Luojaansa kasvoista kasvoihin. On selvää, ettei Herra voi vaarantaa ikuisuutta ottamalla tai vaaseen syntiä rakastavaa. Tulisi eräänä päivänä uusi kapina. Valitessaan asukkaat iankaikkiseen valtakuntaansa Herra ”koettelee”. Hän käyttää sapatia koetellakseen uskovan rakkauden ja kunnioituksen vilpittömyyttä Luojaansa kohtaan. On hyvä miettiä, miksi juuri neljännessä käskystä tehtiin kuuliaisuuden koetin? Mikä käsky olisikaan

sapattia parempi? Näin on sen Luoja viisauudessaan säätänyt.

Ihmiset eksytetään uskomaan, että neljäs käsky kuuluu vain juutalaisille, vaikka sapatti oli jo olemassa ennen yhtään juutalaista. Ei ole ymmärretty sitä, että Israel sai käskyt kirjoitetussa muodossa, koska Jumala oli valinnut sen olemaan lakinsa vartija ja sen ilmoittaja kaikille ihmisille. Herra on halunnut alusta alkaen, että hän voisi kirjoittaa kaikkien ihmisten sydänten lihatauluihin liiton ehdot, rakkauden ja vapauden lain.

Israelille Herra antoi universaalisen siveyslain lisäksi sen omat kansalliset lait. Ne ovat oma lukunsa eivätkä sido uuden liiton uskovia juutalaisia eikä seurakuntaa. Niihin kuuluvat mm. erinäiset juhlasapatit, jotka eivät ole verrattavissa Herran luomisen ja lunastuksen muistomerkkiin, luomisviikon seitsemänten päivään.

Valitettavasti kuitenkin monet yhdistävät Israelin kansallisen lakitekstin samanvertaiseksi Herran lain kanssa ja saavat näin syyn olla pitämättä kaikkia kymmentä käskyä. Hämmennystä ovat herättäneet Paavalin sanat: *”Kukaan ei siis saa tuomita teitä siitä, mitä syötte tai juotte tai miten noudatatte juhla-aikoja ja uudenkuun ja sapatin päiviä.”* eikä huomata Paavalin jatkavan: *”Ne ovat vain sen varjoa, mikä on tulossa –”* (Kol. 2:16, 17).

Jumalan itsensä kahteen kivitauluun kirjoittamat ehdottomat ja muuttumattomat sanat esittävät taivaan valtakunnan ikuisen perustuslain ja ne kirjoitetaan myös Jumalan kansan ja taivaan perillisen mieleen: *”Tämän liiton minä teen Israelin kansan kanssa näiden päivien jälkeen, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän sisimpäänsä, kirjoitan sen heidän*

sydämeensä. Minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani” (Hepr. 8:10).

Herra on valinnut seurakuntansa paljastamaan jumalisuuden/laittomuuden salaisuuden ja hylkäämään väärän jumalanpalveluksen. Jeesus vetoaa Henkensä ja seurakuntansa kautta ottamaan vastaan kutsu pelastukseen *”Henki ja morsian sanovat: ”Tule!” Joka tämän kuulee, sanokoon: ”Tule!” Joka on janoissaan, tulkoon. Joka haluaa, saa lahjaksi elämän vettä”* (Ilm. 22:17).

Ennen kuin jatkamme ihmisen tien matkaa eteenpäin sen dramaattisiin loppuvaiheisiin, niin kerratkamme joitakin pääaiheita lukemastamme. Nostaisin jälleen esiin joitakin juuri tälle ajalle tyypillisiä seikkoja, jotka Jumala on armossaan ilmoittanut tälle sukupolvelle.

Raamatun viimeinen armosanoma vetoaa rakkauteen ja oikeamielisyyteemme tänä laittomuuden ja rakkauttomuuden aikana. Kolmen enkelin sanomien vastaanottaja valmistetaan ja puhdistetaan veren evankeliumin kautta kohtaamaan Herra rauhassa. Ihmiskunta kuulee iankaikkisen evankeliumin, joka pitää sisällään pyhäkköopin merkityksen, Jumalan kaikkien käskyjen noudattamisen, Jeesuksen uskon omistamisen ja uskon Jeesukseen.

Nämä edellä mainitut seikat mittaavat rakkautemme Jeesusta kohtaan ja ovat niin kuin seula, jolla kristityt seulotaan. Valintamme Jumalan puolelle vahvistetaan parhaillaan taivaan pyhäkössä. Jos Jeesus saa edustaa meitä uskoviensa tuomiolla, silloin veriruskeat synnit ja värrydet kohdallamme taivaan tilikirjassa pyyhitään lopullisesti pois. Nimemme jätetään Karitsan Elämänkirjaan, ja uskovalle avataan uusi puhdas sivu, jossa ovat kirjoitettuna Jeesuksen verellään si-

netöimät sanat; ”Kaikki synnit ovat anteeksi annettu” (vrt. Hes. 18:21, 22).

On äärimmäisen tärkeää saada Jeesuksen allekirjoitus synninpäästöömme. Raamattu kertoo minkälaiset uskovat Jeesus tunnustaa omikseen, eli kenet hän armahtaa: ”*Kuinka rakastankaan sinun lakiasi! Kaiken päivää minä sitä tutkin*” (Ps. 119:97).

”*Herra, sitä minä toivon, että pelastat minut. Sinun lakisi antaa minulle ilon*” (Ps. 119:174).

Jeesus puolustaa vain uudestisyntyneitä. Vapahtaja ei voi olla sellaisen puolustajana, joka ei halua luopua synneistään. Vääryyttä rakastava ei viihtyisi olla Jumalaa lähellä ja hän olisi vaarana tai vaan onnelle, ilolle ja rauhalle.

Jumala on huolestunut pelastuksestamme. Raamatussa painotetaan tämän päivän (yhden päivän) merkitystä. Tämän Herra tekee siksi, että ihminen las kisi aikansa oikein ja tajuaisi tämän hetken merkityksen koskien tulevaisuutta. Näyttää siltä, kuin ihmisen olisi luotu rakentamaan tulevaisuutta nykyisyydessä, eli valmistua kohtamaan ikuisuus jo ”tänään.” Jumala antaa yltäkylläisen elämän sellaiselle ihmiselle, joka valitsee

Jeesuksen uskonsa kohteeksi ja elämänsä Herraksi. Älköön Herramme tuskallinen kuolema ristillä ja tuskan veripisarat Getsemanen puutarhassa olkoot turhia meidän kohdalla.

Herra on kiinnostunut myös omiensa ajallisesta hyvinvoinnista. Hänen huolenpitonsa tässä elämässä tähtää hänen ennalta näkemäänsä ja tietämäänsä. Tulevat vitsauksetkin voidaan kohdata turvallisesti omaksumalla sanoma, joka on annettu juuri siksi, että voisimme kohdata tulevaisuus rohkealla mielellä. Jeesus han totesi lopunajasta, että ihmiset *menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa*. Tällaisen taakan Herra nostaa pois omiensa sydämiltä.

Sen sijaan Herran omille annetaan tehtävä. Jumalalta voimaa saaden he ottavat vastaan Jeesuksen antaman työn: ”*Suuren torven soidessa hän lähettää enkelinsä neljälle ilmansuunnalle kokoamaan kaikkialta maan kaikista ääristä ne, jotka hän on valinnut*” (Matt. 24:31). Tämä aika on käsillä parhaillaan. Meitä kutsutaan olemaan valoja synkässä maailmassa ja kertomaan lähimmäisillemme ilosanomaa ”*häneltä, joka on, joka oli, ja joka tuleva on*” (Ilm. 1:4).

Ihmisen tie 29

Vitsaukset

Jeesuksen ensimmäisen tulemisen yhteyteen liitetään sanat: ”*Katso, pimeys peittää maan, yön synkkyys kansat*” (Jes. 60:2). Ennen Kristuksen toista tulemista on odotettavissa samankaltainen tilanne maailmassa. Jeesuksen ensimmäinen, kuten toinenkin tuleminen toi, ja tulee tuomaan pelastuksen maailmalle.

Johannes Kastaja lähetettiin raivamaan Elian hengessä tietä Jeesuksen ensimmäiselle tulemiselle. Olisi outoa, ellei näin tehtäisi myös ennen Kristuksen toista tulemista. Olemmekin jo tutustuneet Herran suunnitelmaan, joka valmistaa maailman Kristuksen toiseen tulemukseen. Kolme ”enkeliä” on lähetetty kaikkeen maailmaan kuuluttamaan Kristuksen toisen tulemisen ajankohtaisuutta.

Julistettava sanoma antaa kaikille, jotka sen kuulevat ja ottavat omakseen, mahdollisuuden saada Jumalan sinetti, joka pelastaa ikuiseen elämään ja sen lisäksi varjelee ennen Jeesuksen tulemistä elossa olevat uskovat tulevissa maailmanlaajuisissa vitsauksissa. Elian sanomaa ”*tehkää parannus*” julistetaan kaikessa voimassaan niin, että koko maa valkeenee (ks. Ilm. 18:1).

Raamatun sanan valo paljastaa valheen kulussit, jotka sortuvat ennen Kristuksen tuloa. Totuutta rakastavien silmiltä otetaan pois verho, ja monet

hylkäävät Babylonin valheellisen jumalanpalveluksen, valmistuen näin pelastukseen. ”*Minä kuulin taivaasta toisenkin äänen, joka sanoi: 'Lähtekää pois, jättäkää hänet, te, jotka olette minun kansaani, ette te joutuisi ottamaan osaa hänen synteihinsä ettekä jäisi alttiiksi niille vitsauksille, joilla häntä lyödään'*” (Ilm. 18:4).

Jumalan omat, jotka eivät vielä ole kuulleet viimeistä varoitusta, hylkäävät pedon merkin ja vastaanottavat Jumalan sinetin Hengen vaikutuksesta. Seurakunta kokoaa hajallaan olevat Jumalan lapset yhteen kaikista kansoista, kielistä, kansanheimoista ja uskontokunnista ennen vitsauksia.

Tapahuu myös päinvastaista. Saatanakin lisää ponnistuksiansa äärimmillään. Suurempi osa ihmiskuntaa torjuu valon, paaduttaa sydämensä ja joutuu pimeyden ja synkkyuden aikaan. Seuraavat sanat ovat kohtalokkaat kolmen enkelin sanoman torjuneelle, hän ”*joutuu yhtä lailla juomaan Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu Jumalan vihan maljaan*” (Ilm. 14:10).

Tulee aika, ja se on jo nyt, jolloin tosi kristittyjen on lähdettävä Babylonista, johon kuuluvat myös langenneet kirkkokunnat, jotka opettavat vastoin Herran sanaa. Abraham joutui jättämään isänsä kodin lähtiessään Babylonista kohti luvattua maata (1. Moos. 12:1). Luther ja muut uskonpuhdistajat jou-

tuivat aikanaan hylkäämään isiensä uskon.

Langenneissa kirkkokunnissa olevaa Jumalan kansaa kehoitetaan irtisanoutumaan Babylonin synneistä. Hyvä Paimen, Jeesus, kokoaa Hengen ja näkyvän seurakuntansa kautta omat lampaansa turvaan pelastuksen arkkiiin. Jesaja ennustaa ajasta, jolloin kansojen kalleudet ja rikkaudet (Jes. 60:5–9) tuodaan yhteen. Tässä tarkoitetaan, hengellisesti ymmärtäen, kaikkia ”Babylonissa” olevia Jumalan lapsia, ja kaikkia ”Egyptin orjuudesta” pelastettuja. He ovat arvokkaita, sillä heidät on lunastettu Jumalan Pojan veren hinnalla. Veren voima vapautti heidät Babylonin vankeudesta ja ”Egyptin” orjuudesta.

Jo ensimmäinen käsky muistuttaa exoduksesta: ”Minä olen Herra sinun Jumalasi, joka johdatin sinut pois Egyptistä, orjuuden maasta. Sinulla ei saa olla muita jumalia” (5. Moos. 5:6, 7). Jumalan ihminen viedään taivaalliseen Kanaanin maahan exoduksen kautta. Egypti ja Babylon ovat eräänlaiset synonyymit keskenään Raamatun kuvakielessä. Herra on halunnut aina vapauttaa omansa synnillisistä sidonnaisuuksista, jotka sitovat hänen lapsensa maailmaan/Babyloniin.

Herralla on viimeisenä aikana paljon kansaa Babylonissa. Heitä kehoitetaankin Abrahamin tavoin lähtemään siitä pois, etteivät joutuisi Babylonin tuomioista osallisiksi. Raamatun exodus on paljon parempi, kuin se exodus, josta niin paljon nykyään puhutaan. Taivaallinen exodus tapahtuu merkein ja ihmein Jumalan seurakunnan ja Pyhän Hengen voimassa (Ilm. 22:17).

Armonajan tiedetään päättyneeksi silloin, kun vitsaukset alkavat langeta

maailman ylle. Armon ajan päättyminen on esitetty seuraavin sanoin: ”*Jumalaton eläköön yhä jumalattomasti, saastainen rypeköön saastassaan, vanhurskas harjoitakoon vanhurskautta ja pyhä edetkään pyhyden tiellä. Minä tulen pian, ja tullessani minä tuon jokaiselle palkan, maksan kullekin hänen tekojensa mukaan*” (Ilm. 22:11, 12).

”– ja temppelistä tuli ulos seitsemän enkeliä, seitsemän vitsauksen toimeenpanijat. Heidän pukunsa oli puhtaana valkoista peltavaa, ja rinnan ympärillä heillä oli kultainen vyö. Yksi neljästä olennosta antoi näille seitsemälle enkelille seitsemän kultaista maljaa, jotka olivat täynnä Jumalan vihaa, hänen, joka elää aina ja ikuisesti. Jumalan kirkkaus ja voima täytti temppelin savulla, niin ettei kukaan voinut mennä sisälle temppeliin, ennen kuin nuo seitsemän enkeliä olivat panneet seitsemän vitsausta täytäntöön” (Ilm. 15: 6–8).

Niin kauan, kuin Jeesus on taivaan pyhäkössä rukoilemassa puolestamme, kestää armonaika. Tulee kuitenkin hetki, jolloin temppeli tulee savua täyteen, mikä merkitsee sitä, että Jeesus on poistunut sieltä. Evankeliumia ei enää julisteta! Pappispalvelu taivaan temppelissä on silloin päättynyt. Pelastuksen arkin ovi suljetaan.

Silloin taivaan komentokeskuksessa siirrytään viimeisten vitsausten aikaan. Ihmiskunnan historiassa tapahtuu samoin kuin mitä tapahtui Nooan päivinä sen jälkeen, kun arkki oli valmis ja koko sen aikainen maailma oli saanut pelastuskutsun. Enkeli sulki arkin oven, eikä kukaan enää voinut päästä sisälle pelastuakseen.

Jumalan viha on yhtä todellista kuin hänen rakkautensa. Palataan sen vuoksi aikaan, jolloin Jumalan viha ensi kertaa täyttyi asutussa maailmassa, eli Nooan

aikaan. Vedenpaisumuskertomuksessa Jumala ilmoitti toimintatavan, jotka edeltävät tuomiota. Miten Herra toimi silloin?

1. Ensin Jumala katsoo alas maailmaamme nähdäkseen, milloin on tarpeeksi todisteita hänen puuttua asioiden kulkuun. Tällöin kuvaan tulee mukaan Jumalan äärimmäinen pitkämielisyys. Ehkä Herra odottaa vielä vaikkapa sinua ja minua.

2. Sitten, kun Herran kärsivällisyys ja synnin mitta on täysi, hän etsii itselleen sanansaattajan, jolle hän ilmoittaa suunnitelmansa. Tällöin Jumalan näkyvä seurakunta astuu näyttämölle, koska se on pantu julistamaan tälle ajalle annettua ”Elian” sanomaa.

3. Herran maailmalle antama varoitus- ja pelastussanoma löytää pelastusta etsivät ja sitä kaipaavat. Sanomaan on sisällytetty varoitus vitsauksista, jotka kohtaavat kaikkea maata. Jumalan omat varjellaan vitsausten seurauksilta, kuten Israelin kansaa varjeltiin aikoinaan Egyptin vitsausten päivinä.

4. Tuomion toteutus: Positiivinen heille, jotka ovat kuuliaiset Jumalan tahdolle. Heidät Herra pelastaa luoksensa taivaaseen. Negatiivinen heille, jotka hylkäävät Jumalan käskyt. Heidän armonaikansa päättyy. Kristuksen toisen tulemuksen kirkkaus tuhoaa heidät.

5. Uusi alkua. Vitsauksien ollessa kyseessä, on uuden alun vuoro odottaa vielä tuhat vuotta. Tämän ajan viettävät Jumalan palvelijat taivaassa ja Paholaisen

palvelijat kuolleina haudoissaan. Uusi taivas ja uusi maa luodaan sen jälkeen, kun synnin palvelijat Paholaista myöten ovat lakanneet olemasta (ks. Mal. 3:19).

Tietoa alkaneesta tuomion ajasta ja tulevista vitsauksista on saarnattu vuodesta 1844. Emme tiedä tarkkaa hetkeä näkymättömän rajaviivan ylityksestä meidän kohdallamme, siksi meidän tulisi tehdä valintamme vahvaksi Jumalan puolelle päivittäin. Ilmeistä on, että maailma jatkaa elämistään normaaliin tapaansa, vaikka armonaika on umpeutunut. Arkin oven sulkemisen jälkeen, ihmiset saattoivat elää ihan rauhassa seitsemän päivää pilkatun ja nauraen arkkiin menneitä.

Lopun aikana on monenlaista toimintaa, istutetaan ja rakennetaan, eikä tiedetä, että taivaassa on jo todistukset kirjoitettu; toiset otetaan ylempälle luokalle ja toiset jätetään. Viitteen tuohon aikaan antaa seuraava jae Raamatussa: *”Jumalaton eläköön yhä jumalatomasti, saastainen rypeköön saastassaan, vanhurskas harjoittakoon vanhurskautta ja pyhä edetköön pyhyiden tiellä”* (Ilm. 22:11). Raamattu ei tunne käsitettä salainen tempaus, vaan se tuntee käsitteen salaisesta, meille näkymättömästä hetkestä taivaassa, jolloin armon ovi suljetaan. Silloin kaikkien osa on sinetöity lopullisesti. Vitsaukset alkavat vuotaa maailman ylle.

Kun on kysymys lopun ajan vitsauksista, niin meille on annettu niihin nähdessä esimerkkitapaus Egyptin vitsauksissa. Ne löytyvät toisen Mooseksen kirjan luvuissa 8–12. Egyptin vitsaukset ovat kirjoitettu Raamattuun siksi, että osaisimme selittää lopun ajan vitsaukset oikein. Niissä ilmeni kaksi tärkeää seikkaa. Ensiksikin Jumalan kansa eli vitsausten

keskellä ja toiseksi, Herra varjeli verellä merkityt kodit esikoisten kuolemalta.

Egyptin vitsauksissa neljännen vitsauksen kohdalla mainitaan seuraavat sanat: ”Ja minä varjelen sinä päivänä Gosenin maakunnan, missä minun kansani asuu, niin ettei sinne tule paarmoja. Niin sinä näet, että minä, Herra, toimin tässä maassa” (2. Moos. 8:18). Muita esimerkitapauksia: ”Mutta minä teen eron israelilaisten karjan ja egyptiläisten karjan välillä, eikä israelilaisten eläimistä kuole ainoatakaan. — Loitsijatkaan eivät paiseidensa takia mahtaneet mitään Moosekselle, paiseita oli loitsijoissa samoin kuin kaikissa muissakin egyptiläisissä. — Vain Gosenin maakunnassa, missä israelilaiset asuivat, ei rakeita satanut” (9: 4, 11, 26).

”Ihmiset eivät nähneet toisiaan eikä kukaan voinut kolmeen päivään mennä minnekään, mutta israelilaisten asuinsijoilla oli valoisaa” (10:23).

”— sillä Herra kulkee kaikkialla surmaamassa egyptiläisiä, mutta kun hän näkee veren ovenpielissä ja kamanassa, hän kulkee sen oven ohi eikä anna tuhoijan tulla koteihinne teitä surmaamaan.” (12:23).

Tämä periaate tai malli tulee toimimaan myös lopunajan vitsauksien langetessa kaikkialle maailmassa. Vitsausten aiheuttamista kärsimyksistä Herran omat säästetään, vaikka he elävätkin niiden keskellä. Jumalan sinetti heissä antaa varjeluksen iankaikkiseen elämään, eli pelastukseen toiselta kuolemalta.

Elämme nyt aikaa, jolloin tapahtuu monenlaisia onnettomuuksia niin maalla merellä kuin ilmassa. Nykyisissä katastrofeissa, nälänhädissä, sairauksissa ja luonnon saastumiseen liittyvissä ilmiöissä on huomattavaa se, että ne kohtaavat niin uskovia kuin uskottomia.

Danielin kirjassa on lupaus, jonka

täyttymys koetaan juuri ennen viimeisen ahdistuksen alkua: ”Silloin astuu esiin Mikael, suuri enkeliruhtinas, joka seisoo kansasi suojana. Ja tulee ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä alkaen, kun kansoja on ollut, aina tuohon aikaan saakka. Mutta sinun kansasi pelastuu, pelastuu jokainen, jonka nimi on kirjoitettu kirjaan” (Dan. 12:1). Kristus, joka ennen vitsausten vuodattamista on poistunut suorittamasta pappispalvelua, tulee itse Mikaelina puolustamaan omiaan.

Johdantona ja syyksi vitsauksille ovat Jesajan ennustamat sanat: ”Autioksi maa autioituu, tyhjäksi se ryöstetään. Näin on Herra puhunut. Maa kulottuu ja kuivuu, maanpiiri riutuu ja kuivuu, maan lailla taivaskin riutuu. Maa muuttuu saastaiseksi jalkojen alla, sillä sen asukkaat ovat hylänneet lain, rikkoneet käskyt, tehneet tyhjäksi ikuisen liiton.” (Jes. 24:3–5, alkuosa).

Syyt vitsausten vuodattamiseen jatkuvat: ”Sillä itse Herra lähtee asuinpaikastaan vaatiakseen maan asukkaat tilille kaikesta pahasta, mitä he ovat tehneet. Silloin maa paljastaa kaiken siihen vuodatetun veren eikä enää peitä surmattujen ruumiita” (Jes.26:21).

”Sen pauhu kantautuu maan ääriin saakka. Herra käy oikeutta kansojen kanssa, hän vaatii tilille kaikki ja antaa miekan surmata jumalattomat” (Jer. 25:31). Herran neuvo kuuluu aikamme Jumalaa palveleville: ”Pysykää laissa ja todistuksessa!” Elleivät he näin sano, ei heillä aamunkoittoa ole” (Jes. 8:20, VKR). Muinaiset profeetat ennustivat ajasta jolloin Jumala ei ”sodi” yksinomaan Paholaista vastaan, vaan ottaa kohteekseen ihmisetkin (ks. Jes. 26:21, Jer. 25:31, Hes. 9:1–6).

Syy Jumalan vihaan ovat monet ihmisten tekemät lait lopun aikana, sillä

ne suuntautuvat Herran käskyjä vastaan kauniista tarkoituksesta huolimatta. Ne tulevat jouduttamaan vitsausten tuloa täyttäessään synnin mittaa. Sellaisia lajeja ovat esim. sunnuntailaki, uskovien vaino ja sukupuolineutraali avioliitolaki, joka muistuttaa tuhoon tuomitun Sodoman ja Gomorran päivistä. Alamme tulla aikaan, jolloin synnin mitta täyttyy. Ei ekumeniakaan selviä puhtain paperein ennustusten mukaan. Yhteyttä yritetään luoda pelkästään ykseyksen vuoksi, vaikkapa Jumalan sanan ja käskyjen kustannuksella. Näin vain lisätään synnin mitta.

Ensimmäinen vitsaus

”Ja minä kuulin suuren äänen temppelistä sanovan niille seitsemälle enkelille: ’Menkää ja vuodattakaa ne seitsemän Jumalan vihan maljaa maan päälle.’ Ja ensimmäinen lähti ja vuodatti maljansa maan päälle; ja tuli pahoja ja ilkeitä paiseita niihin ihmisiin, joissa oli pedon merkki ja jotka kumarsivat sen kuvaa ” (Ilm. 16:1, 2, VKR).

Pedon merkillä on vaikutus terveyteen, sillä luopuessaan sapatista, jonka Luoja sääti terveydeksemme, ei seurauksia voi välttää. Synnin sairaus vaikuttaa monin tavoin hengen, sielun kuin ruumiinkin hyvinvointiin. On varmaa, että paiserutto ilmiöön kiinnitetään huomiota mediassa. Sanoma- ja aikakauslehdissä on suurin kirjaimin otsikko: ”Yllättävä paiserutto leviämässä. Sen ehkäisyssä lääketiede on voimaton.” Tuskin moni ymmärtää paiseiden johtuvan heissä olevasta pedon merkistä.

Oppi pedon merkistä on Jeesuksen ilmoittama sanassaan. Jo ensimmäinen vitsaus vakuuttaa Jumalan lapsille heidän uskonsa puolesta. He saavat nähdä omilla silmillään kirjoitusten käyvän to-

teen. Pedon merkki on vastine Jumalan sinetille. Kumman valitsemme, kun ymmärrämme, mistä tässä kaikessa on kysymys?

Vitsaukset aloittivat Israelin vapautuksen Egyptistä. Meidän aikamme vitsaukset edeltävät myös lopun ajan Jumalan Israelin vapautusta. Ensimmäinen vitsaus, kuten jotkut muutkin, ovat samankaltaisia kuin Egyptiä kohdanneet. Näyttää siltä, että erityisesti ”kristityt,” jotka ovat kuulleet sanoman pedon merkistä, mutta ovat syystä tai toisesta mieltyneet laveampaan tiehen, tai eivät ole halunneet ymmärtää mistä on kysymys, joutuvat ensimmäisinä vitsausten kohteiksi. Kristus on oikeudenmukainen, niin välimiehenä kuin tuomarina. Mahdollisuus armon pyhittävään voimaan oli annettu.

Vapaan tahdon väärinkäyttö johtaa elämän kadottamiseen. Herra antaa armon niille, joille armo kelpaa, mutta tuomitsee ne, jotka sen ylenkatsovat. ”Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän pelastaa sen. Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saattaisi itsensä kadotukseen tai turmioon?” Luuk. 9:24, 25.) Miksi torjua Jumalan lähettämä armon sanoma tälle ajalle. Tätä elämää ajatellen näyttää siltä, että päästään paljon vähemmällä tässä ja nyt, jos ei ajallemme annettua sanomaa lähdetä seuraamaan. Tulevaisuutta ajatellen asiat kääntyvät pääläelleen. Tulee aika, jolloin ero Jumalaa palvelevan ja jumalattoman välillä on ilmeinen.

Malakia kirjoittaa: ”Mutta kun ne, jotka Herraa pelkäävät, puhuvat kaikesta tästä, Herra kuulee, mitä he sanovat. Kaikki kirjoitetaan muistiin hänen edessään. Se koi-

tuu iloksi niille, jotka kunnioittavat häntä ja pelkäävät hänen nimeään. – Sinä päivänä, jonka minä määrään, he jälleen ovat minun oma kansani, sanoo Herra Sebaot. – Ja minä olen hyvä heitä kohtaan, niin kuin isä on hyvä pojalleen, joka tottelee häntä. Te näette jälleen eron vanhurskaan ja jumalattoman välillä. Te näette, kuka on palvelut Jumalaa ja kuka ei ole häntä palvellut” (3:16–18).

Ensimmäinen vitsaus koski terveyttä. Terveys on tärkeimpiä siunauksia elämässämme. Raamatun Jumala on kiinnostunut ihmisen kokonaisvaltaisesta terveydestä. Ihminen on kokonaisuus, henki, sielu ja ruumis. Yhden osan sairastuminen vaikuttaa kahteen muuhun. Paiseet vaivasivat jumalattomia viidenteen vitsaukseen saakka. Märkivien haavojen tai paiseiden ei sanota surmanneen ketään.

Viittasimme aikaisemmin Aamoksen ennustukseen: ”Koittaa aika – sanoo Herra Jumala – jolloin minä lähetän maahan nälän. En leivän nälkää, en veden janoa, vaan Herran sanan kuulemisen nälän. Ihmiset hoippuvat mereltä merelle, pohjoisesta itään he harhailevat etsimässä Herran sanaa, mutta eivät löydä” (Aam. 8:11, 12). Historia toistaa itseänsä. Pimeä Keskiaika ja Ranskan vallankumous kuvasivat hyvin Aamoksen ennustusta. Silloinkin Herran sana oli kätketty ihmisiltä. Ranskan vallankumouksen aikana ei Raamattua saanut lukea. Suokoon Herra armonsa, että tuntisimme Raamattumme rakastuisimme siihen ja sen pelastavaan sanomaan. Kuka tietää, vaikka Raamattu tehtäisiin jopa kielletyksi kirjaksi, tai jotain vastaavaa tapahtuisi.

Toinen ja kolmas vitsaus

”Toinen enkeli tyhjensi maljansa mereen.

Meri muuttui kuin kuolleen vereksi, ja kaikki meressä elävä kuoli. Kolmas enkeli tyhjensi maljansa virtoihin ja vesien lähteisiin, ja ne muuttuivat vereksi” (Ilm.16:3, 4).

Tullaanko kerran näkemään lööpeissä suuria otsikoita merien, virtojen ja vesilähteiden muuttumisesta verennaiseksi, ikään kuin kuolleen vereksi, tai otsikoita kuolleiden kalojen aiheuttamasta löyhkästä? Toinen ja kolmas vitsaus vievät ihmiskunnan tosi ahtaalle. Verivitsaus kuvaa parhaiten synnin aikakautta. Verenvuodatus kuvaa Paholaisen luonnetta ja viimeisen ajan ihmiskunnan raakuutta.

On tultu aikaan, joka osoittaa synnin todellisen luonteen. Lucifer lupasi vapautta Jumalan lain rikkojille. Nyt nähdään, mihin laittomuus on johtanut ihmiskunnan. Paholaisen kuva näkyy synnin palvelijoissa. Ei voi muuta kuin ihmetellä ihmisten kiinnostusta nykyään rikosfilmeihin ja veritekojen innokkaaseen lukemiseen, ja jopa rikollisten peiteltyä ihailua on havaittavissa.

Egyptin vitsauksista ensimmäinen oli Niilin veden muuttuminen vereksi (2. Moos. 7:20, 21). Faraolle ilmoitetut vitsaukset olivat kaikki kohdistettu egyptiläisten epäjumalia vastaan. On hyvä tietää, miksi lopunajan vitsaukset ovat juuri sellaisia kuin ne ovat. ”Minä kuulin, kuinka vesien enkeli sanoi: – Vanhurskas olet sinä, joka olet ja joka olit, sinä Pyhä, joka annoit nämä tuomiot! He ovat vuodattaneet pyhien ja profeettojen verta, ja verta sinä panit heidät juomaan. He saavat ansionsa mukaan. Sitten kuulin alttarin sanovan: – Niin, Herra Jumala, Kaikkivaltias! Oikeat ja vanhurskaat ovat sinun tuomiosi” (Ilm. 16:5–7).

Mikä tappotanner tämä maailma onkaan ollut Kainin päivästä saakka. Kristit-

tyjen viaton veri on vuotanut aina Abelin ajoista. On ilmeistä, että maailma sortuu jälleen anarkiaan. ”*Sinun on tiedettävä, että viimeisinä päivinä koittavat vaikeat ajat. Silloin ihmiset rakastavat vain itseään ja rahaa, he ovat rehenteleviä ja pöyhkeitä, he herjaavat ja ovat vanhemmilleen tottelemattomia. He ovat kiittämättömiä, jumalattomia, rakkaudettomia, leppymättömiä, pannelteleviä, väkivaltaisia ja raakoja, kaiken hyvän vihollisia*” (2. Tim. 3:1–3).

”*Ja sille annettiin valta antaa pedon kuvalle henki, että pedon kuva puhuisikin ja saisi aikaan, että ketkä vain eivät kumartaneet pedon kuvaa, ne tapettaisiin*” (Ilm. 13:15, VKR).

Kun mietitään lähemmin käytännöllisiä seurauksia vitsauksista kaksi ja kolme, niin ei voi olla ajattelematta taloudellista ahdinkoa kalojen kuollessa, tai tuskaa puhtaan veden puutteesta. Monet hylkäävät totuuden usein sen tähden, etteivät joutuisi taloudellisiin vaikeuksiin. Meidän annetaan ymmärtää, että vaikka Herran omia uhataan taloussaarrolla, niin sinetillä merkityillä on kuitenkin leipää syödä ja vettä juoda. ”*Kenenkään ei ole lupa ostaa eikä myydä mitään, ellei hänellä ole tätä merkkiä, joka on pedon nimi tai sen nimen luku*” (Ilm. 13:17). Daavid tiesi sen kokemuksestaan Jumalan palvelijana. Hän kirjoitti: ”*Olen elänyt pitkän elämän, nuoruudesta vanhuuteen saakka. Koskaan en ole nähnyt vanhurskasta hylätynä enkä hänen lapsiaan kerjäämässä leipää*” (Ps. 37:25).

Muistamme Elian kokemuksen hänen ollessaan erämaassa kuningas Ahabia paossa. Korpit toivat Elialle ruokaa. Muistakaamme lupausta, jonka Herra antaa totuutta rakastaville, kun heitä vainotaan uskonsa tähden: ”*Se, joka elää vanhurskaasti ja puhuu oikein, joka hylkää*

laittoman hyödyn, joka pitää kätensä puhtaina lahjuksista, joka sulkee korvansa murhajuonilta eikä katsele sormien läpi vääryyden töitä. Korkealla vuorella hän saa asua, kalliolinnoissa, joissa hänellä on turva. Leipää hän saa riittämiin, eikä hänen juomavetensä ehdy” (Jes. 33:15, 16).

Neljäs vitsaus

”*Neljäs enkeli tyhjensi maljansa aurinkoon, ja aurinko sai vallan korventaa ihmisiä tulellaan. Ihmiset pahtuivat kovassa helteessä mutta herjasivat Jumalaa, jonka vallassa nämä vitsaukset olivat. He eivät kääntyneet, eivät antaneet kunniaa Jumalalle.*” (Ilm. 16:8, 9.)

Ilmastomuutokset näyttelevät merkittävää osaa neljännessä vitsauksessa. Säätieteilijät ovat 1990-luvulta lähtien alkaneet puhua yhä useammin salaperäisestä El Niño-ilmiöstä, jolla tarkoitetaan Tyynellämerellä, lähellä päiväntasaajaa, esiintyvää pintavesien lämpenemistä ja siihen liittyviä häiriöitä ilmakehässä. Aiemmin ilmiö toistui kerran tai pari vuosikymmenessä, nykyään paljon useammin. El Niño saa aikaan toisaalla ankaria tulvia, toisaalla kuivuutta. On mahdollista, että El Niño-ilmiö osaltaan varoittaa tulevista vitsauksista. Raamattu kertoo tuosta ajasta lisää: ”*Pellot ovat paljaina, vainiot vaikeroivat, sillä sato on tuhottu, viini kuivunut, öljy ehtynyt. Pelto miesten toivo on rauennut tyhjiin, viinitarhurit valittavat, vehnä ja ohra on menetetty, pelloilla ei ole mitään korjattavaa. Siemenjyvät ovat korventuneet kuokitun maan pintaan, varastot ovat työpötyhjinä, viljakuopat ovat sortuneet. Kuivuus on vienyt kaiken viljan. Voi karjaa! Se läähättää, harhailee näännyksissä, sillä laidunta ei löydy. Lampaatkin ovat tuhon omat. Myös villieläimet janoavat apua sinulta. Vesipurot ovat kui-*

vuneet, ja paahde on polttanut kaiken ruohon” (Joel 1:10, 11, 17, 18, 20).

Nykyään puhutaan usein ilmaston lämpenemisestä tai kylmenemisestä, seurauksena saasteista ja luonnon tasapainon muutoksista. Vaikka syyt olisivat mitkä tahansa, niin tuolloinkin Herra hoitaa lapsiansa. Lupausta kuuluu: ”Hän on suojaava varjo, hän on vartijasi, hän ei väisty viereltäsi. Päivällä ei aurinko vahingoita sinua eikä kuunvalo yöllä” (Ps. 121:5, 6).

Vitsaukset on kohdistettu muistuttamaan ihmiskuntaa sen tietoisista vääristä valinnoista. Aurinko ja sen palvonta on esittänyt merkittävää roolia kautta uskontojen historiaa. Suurin osa kristikuntaa kunnioittaa tänäkin päivänä, ehkä tietämättäänkin, auringonpäivää Herran päivän sijaan. Niinpä kohtaamme merkittävät sanat: ”Ihmiset paahtuivat kovassa helteessä mutta herjasivat Jumalaa, jonka vallassa nämä vitsaukset olivat. He eivät kääntyneet, eivät antaneet kunniaa Jumalalle” (Ilm. 16:9). Tätähän se oli jo ennen vitsauksiakin, jolloin kuului kehotus: ”Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia” (Ilm. 14:7). Silloin kehotukselle antaa kunnia Herralle ummistettiin kuitenkin korvat. Monilla ihmisillä on tapana syyttää jo nyt Jumalaa, saati sitten vitsausten tullessa.

Viides vitsaus

”Viides enkeli tyhjensi maljansa pedon

valtaistuimelle, ja pedon valtakunta pimeni. Ihmiset purivat tuskissaan kielensä verille mutta herjasivat taivaan Jumalaa tuskansa ja haavojensa tähden. He eivät kääntyneet, eivät luopuneet pahoista teoistaan” (Ilm. 16:10, 11).

Auringolla on osuutensa viidennesäkin vitsauksessa. Vitsaus sai aikaan pimeyden, joka kohtasi pedon valtaistuinta ja sen valtakuntaa. Pedon tuntomerkit me tiedämme Raamatun ja historian perusteella. Ensimmäisessä vitsauksessa voitiin jo huomata seurausta pedon merkistä, nyt viidennessä selviää pedon valtaistuimen paikka.

Koko maailmalle paljastuu viiden vitsauksen yhteydessä suuri harha: Se valo, jota peto (antikristus) on uskottellut itsellään olevan, olikin pimeyttä. Ne, jotka ovat ihaillen kumartaneet petoa ja kyselleet haltioituneina ”Kuka on pedon vertainen, kuka pystyy taistelemaan sitä vastaan?” (Ilm. 13:4), huomaavat tulensa johdetuiksi harhaan. Peto ja sen valtakunta pimeni.

Peto hallitsee maailmaa laajasti, joten on mahdollista, että meidänkin maamme pimenee. Tai sitten pedon valtaistuimella tarkoitetaan ehkä Vatikaania. Varmaa kuitenkin on se, että lopullinen pimeys saavuttaa jokaisen ihmisen, joka ei seuraa Raamatun neuvoa. ”Pysykää laissa ja todistuksessa!’ Elleivät he näin sano, ei heillä aamunkoittoa ole” (Jes. 8:20, VKR).

Viimeiset vitsaukset

Kuudes vitsaus
(Ilm. 16:12–16)

”Kuudes enkeli tyhjensi maljansa suureen Eufratvirtaan. Virran vesi kuivui, ja niin aukeni tie idän kuninkaille” (Ilm. 16:12).

Vertauskuva on jälleen Vanhasta testamentista. Eufratvirta oli muinoin suuren Babylonin virta. Sen kuivattaminen Persian kuninkaan Kyyroksen toimesta koitui Babylonin valtakunnan tuhoaksi vuonna 539 eKr. Kyyros esikuvaksi Kristusta. ”Minä sanon Kyyrokselle: ’Paimeneni.’ Mitä minä tahdon, sen hän toteuttaa, hän sanoo Jerusalemile: ’Sinut rakennettakoon, ja temppelille: ’Sinut perustettakoon jälleen.’” (Jes. 44:28.)

Kristus ja hänen joukkonsa ovat auringon nousun kuninkaita. Pelastus tulee ”idästä”. Kristuksen tuleminen on kuin salaman leimaus, joka nähdään idästä hamaan länteen. Maailman markkinatalouden aika kokee loppunsa tulleen. Kaikki se rikkaus ja taloudellinen menestys, josta maailma on nauttinut ja johon se on tukeutunut otetaan yllättäen pois. On hyvä, kun markkinatalous toimii, mutta jos siitä tulee elämän tärkein perusta ja tuki, elämme petollisessa eksoyksessä. Olemmekin nähneet aivan viime aikoina merkkejä siitä.

Kun luet Ilmestyskirjan 18. luvun tekstiä niin huomaat, kuinka sattuvasti

se paljastaa aikamme epävakaa taloudellista tilaamme Jumalan silmin nähtynä: ”Minkä hän on mainetta ja rikkautta ahnehtinut, saman verran antakaa hänelle tuskaa ja murhetta. Hän vakuuttelee yhä itselleen: ’Minä olen kuningatar ja istun valtaistuimella. Leski en ole, surua en ikinä koe’” (Ilm. 18:7).

Valheen kulissien kaatuessa huomataan, miten monilla tavoin Babylon eksoytti materiaalista maailmaa, harhauttaen sen viisauden nimellä kulkevilla valheillaan, Ihmisviisaus ilman Jumalan tuntemusta paljastuukin suureksi tyhmydeksi. ”Moni luulee omaa tietään oikeaksi, vaikka se on kuoleman tie” (Sananl. 14:12). Elävä usko Jumalaan voittaa maailman (1. Joh. 5:4). Sen voimasta Babylonin henki, eli maallistuminen, kukistetaan ihmisen sydäimestä, ja Kristus saa täyden hallintavallan.

Raamatun totuudesta luopuneet kirkotkin yhdessä maailman kanssa, tulevat huomaamaan kaiken taustana olevat ”Babylonin” valheet, mutta liian myöhään. Ei otettu ajoissa todesta toisen enkelin huutoa: ”Hänen jäljessään tuli toinen enkeli, joka kuulutti: ’Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon, tuo portto, joka iljetyksillään on vietellyt kaikki kansat juomaan vihan viiniä’” (Ilm. 14:8).

Ilmestyskirja kuvaa hyvyden- ja pahuuden voimien valmistumista kohtaamaan toisensa. ”Henget kokosivat kunin-

kaat paikkaan, jonka nimi on hepreaksi *Harmageddon*” (Ilm. 16:16). Hyvän taustavoimat ovat Kristus, hyvät enkelit ja seurakunta. Vastaavasti valheen taustavoimat ovat lohikäärme enkeleinen, peto ja väärä profeetta. ”Minä näin, kuinka lohikäärmeen suusta, pedon suusta ja väärän profetaan suusta lähti kolme saastais-ta henkeä, jotka olivat sammakon näköisiä” (Ilm. 16:13).

Lohikäärme on se sama ”käärme”, jonka tapasimme jo Eedenissä. Yhdessä merestä nousseen pedon, siis paavikunnan ja väärän profetaan kanssa, Paholainen muodostaa Jumalan kolminaisuutta vastaavan ”ryhmittymän.” Paholainen (lohikäärme) edustaa jumaluuden isää, väärä profeetta pyhää henkeä ja antikristus edustaa poikaa.

Väärä profeetta on kiinnostava ilmaus. Mikä tai kuka tämä on? Raamattu näyttää viittaavan tässä kohden maasta nousseeseen maapetoon. Se sai syntynsä 1700-luvun jälkipuoliskolla erämaalueella (Ilm. 13:11, 12).

Kirkkohistoria tietää kertoa Pohjois-Amerikan kohonneen ”maasta” johtavaksi protestanttiseksi kirkkovaltioksi. Johanneksen profetian mukaan Yhdysvallat näyttelee keskeistä osaa saatanan viimeisessä yrityksessä tuhota Jumalan kansa. Jotta näin tapahtuisi, Yhdysvalloissa on tapahduttava tuntuva muutos. Muutos koskee nimenomaan uskonnon aluetta. Raamatun antamat tiedot osoittavat Amerikan olevan juuri ennustettu ”väärä profeetta.” Samoin kuin maailman langenneet protestanttiset kirkkokunnat yleisesti ottaen. Nekin jakavat Yhdysvaltojen kanssa saman nimen; väärä profeetta.

Yhdessä Paholaisen kanssa mainittu kolmen ryhmittymä, meripeto, maapeto

ja väärä profeetta, ryhtyvät vainoamaan Kristuksen seurakuntaa. ”Yksissä tuumin he antavat valtansa ja voimansa pedon palvelukseen.” (Ilm. 17:13.) Suuren suosion saanut valheuskonto johtaa ihmeitten voimalla kansat ratkaisun laaksoon, Harmageddoniin ”Ne ovat pahoja henkiä, jotka tekevät ihmeitä, ja ne lähtivät kokoamaan maanpiirin kaikki kuninkaas-taisteluun, joka käydään Jumalan, Kaikkival-tiaan, suurena päivänä” (Ilm. 16:14).

Maalliset vallat johdetaan yhdessä uskonnollisten valtatekijöiden kanssa taisteluun Jumalan seurakuntaa vastaan tuhotakseen sen lopullisesti. ”Se käyttää ensimmäisen pedon puolesta tämän koko valtaa ja panee maan ja sen asukkaat kurtartamaan ensimmäistä petoa, sitä, jonka kuolinhaava oli parantunut. Se tekee suuria tuntekkoja ja saa tulen lyömään taivaasta maahan ihmisten nähden” (Ilm. 13:13).

Saatanan epäpyhä kolmiliitto peto, antikristus ja väärä profeetta sotivat kolmen saastaisen hengen avulla Kristusta ja Jumalan seurakuntaa vastaan (Ilm. 16:13). Harmageddonin taistelu on uskonnollinen, ei poliittinen. Kolme sammakon muotoista saastaista henkeä voidaan sanoa olevan:

1 Kristikuntaan pesiytyneet pakanalliset opit, kuten esim. sielun luontainen kuolemattomuus, ikuinen piina ja sunnuntain pyhyys.

2 Paholaisen voimassa tehdyt ihmeteot.

3 Spiritualismi, jonka vaikutus on nykyisin ilmeinen kaikissa yhteiskuntaluokissa ja monissa uskonnollisissa ryhmittymissä, saa käyttövoimansa sielun kuolemattomuusopista ja ns. vainajahenkien ilmestymisistä, joista Raamattu varoittaa. Kohta on tie valmis myös

Saatanalle ilmestyä näkyvänä kaikella valheen voimalla. Paavali kirjoitti ajasta, jolloin Paholainen tekee suuren ihmeen ilmestyessään Kristuksena. ”Eikä ihme, tekeytyyhän itse Saatanakin valon enkeliksi” (2. Kor. 11:14).

Ihmiset, joilla ei ole rakkautta totuuteen johdetaan harhaan tänäkin päivänä, saati sitten, kun Saatana ilmestyy Kristuksena. Aistimmekin harhauttavat meidät tottelemaan todellista antikristusta, kun hän ilmestyy. Mikä petos! Kukaan ei voi tunnistaa antikristusta, tuntematta oikeaa Kristusta, tuntematta Raamattua ja olematta koko sydämehtään Herran palvelija.

Uskovien koetus

”Voi! Suuri ja kauhea on se päivä, ei ole toista sen kaltaista. Se on ahdistuksen aika Jaakobille, mutta hän pelastuu siitä” (Jer. 30:7).

Kuudennen vitsauksen kuvauksessa on myös sana Jumalan kansalle: ”Minä tulen kuin varas. Autuas se, joka valvoo ja pitää huolen vaatteistaan, ettei joutuisi häpeään, kulkemaan alasti kaikkien nähden” (Ilm. 16:15). Vaikka Herran takaisin tulo on pelastushistorian iloisin päivä, siihen liittyy myös pelkoa. Raamattu antaa ymmärtää Herran päivän olevan pelättävä: *Kuka voi sen kestää?* (Ilm. 6:17.) Siksi sana sanoo: ”Valmistaudu kohtaamaan Jumalasi, Israel!” (Aam. 4:12.) Uskoville annetaan kehoitus valmistautua kohtaamaan Herra. Hän hoitaa tämänkin puolen Henkensä kautta. Taivas tietää keinot tehdä omansa valmiiksi kohtaamaan Jumala.

Jo Daniel ennusti suuresta uskovien koetuksesta aikojen lopussa. ”Oikeista opettajista jotkut lankeavat, ja niin heidät kaikki seulotaan, sulatetaan ja puhdistetaan

lopun ajaksi, sillä vielä on aikaa määräheteen” (Dan. 11:35). Millä tavalla tämä uskovien seulonta ja puhdistus tulee toteutumaan, siihen Jumalalla on vastaus? Vastaus johonka olemmekin jo tutustuneet.

Ennen vitsauksia maailma saa kuulla sanoman, joka seulonnan tavoin ravistelee kristikuntaa. Taloudellinen ja lopulta henkensä menetyksen uhka, saa ehkä jotkut jopa hylkäämään uskonsa Jumalan lupauksiin. Kannatta lukea lista syistä, jotka johtavat häviöön: ”Mutta pelkurit, luopiot ja iljetysten kumartajat, murhamiehet ja irstailijat, noidat, epäjumalien palvelijat ja kaikki valheen orjat saavat tämän palkan: –” (Ilm. 21:8).

Huomasitko, että sana *pelkurit* on ensimmäisenä luettelossa? Ei Raamattu turhaan sano; ”ihmispelko panee paulan” (Sananl. 29:25, VKR). Näyttää siltä, kuin ihmispelko olisi seulasta varisemisen suurin syy. Danielille sanottiin, että jopa jotkut taidollisetkin putoavat seulasta. Kristityt puhdistetaan ja seulaan jääneet johdetaan heidän viimeiseen koetukseen ennen Kristuksen tuloa. Seurakunnatkin seulotaan niin, että jäljelle jää ns. jäännös – seurakunta.

Uskovien ahdistus on, sekä hengellistä, että fyysistä. Kun on kysymys vainosta, niin koetuksen hetkenä Herran enkelien rohkaisu, varjelus ja Jumalan sanan lupauksiin uskossa tarttuminen tuo avun. Herran lupauksia varmaan toistetaan sielun tuskan hetkinä. On todella hyödyllistä silloin, niin kuin nytkin, tuntea Jumalan kalliit lupaukset. Ne kaikki ovat niin ja aamen Kristuksessa Jeesuksessa.

Jaakobin paini Herran enkelin kanssa, valmisti hänet kohtaamaan Esaun. Tämä kertomus on kirjoitettu viimeisen

ajan uskoviille esimerkkinä ja rohkaisuna. Uskovilla on ahdistuksen aikana siinä kriisi, josta käytetään Raamatussa ilmausta Jaakobin ahdistus.

Herra tulee vahvistamaan omiansa, niin kuin hän vahvisti Jaakobiakin. Jeesuksen tullessa hänen omansa saattavat vapautuneina kohdata Herransa sanoissa: *”Katso, tämä on meidän Jumalamme, jota me odotimme meitä pelastamaan; tämä on Herra, jota me odotimme: iloitkaamme ja riemuitkaamme pelastuksesta, jonka hän toi”* (Jes. 25:9, VKR). Pelko vaihtuu riemuliseen kohtaamiseen.

Jumalan ihminen ei pelkää Paholaisen, ei maailman, eikä omaistensa häväistystä. Saatanan viha pientä Jumalaa palvelevaa joukkoa kohtaan ei sammu, ennen kuin hän saa pakotettua jokaisen kumartamaan häntä. Tämä tuo mieleen pahan Hamanin laatiman suunnitelman juutalaisten hävittämiseksi tyystin Persian valtakunnasta. Raamattu kertoo siitä Esterin kirjassa luvusta kolme eteenpäin.

Samankaltainen koetus, jonka israelilaiset joutuivat käymään tuolloin, toteutuu ajan lopulla Herran kansan kokemuksessa. Paholainen näkee Jumalan sapattikäskyä noudattavan joukon portin edustalla istuvana Mordokaina. (lue Est. 5:9–14). Sapatin pyhittäjät joutuvat yleisen halveksunnan kohteiksi edellä mainitusta syystä. Hyvällä ja pahalla koetetaan uskolliset Herran palvelijat saada luopumaan kuuliaisuudesta häntä kohtaan. He joutuvat pakenemaan kaupungeista ja kylistä. Koko maailma saadaan yllytetyksi vainoamaan heitä, ja lopulta annetaan laillinen tappomääräys, ja näin toistuu Jumalan kansan kokemus.

Israelin tilanne muinoin oli vaka-

va, mutta yhtään juutalaista ei kuollut. Herralla oli tiedossa keino, millä hänen kansansa koki ihmeellisen pelastuksen. Lopun ajan Israel-seurakunta kokee samankaltaisen Jumalan väliintulon. Enkelivartiot estävät murhaajien aikeet. Uskovien marttyyrikuolemasta ei olisi enää mitään hyötyä armon ajan päättymisen jälkeen. Lupaus kuuluu: *”Sinä olet tarkoin seurannut sanaani ja kestänyt, ja siksi minä puolestani tarkoin varjelen sinua ja pelastan sinut siitä koetuksen hetkestä, joka kohtaa koko maailman ja panee koetteellemaan asukkaat”* (Ilm. 3:10).

Ahdistuksen aika ei kestä kauaa. Herra itse saapuu silloin näkyvänä kirkkoudessaan ja kunniassaan tuomaan voiton kansalleen. Harmageddonin taistelu ratkaisee Kristuksen joukkojen ja Saatanan joukkojen välisen taistelun lopputuloksen. Jumalan lapset korotetaan suureen arvoon. *”Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. Minä näin niiden sielut, jotka oli mestattu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä olleet ottaneet sen merkkiä otsaansa eivätkä käteensä. He heräsivät eloon ja hallitsivat yhdessä Kristuksen kanssa tuhat vuotta”* (Ilm. 20:4).

Herran omat ovat aina Mordokain tavoin olleet hyödyllisiä esivallalle. Kristitty on mielellään kuuliainen valtiovallan kaikille laeille, jotka eivät ole ristiriidassa Jumalan kymmentä käskyn lakiin nähden. Jumala johdatti Persian kuninkaan huomaamaan Mordokain merkityksen hänen elämälleen ja palkitsi hänet.

Kristittynä olemme sodassa tälläkin hetkellä, sillä ”Harmageddonin taistelua” käydään itse kunkin sydämessä parhaillaan. Emme voi voittaa hengellistä taistelua suurta vihollisarmeijaa vastaan

omassa voimassamme, emme maailman rakkautta emmekä helmasyntejämme ilman Vapahtajaamme. Saatana lähettää kaikki mahdolliset sotavaununsa jokaista sellaista ihmistä vastaan, joka kieltäytyy tottelemasta häntä.

Seitsemäs vitsaus

”Seitsemäs enkeli tyhjensi maljansa ilmaan. Silloin kuului temppelein valtaistuimelta mahtava ääni, joka sanoi: ‘Hetki on tullut.’ [Se on tapahtunut, VKR] Salammat leimusiivat, ukkonen jylisi, ja tuli ankara maanjäristys, niin ankara järjestys, ettei sellaista ole ollut koko sinä aikana, jonka ihminen on ollut maan päällä. Suuri kaupunki hajosi kolmeen osaan, ja joka maassa kaupungit sortuivat. Jumala ei ollut unohtanut suurta Babylonia, vaan se joutui juomaan täyden maljan hänen vihansa ja vimmansa viiniä. Kaikki saaret katosivat, eikä vuoria näkynyt enää. Isoja, järkälemäisiä rakeita satoi taivaalta ihmisten päälle, ja ihmiset herjasivat Jumalaa tämän raevitsauksen tähden, sillä vitsaus oli tavattoman ankara ” (Ilm. 16:17–21).

Tämä on selvää tekstiä ajasta, jolloin Harmageddonin taistelu on alkanut ja saman tien päättynyt. Danielille ilmoitettiin, että suuri enkeliruhtinas Mikael saapuisi. *”Silloin astuu esiin Mikael, suuri enkeliruhtinas, joka seisoo kansasi suojana. Ja tulee ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä alkaen, kun kansoja on ollut, aina tuohon aikaan saakka. Mutta sinun kansasi pelastuu, pelastuu jokainen, jonka nimi on kirjoitettu kirjaan” (Dan. 12:1).*

Nimi Mikael tarkoittaa; *Jumalan vertainen*, eli Kristus saapuu kansansa pelastajaksi. Tuolloin toteutuu lupaus Herran paluusta ja uskovien ylösnousemisesta *”Nyt ilmoitan teille salaisuuden: Me emme kaikki kuole, mutta kaikki*

me muutumme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa. Pasuuna soi, ja kuolleet herätetään katoamattomina ja me muut muutumme” (1. Kor. 15:51, 52). Jeesuksen seuraajille koittaa kauan kaivattu ja rukoiltu päivä.

Surullista on, ettei tuo päivä anna iloa monille, vaan tuottaa katkeran pettymyksen: *”Katso, hän tulee pilvissä! Kaikki ihmiset näkevät hänet, nekin, jotka hänet lävistivät,— ” (Ilm 1:7).* Jeesus joutui kertomaan ristiinnaulitsijoilleen tuosta päivästä. Silloin toteutuvat Jeesuksen sanat: *”Itsepä sen sanoit”, vastasi Jeesus. ”Ja minä sanon teille: vastedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä.”*

Jumalan ilmoitukset käyvät toteen kirjoitusten mukaan aikanaan. Tulee päivä, jolloin Luoja ja luotu kohtaavat toisensa. Se on valtava riemun päivä Jumalan omille, mutta pimeä päivä jumalattomalle.

Seitsemäs vitsaus merkitsee suuren Babylonin totaalista tuhoa (Ilm. 14:8). Seitsemäs seurakunta, seitsemäs sinetti ja seitsemäs merkkisoitto (torvi) johtavat kaikki Herran tulemisen tapahtumaan. Elonkorjuun aika on tullut.

Pietari liittää oman kuvauksensa Herran tulemisen päivään: *”Herran päivä on tuleva niin kuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat” (2. Piet. 3:10, VKR).* Herran tulemuksen kirkkaus surmaa kaikki maan päällä elossa olevat ihmiset.

Maapallo autioituu ja hiljenee ihmisistä tuhanneksi vuodeksi. Tähän viittaa Jeremia: *”Minä katselin maata, ja katso, se oli autio ja tyhjä, ja taivasta, eikä siinä valoa ollut. Minä katselin vuoria, ja katso, ne järkkyivät, ja kaikki kukkulat huojuivat. Minä katselin, ja katso, ei ollut yhtään ih-*

mistä, ja kaikki taivaan linnut olivat paenneet pois. – – Sillä näin sanoo Herra: Koko maa tulee autioksi, vaikka minä en siitä peräti loppua tee” (Jer. 4:23–25, 27, VKR).

Edellä lainatusta tekstistä huomataan, että jotain jää vielä kesken. Mitkä vaiheet lunastustyössä seuraavat tästä eteenpäin, siihen Raamattu antaa vastauksen sen kahdessa viimeisessä luvussa. Jo nyt voidaan sanoa, että Herralla on suunnitteilla loistava tulevaisuus tälle planeetalle ja sen tuleville asukkaille.

Kristuksen toinen tulemus johtaa Herran omien ylösnousemiseen taivaaseen ja jumalattomien jäämiseen kuolleina odottamaan toista ylösnousemusta tuhannen vuoden kuluttua. Paholaisen kohtalona enkeleineen on jäädä tuhatvuotiseen vankeuteen runnellun ja autioituneen maan päällä (Ilm. 20:1–3).

Kristuksen näkyvä tulemus saa aikaan kaikkien aikojen valtaisimman tapahtumaketjun, niin maailmassa kuin taivaassa. Kaikkien ihmisten silmät näkevät samanaikaisesti Kristuksen tulemisen. Jumalalle on kaikki mahdollista. Tulemme näkemään ylikuonnollisia ihmeitä Herran saapuessa. Mitä tapahtuukaan silloin, kun toteutuvat sanat: *”Taivas hävisi näkyvistä kuin kirja, joka kääritään kokoon?” (Ilm. 6:14.)* On helppo kuvitella miten näkyvyys muuttuu ilmakehän avaamisen myötä. Raamatun viittaukset Orionin tähdistöön (Job 9:9, 38:31 ja Aam. 5:8.) saattavat merkitä sitä, että Orionin suunnalta tapahtuva Kristuksen tulo on mahdollista. Syynä voi olla tietämäni mukaan se, että Orion nähdään kaikkialla maailmassa samaan aikaan. Onko se totta vai ei, sekin selviää aikanaan.

Jumalan rakkaus ja varjelus teki kolmen enkelin sanoman julistamisen mah-

dolliseksi: *”Tämän jälkeen näin neljä enkeliä, jotka seisovat maan neljällä kulmalla ja pidättelivät maan neljää tuulta, ettei mikään niistä puhaltaisi yli maan ja meren eikä vasten ainoatakaan puuta. Ja vielä näin yhden enkelin, joka nousi idästä kantaa elävän Jumalan sinettiä. Hän huusi kovalla äänellä noille neljälle enkelille, joille oli annettu valta hävittää maata ja merta: ’Älkää hävittääkö maata, älkää merta älkääkö puita, ennen kuin olemme painaneet sinetin meidän Jumalamme palvelijoiden otsaan” (Ilm. 7:1–3).*

Elämme nyt sinetöimisen aikaa. Ketkä siis loppujen lopuksi sinetöidään? Millainen on heidän uskonsa? Raamattu opettaa selvästi, että Jumalan sinetillä merkityt ovat Jeesuksen uskon omaavien ja hänen käskyjään rakastavien seurakunta. Etsikäämme ja löytäkäämme heidät, liityksemme itsekin heihin.

Jeesuksen tultua kaikki Israel käy sisälle uuteen Jerusalemiin samoista porteista ja muureista. Porteissa ovat Israelin kahdentoista sukukunnan nimet. Muurien sisäpuolelle, niiden perustuksiin ovat kirjoitetut kahdentoista apostolin nimet. (Ilm. 21:12, 14). Kaikkien aikojen Herran omat liitetään yhdeksi perheeksi.

Selitykset, jotka liittyvät lukumäärään 144 000 eivät mielestäni ratkaise pelastustamme. Mielenkiintoista on kylläkin pohtia ja etsiä vastausta sen mukaan, kun aika etenee, ja miten Herra sen paljastaa tahtonsa mukaan. Sen tiedämme varmasti, että pelastettujen luku tulee olemaan täysi silloin, kun kaikki Israel kootaan Jumalan luo. Kaikille on raivattu tie Jeesuksessa liittyä valittujen joukkoon.

On merkille pantavaa se, että ihmi-

set jaetaan tietyistä syistä ikään kuin kolmeen joukkoon; juutalaisiin, pakanoihin ja kristittyihin. Jumala ei tee niin. Hän jakaa ihmiset heidän luonteensa mukaan kahteen joukkoon; valittuihin ja pakanoihin. Ainoastaan kaikkien valittujen on lupa nähdä Jumala, ja kuu- lua yhteen ylhäällä olevan taivaallisen seurakunnan kanssa. Olemme tässäkin mielessä samaa perhettä maailman kaikkeuden kaikkien asukkaiden kanssa (Ilm. 12:12).

Paavali selittää kaikille uskoville: ”*Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät*” (Ef. 2:19). Hän kirjoittaa myös siitä, kuinka kaikki jotka elävät ilman Kristusta, ovat todellisen ”Israelin” kansan ulkopuolella. Näin ollen he ovat osattomia liitoista ja niiden lupauksista: – – *ilman Kristusta olitte vailla Israelin kansalaisoikeutta ja vieraat lupauksen liitolle – –*” (Ef. 2:12, VKR). Näin on käynyt lihallisen Israelin valtion.

”*Seurakunta on Kristuksen ruumis ja hänen täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää*” (Ef. 1:23). Kaikki Jeesukseen uskovat liittyvät yhdeksi kansaksi Kristuksessa, joka on Jumalan Israel. Hänessä yksin liiton lupaukset täytetään täydellisesti. Sinetillä merkityt ottavat vastaan ns. kolmen enkelin sanoman, joka juuri yhdistää kaikki Jeesusta rakastavat yhdeksi perheeksi.

Sekaannus Israel-kysymyksessä johtuu nimenomaan siitä, että kristikunta erkani juuriltaan. Samalla se luopui mm. liiton merkistä, sapatista, joka on Jumalan ja hänen kansansa välinen merkki. Kristikunta on hajaantunut ja kaipaa juurilleen ja sille annetaan mahdollisuus paluuseen ja sapatin lepoon. Paholainen yrittää estää sen mm. epäraamatullisilla

tulkinnoilla Israelista ja Jumalan laista. Ilm. 14. luvun iankaikkinen evankeliumi kaikkeen maailmaan vietynä löytää valitut kaikista kansakunnista. Jokainen joutuu ottamaan kantaa Pyhän Hengen ja Kristuksen seurakunnan vetoomukseen. ”*Henki ja morsian sanovat: ’Tule!’ Joka tämän kuulee, sanokoon: ’Tule!’ Joka on janoissaan, tulkoon. Joka haluaa, saa lahjaksi elämän vettä*” (Ilm. 22:17).

Seurakunta julistaa Jumalan käskystä: ”*Lähtekää pois, jättäkää hänet (Babylon), te, jotka olette minun kansaani, ettette joutuisi ottamaan osaa hänen synteihinsä ettekä jäisi alttiiksi niille vitsauksille, joilla häntä lyödään. Hänen syntiensä röykkiö ulottuu jo taivaaseen asti, eikä Jumala unohda hänen pahoja tekojaan*” (Ilm. 18:4, 5).

Elämme ihmiskunnan pian päättyvää armon aikaa, eikä toista tule. Eikä tule myöskään mitään tuhatvuotista valtakuntaa, jonka aikana annettaisiin joillekin uusi mahdollisuus pelastukseen. Nyt on aika tehdä valitsemisemme Herran puolelle lujaksi. Kun Jeesukselta kysyttiin: mitä ihmisen tuli tehdä pelastuaksensa, niin mitä Herra vastasi? Hän sanoi: *Pidä käskyt!* (ks. Matt. 19:16, 17.) Jos kysyt tämän kysymyksen joltakin sielunhoitajalta, et varmaan saa monelta-kaan samankaltaista vastausta.

Miksi Jeesus sanoi: ”*pidä käskyt?*”? Eikö siksi, että Jumala on sitoutunut omaan lakiinsa, koska se on yhteinen hänen ja kaikkien luotujen välinen. Hän on säättänyt ikuisen liiton ehdot rakkauden kehyksillä. Jeesus (Jumala) noudatti kymmentä käskyä viimeistä piirtoa myöten, koska hän rakasti Isäänsä. Isä noudatti käskyjään rakastaessaan Poikaansa.

Koko Jumaluus rakasti ihmistä, joka syntisenä tarvitsee Jeesuksen olemaan liiton takaajana. Jeesus ei noudattanut

lakia ihmisen puolesta, niin kuin jotkut sen ymmärtävät. Sen minkä Jeesus teki ihmisen puolesta oli tämä; hänen piti kohdata kuoleman kauhut ihmisen puolesta.

Herra haluaa kasvattaa lapsensa olemaan hänen kaltaisensa, rakastamaan yhä enemmän Herraa ja hänen lakiaan. Siihen olemme matkalla, vaikkakin vielä keskeneräisinä. *Jumala on rakkaus.* Hän rakastaa meidät omikseen. ”*Jos olemme uskottomia, hän pysyy silti uskollisena, sillä omaa olemustaan hän ei voi kieltää*” (2. Tim. 2:13).

Viimeisen armon sanoman vastaanotaneet ottavat etsikkoajastaan vaarin, valmistuen näin Kristuksen tulemukseen ja ikuiseen elämään. Heidän otsiinsa, joille kelpaa sanoma rististä ja kuuliaisuus Jumalan käskyille, painetaan Jumalan armosta hänen sinettinsä. Morsian kunnistetaan kohtaamaan ylkänsä. Uskonpuhdistus viedään hyvään päätökseen ennen vitsauksia. Kysymys kuuluu; annammeko Jumalan viedä hänen, meissä aloittamansa hyvän työn, hyvään päätökseen? ”*Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi henkensä sen puolesta pyhittääkseen sen. Hän pesi sen puhtaaksi vedellä ja sanalla, voidakseen asettaa sen eteensä kirkkana, pyhänä ja moitteettomana, vailla tahraa, ryppyä ja virhettä*” (Ef. 5:25).

On muuten tässä yhteydessä pantava

merkille, kuinka rakastava ja ihmeellinen on Raamatun Jumala, samaistuesaan ihmiseen monella tavalla.

Kristityillä on Jumala, joka ei vaadi mitään suorituksia, kuten muut ns. jumalat. Hän ottaa jokaisen ihmisen vastaan juuri sellaisena kuin tämä on. Kaikki muut jumalat vaativat ihmiseltä tekoja, hyvityksiä ja lepyttämisiä niitä palvottaessa, toisin kuin Raamatun Jumala. Hänen nimensä on *Immanuel, Jumala meidän kanssamme*, koska hän haluaa haluaa olla rinnalla kulkijana tiellämme. Hän on jumalien Jumala, joka antaa avun, voiman ja viisauden palvella oikeata Jumalaa oikealla tavalla.

Lunastussuunnitelma on annettu sitä varten, että ihminen ymmärtäisi Luojan tosiaan huolehtivan luotujensa (lastensa) menneisyyden, nykyisyyden tulevaisuuden jo tässä elämässä parhaimmalla mahdollisella tavalla. Sitä ei ihminen, eikä mitkään epäjumalat pysty tekemään. Sanokaamme siis: ” – – *Mitä on minulla enää tekemistä epäjumalien kanssa? Minä kuulen häntä, minä katson hänen puoleensa, minä, joka olen kuin viheriöitsevä kyypresi: minusta on sinun hedelmäsi*” (Hoos.14:9). Näin vakuuttaa taivaan ja maan Herra sanassaan sinulle ja minulle. ”*Jumala on meille pelastuksen Jumala. Herra, Herra pelastaa kuolemasta*” Ps. 68:21, VKR).

Ihmisen tie 31

Tuhat vuotta

6000-7000 j.lank.

Ja minä kuulin ikäänkuin kansan paljouden äänen ja ikäänkuin paljojen vetten pauhinan ja ikäänkuin suuren ukkosenjylinän sanovan: ”Halleluja! Sillä Herra, meidän Jumalamme, Kaikkivaltias, on ottanut hallituksen. Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on itsensä valmistanut. Ja hänen annettiin pukeutua liinavaatteeseen, hohtavaan ja puhtaaseen: se liina on pyhien vanhurskautus.” (Ilm. 19:6–8, VKR).

Näyttää siltä, että tuhannen vuoden aika taivaassa alkaisi hääjuhlan merkeissä. Yksi Raamatun kauneimmista lupauksista on toteutunut: ”Älköön sydämenne olko levoton. Uskoka Jumalaan ja uskoka minuun. Minun Isäni kodissa on monta huonetta – enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuinsijan. Minä menen valmistamaan teille asuinsijaa mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni, jotta saisitte olla siellä missä minä olen” (Joh. 14:1–3). Tulemme aikaan, jolloin ylkä on noutanut morsiamensa maailmasta Isän kotiin. On tullut hääjuhlan aika taivaassa.

Hääjuhla Isän kotona

Heprealaisten rakastavaisten yhteen saattamisessa on joitakin liittymäkohтия Kristuksen ja hänen rakkaansa kihlaukseen ja hääjuhlaan. Kihlaus ta-

pahtuu morsiamen maaperällä (vert. 2. Kor. 11:2). Kaikki uskovat ovat kihlatut Jeesuksen kanssa tämän maan päällä, ja odottavat Yljän tuloa näkyvänä heitä noutamaan. Isä antoi morsialle lahjaksi itsensä ja Poikansa, jossa lahjassa on kaikinainen elämän rikkaus (ks. Hoos. 2:21, 22).

Heprealaisen käytännön mukaan ennen hääjuhlaa sulhanen palaa isänsä luo valmistaa siellä paikan, jossa elää yhdessä rakkaimpansa kanssa. Jeesus on lähettävä taivaasta Pyhän Henkensä kihlajaislahjana morsiamelleen. Tämä lahja tekee Jeesuksen morsiamen edustuskel-poiseksi tulemaan taivaan Isän ja enkelien eteen. Taivaassa Herran rakastama seurakunta odottaa lahja Jumalalta; Uusi Jerusalemi ”juhla-asuisena, niin kuin morsian, joka on kaunistettu sulhasta varten” (Ilm. 21:2).

Kristuksen saapuessa toisen kerran alkaa hääjuhla juhlien kaupungissa, taivaallisessa Jerusalemissa. Kun meille kerran taivaassa avataan hääsaliin ovet, tulemme olemaan siellä Raamatun kielikuvan mukaan ikionnellinen häävieras, Kristuksen morsian ja hänen vaimonsa. Jeesus on ylpeä jokaisesta rakkaastaan esitellessään hänet Isälle ja taivaan asukkaille. Hän on pukeutunut morsiamensa loistavaan hääpukuun (Ilm. 19:7, 8), jolla tarkoitetaan Raamatussa tahratonta luonnetta, eli Kristuksen lahjavanhurs-

kautta. Morsian on puolestaan ylpeä sie-lunsa yljästä, jonka rakkaus on rajaton. Pelkästään hänen kasvojensa näkeminen ja katsominen niihin antaa ylen-palittisen tyydytyksen kautta ikuisuuk-sien (Ps.17:15).

Elämme parhaillaan ajassa, jolloin Raamatun mukaan hääväkeä tarkaste-taan taivaan temppelissä. Dan. 7:9, 10, 13 on kirjoitettuna näky, johon Jeesus vertauksessaan *Kuninkaanpojan häät*, viittaa (Matt. 22:1–22). Onko juhlan jär-jestäjä saanut pukea sinut ja minut jo nyt antamaansa hääpukuun? Siitä kan-nattaa ottaa selvä, ettei tule pettymystä. Mahdollista on myös se, että olen ehkä hylännyt Yljältä vastaanottamani hääpu-vun, koska en arvostakaan Herralta saa-tua tahratonta luonnetta.

Ihastukaamme Pyhän Hengen val-mistamaan luonteeseen; – – ”rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hy-vyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä” (Gal. 5:22, 23). Pitäkäämme omatun-to puhtaana. Jeesus sanoo: ”Minä tulen kuin varas. Autuas se, joka valvoo ja pi-tää huolen vaatteistaan, ettei joutuisi hä-peään, kulkemaan alasti kaikkien nähden” (Ilm. 16:15). Jeesus on luvannut huo-lehtia saamamme häävaatteen puhtau-desta. Sen Jeesus tekee, jos niin tahdom-me. Hääjuhla taivaassa on siis alku tuhat vuotta kestävälle ajalle Jeesuksen toisen tulemisen jälkeen. Miksi tällainen aika, ja mitä tuhat vuotta pitää sisällään hää-juhlan lisäksi?

Koska ihmiskunnan historia syntiin-lankeemuksesta aina tälle vuosituhan-nelle saakka on kuudentuhannen vuo-den pituinen, niin näyttää siltä, kuin seitsemäs vuosituhhat jatkaisi sapattipe-rinnettä ja olisi tälle planeetalle levon aikaa.

Maapallomme tarvitsee aikaa palau-tumiseen. Olemme 6000 vuotta rasitta-neet maata, vesiä ja ilmaa. Jesajan kirjan mukaan olemme peräti saastuttaneet luonnon, vedet ja ilman. Vitsaukset ovat tälle vanhalle ja rasitetulle planeetallem-me ihmisten aiheuttamia ”*Autioksi maa autioituu, tyhjäksi se ryöstetään. Näin on Herra puhunut. Maa kulottuu ja kuivuu, maanpiiri riutuu ja kuivuu, maan lailla tai-vaskin riutuu. Maa muuttuu saastaiseksi jalkojen alla, sillä sen asukkaat ovat hylän-neet lain, rikkoneet käskyt, tehneet tyhjäksi ikuisen liiton*” (Jes. 24:3–5).

Tiede näkee suuria uhkakuvia lähitu-levaisuudessa. Ei Herran profeetta Jesaja turhaan ennustanut ajastamme kirjoit-taessaan edellä olevat sanat Raamat-tuun. On hyvinkin todennäköistä, että vain Kristuksen pikainen tulemus, jol-loin maa ja kaikki mitä siinä on palavat, on ratkaisu aikamme saasteongelmaan. Kun tähän lisätään vielä maapallon tu-hannen vuoden puhdistusaika saasteis-taan, niin saasteongelma saa tältä osin ratkaisunsa.

Paholainen on saattanut omalla hal-linnollaan ja valheillaan ihmiskunnan turmeluksen orjuuteen siinä määrin, että planeettamme tulee asuinkelvot-tomaksi. Paholaisen hallinnon tarkoi-tus oli tehdä onnellisempi, Jumalan käs-kyistä vapaa maailma. Raamatun tunteva sielunvihollinen osaa edelleenkin vää-ristää Jumalan suoran tien. Herra on paljastanut sanansa kautta erilaiset tavat, millä Paholainen lähestyy meidän ai-kamme ihmistä. ”*Hänen juonensa me kyl-lä tiedämme,*” vakuuttaa Paavali (2. Kor. 2:11).

Hengen innoittamana Paavali haluaa tuoda esille Paholaisen juonia seuraavasti: ”*Vääryyden ihminen tulee Saatanan*

vaikutuksesta suurella voimalla, tehden pe-
tollisia tunnustekoja ja ihmeitä. Hänen vää-
ryytensä pettää ne, jotka joutuvat kadotuk-
seen, koska he eivät ole rakastaneet totuutta,
joka olisi pelastanut heidät. Siksi Jumala lä-
hettää rajun eksytyksen, jotta he uskoisivat
valheeseen, ja niin saavat tuomionsa kaikki
ne, jotka eivät ole uskoneet totuuteen vaan
ovat valinneet vääryyden” (2. Tess. 2:9–
12).

Kristus saapuu pian pelastamaan hä-
nen seurakuntansa, joka nostetaan kirk-
kauteen – turvaan Isän kotiin. Jumalan
kansan viholliset eivät kestä nähdä Her-
ran tulemusta vaan kuolevat kaikki. Har-
mageddonin taistelu päättyy Jumalan
kansan riemuvoittoon (Ilm. 16:16–21).
Taistelun tuloksena Paholainen sidotaan
ja vangitaan ”Hän otti kiinni lohikäär-
meen, tuon muinaisaikojen käärmeen,
jonka nimet ovat Paholainen ja Saatana,
ja pani sen kahleisiin tuhanneksi vuodeksi”
(Ilm. 20:2).

Kirjoitusten mukaan ensimmäisen
ja toisen ylösnousemuksen välinen aika
kestää edellä mainitut tuhat vuotta.
”Muut kuolleet eivät heränneet eloon, en-
nen kuin tuhat vuotta oli täyttynyt” (Ilm.
20:5). Millaiseen tilaan maapallomme
saatettiin seitsemännen vitsauksen jäl-
keen? ”Seitsemäs enkeli tyhjensi maljansa
ilmaan. Silloin kuului temppelin valtaistuimelta
mahtava ääni, joka sanoi: ’Hetki on
tullut.’

Salamat leimusivat, ukkonen jylysi, ja tuli
ankara maanjäristys, niin ankara järjitys,
ettei sellaista ole ollut koko sinä aikana, jon-
ka ihminen on ollut maan päällä.

Suuri kaupunki hajosi kolmeen osaan, ja
joka maassa kaupungit sortuivat. Jumala
ei ollut unohtanut suurta Babylonia, vaan
se joutui juomaan täyden maljan hänen vi-
hansa ja vimmansa viiniä. Kaikki saaret

katosivat, eikä vuoria näkynyt enää” (Ilm.
16:17–20).

Jeesuksen tullessa kirkkaudessaan vit-
sausten jälkeen, syntiset eivät kestä sitä
vaan kuolevat. ”– Herra Jeesus väkevien
enkeleittensä kanssa ilmestyy taivaasta tulen-
lieskojen keskellä ja rankaisee niitä, jotka ei-
vät tunne Jumalaa eivätkä suostu olemaan
kuuliaisia Herramme Jeesuksen evankeliumille”
(2. Tess. 1:7, 8). Heitä ei haudata.
”Sinä päivänä kaikkialla, maan ääres-
tä ääreen, viruu kuolleita, jotka Herra on
surmannut. Ei heille pidetä valittajaisia, ei
heitä koota eikä haudata, vaan heidän ruu-
miinsa jäävät hajalleen maatumaan” (Jer.
25:33). Edellä oleva teksti tarkoittaa sitä,
ettei maan päällä ole yhtään elävää ih-
mistä. Jeesus on noutanut omansa tai-
vaaseen ja jumalattomat ovat kuolleina
”haudoissaan”. Joten maapallo on tyh-
jä asukkaista ja saa kaipaamansa tuhan-
nen vuoden levon.

Profeetat Jesaja ja Jeremia saivat näh-
dä tuhatvuotiskauden aikaisen planeet-
tamme tilan. Jeremia kuvailee sitä näin:
”Minä katselin vuoria – ne järkkyivät, ja
kaikki kukkulat vapisivat. Minä katselin ympä-
rilleni – ei yhtään ihmistä, taivaan lin-
nutkin olivat lentäneet pois. Minä katselin
puutarhaa – se oli pelkkää aavikkoa, kau-
pungit oli revitty maahan. Tämän kaiken
oli saanut aikaan Herran hehkuva viha.
Näin sanoo Herra: – Koko maa tulee autioksi”
(Jer. 4:24–27).

Herra ilmaisi tämän saman myös
profeetta Jesajalle hänen kysyessään,
kuinka kauan pitää saarnata ihmisille?
”Minä kysyin: – Kuinka pitkäksi aikaa, Her-
ra? Hän vastasi: – Siksi kunnes kaupungit
ovat autioina, asukkaita vailla ja talot tyh-
jillään, kunnes tyhjillä pelloilla vallitsee auti-
uus” (Jes. 6:11). Näitä kahta edellä lu-
ettua tekstiä ei voi soveltaa mihinkään

muuhun aikaan ihmisen tien historiassa luomisen jälkeen, kuin tulevaan tuhatvuotiskauteen. Jeremian ennustus käy toteen, sillä maapallo saatetaan samankaltaiseen autioon tilaan kuin se oli ennen luomista.

Miltä planeettamme näytti ennen luomista? ”Alussa Jumala loi taivaan ja maan. Maa oli autio ja tyhjä, pimeys peitti syvyydet, ja Jumalan henki liikkui vetten yllä” (1. Moos. 1:1, 2). Raamattu kutsuu autiona olevaa maapalloa syvyydeksi.

Miten käy Paholaisen? ”Hän otti kiinni lohikäärmeen, tuon muinaisaikojen käärmeen, jonka nimet ovat Paholainen ja Saatanana, ja pani sen kahleisiin tuhanneksi vuodeksi, syöksi sen syvyyteen ja lukitsi ja sinetöi sen jäljestä syvyyden oven” Ilm. 20:2, 3. Edellä olevat jakeet ilmaisevat Saatanan vankilan paikan, joka on siis tämä autioitunut maapallo.

Mitä tarkoitetaan kahleilla? Teksti jatkuu: ”Enää ei käärme saa johtaa kansoja harhaan, ennen kuin tuhat vuotta on tullut täyteen.” Paholaiselle ei anneta mahdollisuutta lähteä mihinkään maapallolta. Hänen on käskenneltävä toimeettomana runnellun maan päällä. Saatanan ahkerat kädet sidotaan toimeettomuuden kahleilla. Ei ole ketään, ei yhtään ihmistä, jota johtaa harhaan. Paholaisen toimeliaisuus on vertaansa vailla, kasvaen meidän päivinämme huippuunsa. Hän tietää mikä lähitulevaisuudessa häntä ja hänen enkeleitään odottaa. Heitä odottaa tuhannen vuoden työttömyyden aika, joka on heille todella tuskallista aikaa.

Tällöin saa myös täyttymyksensä vuosittainen vertauskuvallinen sovituspäivän toimi Israelin historiassa, koskien juuri Paholaista ja hänen rangaistustaan aikojen lopulla.”Kun Aaron on saattanut

päätökseen pyhäkön, pyhäkköteltan ja alttarin puhdistusmenot, hän tuokoon esiin elävän pukin, asettakoon molemmat kätensä eläimen pään päälle ja tunnustakoon siinä israelilaisten kaikki synnit, kaikki pahat teot ja rikkomukset, joihin israelilaiset ovat syyllistyneet. Näin hän pankoon ne pukin kannettaviksi ja lähettäköön sen sitten tehtävään määrätyn miehen ajamana autiomaahan” (3. Moos. 16:20, 21).

Paholainen saa rangaistuksena erämaakokemuksessaan suuren sovintopäivän kuvaaman elävän pukin kohtalon, sillä hänen kannettavakseen on määrätty tuhat vuotta Herran omien syntejä, jotka ovat olleet hänen aikaansaannostaan ja aiheuttamiaan (3. Moos.16: 10, 22). Paholainen on saanut monesti houkuteltua Jumalan palvelijoita petoksillaan puolelleen aina Adamista ja Eevasta lähtien.

Tuhat vuotta tulee olemaan Saatanalle ja hänen enkeleilleen tuskallista aikaa. He saavat nähdä ja miettiä tekojensa tuloksia. He ovat pitäneet ihmisiä vankinaan lupaamalla vapautta Jumalan käskyistä. Kaikki synnin kahleissa ja palvelijoina olevat Paholaisen pettämät ihmiset ovat kuolleet. Heitä Paholainen piti vankeinaan ja synnin kahleissa. Vangitsija on itse joutuva tuhannen vuoden tutkintavankeuteen. Hänen palvelijansa ovat sitä vastoin haudoissaan odottamassa oman tuomionsa julistusta.

Oppi tuhatvuotisesta onnen ja rauhan valtakunnasta on epäraamatullinen. Sanaa tuhatvuotinen valtakunta ei ole Raamatussa. Se on lisätty Ilm. 20. luvun otsikoksi ihmisten mielikuvituksen tuotteena. Sana tuntee vain Jumalan iankaikkisen valtakunnan ja tämän maan katoavat valtakunnat. ”[Noiden] kuninkaiden aikana on taivaan Jumala

pystyttävä valtakunnan, joka ei ikinä t houdu, eikä sitä valtakuntaa anneta toiselle kansalle. Se murskaa lopullisesti kaikki nuo valtakunnat, ja se pysyy ikuisesti” (Dan. 2:44).

Danielille annettu profetia maailman tulevasta historiasta ulottuu Jeesuksen perustamaan Jumalan ikuiseen valtakuntaan asti, eikä ns. tuhatvuotiseen valtakuntaan. Sellaista ei tule koskaan olemaan.

Kun ryöväri ristillä pyysi Jeesusta muistamaan hänetkin silloin, kun hän tulee valtakuntaansa, on meidän hyvä tietää, mistä valtakunnasta on kysymys. Oletan, että ryöväri ehkä tunsikin Danielin kirjan, jossa tulee selvästi esille ajatus Jumalan tulevasta valtakunnasta aikojen loputtua (Dan. 2:44). Me rukoilemme vielä tänäänkin Jeesuksen opettamin sanoin: *”Tulkoon sinun valtakuntasi.”*

On kyllä totta sekin, että tämä rukous saa vastauksensa jo nyt, sillä Jumalan valtakunta tulee sisäisesti uskovaan Jeesuksessa (Luuk. 17:21). Se ei kuitenkaan riittänyt ryövärielle, eikä se riitä meillekään. Haluamme näkyvän ja fyysisen, ei vain uskon silmillä nähtävän valtakunnan.

Kysymys oli siis pääsemisestä Kristuksen luomaan ikuiseen valtakuntaan maailman lopulla. Taivas ei tule olemaan ikuinen kotimme, vaan tuhannen vuoden jälkeen Jeesus luo uudet taivaat ja uuden maan tälle planeetalle. *Valtaistuimella istuja lausui: ”Uudeksi minä teen kaiken”* (Ilm. 21:5).

Kukaan ei ole vielä päässyt ryövärin rukoilemaan Jeesuksen valtakuntaan. Jeesuksen todistus ryövärin pääsystä paratiisiin oli merkki siitä, että ryöväri koki Jumalan lapseksi tulemisen elämänsä viimeisessä vaiheessa. Jumalan valtakunta

tuli sisäisesti häneen. Jeesus iloitsi nähdessään kuoleman tuskassaan palkan lunastustyöstään. Hän ei voinut olla sanomatta: *”tänä päivänä”* jne. (Luuk. 23:43, VKR).

On syytä huomata, että välimerkkejä ei käytetty alkuaan kreikankielisissä kirjakääröissä. Vastauksessaan ryövärielle Jeesus korosti kuolinpäivänsä historiallista merkitystä. Tuon päivän arvo ja merkitys ihmiskunnalle oli ratkaisevan tärkeä. Pitkäperjantai onkin huomioitu kalenterissamme.

Jeesus ei voinut olla sanomatta ryövärielle päivänä, jolloin hän oli Golgatan ristillä maksamassa lunastuksen hintaa *”Totisesti minä sanon sinulle tänä päivänä; sinun pitää oleman minun kanssani paratiisissa.”*

Niinpä Jeesus julisti ryövärielle ristiltä pitkäperjantaina tämän **oikeudesta** päästä Kristuksen valtakunnan asukkaaksi Jeesuksen kuoleman perusteella. Pitkäperjantai tulee olemaan ikimuistoinen päivä ainiaan, koska sinä päivänä maksettiin käsittämättömän suuri hinta jokaisesta ihmisestä.

Valitettavasti kääntäjät ovat tehneet vääryyttä Jeesuksen sanoille ja tarkoitukselle. Kaksoispiste näyttää olevan väärässä paikassa senkin vuoksi, että se on ristiriidassa Raamatun opetuksen kanssa kuoleman jälkeisestä tilasta. *”Elävät tietävät sen, että heidän on kuoltava, mutta kuolleet eivät tiedä mitään”* (Saarn. 9:5). Mitä tulee ryövärien kuolemaan, niin on todennäköistä etteivät he kuolleet vielä perjantaina Jeesuksen tavoin (lue Joh. 19:31–34).

Palataan kuitenkin vielä kysymään, mitä Jumalan omat tekevät tuon tuhannen vuoden aikana ollessaan taivaassa? Vastauksen antaa pari lupaus, jotka

Jeesus antoi omilleen: ”Sille, joka voittaa, sille, joka loppuun asti noudattaa minun tahtoani, minä annan vallan hallita kansoja” (Ilm. 2:26) ja ”Sen, joka voittaa, minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittoni jälkeen asettunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen” (3:21).

Lukemamme lupaus toteutuu tuhannen vuoden aikana taivaassa seuraavalla tavalla: ”Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. Minä näin niiden siehut [ne ihmiset], jotka oli mestattu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä olleet ottaneet sen merkkiä otsaansa eivätkä käteensä. He heräsivät [olivat heränneet] eloon ja hallitsivat yhdessä Kristuksen kanssa tuhat vuotta” (Ilm. 20:4, 6).

Miten Herran omat hallitsevat? Tutustuimme aikaisemmin taivaan tempelin kaikkein pyhimmässä meneillään olevaan sovituspäivään (alkoi v. 1844). Siinä oli kysymys ”Herran huoneen”, eli seurakunnan tutkimisesta ensiksi apostoli Pietarin mukaan. Tällöin oikeuden päätöstä ovat seuraamassa todistajina tuhannet ja miljoonat enkelit (Dan. 7:9, 10). Jumala toimii avoimesti siksi, että tulisi selväksi myös taivaan joukoille Herran armo ja oikeudenmukaisuus.

Jumalan omat ovat taivaassa siinä asemassa, jossa enkelit ovat parhaillaan uskovien oikeudenkäynnissä taivaan temppelissä. Paavali nimittäin kirjoitti: ”Ettekö tiedä, että pyhät tulevat kerran olemaan maailman tuomareina? Jos te saatte tuomita maailmaa, ettekö muka kelpaa tuomareiksi vähäpätöisissä asioissa? Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitäkin – kuinka emme sitten voisi ratkais-

ta tämän elämän asioita?” (1. Kor. 6:2, 3.)

Jeesus viittasi juuri tähän tuomarin tehtävään sanoessaan: ”Totisesti: kun Ihmisen Poika uuden maailman syntyessä istuutuu kirkkautensa valtaistuimelle, silloin tekin, jotka olette seuranneet minua, saatte istua kahdellatoista valtaistuimella ja hallita Israelin kahtatoista heimoa” (Matt. 19:28). Silloin hallitsevat uskovat israelilaiset israelilaisia, uskovat venäläiset venäläisiä ja uskovat suomalaiset suomalaisia jne.

Pyhien tehtävä on ”tuomita” myös pahat enkelit Saatanaa myöten. Herran omat toimivat ikään kuin lautamiehinä, eli maallikkotuomareina. Heidät korotetaan tuomareiksi ja hallitsijoiksi yhdessä Kristuksen kanssa. Pyhät toteavat Ylituomarin päätökset oikeiksi ja näin tavallaan hallitsevat Kristuksen kanssa kansoja ne tuhat vuotta. Heille suodaan mahdollisuus verrata Jumalan lain ja tekojen suhdetta toisiinsa rangaitusta määrättäessä.

Paholaisen rangaistuksen palo tulee olemaan pitkäkestoisin. ”Katso, se päivä tulee liekehtivänä kuin tulinen uuni. Kaikki röyhkeät ja pahantekijät ovat silloin oljenkorsia. Se päivä tulee ja sytyttää ne liekkiin – sanoo Herra Sebaot – eikä niistä jää jäljelle juurta eikä vartta” (Mal. 3:19). Saatakaan on ”juuri,” jonka rangaistuksen palo kestää kauimmin. Ihmisiä verrataan oljenkorsiin, jotka kaikki palavat verrattain nopeasti. Huomaa lisänä Paholaisen 1000 -vuotinen vankeus runnellun maapallon päällä. Kukaan lunastetuista eikä kadotetuista jää epä tietoiseksi Jumalan oikeudenmukaisuudesta.

”Ja niitä enkeleitä, jotka eivät pitäneet kiinni korkeasta asemastaan vaan hylkäsivät omat asuinsijansa, hän pitää pimeydessä

ikuisissa kahleissa suurta tuomion päivää varten” (Juud.6). Huomaa sanat *ikuisissa kahleissa*. Paholainen kahlehdittiin tuhanneksi vuodeksi, eli ikuiset kahleet tarkoittivat rajattua aikaa, ja samaa voidaan sanoa myös rangaistuksen ikuisesta tulesta (ks. Juud. 7).

Kaikki kadotustuomion saaneet tulevat kerran tunnustamaan Herran tuomion oikeaksi kohdalleen ennen toista kuolemaansa. Samoin tekee myös Paholainen enkeleineen. He tulevat lausumaan tunnustuksen Herran oikeista tuomioista ennen ikuista kuolemaansa. Kukaan lunastetuista, niin kuin ei Kristuskaan, ole langettamassa kuitenkaan ikuisen piinan rangaistusta kenellekään. Tähän on syytä pysähtyä hetkeksi.

Sanalla iankaikkinen on Raamatussa aikaan liittyvänä sekä loppumaton että rajoitettu merkitys. Oppi ikuisesta piinasta tekee Jumalasta sadistin, Paholaista pahemman. Varmasti Paholainen olisi innoissaan Jumalan mustamaalamisesta, jos sellainen pitäisi paikkaansa. Hän voisi syyttää Jumalaa ja tekisikin sen, jos hän pystyisi todistamaan ikuisen piinan oikeaksi. Sitähän ei voida löytää Jumalan sanasta, vaan piinaoppi on Babylonin juovuttavaa haureuden vihan viiniä eli harhaoppia.

Miten on selitettävä se rangaistus, joka odottaa pedon kumartajia? ”*Se, joka kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa ottaensa tai käteensä sen merkin, joutuu yhtä lailla juomaan Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu Jumalan vihan maljaan. Häntä kidutetaan tulessa ja rikin katkussa pyhien enkelien ja Karitsan edessä. Tulesta, joka ihmisiä kiduttaa, nousee savu aina ja ikuisesti. Heillä ei ole päivän, ei yön lepoa – ei niillä, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa, eikä kenelläkään,*

joka ottaa pedon nimen merkikseen” (Ilm. 14:9 –11).

Tai miten selität seuraavat Jeesuksen sanat? ”*Jos kätesi viettelee sinua, hakkaa se pois. Onhan parempi, että käsipuolena pääset sisälle elämään, kuin että molemmat kädet tallella joudut helvettiin, sammumattoomaan tuleen”* (Mark. 9:43, 44).

Jeesusta kuuntelevat juutalaiset ymmärsivät hyvin ikuisesta tulesta käytetyntä kielikuvan. Jerusalemin eteläpuolella olevassa, Hinnomin laaksossa, paloi ”iankaikkinen tuli.” Jerusalemin kaupungin jätettä paloi yötä päivää. Tuli Hinnomissa muodostui kansan mielessä synnin ja ahdistuksen paikaksi, helvetiksi. Kreikkalaista sanaa Gehenna (tuskan paikka, helveti) käytetään Raamatussa.

Hinnomin laaksossa palava tuli ei sammunut, koska paikkaan heitettiin jatkuvasti lisää poltettavaa. Toisaalta joutuminen Gehennaan, tuohon alati palavaan ”helvetin tuleen” merkitsi sinne heitetuille jäteteille juutalaisten mielissä lopullista tuhkaksi muuttumista. Ikuinen tuli teki tehtävänsä. Ikuinen tuli, vaikka se ei enää pala, teki tehtävänsä myös Sodomassa ja Gomorrassa. – ”*niiden saama rangaistus on varoittava esimerkki, joka muistuttaa ikuisesta tulesta”* (Juud. 7).

Esimerkkejä rajoitettua aikaa tarkoittavasta iankaikkisuus-sanasta on paljon Raamatussa. Yksi sellainen löytyy Moosesen laista koskien orjia. ”*Mutta jos orja vakuuttaa: ’Minä rakastan isäntääni, vaimoani ja lapsiani enkä halua vapaaksi’, niin isäntä viekään hänet Jumalan eteen ja asettakoon hänet sitten ovea tai ovenpieltä vasten ja lävistäkään hänen korvalehtensä naskalilla, ja hän jääköön ainiaaksi isäntänsä orjaksi”* (2. Moos. 21:5, 6).

Orjan isäntä saattoi kuolla seuraava-

na päivänä, tai orja seuraavana vuonna, joten juutalainen tapa käyttää sanaa ainaaksi tässä yhteydessä tarkoittaa rajoitettua aikaa, vähän samaa kuin suomen kielessä iankaikkinen sanan vastine ”iänikuinen” (Suomen kielen perussanakirja). Ainoastaan Jumala on iankaikkinen. Meidän elämämme on rajoittunut ikuisuuden näkökulmasta, olemme vain iänikuisia (Kalevala).

Ymmärrämme edellä luetun pohjalta, että ikuisen piinan oppi on epäraamatullinen ja lähtöisin pakanuudesta ja keskiajan kirkon kiirastuliopista. Kun ajatellaan Jeesuksen kuoleman ja Golgatan työn taustaa vasten jumalattoman rangaistusta, tulemme yhteen ja samaan johtopäätökseen: Piina ei voi olla päättymätön siksi, että Jeesus kärsiessään ihmisen toisen kuoleman tuskan ristillä, ei jäänyt kitumaan, vaan hän kerta kaikkiaan kuoli ja haudattiin. Jos jumalaton joutuu piinattavaksi ikuisesti, silloinhan Jeesuksenkin pitäisi olla ikuisen piinan vaivattavana lunastaakseen meidät. Kiitos Herran, Jeesus kärsi syntisen iankaikkisen, vaan ei loppumattoman rangaistuksen. Jumala on armollinen tuomioissaan. Jumala on rakkaus!

Usein käytettyä sanaa ”kuolematon sielu” ei löydy Raamatusta, mutta löytyy sana: ”*Se sielu, joka syntiä tekee – sen on kuoltava*” (Hes. 18:4, VKR). Ihmisessä ei ole erikseen kuolematonta sielua, vaan hän on sielu, elävä tai kuollut. Henki ja ruumis on yhtä kuin elävä sielu luomiskertomuksen mukaan. Oppi kuolematomasta sielusta on peräisin muinaisesta Egyptistä ja on näin ollen pakanallinen.

Saatanan valhe ”*Ette suinkaan kuole*”,

on ollut hänen menestyksekkäin valheensa tähän päivään saakka. Ainoastaan Jumala on kuolematon. ”*Hän yksin on kuolematon, hän asuu valossa, jota ei voi lähestyä. Häntä ei yksikään ihminen ole nähnyt eikä voi nähdä. Hänen on kunnia ja ikuinen valta. Aamen*” (1. Tim. 6:16).

Tuhatvuotinen aikakausi taivaassa on täynnä toimintaa. Tosin ei ole mitään iloa tuottavaa ja mieltä ylentävää hallita ja ”tuomita” kansoja tai vaikkapa omaisiaan. Traagiset ja ihmiselle käsittämättömät koetukset saavat ymmärrettävän selityksen taivaassa. Siksipä taivaassa nähdään ja kuullaan monia ilon ja onnen täyteisiä todistuksia omasta ja toisten iankaikkiseen pelastukseen johtavasta Jumalan huolenpidosta.

Varmaankin tuhannen vuoden aikana riittää paljon muutakin tekemistä, kuin hallita kansoja edellä kerrotulla tavalla. Isän kotona on suunnattomasti monia ihmetyksen ja ihailun aiheita ja kohteita joihinka perehtyä tuhannen vuoden aikana.

Mielenkiinnolla odotan ensimmäisen ja toisen Aadamin kohtaamista. Paljon on mahdollisuuksia keskusteluun mielenkiintoisten henkilöiden kanssa. Oma suojelusenkeli olisi mielenkiintoista tavata, unohtamatta tietenkään rakkaiden tapaamista taivaassa. Ja mikä valtavaakin valtavampi kokemus onkaan se, kun saa kohdata Herran Jeesuksen, Vapahtajan ja Lunastajan kasvoista kasvoihin – kuul-la ihmisen Luojan sanovan luodulleen ojentaessaan arpiset kätensä lapsensa käteen: ”tervetuloa Isän kotiin,” – sulkien hänet näin rakastavaan syleilyynsä.”

Ihmisen tie 32

Jeesus Kristus, ihmisen tie

Luojamme tuntee ihmisen ja tietää mikä on hänelle hyväksi. Raamatun oppi on, että Jeesus on tullut lankeemuksen jälkeen tieksemme ja on ovi iankaikkiseen elämään. Jeesus sanoo tänäänkin ihmiselle: ”*Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luommuuten kuin minun kauttani*” (Joh. 14:6). Viisas ihminen ottaa Jeesuksen tiekseen.

Elämä on jännittävä ja haasteellinen, sillä panoksena on ihmisen ikuisuus, tai hänen häviämisensä lopullisesti savuna avaruuteen. Elämme vain kerran, siksi elämä on suuri haaste. Luojamme on pannut meihin ihmisiin iankaikkisuuden kaipuun (Saarn. 3:11, VKR) ja tarjoaa kaikille mahdollisuuden iankaikkiseen elämään Jeesuksessa Kristuksessa.

Jännittäväksi elämän tekee sekin, että meistä taistelee Kristus ja hänen vastustajansa Saatana. Paholaisella on etuna tässä taistelussa ihmisen taipumus mielistyä mieluummin pahuuteen, kuin Jeesuksen antamiin valtaviin totuuksiin ja rakaudellisiin elämänohjeisiin. Ihminen saadaan myös helpommin mieltymään näkyväisiin, jotka ovat katoavia, kuin näkymättömiin, vaikka ne ovat iankaikkisia. Jumala tarjoaa ihmiselle sanansa ja Pyhän Henkensä voimaksi, valoksi ja tosi viisaudeksi. Ainoastaan Herran avulla

voimme saavuttaa katoamattomuuden.

Valitettavasti Jeesuksen viitoittama tie tuntuu syntiä rakastavasta liian kaidalta tieltä. Siksi useimmat ihmiset valitsevatkin lavean tien, eivätkä antaudu Jumalan uudestisyntyttävän uskon voiman varaan. Kuinka käsittämättömän harvassa olivat Jumalan viitoittaman tien kulijat Nooan aikana. Tai mitä ajattelet siitä, että Israelin Egyptistä lähtevästä kansasta, vain kaksi pääsi perille luvattuun maahan?

Ei Raamattu turhaan puhu ns. jäännöksestä, joka on kuitenkin aina ollut olemassa. Tällä jäännöksellä on ihmisen tien varrella ollut tärkeänä tehtävänä säilyttää tietoisuus lunastuksesta, pitää tarjolla evankeliumia iankaikkisen elämän saavuttamiseksi ja löytää ihmiskunnasta tulevan Kristuksen valtakunnan asukkaat.

Taivaaseen ei ole koskaan ollut tunkua – *vain harvat löytävät* sinne tien Jeesuksen sanojen mukaan. Niinpä taivaassa on valtava ilo jokaisesta pelastuksen vastaan ottaneen ratkaisusta. Yhdenkin ihmisen tähden Jeesus olisi ollut valmis kuolemaan. Paavali kirjoitti pelastettujen luvusta, jonka pitää kerran tulla täyteen. Herra tietää sen luvun ja tietää päivän, jolloin se on täysi. Silloin Ihmisen

Poika tulee. On todennäköistä kuitenkin, ettei pelastettujen luku tule täyteen helpolla.

On pelkkää ihmisen mielikuvitusta luulla, että jokin kansa tai vaikkapa kristillinen seurakunta kokonaisuudessaan pelastuisi. Herra joutuu tyytymään siihen, että hän voi pelastaa valtakuntaansa yhden sieltä toisen täältä. ”*Palatkaa takaisin, te luopuneet lapset!*” sanoo Herra. ”*Minä otan teidät jälleen omikseni. Minä kokoan teidät kaikki ja tuon Siioniin – vaikka teitä olisi vain yksi joka kaupungissa ja kaksi joka kansan keskellä*” (Jer. 3:14). Herran pieni seurakunta on yhdessä Pyhän Hengen kanssa tehnyt työtä 6000 vuoden ajan Jumalan valtakunnan kansoittamiseksi.

Lunastussuunnitelmaan liittyy monenlaisia vaiheita, jotka Raamattu tuo esille. Elämme ratkaisevia päiviä. Pelastettujen luku on pian täyttyvä, eikä se tule lopulta olemaan mikään pieni: ”*Tämän jälkeen näin suuren kansanjoukon, niin suuren, ettei kukaan kyennyt sitä laskemaan. Siinä oli ihmisiä kaikista maista, kaikista kansoista ja heimoista, ja he puhuivat kaikkia kieliä. He seisoivat valtaistuimen ja Karitsan edessä yllään valkeat vaatteet ja kädessään palmunoksa*” (Ilm. 7:9).

Tänä aikana Sielunvihollinen on laittanut kaiken viekkautensa ja tarmonsia peliin, voidakseen eksyttää ihmisen harhaan tiellensä. Paholainen tietää, että hänellä on vähän aikaa. Hän muistaa hyvinkin ajan ennen lankeemustaan. Hän tietää hyvin taivaan olevan tavoitteleminen arvoinen. Siksi lähtiessään elämän tien vaeltajaksi, uskova tulee huomaamaan hyvän ja pahan voimien taistelun elämässään. Elämästä tulee entistä jännittävämpi ja merkityksellisempi. Hengen valaisemin silmin Jumalan

lapsi huomaa, miten häntä yritetään suistaa pois kaidalta tieltä. Koska usko on Jumalalle arvokas, hänelle annetaan apu. Jeesus kulki kaidan tien ollen siten uskovan tien raivaajana aina perille saakka. ”*Oikeamielisten polku on suora, sinä tasaat vanhurskaan tiet*” (Jes. 26:7).

Seuraamalla Herran viitoittamaa tietä ihminen pääsee varmasti ikuiseen kotiin. Herra lähetti maan päälle rakkaan Poikansa etsimään ja pelastamaan kadonneen lampaansa. Kristus tehtiin Jumalan Pojaksi ja Ihmisen Pojaksi lunastuksemme tähden (Room. 1:3, 4). Eläessään maan päällä Jeesus näytti ihmisille Jumalan luonteen kuvan ja täydellisen ihmisen jumalallisen kuvan. Jeesus teki taivaan ja Jumalan todelliseksi: ”*Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän*” (Joh. 14:9). Vastaavasti Jeesus olisi voinut sanoa kuulijoilleen: ”*Joka on nähnyt minut, on nähnyt Aadamin, sillä Aadam oli esikuva siitä, joka oli tuleva*” (Room. 5:14).

Jeesus tuli meille tieksi taivaaseen elämänsä ja kuolemansa kautta. Jeesus antoi ihmisenä esimerkin ja tiedon siitä, millainen ihminen oli ennen lankeemusta ja millaiseksi hän lankeemuksen jälkeen voi muuttua. Aadam ja Eeva epäonnistuivat ihmisinä, mutta Jeesus toisena Adamina tarjoaa oman synnittömän elämänsä heidän niin kuin meidänkin elämämme tilalle. Jeesuksen ihmisenä eletty synnitön elämä luetaan uskovalle tämän omaksi elämäkseen.

”*Hän otti orjan muodon ja tuli ihmisten kaltaiseksi. Hän eli ihmisenä ihmisten joukossa*” (Fil. 2:7). Muistakaamme siis, että kaikkien meidän elämämme tausta on kertomus häpeästä ja epäonnistumisesta. Meissä ihmisissä näkyy orjan muoto. Me tarvitsemme uuden muodon. Jee-

sus tuli tarjoamaan osamme vaihtamista hänen kanssaan. Hän lähti kirkkauden maasta, jossa hänellä oli Jumalan muoto, vaihtaakseen sen orjan muotoon, meidän vapaudeksemme.

Aadamin tietoinen (yhden ihmisen) lankeemus muutti meidät pahuuteen taipuvaksi ja synnin orjiksi. Ihmiselle tarjotaan uusi mahdollisuus Jeesuksessa. Hänen, (yhden ihmisen) lankeamattomuus muuttaa vastaavasti jokaisen hyvyteen taipuvaksi Jumalan lapseksi. Raamattu lupaa: ”Kaikille jotka ottavat Jeesuksen vastaan, antaa Jumala voiman tulla hänen lapsikseen.” Me tarvitsemme jokainen sellaisen elämän, joka kelpaa Jumalalle. Hyvä uutinen on se, että Jeesus Kristus kulki täydellisenä ihmisen tien ja tarjoutuu sinun ja minun tieksi.

Kun ihminen tajuaa edellä mainitun, niin Jeesuksesta tulee hänelle koko maailman tärkein todellisuus. Eli yhtä varmaa kuin on se, että historiamme perustuu Aadamiin, on myös se, että sinun ja minun historiani perustuu Jeesukseen Kristukseen, jos niin haluamme. Kaikki mitä Jeesus teki ja sanoi, liittyy sinuun, minuun ja myös seurakuntaan. ”*Hän antoi itsensä alttiiksi meidän puolestamme lunastaakseen meidät vapaiksi kaikesta vääryydestä ja puhdistaa meidät omaksi kansakseen, joka kaikin voimin tekee hyvää*” (Tit. 2:14). (Tästä aiheesta laajemmin kirjassa ”Löydä Jumala uudestaan ensimmäistä kertaa” Jan Paulsen, Kirjatoimi 2003.)

Kristuksen antama uusi historia tulee todellisuudeksemme silloin, kun luovumme oman tahdon tiestä. Tähän ihminen ei pysty luonnostaan, vaan tarvitaan Jumalan uudestisyntyttävä luomisvoima. Tämä onkin yksittäisen ihmisen tiellä Jumalan suurin voimateko

hänen elämässään. Haluathan sen toteutuvan omassa elämässäsi? ”*Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, kaikille, jotka uskovat häneen. He eivät ole syntyneet verestä, eivät ruumiin halusta, eivät miehen tahdosta, vaan Jumalasta*” (Joh. 1:12, 13).

Rukoile tällaista ihmetekoa itsellesi, ellet tiedä sitä vielä kokeneesi. Ota uskossa vastaan Kristus elämäsi Herraksi ja tiedä, mitä on Jumalan rakkaus. ”*Katsokaa, kuinka suurta rakkautta Isä on meille osoittanut: me olemme saaneet Jumalan lapsen nimen, ja hänen lapsiaan me myös olemme*” (1. Joh. 3:1).

Parannus ja kaste

”*Kuullessaan tämän kaikki tunsivat piston sydämessään, ja he sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: 'Veljet, mitä meidän pitää tehdä?' Pietari vastasi: 'Kääntykää ja ottakaa itse kukin kaste Jeesuksen Kristuksen nimeen, jotta syntinne annettaisiin anteeksi. Silloin te saatte lahjaksi Pyhän Hengen'*” (Ap. t. 2 :37, 38).

Taivaan tielle lähteneen ihmisen tie johtaa perille Kristuksen valtakuntaan kolmen vaiheen kautta, eli parannuksen (kääntymyksen), pyhityksen (kasvun) ja kirkastumisen kautta.

Kääntymys johtaa parannukseen ja kasteeseen, jossa näkyvällä tavalla liitoudutaan omasta vapaasta tahdosta Kristuksen kanssa hänen ruumiiseensa, eli seurakuntaansa. Kaste on uskovalle suuri juhlapäivä, elämän tärkein päivä. Sinä päivänä pieni ihminen saa liittää kätensä Kaikkivaltiaan Jumalan käteen. 13 vuoden ikäisenä sain kokea tällaisen armon. Muistan, kuinka tuona päivänä, kasteen jälkeen, luontokin näytti muuttuneen. Tampereen Pyhäjärvi kimalteli kastepäivänäni sinisem-

pänä, kuin milloinkaan ennen. Luoja oli koskettanut sisintäni. Suuri ilo ja rauha täyttivät mieleni. Sain kokea kasteessani sitä samaa, mitä Jeesuskin koki omassaan. Hän toi minunkin kasteeseeni täydellisyysden.

Kristuksen seurakunta tarjoaa yhdes- sä Pyhän Hengen kanssa ihmelääkettä ihmiskunnan vakavimpaan sairauteen, johon me kaikki olemme sairastuneet, nimittäin synnin sairauteen. Tämä ihmelääke on Jeesuksen Kristuksen veri. Vapaus synninsairaudesta on suurin ihme ja ihme, jota Saatana ei pysty matkimaan, mutta pystyy sen useimpien kohdalla estämään. Jos ihminen ei vastusta Pyhän Hengen voimaa, hän paranee kuolemansairaudesta. ”Mutta kun nyt olette päässeet vapaiksi synnistä ja tulleet Jumalan palvelijoiksi, te korjaatte sato- na pyhityksen ja saatte lopuksi iankaikkisen elämän” (Room. 6:22).

Älkäämme tyytykö vähempään armoon ja parantumiseen. Muistakaamme myös seuraavat sanat ja antakaamme kaikesta kunnia Herralle: ”Jumalan vaikutusta on se mitä te Kristuksessa Jeesuksessa olette. Hänet on Jumala antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. Näin toteutuu kirjoitus: Joka ylpeilee, ylpeilköön Herrasta ” (1. Kor. 1:30, 31).

Tärkeintä kokonaisvaltaisen terveytemme kannalta, on tuntea Jumala ja tehdä hänen tahtonsa niin, kuin se on ilmoitettu Raamatussa. Ihmisen tien kuljijaa kehoitetaankin ”Tunne hänet [Jumala] kaikilla teilläsi, niin hän sinun polkusi tasoiittaa” (Sananl. 3:6, VKR).

Hengellisen elämän lähtökohta ihmisessä on se, kun hän todella huomaa olevansa kadotettu syntinen Kaikkivaltiaan ja pyhän Jumalan edessä. Sinä het-

kenä hänen silmänsä avataan näkemään toivoton tilansa ilman Jeesusta Kristusta. Synnin hädässä katse kohotetaan itsettä kuolevaan ja ylösnousseeseen, ihmistä rakastavaan Jeesukseen. Katumus ja uudestisyntyminen johtavat kasteeseen, jossa omatunto pestään puhtaaksi. On sanottu; kun syntyy kaksi kertaa kuolee kerran ja jos syntyy vain kerran, kuolee kaksi kertaa.

Kasteessa samastutaan Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemiseen. Kasteen kautta omatunto pestään puhtaaksi, nouseaan uuteen hengelliseen elämään. Kaste on uudestisyntymisen peso. ”Hän pelasti meidät pesemällä meidät puhtaaksi, niin että synnyimme uudesti ja Pyhä Henki uudisti meidät” (Tiit. 3:5). Suhde syntiin muuttuu.

Noustaan taisteluun syntiä ja maailmallisia himoja vastaan. Sitä mitä ennen rakastettiin aletaan vihata ja käskyistä joita ennen pidettiin orjuuttavina, jopa vihattavina – tuleekin rakastettavia. Niistä tulee sydämen asia. Pyhä Henki kirjoittaa hengellisen lakinsa (elämän käyttöohjeet) ihmisen mieleen. ”Tämän liiton minä teen heidän kanssaan tulevina aikoina, sanoo Herra: minä asetan lakini heidän sydämeensä, kirjoitan sen heidän sisimpäänsä” (Hepr. 10:16).

Ihminen kastetaan rakkauden kasteella. ”Minä annan heille uuden sydämen ja heidän sisimpäänsä uuden hengen, minä otan heidän rinnastaan kivisydämen pois ja annan tilalle elävän sydämen. Niin he seuraavat minun säädöksiäni, he ottavat varteen minun käskyni ja elävät niiden mukaan. He ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa” (Hes. 11:19, 20).

Ellen G. White on kirjoittanut seuraavat sanat: ”Saatamme uskotella itsellemme, että siveellinen luontomme

on moitteeton, ja ettei meidän tarvitse nöyryyä Jumalan edessä kuten tavallisten syntisten. Meidän on kuitenkin tyydyttävä siihen, että pääsemme elämään sisälle samalla tavalla kuin suurin syntinen” *Maranata*, s. 24 Media7.

Vain yksin Jumalan hyvyys voi johtaa ihmisen kääntymykseen (ks. Room. 2: 4). Synnyimme kaikki tähän elämään vailla pyhyyttä luontomme puolesta. Siksi meissä olevan lihan mielen on alistuttava Hengen mielen ohjaukseen. Siihen ihmistä kutsutaan jo pienestä pitäen. On tapahduttava täyskäännös, eli U-käännös. Sen tähden parannusta kutsutaan myös kääntymykseksi. Syntyminen maailmaan ja uudestisyntyminen ovat kaksi suurta Jumalan luomisvoiman ihmettä. Molemmat ovat armoteko Luojalta, mutta jälkimmäinen syntymä koetaan ihmisen oman valinnan kautta.

Jobin kirjassa on kerrottu Jumalan kutsuvan ihmistä kahdesti tai jopa kolmesti *”Hän lunasti minut, en joutunut hautaan, minä saan yhä kulkea valossa.” Näin Jumala tekee ihmiselle. Kerran toisensa jälkeen Jumala pelastaa hänet kuoleman kidasta. Hän saa yhä katsella elämän valoa”* (Job. 33:28–30)

”Hän pelasti minun sieluni joutumasta hautaan, ja minun henkeni saa iloiten katella valkeutta’. Katso, kaiken tämän tekee Jumala kahdesti ja kolmastikin ihmiselle, palauttaakseen hänen sielunsa haudasta ja antaakseen elämän valkeuden hänelle loistaa” (Job. 33:28–30, VKR).

Kun ihmisellä on erityinen etsikköaika, ja Jumalan läsnäolon valo sanan, unen tai jonkin muun välikappaleen kautta puhuttelee ihmistä. Antaako hän silloin Herralle tilaa mielessään kuullensani Hengen sanovan sisimmässäsi: *”Tulokoon valkeus.”*

Herra kysyy ihmisen suostumusta. Jos ihminen suostuu ottamaan vastaan elämän valkeuden, joka on Jeesus, alkaa uusi elämä. Vain Jeesus voi vapauttaa ihmisen tien kulkijan hänen painolasteistaan. Eikö olekin valtava Jumalan armon osoitus, saada ottaa vastaan Kristus elämänsä? Paavali kirjoitti 2. Kor. 5:17: *”Jokainen, joka on Kristuksessa, on siis uusi luomus.”* Mitä armo saa aikaan? *”Ja hän on kuollut kaikkien puolesta, jotta ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen vaan hänelle, joka on kuollut ja noussut kuolleista heidän tähtensä”*? (2. Kor. 5:15.)

Kolmiyhteinen jumaluus työskentelee ihmisen sydämessä. Vähä vähältä tapahtuu sellaista mikä vetää asianomaista Kristuksen luo, kuten Raamatun lukeminen, ajatusten kohdistaminen Jeesukseen, saarnaajan puhumat sanat ja joku elämässä koettu tapahtuma valmistavat sielua oikeaan hetkeen. Äkkiä, kun Pyhä Henki esittää suoran vetoomuksen, ihminen antautuu iloiten Jeesukselle Kristukselle. Kääntymys näyttää olevan äkillinen kokemus, mutta niin kuin huomataan, kysymys on pitkään jatkuneesta Jumalan kärsivällisestä kutsusta ja tapahtumien sarjasta.

Sortuessaan pahan puhumiseen uskova tietää useinkin tehneensä silloin kolminkertaisen vääryyden; vääryyden itseänsä kohtaan, vääryyden lähimmäistä kohtaan ja Pyhää Henkeä kohtaan murehduttamalla hänet. Paavali vahvisti loukkaamattoman omantunnon merkityksen sanoessaan maaherra Festukselle: *”Siksi teen kaikkeni, että minulla aina olisi puhdas omatunto Jumalan ja ihmisten edessä”* (Ap. t. 24:16).

Taivas lähettää jatkuvasti armon säteitä, sillä olemmehan kaikesta huolimatta syntisiä itsessämme. Olemme kesken-

eräisiä loppuun saakka, mutta armo, jos siinä pysymme, kasvattaa ihmistä koko hänen elämänsä ajan.

Kasvaminen armossa (pyhitys)

”Tavoitelkaa rauhaa kaikkien kanssa ja pyrkikää pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa” (Hepr. 12:14).

Jeesus kulki alusta loppuun uskovan ihmisen tien tämän pyhittymisen tähden. Hän sanoi: *”Minä pyhitän itseni uhriksi heidän tähtensä”* (Joh. 17:19). Jeesus luopui taivaan loistosta ihmistä varten. Ihmistä puolestaan kehoitetaan luopumaan synnistä ja elämään Jumalaa varten *”Kun siis ympärillämme on todistajia kokonainen pilvi, pankkaamme pois kaikki mikä painaa ja synti, joka niin helposti kietoutuu meihin. Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme”* (Hepr. 12:1).

Raamatun ilmoittama hengellinen kasvu on kaksitahoinen, se nähdään luonteen muuttumisena hyvään suuntaan, sekä kasvuna Raamatun tärkeiden totuuksien ymmärtämisessä ja noudattamisessa. Tästä viimeksi mainitusta antaa uskonpuhdistus hyvän esimerkin. Jumalan lapset saatettiin lopulta löytämään pyhäkkö ja sen syvälinen merkitys, joka puolestaan johti seurakuntia ja niissä olevia Jumalan lapsia Raamatun kaikkien totuuksien ymmärtämiseen ja noudattamiseen ennen Kristuksen tuloa.

Pyhäkkö antaa askeleet niin seurakunnille kuin uskosta osattomalle tulla Jeesuksen luo ja päästä taivaaseen. Uskonpuhdistus ja pyhäkköoppi liittyvät toisiinsa merkittävällä tavalla pyhityksen osalta. Eritoten pyhäkkö ”esineineen” valaisee edellä sanottua:

Maan päällisen pyhäkön esipihaan

astuttaessa nähdään ensimmäisenä *polttouhrialttari* (ks. s. 106). Jeesuksen kuolema Jumalan Karitsana aikaansaa ikuisen elämän uskovassa. Ristin kautta ihminen, joka katuvana tahtoo tulla Jumalan lapseksi, vastaanottaa uskossa Jeesukseen sovituksen. Näin otetaan ensimmäinen askel pelastukseen ja elämä Jumalan lapsena voi alkaa.

– Seuraava esine (askel) on *pronssinen pesuastia*. Mikä verraton kuva kasteesta, jossa synnit pestään puhtaaksi. Raamattu sanoo kastetta uudestisyntymisen pesoksi. Ihminen saa lähteä puhtaana ja nousta vapaana kastevedestä uuteen elämään.

– Kolmas esine sijaitsi pyhäkön ovi-verhon takana. Siellä nähdään *näkyleipäpöytä*. Sanan ruoka on erittäin tärkeää uskon elämän ylläpitämisen kannalta. Jeesus on elämän leipä, jota ”syömällä” kasvetaan Jumalan armossa ja tunteemisessä. Raamattu on Jeesuksen ja pyhän Hengen antama hengellinen ravinto ihmiselle.

– *Suitsutusalttari* on neljäs pyhäkköön liittyvä esine ja esikuvaa rukouselämää (Ilm. 5:8). Olkoon rukouselämä jatkuvasti palavaa yötä ja päiviä, koska näin toimii suora yhteys taivaaseen. Herä kuulee mielellään lastensa anomukset ja kiitokset, jotka hänen Poikansa nimesä esitetään. Jeesus on luvannut vastata kaikkiin rukouksiin.

– *Kultainen lampunjalka* edustaa sitä valoa, joka Jeesus on seurakunnalle ja maailmalle. Hänen valkeudestaan saa osansa Jeesuksen ystävä niin, että hänkin on valo maailmassa. Tähän uskovaa kutsutaan.

– Kuudentena esineenä *oli kultainen liiton arkku* ja sen kantana *kultainen armonistuin*. Liitonarkun paikka sijaitsi py-

häkön kaikkein pyhimmässä. Kultainen liiton arkku laintauluineen ja sen kultainen kansi, armonistuvin, viestivät liiton ehtoja; Jumalan tahtoa, lakia ja evankeliumia sekä armoa ja totuutta.

Nämä kuusi askelta kielikuvineen sa ovat uskon askekeita, jotka sisältyvät taivaassa suunniteltuun ja pyhäkössä vahvistettuun ihmisen pelastussuunnitelmaan. Paholainen yritti muuttaa askeleet ja onnistui siinä.

On hyvä palauttaa mieliin mitä ennustettu ”*pieni sarvi*” teki Jumalan suunnitelmalle. Antikristuksen innoitamana 1260 vuotta hallinnut sarvi hävitti totuuden maan tasalle (ks Dan. 8:9–14). Pyhäkkö poljettiin maahan, häväistiin ja sen esikuvat poistettiin. Millä tavalla?

– Polttouhrialttari, joka esikuvasi Kristuksen kertakaikkista kuolemaa, poistettiin. Tilalle tuli ehtoollismessu, jossa Jeesus kuolee ja hänen verensä vuotaa yhä uudelleen.

– Vesiallas edusti uskoon tulleen upotuskastetta, uudestisyntymisen pesoa. Se poistettiin. Tilalle tuli vauvakaste (pään valelu vedellä).

– Näkyleipäpöytä tarjosi puhdasta ravintoa Jumalan sanasta. Tilalle asetettiin perinteet, jotka korotettiin yli Raamatun. Raamattu otettiin pois kansalta.

– Suitsutusalttari tarjosi suoraa yhteyttä ihmisen ja Jumalan välillä rukouksen kautta. Tilalle tuli rippi, jossa papit suorittavat synninpäästön ja julistavat anteeksiantoa synnin tekijöille. Tätä ei kuitenkaan saa tehdä kukaan muu, kuin ylilipappi, Jeesus Kristus. ”*Isä itse ei tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomiovallan Pojalle*” (Joh. 5:22). Danielin ennustama totuuden polkeminen maahan tapahtuu, kun taivaan pyhäkös-

tä julistettu synninpäästö vedetään ihmisen tasolle.

Jeesus haluaa rohkaista lastaan käymään oikeutta yksin hänen kanssaan. Älkäämme siis antako kenenkään kuolevaisen ihmisen kuulla itseltämme selasta, minkä vain Jumalan pitäisi kuulla. On tietenkin tarpeellista tunnustaa ja sopia rikkomukset lähimmäistämme vastaan ja olla itsekin anteeksiantavia, niin kuin Jumalakin on anteeksiantava.

– Lampunjalka edusti Jumalan antamaa Sanan valoa, joka heijastui Jeesuksessa ja hänen seuraajissaan. Kirkko puki sanan säkkipukuun 1260:n vuoden ajaksi.

– Kultainen arkku edusti lain ja evankeliumin sopusointua. Evankeliumi kumottiin aneilla ja laki hylättiin sellaisena kuin se on Raamatussa. Toinen käsky katekismuksesta poistettiin kokonaan ja sappatti siirrettiin sunnuntaille. Taivaan pyhäkkö tallattiin maan tasalle, mutta sen piti nousta kunniaan. Näin tapahtuikin, sillä pyhäkön nouseminen oikeuteensa toteutui uskonpuhdistuksen kautta. Pyhäkön esineistö palautettiin.

Viimeisenä uskonpuhdistajat löysivät taivaan pyhäköstä annetun sanoman. Ennustus pyhäkön kunniaan nousemisesta toteutui. Iankaikkisen evankeliumin sanoman julistus ikään kuin päivitettiin. Evankeliumin ja kymmenen käskyn laintaulut tuodaan esille sanomassa sellaisena kuin ne ovat. Jeesuksen usko ja Jumalan käskyjen palauttaminen nostivat pyhäkön kunniaan (Ilm. 14:12). Taivaan hallinnon perustuslaki palautettiin paikalleen. Uskoon tullelle avattiin suora tie Jeesuksen tykö. Kaiken tämän julistaminen annettiin lopun ajan seurakunnalle.

Vuodesta 1844 lähtien on Jumalan

Israel-seurakunnan toimesta maailmal-
le julistettu pyhäköstä annettua uskon-
puhdistus-sanomaa, uskovien tutkivasta
tuomion ajasta. Sanoma ”määrää” an-
tamaan kunnia Luojalle, viitaten lep-
päiväkäskeyn ja hylkäämään ”Babylon,”
isien perinnäis-säännöt ja väärä jumalan-
palvelus. Uskonpuhdistuksen käskettiin
jatkua aina ajan loppuun saakka. Kris-
tuksen seurakunta julistaa pyhäköstä
juuri tätä aikaa varten lähetettyä pelas-
tussanomaa.

Seitsemännen päivän Adventtikirkko
on ainoa seurakunta maailmassa, joka
julistaa taivaan pyhäköstä annettua Il-
mestyskirjan 14. luvun kolmen enkelin
sanomaa. Sen ensimmäistä sanomaa ju-
listettiin ensin Yhdysvaltain kirkkokun-
nissa 1800-luvun loppupuolella. Sano-
ma ei ollut mieleen ja sen torjuminen
on saanut aikaan protestanttisten seura-
kuntien rappeutumista kaikkialla. Se on-
kin nähtävissä yhä enenevässä määrin.

Ollaan jopa palaamassa ”aitikirkon”
helmaan, tai niin kuin sanonta kuuluu:
”*Koira palaa oksennukselleen*” (ks. 2. Piet.
2:22). Nyt tarvitaan apostolien aikaista
Pyhän Hengen voiman täyttämää julis-
tusta ajastamme. Lupaus tästä on jo an-
nettu (lue Ilm. 18:1, 4).

Abraham on oiva esimerkki aikam-
me kristityille kasvusta ja pyhittymisestä.
Jo hänen aikanaan Babylon oli jätettävä
ja lähdettävä uskossa eteenpäin, seura-
ten Jumalan tahtoa. Siinä meille tämän
päivän kristityille vetoomusta kasvuun,
armossa ja pyhityksessä. Seuratkaamme
uskollisesti Herran viitoittamaa tietä, äl-
käämme jääkö taipaleelle, vaan rientä-
käämme kohti luvattua maata aina pe-
rille saakka.

Herra ei tänäkään aikana ole tyytyväi-
nen siihen, jos hänen tahtoaan seura-

taan vain puolittain. Ei sekään, että on
jätetty maailma ja löydetty hengellinen
koti aina riitä. On seurattava Herran
kutsua suurempaan valoon, jotta ker-
ran päästäisiin taivaalliseen kaupunkiin.
Ylhäältä annettu rakkaus Jumalaa ja to-
tuutta kohtaan saa sen aikaan.

Kasvu Jumalan opetuslapsena johtaa
yhä suurempaan armon kokemiseen ja
onneen. Jumalan antama Pyhä Henki
opettaa, neuvoo ja on myös Lohduttaja.

Meille annetaan opas tiellemme:
”*Aina kun olet eksymässä tieltä, milloin oi-
keaan, milloin vasempaan, sinä omin kor-
vin kuulet takaasi ohjeen: – Tässä on tie,
kulkekaa sitä*” (Jes. 30:21).

Henki ohjaa uskovan kaikkeen totuu-
teen, sekä löytämään Kristuksen pyhit-
tämä seurakunta ja ottamaan omaksensa
seurakunnalle uskottu kolmen enkelin
sanoma. Sanoma tuo esille kuuliaisuu-
den ja Jeesuksen uskon vastaanottami-
sen omassa jumalanpalveluksessaan.

Olemmeko tulleet koskaan ajatelleek-
si, miten tarkkaan Jumala itse on sitou-
tunut kymmenen käskyn pitämisessä,
ja pyrkiessään johtamaan ihmisen on-
nelliseen ja ikuiseen elämään? Lain sa-
nat ovat kuva hänen luonteestaan, siksi
Raamattu vakuuttaa; ”– *omaa olemus-
taan hän ei voi kieltää*” (2. Tim. 2:13).
Liitto ja laki kuuluvat yhteen, ja sito-
vat Jumalaa samalla tavoin kuin ihmis-
tä. Jeesus noudatti näitä Jumalana ja ih-
misenä viimeistä piirtoa myöten ”*Älkää
luulko, että minä olen tullut lakia tai profeet-
toja kumoamaan. En minä ole tullut kumoa-
maan, vaan toteuttamaan. Totisesti: laista ei
häviä yksikään kirjain, ei pieninkään piirto,
ennen kuin taivas ja maa katoavat, ennen
kuin kaikki on tapahtunut*” (ks. Matt.5:17,
18).

Daavid, joka rakasti Jumalansa la-

kia, kirjoitti: ”Sinä olet asetuksesi säätänyt, että niitä tarkasti noudatettaisiin” (Ps. 119:4). Puhuttelevia ovat myös Jeesuksen sanat: ”Joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä” (Luuk.16:10).

Luojan säätämä käskyjärjestys on pidettävä kunniaassa. Neljäs käsky on varoituksesta huolimatta unohdettu monella tavalla. On tehty majesteettirikos Herraa kohtaan, peukaloimalla Kaikkivaltiaan ilmoittamaa taivaan perustuslakia. Katekismuksesta on toinen käsky jätetty pois ja kymmenes käsky jaettu kahteen osaan. Kuinka mikään kirkkokunta tai yksikään kristitty, joka muutokset hyväksyy, voi nimittää itseään Kristuksen seurakunnaksi tai Jumalan lapseksi. Jumalan kansa on se, joka pitää kaikki käskyt ja neljättä lepopäiväkäskynä.

Monet, itseään Raamatun opettajaksi nimittävät opettavatkin Raamattua, eivätkä anna Raamatun opettaa heitä itseään. Esimerkiksi; kun Raamattu opettaa, että sapatti on viikon seitsemäs päivä, he opettavatkin Raamattua sanoessaan sapatin olevan viikon ensimmäinen päivä. Tai, kun Raamattu opettaa, että ”— se sielu, joka syntii tekee — sen on kuoltava” (Hes.18:4 VKR), niin Raamatun opettajat sanovatkin sielun olevan kuolematon. Näissä kahdessa esimerkkitapauksessa Raamattua opettava joutuu jatkuvasti valehtelemaan. Samoin, jos hän selittää sapatinkäskyä kolmanneksi, vaikka se on neljäs käsky. Tällaiset opettajat Jumala on eräänä päivänä tuomitseva. Sen tähden onkin jokaisen Raamatun opettajan hyvä muistaa seuraavat apostoli Jaakobin sanat: ”—, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi, [Raamatun], sillä te tiedätte, että

me saamme sitä kovemman tuomion” (Jaak. 3:1, VKR).

Raamattu antaa Jumalan lapselle nimen ”Herran (eli Raamatun) opettama” (vert. Jes: 54:13, Matt. 23:7). Kristitty on Jeesuksen opetuslapsi. Uskovalle annetaan opetuslapsen mieli ja kieli, jolla hän osaa virvoittaa lähimmäistään ”Herra, minun Jumalani, on antanut minulle taitavan kielen, niin että voin sanalla rohkaista uupunutta. Aamu aamulta hän herättää minut, herättää korvani kuulemaan oppilaan tavoin” (Jes. 50:4).

Olen pyrkinyt olemaan tarkkana siinä, mikä koskee ihmisen luonnetta ja vakuuttunut siitä, että rakastavan ja rakastettavan luonteen omaaminen on pelastuksen kannalta ehdotonta. ”Me rakastamme veljiämme, ja siitä me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään. Joka ei rakasta, pysyy kuoleman vallassa” (1. Joh. 3:14).

Paavali pukee rakkauden merkityksen seuraaviksi sanoiksi: ”Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä mutta minulta puuttuisi rakkaus, olisin vain kumiseva vaski tai helisevä symbaali. Vaikka minulla olisi profetoimisen lahja, vaikka tuntisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin siirtää vuoria, mutta minulta puuttuisi rakkaus, en olisi mitään. Vaikka jakaisin kaiken omaisuuteni nälkää näkeville ja vaikka antaisin polttaa itseni tulella mutta minulta puuttuisi rakkaus, en sillä mitään voittaisi.” (1. Kor. 13: 1–3). Jeesus puki pelastuksen kahteen pääkohtaan, ”usko Jeesukseen ja pidä käskyt” (rakasta) (Ilm.14:12).

Jumalaa rakastavan yksi tärkeimmistä hengellisen kasvun ylläpitäjistä on seurakuntayhteys, johon liiitytään oman uskon ja tunnustuksen perusteella kasteen

kautta. Jeesus esittelee Ilmestyskirjassa seurakuntansa tuntomerkit. Otan kertauksena esille niistä joitakin:

- Nousee ennustuksen ilmoittamana aikana.
- Maailmanlaajuinen.
- Julistaa viimeistä kolmiosaista armon sanomaa. Oppi uskon kautta vanhurskauttamisesta, pyhäköstä ja unohdetusta sapatista tehdään selväksi.
- Ilmestyskirja tekee selväksi, että Jeesuksen todistus eli profetian henki annetaan viimeiselle seurakunnalle ymmärrykseksi Raamatun profetioiden käsittämiseen (Ilm, 12:17, 19:10). Profetian henki ilmeni erikoisella tavalla Ellen G. Whiten laajassa palvelutyössä, kirjallisessa tuotannossa ja Raamatun korottamisessa ylimmäksi auktoriteetiksi ihmisen elämän kaikilla osa-alueilla.

Raamatussa on sanottu Israelista, että ”profeetta sitä paimensi” (Hos. 12:14). Näin on Uudenkin testamentin Israelin aikana. Tämä lupaus on lopun aikana toteutunut erikoisesti Ellen G. Whiten palvelutyössä. Hän käytti Raamatun lupamaa profetian lahjaa ja sai vastaanottaa Jumalalta viisautta, joka esimerkiksi terveyden alalta oli paljon edellä aikaansa. Herralta saamansa ilmestykset, koskien kasvatusta ja näyt, koskien aikaansa ja tulevaisuutta, vahvistavat jatkuvasti yhä enemmän Ellen G. Whiten olevan lopun ajan Herran profeetta ja sanansaattaja kansalleen (1827–1915).

Kaikille uskoille annetaan talenteja, kykyjä ja halua käyttää saadut armolahjat, vaikkapa yhden, Jumalan kunniaksi ja kiitokseksi hänen työssään. Luon-

taiset taidot, viisauden, sekä fyysiset kykymme saamme antaa Jumalalle kiitosuhriksi. Pyhä Henki antaa voiman, neuvon ja viisauden olemaan oikeita Kristuksen työtovereita lähimmäisten palvelemisessa. Jumalan tahto on, että kasvamme käyttökelpoisina hänen työtovereinaan. Uskova on pelastettu pelastamaan toisia.

Kirkastuminen

Kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa” (Kol. 3:4, VKR).

Vaikka Herra luo alati uutta, jäämme kuitenkin vajavaisiksi ja syntisiksi. Emme voi tulla synnittömiksi itsessämme tämän elämän aikana. Kristus on meidän vanhurskautemme.

Uskon elämän kolmas ja korkein aste kääntymyksen ja kasvun jälkeen on se, kun ruumis, henki ja sielu kirkastetaan Kristuksen ruumiin kaltaiseksi ikuisuusolennoksi. Johannes kirjoitti; ”meistä tulee hänen kaltaisiaan, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on” (1. Joh. 3:12). Ihminen muutetaan kaikkien täydelliseksi Jumalan kuvaksi. Silloin vajaa lakkaa olemasta ja täydellisyys alkaa. Jumalan luona ikuisuudessa saamme kasvaa rajattomasti Jumalan rakkouden ja viisauden tuntemisessa.

Oikea suhde Jumalaan takaa varman perustuksen ja suunnan ihmisen tielle jonne. Daavidin rukous: ”Katso, olenko vieraalla, väärällä tiellä, ja ohjaa minut ikäiköjen tielle” (Ps. 139:24), sopii kaikkien ihmisten rukoukseksi. Ihminen, joka vilpittömästi rukoilee näin voi täydellisen varmana uskoa sanaa ”kyllä hän sen tekee.”

Tie onneen ja rauhaan on raivattu jokaiselle ihmiselle kuljettavaksi. Jeesuksen seuraajia kutsutaan opetuslapsiksi.

Herran lapset tunnetaan siitä, että Jeesus on heille *”tie, totuus ja elämä.”* Herra on kaikella tavalla opetuslapsensa opettaja. Opetus jatkuu iankaikkisuudessa. Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi. Meidän arvomme on madallettu kehitysopin mukaan eläimen tasolle. Jumalan suunnitelma ihmiseen nähden on suunnattomasti korkeampi. Olla Jumalan kuva tekee ihmisestä *lähes jumalolennon* (Ps. 8:6).

Ehkä luoduista ainoana, meille ihmisille, on tehty mahdolliseksi edistyä rajattomasti. Ihmiskunta elää kaikesta hyvästä huolimatta alennustilassa ollessaan erossa Luojastaan. Koska vain Sanassa, Kristuksessa, asuu kaikki täyteys, niin sellaisella tiedolla, joka ei ole sopusoinnussa Raamatun kanssa, ei ole paljoakaan arvoa.

Syntymisellämme maailmaan on Raamatun mukaan yksi kaikkia muita ylevämpi tarkoitus: Ihmisen tien kulkijan on välttämätöntä saada kohdata Jeesus elämänsä aikana. Eikä vain kohdata, vaan oppia tuntemaan Jumala ja rakastua häneen. *”Jumala ei kylläkään ole kaukana yhdestäkään meistä. Hänessä me elämme, liikumme ja olemme”* (Ap. t. 17:27), vakuuttaa Paavali. Jumala ei ole kaukana kenestäkään, joka häntä etsii. Hän on vain rukouksen päässä.

Jumalan lapsiksi syntyneiden elämässä voi huomata, että heistä on tullut innokkaita Raamatun lukijoita. Vastasyntyneen pienen lapsen tavoin sanan maito maistuu: *”Niin kuin vastasyntyneet lapset tavoittelkaa puhdasta sanan maitoa, jotta sen ravitsemina kasvaisitte pelastukseen. Olettehan te maistaneet Herran hyvyyttä”* (1. Piet. 2:2, 3). On yhtä välttämätöntä ammentaa päivittäin Raamatun puhtaista sanan lähteistä hengellistä leipää

ja juomaa, kuin syödä ja juoda fyysisten tarpeittemme tähden.

Paholainen, maailma ja oma minä yrittävät riistää hengellisyyden Jumalan luomasta ihmisestä. Ihminen rajoitetaan elämään ilman Jumalaa ja toivoa, jos häneltä riistetään tärkein osa-alue, usko Jeesukseen. Sielunvihollinen haluaa siirtää meihin langenneisiin ihmisiin kuvaansa, siksi meidän tulee aina pitää katseemme luotuna Jeesukseen. *”Me kaikki, jotka kasvot peittämättöminä katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kirkkauden kaltaisiksi, kirkkaudesta kirkkauteen. Tämän saa aikaan Herra, joka on Henki”* (2. Kor. 3:18).

Udestisyntyminen saa aikaan sen, että ihmisestä tulee todella terve ja tasapainoinen, koska silloin kaikki kolme, henki (hengellisyys), sielu (henkisyys) ja ruumis (fyysisuus), ovat harmoniassa keskenään. Kun Jumala on ensimmäisellä sijalla varmistutaan siitä, että sen ohessa annetaan kaikki muukin. *”Etsikää ennen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin”* (Matt. 6:33). Daavidin kokemus, sanat Jumalan huolenpidosta ja jokapäiväisestä toimeentulosta, ovat varmat niin tänä päivänä kuin myös tulevana: *”Olen elänyt pitkän elämän, nuoruudesta vanhuuteen saakka. Koskaan en ole nähnyt vanhurskasta hylättynä enkä hänen lapsiaan kerjäämässä leipää”* (Ps. 37:25).

Jeesuksen läsnäolo ihmisessä saa aikaan elämän ja yltäkylläisyyden. Aikamme, jolloin halutaan tukahduttaa terve usko yhteiskunnasta, näyttävät mielentilähäiriöt olevan jopa ykköstiällä sairaustilastoissa. On selvää, että voimme pahoin, koska jumalattomuus hallitsee yhteiskuntia, kouluja ja kote-

ja. Yksilöinä voimme ottaa kuitenkin todesta tunnetut sanat: ”Ihminen on luotu Jumalan yhteyteen ja on niin kauan onneton ja rauhaton, kunnes hän löytää levon Jumalassa.”

Omalta kohdaltani voin vahvistaa todeksi Augustinuksen edellä lausumat sanat. Koin 21 vuoden ikäisenä uudistavan Jumalan Hengen erikoisen läsnäolon kohtaamisen. Pyhä Henki kosketti minua voimakkaasti, ollessani kodissani sanan äärellä. Tiesin eläväni puolisydämisenä kristittynä, ja siksi Jeesuksen takaisin tulon pelko oli jäytännyt minun mieltäni monet vuodet. Minulle tarjottiin tuona iltana armo jättäytyä koko sydämestäni Jumalan puolelle. Rakkaus, ilo ja rauha täytti elämäni suostuessani antamaan oman tahtoni Herran tahdon hallintaan. Jeesukseen turvautuen elämäni sai tarkoituksen ja mielekkyyden, minkä Sana lupaakin sen noudattajalle.

Paavalin tavoin kehotan sinua *”vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei*

se jää turhaksi” (2. Kor. 6:1, VKR). Jeesus on raivannut tien. Se tie on suora elämän tie, Jeesus – tie, joka sitä kulkee ei eksy – *”ei tyhmäkään”* sanoo Raamattu (Jes. 35:8, VKR). Mutta on myös kuolemaan vievä tie, jossa kääntymättömät oman tien kulkijat *”ovat joutuneet kulkemaan syrjäpolkuja, raivaamatonta tietä”* (Jer. 18:5, VKR).

Raamattu kutsuu ihmistä Herran tielle, viisauden oikealle tielle ja suorastaan elämän tielle. *”Herra ohjaa omiensa tietä, mutta jumalattomien tie päättyy tuhoon”* (Ps.1:6). *”Minä opetan sinulle viisauden polun, opastan sinut oikealle tielle”* (Sananl. 4:11, VKR). *”Silloin ymmärrät, mitä oikeus ja vanhurskaus on, pysyt alusta loppuun oikeamielisten tiellä”* (Sananl. 2:9). Ettei totuus unohtuisi, on meidän valitettavasti todettava seuraavat Jeesuksen sanat toiseksi: *”Mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät”* (Matt. 7:14, VKR).

Lunastus ja synnin hävittäminen

Jumalalla on selvä profeetallinen tiekartta niin lavean, kuin kaidan-kin tien kulkijoille. Vanhurskasten ylösnousemus taivaaseen, ja paluu tuhannen vuoden jälkeen, ovat avaus seitsemälle viimeiselle tapahtumalle maan päällä. Vehnä on koottu taivaan aittoihin Kristuksen toisessa tulemuksessa, mutta rikkavilja jäi maan päälle tuhanneksi vuodeksi. Seuraamme tässä luvusa ihmiskunnan dramaattista lopputaivalta tuhannen vuoden hiljaisuuden jälkeen maapallolla.

Paholaisen ja hänen enkeliensä tuhannen vuoden vankeusajan päätyttyä, on jumalattomien aika nousta haudoistaan. Johannes kirjoittaa Jeesuksen todistuksen tapahtumasarjoina, jotka vievät päätökseen pyöreästi 7000 vuotta kestäneen jännittävän ”Ihmisen tien” loppuhuipennuksen, joka jakautuu seuraavasti:

Toinen ylösnousemus

Toisessa kuten ensimmäisessä ylösnousemisessa ihmiset herätetään kuolon unesta. Hauta on hiljaisuuden ja rauhan paikka. Teksti ilmoittaa selvän Raamatun kannan kuolleiden tilasta. ”*Kuolleet eivät tiedä mitään*” (Saarn. 9:5). Jeesus

käytti oman aikansa tuttua vertauksen-omaista kertomusta rikkaasta miehestä ja köyhästä Lasaruksesta havannoittaakseen, ettei, ettei rikkaus merkitse Jumalan mielisuosiota sen enempää kuin köyhyyskään. Köyhän luultiin yleisesti olevan Jumalan hylkäämä. Opetuksen tarkoituksena ei ollut osoittaa kuolleen tilaa, jona sitä yleisesti käytetään, vaan poistaa väärä todistus Jumalan luonteesta.

Raamattu sanoo ”*Muut kuolleet eivät heränneet eloon, ennen kuin tuhat vuotta oli täyttynyt*” (Ilm. 20:5). Toinen ylösnousemus täyttää silloin maapallon sadoista miljardeista ihmisistä. Heidän ylösnousemuksensa antaa jälleen Paholaiselle töitä. ”*Kun tuhat vuotta tulee täyteen, pääsetään Saatana vankilastaan, ja se lähtee liikkeelle, kiertää maan neljä kolkkaa ja johtaa kansat harhaan. Se eksyttää niin Gogin kuin Magogin ja kokoaa kansat sotaan, ja joukkoja on kuin meren rannalla hiekkaa*” (Ilm. 20:7, 8).

Toisen ylösnousemuksen yhteydessä seuraa samanaikaisesti Jumalan omien tuleminen Kristuksen ja hänen enkeliensä johdolla alas taivaasta. ”*Heistäkin Eenok, Aadamista seitsemäs, on ennustanut, sanoen: 'Katso, Herra tulee tuhannen*

tuhansine pyhinensä.” (Juud. 14, VKR.) Paikalla ovat myös Paholainen enkeleinen, eli ollaan sellaisessa tapahtumassa, johon osallistuvat sinä ja minä, kaikki omaisemme ja sukulaisemme, ystävämme ja vihollisemme, kaikki edesmenneet isämme ja äitimme jokaisessa polvessa aina Aadamista ja Eevasta lähtien. Lunastustyön eri vaiheet, syntiinlankeemuksesta lähtien, selvitetään jokaiselle.

Uusi Jerusalemi

”Näin, kuinka pyhä kaupunki, uusi Jerusalemi, laskeutui taivaasta Jumalan luota” (Ilm. 21:2).

Kaupungissa ovat siis Herran omat, jotka tekivät jo toisen avaruusmatkan tullessaan Jeesuksen kanssa Isän kodista takaisin maan päälle tuhannen vuoden jälkeen. Uusi Jerusalemi, tosin monta kertaa laajempina maallista Jerusalemiä, laskeutuu taivaasta alas sille valmistetulle paikalle loistavassa kauneudessaan (Sak. 14:4).

Jumalan omat ovat saaneet palkkana kuolemattomuuden. He itse puolestaan ovat palkkana rakastavalle Jumalalle ja Karitsalle, joka kuoli heidän puolestaan. Suurin osa ihmiskunnasta on kuitenkin uuden Jerusalemin ulkopuolella. Heille Jeesuksen kuolema oli turha, heitä odottaa synnin palkka.

Kristuksen kruunaus

”Seitsemäs enkeli puhalsi torveensa. Taivaassa kajahti monien äänien huuto: – Koko maailman kuninkuus on nyt tullut meidän Herrallemme ja hänen Voidellulleen. Hän on hallitseva aina ja ikuisesti” (Ilm. 11:15).

Kristinuskon Jumala on arvoltaan Pelastuksen Päämies. Voiko minkään muun uskonnon jumala olla niin ra-

kastettava, kuin meidän Jumalamme? Tällaisen Herran, Jeesuksen ja Kristuksen kruunaus tapahtuu, taivaan ja maan asukkaiden läsnä ollessa, valkoisen valtaistuimen edessä. Kristuksen hyvyden ja pyhyden edessä polvistuu jokainen luotu. Kaikki luodut antavat vaistomaisesti hyväksymisensä Kristuksen kuninkuudelle. Hän on sen arvoinen. *”Sen tähden Jumala on korottanut hänet yli kaiken ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman. Jeesuksen nimeä kunnioittaen on kaikkien polvistuttava, kaikkien niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: ’Jeesus Kristus on Herra.’”* (Fil. 2:9–11.)

Itse Paholainenkin enkeleinen kumartuu maahan tunnustamaan, että Kristus on Herra. Kristuksen nimi ylennetään ja korotetaan kaikkia muita nimiä ylemmäksi, *”ylemmäksi kaikkia valtoja, voimia ja mahteja, ylemmäksi kaikkia herruuksia, jotka mainitaan tässä ja tulevassakin maailmassa”* (Ef. 1:21). Jo nyt viisas ihminen valitsee Jeesuksen oman elämänsä Herraksi kaikessa.

Tuomion julistus

Näky vaihtuu Johanneksen silmien edessä: *”Minä näin suuren valkean valtaistuimen ja sen, joka sillä istuu. Hänen kasvojensa edestä pakenivat maa ja taivas, eikä niistä jäänyt jälkeäkään. Näin myös kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä. Kirjat avattiin, avattiin myös elämän kirja, ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli merkitty, kukin tekojensa mukaan”* (Ilm. 20:11,12).

Ihmiskunta on kokonaisuudessaan valkean valtaistuimen edessä. *”Kirjat avattiin.”* Kaikille selvitetään tuomion perusteet ja Ihmisen Pojan tuskien tie.

Kun on kysymys valkoisen valtaistuimen ilmoittamasta oikeuden päätöksestä, tarvitaan lakikirjan lukeminen. Raamatussa on mielenkiintoinen teksti siitä: ”*Taivaat julistavat Jumalan vanhurskautta. Hän on oikeuden Jumala.*” (Ps. 50:6 – ”*sillä Jumala on tuomari*”, VKR). Daavid profetoi juuri em. päivästä, jolloin kymmenen käskyn laintaulut ovat kaikkien nähtävänä taivaankannella. Kaikkivaltiaan Tuomarin kirjoittamat kaksi lain kivitaulua ovat olleet tähän mennessä ihmisiltä piilossa, mutta silloin Kaikkeuden Tuomari paljastaa käskynsä koko ihmiskunnalle. Se pyhä laki, jossa ilmenee Jumalan vanhurskaus, ja joka ukkosen jylistessä ja salaman leimahdella ilmoitettiin, saataan kaikkien nähtäväksi.

Kristuksen kruunaus ja korotus luovat puitteet lopulliselle vallanvaihdolle. Paholaisen on väistytävä, kun Kristus vastaanottaa kuninkuuden, tuomiten kuolemaan ilmapallan hallitsijan, tämän maailman ruhtinaan (Ilm.11:15, 17, 18).

Jerusalemien muurien ulkopuolella ovat kaikki huonon osan valinneet (tietoisesti tai petettyinä). Taivaassa tuhat vuotta olleet Jumalan omat saattoivat nähdä kaikkien jumalattomien tuomiot oikeiksi. Sen myöntävät myös kaikki jumalattomatkin. Jeesus ei tee virheitä tuomion suhteen. Hän on oikeamielinen Jumala. ”*Kuka ei sinua pelkäisi, Herra, kuka ei ylistäisi nimeäsi? Sinä yksin olet pyhä. Kaikki kansat tulevat eteesi ja kumartavat sinua, sillä sinun oikeat tuomiosi ovat tulleet julki*” (Ilm. 15:4).

”*Minä olen vannonut itseni kautta, minun suuni on lausunut tämän totuuden, peruuttamattoman sanan: – Minun edessäni on notkistuva jokainen polvi, jokainen suu on vannova minun nimeeni! Näin minusta sanotaan: – Vain Herralla on voima, – Hä-*

veten tulevat Herran luokse kaikki ne, jotka ovat hehkuneet vihaa häntä vastaan” (Jes. 45:23, 24).

Israel kansana seisoo muiden kansojen joukossa valkoisen valtaistuimen edessä. Kaikilla kansoilla on ollut oma etsikkoaikansa. Herran tuntemusta on tuotu esille maan äärestä toiseen jokaisena vuosituhantena tavalla jos toisellakin. Viimeinen vuosisatamme on avannut kaikkein edullisimmat puitteet ymmärtää ja tuntea Jumalan iankaikkinen evankeliumi, tuomion aika ja Kristuksen tulon läheisyys. Tänä aikana Raamattu on kaikkien luettavissa. On internet ym. Kaikella tällä on vaikutuksensa tuomioita määrättäessä. Kaikki paljastetaan valkoisen tuomioistuimen edessä seisovalle ihmiskunnalle.

”*Pakanakansat ovat vihastuneet, mutta nyt on sinun vihasi hetki*” (Ilm. 11:18, VKR). Tuomio tapahtuu vihan keskellä, sanoi enkeli. Elämme vihan aikaa jo nyt. Maailma varustautuu sotimaan vihan ja pelon pakottamana. Jatkuvat sodat ja terrorismin lisääntyminen ovat tätä aikaa, jatkuen Kristuksen tuloon saakka. Armonajan päätyminen vie ihmiskunnan todelliseen kaaokseen. Pidäkkeet sotiin, rikollisuuteen ja julmuuksiin poistetaan. Himoille annetaan täysi valta. Pyhän Hengen vetäytyminen maailmasta saa sen aikaan. Anarkia tulee saamaan vallan tällä planeetalla.

Valkoisen valtaistuimen edessä viha syttyy pettäjien paljastuessa. Harhaan johtaneet ystävät, omaiset, opettajat, saarnamiehet ja naiset saavat osansa vihasta. Varmaan tuossa hetkessä monet muistikuvat heräävät kadotettujen mielissä. Miksi en kuunnellut Herran Hengen ääntä silloin, kun minuakin kutsuttiin pelastukseen? Miksi uskoin valheen?

Miksi korotin ihmisjärjen Jumalan sanan yläpuolelle? Liian myöhään useimpien silmät avautuvat näkemään synnin perimmäisen luonteen ja petollisuuden.

Varmaan jumalattomat huomaavat, mitä ovat menettäneet kapinallisella elämällään tai pelkuruudellaan. Nähdessään pyhien leirin ja heille suljetut kultaisen Jerusalemin portit, he parahtavat katkeroituneena sanomaan sisimmäsään: ”Kaiken tämän olisin voinut saada, mutta minä torjuin sen. Rauhan, onnen ja kunnian olen vaihtanut kurjuuteen, häpeään ja kuolemaan.” On häpeällistä tajuta olevansa syytetty Jumalan tuomioistuimen edessä, majesteettirikoksesta taivaan hallintoa vastaan.

Myös he, jotka ristiinnaulitsivat Jeesuksen, saavat häpeäksensä todeta erehdyksensä. Heidät herätetään (Dan. 12:2) näkemään Kristuksen toinen tulemus (Ilm. 1:7). Tämä oli Jeesuksen mielessä hänen sanoessaan tuomitsijoilleen sanat; *”te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien keskellä* (Mark. 14:62).

Kaikki saamme kerran nähdä hänet, jonka naulitsemme ristille päivittäin synneillämme. Jeesus haluaa ennen kaikkea ihmisten kohottavan katseensa Jeesukseen jo tänään, koska hänellä yksin on oikeus ja valta antaa anteeksi syntimme ja uuden elämän. Hän sanoo hellästi sinulle ja minulle; *”mene, äläkä tästedes syntiä tee.”* Jeesuksen ristin juurella on vielä tänään anteeksiannon ja uudelleen aloittamisen paikka.

Gog ja Magog

Kerran vielä Paholainen joukkoineen yrittää lietsoa valtavat ihmismassat liikkeelle. Muistamme, että uusi Jerusalemin on laskeutunut asukkaineen. Se pitäisi

vallata. Ihmisten joukossa on sankarillisia sotapäälliköitä, sotilaita ja hallitsijoita, jotka elämänsä aikana eivät olleet kärsineet tappioita. Saatana kertoo varmaan hyökkäyssuunnitelmansa heille.

Ihmisten keskellä on myös ennen vedenpaisumusta eläneet ihmiset, joiden koko ja näkö ei suinkaan muistuta neandertalin-ihmisrotua. Suurena yllätyksenä evoluutioon uskoneille, ”alkuihmiset” tulevat erottautumaan mykistytävällä tavalla edukseen myöhemmin eläneille ihmisille.

Gogin ja Magogin sodassa Paholainen herättää valheellisen toivon epätoivon keskellä. Hän ei ehkä itse vielä näyttäyty maailmalle sellaisena kuin hän todella on. Hän saa kaikkien aikojen omat palvelijansa tottelemaan käskyänsä lähteä liikkeelle. Vielä kerran nähdään Pettäjän suuri valta eksyttää syntiä rakastavat. Paholainen on kapinallinen loppuun saakka ja saman mielen hän on onnistunut siirtämään myös palvelijoihinsa. *”Se [Pettäjä] eksyttää niin Gogin kuin Magogin ja kokoaa kansat soitaan, ja joukkoja on kuin meren rannalla hiekkaa”* (Ilm. 20:8).

Ei voi muuta kuin ihmetellä Pettäjän lumoavaa voimaa, sillä hän saa ihmiset jälleen uskomaan ja tottelemaan häntä. Mitä valhetta hän silloin mahtaa käyttää saadakseen asiansa onnistumaan? Yksi parhaimmista keinoista ja valheista, jota vihollinen mahdollisesti käyttää, on saada ihmiset uskomaan, että hän on herättänyt heidät haudoistaan. Ehkä hän kiinnittää ihmisten huomion heidän yli-voimaiseen väkimääräänsä, *”sillä joukkoja on kuin meren rannalla hiekkaa.”*

Vaikka ihmisten silmät ovat avautuneet, tai vaikka he ymmärtävät palvelleensa Pettäjää, siitä huolimatta he ovat

voimattomia tämän maailman ruhtinaan edessä. Mitä tästä voi päätellä? Elei Kristus sotisi lastensa puolesta voimakasta sielunvihollista vastaan, ei taivaassa olisi yhtään pelastunutta. Ellemme koko sydämestämme valitse Jeesusta Herraksemme, olemme avuttomat pahan voimille. ”Herra auta, muuten me hukumme” (Matt. 8:25), oli Jeesuksen opetuslastenkin kokemus.

Loppujen lopuksi voidaan sanoa, että meidän ihmisten oma kääntymätön mieleemme on meidän suurin vihollisemme. Olemme avuttomat itse muutamaan itseämme kuuliaisiksi Herralle, ellemme halua sitä koko sydämestämme, maksoi mitä maksoi. Jos sen teemme, niin silloin ”Herran neuvo on tunnettu niille, jotka häntä pelkäävät, ja hän ilmoittaa heille liittonsa” Ps. 25:14, VKR).

Ehkä emme saata ymmärtää Jumalan sanan suuria totuuksia, mutta suuri viisaus on Jeesuksen sanoissa: ”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selvälle siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani” (Joh. 7:17).

Paholaisen, hänen enkeliensä ja synnin palvelijoiden viimeinen kapina on Gogin ja Magogin sota. Tämä sota on luonteeltaan erilainen kuin se sota, jota Raamattu nimittää Harmageddonin taisteluksi, ja josta Jeesus pelastaa kansansa Jumalan tykö. Gogin ja Magogin taistelu on ratkaisu kaikkiin sotiin ja synnin ongelmaan.

Rangaistuksen toteutus

Johanneksen näky etenee. Paholainen ryhtyy toteuttamaan viimeistä epätoivoista hyökkäystään. Sota Kaikkivaltias Herraa vastaan on häviöön tuomittu jo alkuunsa. Saatana tietää kohtalonsa. Hän tuntee sanan, mutta ei voi olla to-

teuttamatta seuraavia hänelle ja jumalattomille kohtalokkaita sanoja:

”Kun tuhat vuotta tulee täyteen, päästetään Saatana vankilastaan, ja se lähtee liikkeelle, kiertää maan neljä kolkkaa ja johtaa kansat harhaan. Se eksyttää niin Gogin kuin Magogin ja kokoaa kansat sotaan, ja joukkoja on kuin meren rannalla hiekkaa. Ne nousevat maan tasangolle ja saartavat pyhien leirin ja rakastetun kaupungin. Mutta taivaasta iskee tuli, ja se tuhoaa ne kaikki. Saatana, noiden kansojen eksyttäjä, heittää samaan rikinkatkuiseen, tuliseen järveen kuin peto ja väärä profeetta, ja siellä niitä kidutetaan yötä päivään, aina ja ikuisesti” (Ilm. 20:7–10). (Selitys edellä esitettyyn rangaistukseen sivulla 229).

Synti saa palkkansa toisessa kuolemassa. Paholaisen, hänen enkeleittensä ja jumalattomien lopullista rangaistuksen täytäntöönpanoa, edeltää heidän yritys vallata väkipakolla uusi Jerusalemi. ”Ne [jumalattomat] nousevat maan tasangolle ja saartavat pyhien leirin ja rakastetun kaupungin. Mutta taivaasta iskee tuli, ja se tuhoaa ne kaikki” (Ilm. 20:9).

Nämä kaksi edellä olevaa tekstikohtaa herättävät kysymyksen jumalattomien rangaistuksen kestosta. Ovatko luetut jakeet ristiriidassa keskenään? Ensimmäisessä kerrotaan tulesta, joka tuhoaa ne kaikki, toisessa kerrotaan tulisen järven kiduttavan sinne joutuneita loputtomasti.

On kaksi syytä, jotka harhaannuttavat. Ensimmäinen syy on se, ettei ymmärretä iankaikkinen sanan käyttöä Raamatussa. Kreikankielinen sana ”aion”, josta Raamatun sana iankaikkinen on käännetty, merkitsee samaa, kuin aikakausi, elinikä, pitkä aika, iankaikkisuus. Raamatussa on kahdenlaista iankaikkisuutta, rajoitettua tai rajoittamatonta (ks. liite).

joku ihminen olisi päässyt ohi kerubin, joka vartioi elämän puuta leimua-va miekka kädessään? Paratiisi yhdessä elämän puun kanssa nostettiin sitä paitsi pois maan päältä ja ne ovat nyt taivaassa (Ilm. 2:7, VKR). Kuolemattoisuus on Raamatun mukaan vain Jumalalla ja hänellä, jolle Jeesus sen antaa tullessaan.

Rangaistuksen kesto on iankaikkinen seurauksiltaan ja loppumaton tuli siksi, ettei se sammu ennen kuin se on tehnyt tehtävänsä. ”*Katso, se päivä tulee liekehtivänä kuin tulinen uuni. Kaikki röyhkeät ja pahantekijät ovat silloin oljenkorsia. Se päivä tulee ja sytyttää ne liekkiin – sanoo Herra Sebaot – eikä niistä jää jäljelle juurta eikä vartta*” (Mal. 3:19). Tässä Raamattu antaa lisäksi ymmärtää, että rangaistusten tulen kesto-aika on eripituinen. Tekojensa mukaan kaikki tuomitaan.

Raamattu kertoo ihmisen tuhoamisen olevan Herralle outo ja vaikea työ. Nähdäänkö hänenkin silmissä kyneleitä? ”*Sillä Herra nousee niinkuin Perasimin vuorella, hän kiivastuu niin kuin Gibeonin laaksossa tehdäkseen työnsä, oudon työnsä, ja toimittaakseen tekonsa, kumman tekonsa*” (Jes. 28:21, VKR). Herran ihmisiä rakastava mieli kärsii silloin. Alun perin tulijärvi oli valmistettu Paholaiselle ja hänen enkeleilleen. Jumala vihaa syntiä, ja hävittäessään sen hän joutuu surmaamaan myös rakastamiaan luotuja, jotka ovat valinneet palvella syntiä eli vääryyttä. Kristus ei soisi kenenkään hukkuvan, vaan kaikkien ihmisten pelastuvan.

Edellä näimme Raamatun selvän kannan jumalattomien rangaistuksen kestosta. Piinaoppi hämmentää normaalin ihmisen oikeustajua ja olisin todella iloinen ja varmaan olisit sinäkin, jos Raamatusta löytyisi toisenlainen viisaus. Olen

helpottunut, koska sellainen löytyy. On käsittämätöntä, että siitä huolimatta monet eivät tahdo luopua ikuisen piinan opista. Ollaan jopa vihamielisiä niille, jotka uskovat, että toinen kuolema on lopullinen ero elämästä. Kuollut mikä kuollut! Ei tule olemaan mitään ikuisesti palavaa helvettiä, eikä tulijärveä. Ikuisen piinan oppi antaa harhaannuttavan käsityksen Jumalan luonteesta, hänen, joka on RAKKAUS.

Kun on kysymys iankaikkisen tulen rangaistuksesta, niin vielä vakuudeksi yksi raamatunpaikka, joka osoittaa sen olevan rajoitettu aika. ”*Samoin kuin Sodomaa ja Gomorraa ja niiden ympärillä olevat kaupungit, jotka samalla tavalla kuin nekin harjoittivat haureutta ja eksyivät luonnottomiin lihanhimoihin, ovat varoittavana esimerkkinä kärsiessään iankaikkisen tulen rangaistusta*” (Jood. 7, VKR).

Uusi taivas ja uusi maa

Valtaisa on Kaikkivaltiaan varjeleva käsi. Samaan aikaan, kun kaikki palaa Uuden Jerusalemin ympärillä, on Jumalan kansa turvallisesti sen muurien sisäpuolella. Silloin toteutuvat profeetta Jesajan sanat: ”*Niin kuin liitelevät linnut, niin varjelee Herra Sebaot Jerusalemiä – varjelee ja pelastaa, säästää ja vapahtaa*” (Jes. 31:5, VKR). Ihmisjärki ei voi tällaista käsittää. Lunastetutkin ovat ihmeissään jälleen kerran ja tuovat laulaen sen julki: ”*Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias! Oikeat ja todet ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningat!*” (Ilm. 15:3.)

Tuli, joka puhdistaa maapallon synnistä ja sen palvelijoista on samalla tuli, joka puhdistaa maan, vedet ja ilman kaikesta saastasta. Planeettamme puhdistetaan lopullisesti liasta, myrkyistä ja ydin-

saasteista (ks. 2.Piet. 3:10). Uusi taivas ja maa luodaan. Kristuksen iankaikkinen valtakunta perustetaan: ”*Minä näin uuden taivaan ja uuden maan. Ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta ollut enää*” (Ilm. 21:1).

Hämmästyttävää on saada nähdä Kaikkivaltiaan luomisvoima. Tulella puhdistettu planeettamme luodaan uudeksi. Lunastetut seuraavat Luojan sanan voimaa. ”*Sillä hän sanoi, ja tapahtui niin, hän käski, ja se oli tehty*” (Ps. 33:9, VKR). On valtavaa seurata tätä kaikkea. Kristuksen ikuinen kuningaskunta saa näin alkunsa. Jumalan näkyvä ja todellinen valtakunta on tullut maan päälle. Isä meidän rukous saa täyttymyksensä.

Ryöväriin rukoukseen päästä Kristuksen tulevaan valtakuntaan, tähtää perimmältään juuri uuden taivaan ja uuden maan perustamisen aikaan. Herätykseen tullut rikollinen pyysi Jeesusta muistamaan hänetkin silloin, kun Jeesus tulee valtakuntaansa. Herra lupasi muistaa.

On selvää, että viimeiset kyneleet vuodatetaan silloin, jos rakkaat erotetaan toisistaan ikuisesti. Jumala ei voi ikuistaa syntiä eikä sen palvelijaa. Hän joutuu tekemään oudon työn hävittäessään luomansa ihmisen, rakkaan ”lapsensa”,

Lunastetuille luvataan loppumaton ilo ja riemu. Ainoa muisto synnistä ovat merkit Jeesuksen käsissä, kyljessä ja jaloissa. Näistä merkeistä lähtevät säteet joka taholle. Tähän näyttää viittaavan Habakuk: ”*Hänen hohteensa on kuin aurinko, hänestä käyvät säteet joka taholle; se on hänen voimansa verho*” (Hab. 3:4, VKR).

Arvet Jeesuksen ruumiissa kertovat ikuisesti, että Jumala on rakkaus. Jee-

sus on Jumala ja Ihminen. Mitä se kertoo? Eikö sitä, että Kristus on korottanut ihmisen veljekseen. Uuden maan kuningas on meidän vanhin veljemme, toinen Aadam ja Immanuel, *Jumala meidän kanssamme*. Halleluja!

Jumala kääntää Aadamin ja Eevan murheellisen lankeemuksen koko luomakunnan parhaaksi. Taivaallinen perheväki on taas koossa. Odotan hartaasti sitä hetkeä, jolloin saisin nähdä Jeesuksen ja Aadamin kohtaamisen. Se ei jätä ketään kylmäksi. Mikä onkaan se tunne, kun Jeesus lausuu jokaisen lunastetun henkilökohtaisesti tervetulleeksi valtakuntaansa? Vapahtaja asettaa lävistetyillä käsillään elämän kruunun oman tyttärensä ja poikansa päähän. Tuhlaajapoika ja -tytär puetaan juhlapukuun, Kristuksen vanhurskauden vaatteeseen.

Kukaan elämän kruunulla palkittu ei voi muuta kuin polvillensa vaipuen ylistää Jeesusta, Jumalan Karitsaa, ja asettaa oman kruununsa hänen jalkojensa juureen. Jeesus itse on meidän sanomattoman suuri lahjamme. Hänen näkemisensä ja häneen katsomisensa tuo parhaimman tyydytyksen kautta ikuisuuden.

Kun lunastustyö on viety päätökseen, silloin kaikki on asetettu ennalleen korokojen kera. Eikä ole oleva mitään vaihua. Viimeinen vihollisemme kuolema on iäksi voitettu. Onni ja rauha täyttävät uuden taivaan ja uuden maan asukkaineen. Planeetallamme on syytä juhlaan. Mikä muu päivä olisi sopivampi juhlapäiväksi kuin sapatti? Juhlapaikasta ei varmaan ole mitään epäilystä.

Jerusalem on oleva juhlien kaupunki ikuisesti. Siellä juhlietaan joka sapatti: ”*Sillä niin kuin uudet taivaat ja uusi maa, jotka minä teen, ovat minun edessäni, sanoo*

Herra, juuri niin pitää teidän siemenenne ja nimenne pysymän. Ja kaikki liha [ihmiset] pitää yhdestä kuukaudesta niin toiseen, ja yhdestä sabbatista niin toiseen, tuleman kumartamaan minun eteeni, sanoo Herra” (Jes. 66:22, 23 vanha Biblia). Sapatti julistaa iankaikkisesti Kristuksen kahta valtavaa voimatekoa, luomista ja lunastusta.

Entä sitten arki? Eiköhän sekin ole pelkkää juhlaa. Luomakunnan monet ihmeet avautuvat ihmiselle nähtäväksi. Ihminen ja luonto kuuluvat yhteen. Ihmiselle annetaan rajattomat mahdollisuudet kasvaa ja kehittyä. Hänelle annettu ikuisuus suo mahdollisuuden viedä päätökseen suurimmatkin hankkeet ja suunnitelmat. Avaruus kaikkine maailmoinensa ja asukkainensa on vapaasti nähtävänä. Työ, jota teemme ei väsytä. Jesajan 65 mukaan voidaan rakentaa oma maaseutusasunto Jerusalemissa olevan Jeesuksen valmistaman kaupunkiasunnon lisäksi. Siellä voi nähdä miten susi ja lammas syövät yhdessä ruohoa pihassamme. Missään ei nähdä mitään paha.

Jaakobin poikien, samoin kuin apostolien luonteissa oli heille ominaisia synnillisiä piirteitä, mutta Jeesuksen veri sai puhdistaa heidät taivaskelpoisiksi. Kenenkään ihmisen luonne ei ole niin sairas, etteikö hänet riittäisi Jumalan Karitsan veri parantamaan. Jeesus tarjoaa kaikille oman vanhurskautensa lahjana armossaan. Tätä armoa tarjotaan kaikille ihmisille jo tässä elämässä (ks. Ilm. 7:14).

Taivaassa ei löydetä yhtään vääryyttä rakastavaa. Koko maailmankaikkeus saa takaisin menetetyn harmonian ja rauhan. Ihmisestä tulee Jumalan kuva, hänelle palautetaan korkein asema luomakunnassa. Tiedon karttuessa lisään-

tyy onni, rakkaus ja kunnioitus Jumalaa kohtaan. Uudistunut luonto tarjoaa mitä ihastuttavimpia retkikohteita. Ihminen ja luonto kuuluvat edelleen yhteen.

Kuusituhatta vuotta kestänyt suuri taistelu Kristuksen ja Paholaisen välillä päättyy pian Herran Jeesuksen ja häntä seuraavien täydelliseen voittoon. Kaikkien pelastettujen huulilta kuullan seuraavat sanat: *”Ja he lauloivat: Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias! Oikeat ja todet ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas! Kuka ei sinua pelkäisi, Herra, kuka ei ylistäisi nimeäsi? Sinä yksin olet pyhä, kaikki kansat tulevat eteesi ja kumartavat sinua, sillä sinun oikeat tuomiosi ovat tulleet julki”* (Ilm. 15:3, 4).

Kristuksen täydellinen voitto Paholaisesta, saa tämänkin tunnustamaan häviönsä ja oikean tuomionsa kaiken luomakunnan edessä sanoin: Jeesus Kristus on Herra. *”kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman, sekä niitten, jotka taivaissa ovat, että niitten, jotka maan päällä ovat, ja niitten, jotka maan alla ovat, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra”* (Fil. 2:10.11, VKR).

Sydämeästään kuullaan Herraa rakastavien lausuvan: *”Kuinka ääretön onkaan Jumalan rikkaus, kuinka syvä hänen viisautensa ja tietonsa! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja jäljittämättömät hänen tiensä! Hänestä, hänen kauttaan ja häneen on kaikki. Hänen on kunnia ikuisesti. Amen”* (Room. 11:33, 36).

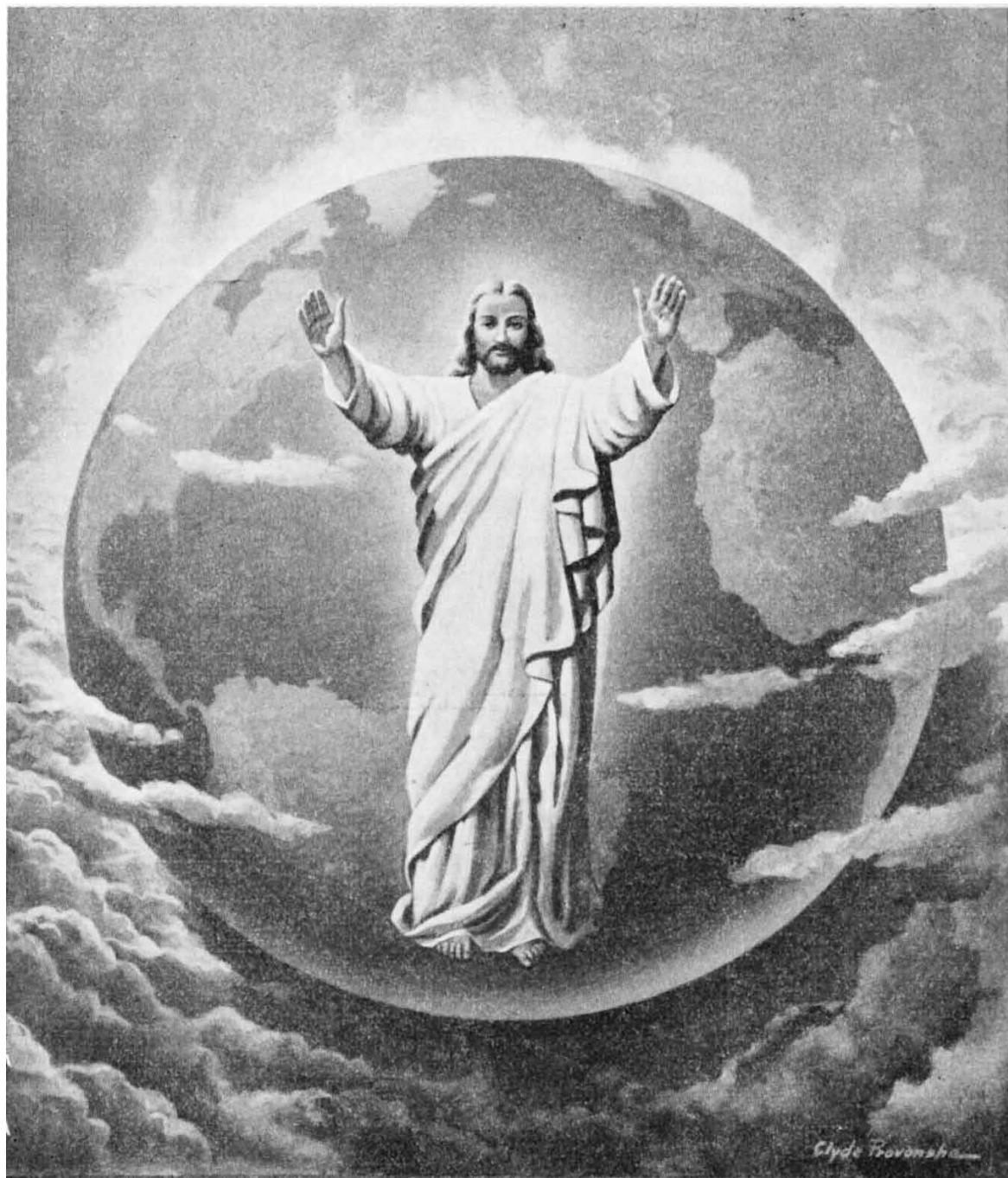
Lue Ilmestyskirjan 21. luku, ja sytytäköön se taivasikävän myös sinun ja minun sydämessä, kuten Johanneksen. Hän kirjoitti suuren ihastuksen vallassa loppusanoinaan: *”Aamen. Tule, Herra Jeesus!”*

"Minä näin uuden taivaan ja uuden maan. Ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta ollut enää.

Näin, kuinka pyhä kaupunki, uusi Jerusalemi, laskeutui taivaasta Jumalan luota juhla-asuisena, niin kuin morsian, joka on kaunistettu sulhastaan varten. Minä näin uuden taivaan ja uuden maan. Ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta ollut enää. Näin, kuinka pyhä kaupunki, uusi Jerusalemi, laskeutui taivaasta Jumalan luota juhla-asuisena, niin kuin morsian, joka on kaunistettu sulhastaan varten.

Ja minä kuulin valtaistuimen luota voimakkaan äänen, joka sanoi: "Katso, Jumalan asuinsija ihmisten keskellä! Hän asuu heidän luonaan, ja heistä tulee hänen kansansa. Jumala itse on heidän luonaan, ja hän pyyhkii heidän silmistään joka ainoan kyynelteen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut"

(Ihm. 21:1-4).

„Älä pelkää!
Minä olen ensimmäinen ja viimeinen.”

Päätössanat

Kirja *Ihmisen tie* johtaa kysymään Psalmin kirjoittajan tavoin; ”– *mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen?*”¹ Daavid vastaa kysymykseensä: ”*Minä olen ihme, suuri ihme, ja kiitän sinua siitä.*–”² Pitämällä tämä Raamatun antama tieto ihmisestä mielessä, kenenkään ei tarvitse kulkea tietään onnettomana. Vaikka tämä edellä sanottu ei synnin tähden ole vielä kirkkaana nähtävissä, niin Kaikkietävän silmin nähtynä se on jo nyt todellisuutta.

Tällaista todellisuutta tehdään parhaillaan näkyväksi jumaluuden laatiman lunastussuunnitelman perusteella. ”*Rakkaat ystävät, jo nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Sen me tiedämme, että kun se käy ilmi, meistä tulee hänen kaltaisiaan, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.*”³ Ihmisen saattaminen korkeimpaan asemaansa vaati korkeimman mahdollisen hinnan Jumalan puolelta. Ihmisen puolelta tarvitaan synnin luovuttamista anteeksi antavan rakkauden Jumalan, rakastavan Jeesuksen paranttavaksi.⁴

Ihmiskunnan loistava tulevaisuus lähennee päivä päivältä. Kenenkään ei tarvitse olla epätietoinen siitä, mikä seuraa maailmassa kaiken tämän mullistavan keskellä nyt ja lähitulevaisuudessa. Lue Ilmestyskirjaa. Haluan sinun niin kuin minunkin ymmärtävän yhä paremmin sen, että aikamme myllerrykset kätkevät sisäänsä Raamatun ilmoittamat suuret petokset, ja myös äärettömät jumalalliset totuudet luotujen tutkia ja ihailla iankaikkisesti. On suuri ero kulkea ihmisen tie Jumalan ihmisenä, tai kulkea se jumalattomana. Raamattu sanoo: ”*Herra ohjaa omiensa tietä, mutta jumalattomien tie päättyy tuhoon.*”⁵

Jeesus on kulkenut ihmisen tien alusta loppuun, aina ristin kuolemaan saakka. Profeetta Jesaja sai tietää mikä olisi ihmisen tien loppu, ellei Jeesus olisi tullut nostamaan meidät kadotuksen kuilusta ylös.⁶ Ristille ojennetut ja nauloilla lävistetyt kädet ja jalat saivat sen aikaan. Eikö meidän siis tule Paavalin tavoin korottaa Jeesusta, tuntea Jeesus *ristiinnaulittuna*.⁷ Veren evankeliumi takaa ihmisen täydellisen puhdistuksen synneistä ja kokonaisvaltaisen parantumisen.⁸ Koko taivaallinen perhekunta, yhdessä maanpäällisen seurakunnan kanssa, tulevat halki ikuisuuksien tutkimaan ja ymmärtämään aina vain paremmin Jumalan viisauden, armon ja rakkauden ääretöntä syvyyttä, leveyttä ja korkeutta.⁹

Kristuksen veren vaikutus on panttina koko maailmankaikkeudelle siitä mitä tapahtuu silloin, kun Lunastajamme vastaanottaa kuninkuuden: ”*Silloin vanhurskauden hedelmä on rauha, vanhurskauden vaikutus lepo ja turvallisuus iankaikkisesti.*”¹⁰ Eikö kuva Jeesuksesta Golgatan ristillä pysty sytyttämään sinussa ja minussa sellaisen rakkauden palon Jeesusta kohtaan, joka palaa halki ikuisuuksien.

Ikuisella rakkaudella VK.

Viitteet:

- 1 Ps. 8:5 VKR
- 2 Ps. 139:14
- 3 1. Joh. 3:2
- 4 Jes. 1:18-20
- 5 Ps. 1:6
- 6 Jes. 53:4-6
- 7 1. Kor. 2:2
- 8 Ilm. 7:13, 14
- 9 Ef. 3:18
- 10 Jes. 32:17 VKR
- 11 Jes. 53:5 RK

” – haavoitettiin [Jeesus] meidän rikkomustemme tähden, runneltiin meidän pahojen tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällään, että meillä olisi rauha, ja hänen haavojensa kautta meidät on parannettu.¹¹”

